

Giới thiệu Sủng Phi Nhân Sinh

Một câu chuyện được chuyển thể theo thể loại võng du và xuyên không mang nhiều tình tiết hấp dẫn tất cả xoay quanh trong trò game mà Ân Như Tuyết là trung tâm qua truyện Sủng Phi Nhân Sinh của tác giả Thanh Thiên Chi Thượng Tuyết.

Ân Như Tuyết là một cao thủ chơi game trong game thì năng từng bước được hệ thống ăn sủng tạo nên một mỹ nhân đẹp tuyệt vời sáng chói trong hệ thống game khiến nhiều người ghen tị và muốn hãm hại.

Dưới sự bồi dưỡng của bản hệ thống, trở thành mỹ nhân xinh đẹp duyên dáng, cảm kỳ thư họa, lễ ngự sách đều thông thạo mê đảo hàng vạn hàng nghìn mỹ thiếu niên, cái kết hứa hẹn đầy thú vị mời các bạn cùng theo dõi

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hệ thống xuất hiện

“Thân ái, chúc mừng người chơi trở thành người may mắn thứ n+1 của bản hệ thống, vận số của người thật tốt, quý thần ghen tị, thực sự là chưa từng có ai, không ai được. . .” balabala tình lược vô số từ ca ngợi.

“Thứ quý gì, trình độ Trung văn của người mới kinh thiên địa, quý thần ghen tị, chưa từng có ai, không ai được!” Ta yên lặng phi nhỏ.

“Không đúng, ta hiện tại rất cuộc là ở cái địa phương quý gì?” Ân Như Tuyết nhìn một mảnh bóng tối xung quanh.

“Đừng đừng đừng, bầu trời vang một tiếng thật lớn, bản hệ thống đánh ra tia chớp, thế nào, bản hệ thống có làm cho người kinh sợ hay không?”

Như Tuyết yên lặng nhìn một cái màn ảnh sáng lên trong bóng tối, sau đó bắt đầu tự biên tự diễn, một đầu đầy hắc tuyến.

“Đây là một hệ thống trò chơi, từ giờ trở đi, người, Ân Như Tuyết, dưới sự bồi dưỡng của bản hệ thống, trở thành mỹ nhân xinh đẹp duyên dáng, cảm kỳ thư họa, lễ ngự sách đều thông thạo mê đảo hàng vạn hàng nghìn mỹ thiếu niên, sau đó từng bước hướng tới con đường đệ nhất sủng phi.” Hệ thống kiêu ngạo nói.

“Trò chơi hệ thống? Tên này thật quen thuộc. . . Ai, không phải là thời điểm vừa rồi ta đang đọc tiểu thuyết nhảy ra trò chơi quảng cáo?” Ân Như Tuyết tiểu cô nương cắn răng, “Mau cho ta trở lại, tiểu thuyết của ta còn chưa xem xong đâu.”

Hệ thống hình như có chút chột dạ: “Hệ thống đã định rồi. Người chơi không thể thay đổi, người chơi vẫn nên tiếp nhận hệ thống đi, bỏ xuống đồ đao, lập tức thành Phật. Nếu như người chơi khăng khăng một mực, hệ thống sẽ không khách khí. Hắc hắc. . .” Nói xong, hệ thống còn thô bỉ nở nụ cười.

“Người người người, Trung văn của người học với ai, nhìn thấy mà giật mình, quả thực làm cho người ta không dám nhìn thẳng.” Ân Như Tuyết bắt đầu cười nhạo hệ thống.

“Không đúng a, ta nhớ kỹ trong quyển sách kia viết như vậy a. Mặc kệ, dù sao, người đã được định, không thể thay đổi, bằng không linh hồn người cũng sẽ bị loại bỏ.”

“Chơi liền chơi, ta không có vấn đề, dù sao ta cũng không có chuyện gì a. Nhưng mà trò chơi hệ thống này rất cuộc là cái gì. Chẳng lẽ giống như trò chơi đánh phỏ bản sao?” Ân Như Tuyết nghi hoặc.

Hệ thống trả lời: “Đúng vậy, nguyên lý giống như trong trò chơi đánh phỏ bản. Người chơi phải cố gắng thông qua tất cả, hoàn thành các nhiệm vụ chính và nhiệm vụ phụ. Nhiệm vụ chính thành công, người chơi có thể lựa chọn trở lại thế giới ban đầu hoặc là ở lại thế giới này. Nhiệm vụ chính thất bại, coi như là thông quan thất bại, người chơi luân hồi lại lần nữa, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ này, sau khi luân hồi ba lần, nhưng vẫn không qua, hệ thống loại bỏ người chơi. Nhiệm vụ phụ thành công, theo mức độ hoàn thành mà định, người chơi sẽ được khen thưởng thêm. Nhiệm vụ phụ không thành công, không bị trừng phạt. Nhiệm vụ chính chỉ có một, nhiệm vụ phụ do người chơi ngẫu nhiên làm ra.”

Hệ thống nói quy tắc xong, dường như chưa thỏa mãn, bổ thêm một câu: “Thân ái, bản hệ thống coi trọng người.”

Như Tuyết hắc tuyến, không khách khí nói: “Vậy thì người trước tiên hãy dùng giọng điệu phù hợp với bầu không khí, như vậy không thích hợp với người.”

Hệ thống lại bắt đầu đùa giỡn: “Người ~ lại như vậy đối với người ta, lòng người ta thật đau thật đau.”

Hệ thống, người lưu manh như vậy hợp sao, thực sự hợp sao?

Ân Như Tuyết đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Hệ thống, mỹ nhân xinh đẹp không phải đều là quốc sắc thiên hương, thân thể mềm mại đây là ngã sao? Ta như vậy, nhiều lắm cũng chỉ là thanh tú. Ngươi thực sự xác định ta có thể hoàn thành nhiệm vụ sao?” Ân Như Tuyết nghiêm trọng nghi ngờ.

Thanh âm thô bỉ của hệ thống lại truyền tới: “Yên tâm, tiểu mỹ nhân, trước khi bản hệ thống để ngươi làm nhiệm vụ, sẽ tiến hành chăm sóc dạy bảo ngươi. Mau mở ra hệ thống tin tức của ngươi. Đây chính là bản hệ thống đặc biệt tặng cho người mới người đại lễ thật to a.”

Tự động bỏ qua tiếng ồn hệ thống phát ra, trực tiếp mở ra hệ thống tin tức, kiểm tra điểm sức quyến rũ.

“Thân, chúc mừng người chơi thu được đại lễ do hệ thống tặng:

Ba ngàn tóc đen như mun

Ánh mắt rực rỡ long lanh

Làn da toàn thân như ngọc

Dáng người dong đưa tựa cảnh liễu

Điệu múa như trên trời

Điểm sức quyến rũ có thể sử dụng

P/s: Thân ái, đội hoàn thành xong nhiệm vụ, có thể dùng điểm sức quyến rũ đi Thương Thành đổi lấy vật phẩm hoàn thiện bản thân a. Không nên khinh thường a.

Điểm sức quyến rũ sử dụng sau, hệ thống vừa vận thay đổi ra một mặt kính thủy ngân.

Trong nữ nhân kính, da trắng mỹ miều, điểm đậm đáng yêu, quả nhiên trên là một mỹ nhân xinh đẹp.

Ngay lúc nàng đang cẩn thận xem tỉ mỉ mình trong kính, hệ thống bắt đầu giao phó nhiệm vụ:

Người chơi xin chú ý, người chơi xin chú ý, truyền tống bắt đầu tiến hành, đếm ngược 60, 59, 58, 57. . .

Ân Như Tuyết vừa nghe, nóng nảy nói: “Hệ thống quân, ngươi còn không có nói cho ta cận kề tình huống a.”

“Mục đích đến sau, tin tức nhiệm vụ sẽ truyền đến. Người chơi, nỗ lực lên a, ta đánh giá ngươi rất tốt.”

Trước mắt ta đột nhiên tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Mục đích đã đến, xin người chơi chú ý.”

“Tin tức đã truyền tới, người chơi có đọc hay không?”

“Đọc.”

“Người chơi nguyên là con gái riêng của thượng thư đương triều, chính là kết quả nhiều năm trước thượng thư ở túy Hồng lâu cùng với Mẫu Đơn ái ân. Mẫu Đơn từng muốn đến nương nhờ thượng thư, nhưng thượng thư lại kiêng kỵ thượng thư phu nhân Lí thị chính là muội muội Thái Phó, thân phận cao quý, không chịu chấp nhận. Nữ chủ năm nay mười tám tuổi, mẫu thân năm trước buồn bực mà chết. Nguyên chủ suốt ngày buồn bực, sáng sớm hôm nay bỗng nhiên té xỉu. Nhiệm vụ chính là: Trở thành đệ nhất sủng phi của triều đại.”

“Sủng phi?! Còn là đệ nhất?! Có phải độ khó quá lớn hay không? Ta bây giờ là một người bình thường, nhiệm vụ này hoàn toàn không có khả năng a. Hệ thống, ngươi xác định ngươi không có lừa sao?” Ân Như Tuyết khó tin ở trong lòng gào thét.

“Tin tưởng bản hệ thống, thân ái, cả đời này ngươi khẳng định sẽ rất phấn khích. Ngươi sẽ không hối hận, ngược lại sẽ cảm kích bản hệ thống.” Trong lời nói hệ thống dường như có huyền cơ khác.

Không biết sao sau lưng nàng hơi đỏ mồ hôi lạnh.

“Nhiệm vụ phụ do chính người chơi ngẫu nhiên tạo ra a, thân.”

“Này, này, hệ thống, ngươi miệng đầy đào bảo thể là chuyện gì xảy ra?”

“Xin người chơi không được tùy ý phi nhổ hệ thống, nếu không hệ thống sẽ đem người chơi tiến hành trừng phạt.”

“Ngươi.....” Ta nói còn không có nói xong, liền chú ý tới thanh âm đầy cửa, im lặng.

“Tiểu thư, người làm cái gì vậy, thân thể của người còn chưa tốt, mặc áo phong phanh như vậy đã đi xuống giường”, người nọ hình như lại thấy được trà nguội trên bàn, lại bắt đầu lái nhai: “Tiểu thư, người như thế nào còn uống trà nguội? Khát thì kêu nô tỳ.” Nói xong, đem trà nguội đổ đi, lại đem người bên cạnh bàn đỡ đến trên giường.

Như Tuyết cũng vẫn chưa nói cái gì, nha đầu thanh tú kia dường như cũng không có gì ngoài ý muốn, không chừng nguyên chủ chính là tính tình lạnh lùng như vậy.

Hệ thống lúc này lại bắt đầu tìm kiếm cảm giác tồn tại, lên tiếng nói: “Đây là nha hoàn bên người của ngươi, Anh Đào. Từ nhỏ theo bên cạnh ngươi. Tiểu Tuyết Tuyết, ngươi còn rất thông minh nha, thế nhưng đoán được nguyên chủ chính là bộ dáng này. Đây là bản hệ thống cấp cho ngươi chút tình hữu nghị a.”

Ta im lặng.

“A, Tuyết tiểu thư của chúng ta thật sự tỉnh lại.” Tút Hồng lâu Hồng mụ mụ thanh âm kéo dài, mang theo chút kinh hi lên tiếng.

“Hồng mụ mụ, người tới để làm gì? Tiểu thư chúng ta còn chưa hết bệnh hẳn đâu?” Anh Đào ngược lại cũng không khách khí đối với Hồng mụ mụ, đáng vẻ rất là quen thuộc.

“Ngươi tiểu hài tử này, nói cái gì vậy? Ta chẳng qua là đến xem Tuyết tiểu thư của chúng ta thôi.” Hồng mụ mụ cười mắng Anh Đào.

Anh Đào mang theo chút oán giận, lái nhai cẩn thận nói: “Hồng mụ mụ, người nhìn tiểu thư xem một chút cũng không thương bản thân mình, ăn mặc phong phanh, lại uống trà nguội. Dường như thấy bệnh chính mình còn chưa đủ.”

Hồng mụ mụ nghe xong lời nói Anh Đào, đối với người nửa nằm ở trên giường nói: “Cô nương cần phải tỉnh dưỡng thật tốt a, mụ mụ ta chịu sự phò thác của mẫu thân ngươi Mẫu Đơn. Mụ mụ ta vô cùng trông đợi cô nương tốt lên. Mụ mụ ta cũng hiểu được, nhưng đây chính là số mệnh, Mẫu Đơn số mệnh đã như vậy, ngươi cũng không thể để cho mẫu thân ngươi ở trên trời cũng không yên lòng. Mụ mụ cũng chỉ có thể giúp ngươi một chút. Những điều khác, chính ngươi phải tự lo liệu a.” Tận tình khuyên bảo xong, liền thức thời rời đi.

Như Tuyết cảm thấy nếu nguyên chủ tính tình lạnh lùng, cũng sẽ không đối với Hồng mụ mụ cùng Anh Đào nói cái gì.

Anh Đào nhìn đáng vẻ Như Tuyết đang ngờ ngác nửa nằm ở trên giường, còn tưởng nàng vì mẫu thân luôn sống nương tựa cùng nhau đã rời đi mà thương tâm, an ủi nói: “Tiểu thư, người như vậy, Mẫu Đơn phu nhân cũng sẽ không yên lòng, tiểu thư, phu nhân hy vọng người hảo hảo sống tốt, tiểu thư.”

Như Tuyết xoay người lại, cẩn thận nhìn chăm chăm Anh Đào.

Có lẽ là nàng nhìn thời gian quá dài, nàng lại nhìn rất chăm chú. Về mặt anh đào có chút ngượng ngùng, mặt đều đỏ.

Như Tuyết thân nhiên nở nụ cười, đáp một tiếng.

Anh Đào có chút kỳ quái nói: “Tiểu thư, người hình như so với trước kia có chút bất đồng.”

“Người chơi xin chú ý, người chơi xin chú ý, nhiệm vụ phụ xuất hiện: Xóa bỏ nghi ngờ nha hoàn Anh Đào của nguyên chủ đối với người chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Anh Đào nghi ngờ ta?” Ân Như Tuyết trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ có chỗ nào làm không đúng?

Hệ thống lại nhắc nhở: “Người chơi có nhận nhiệm vụ phụ không?”

Không chút do dự lựa chọn nhận. Nếu ngay cả một nha hoàn nhỏ nhỏ đều không thu phục được, nàng sao có thể thông qua, tiến công chiếm đóng boss?

“Tiểu thư, người làm sao vậy, tại sao lại bắt đầu ngăn người? Có phải thân thể còn không thoải mái hay không? Hay là nô tỳ đi mời đại phu.” Anh Đào nhìn Như Tuyết bộ dáng vô thần, nói liên tục không ngừng.

Như Tuyết khoát tay, biểu tình thản nhiên: “Không sao cả, ta chỉ lại nghĩ tới mẫu thân thôi, trong lòng có chút không thoải mái.”

Anh Đào muốn nói lại thôi: “Tiểu thư.....”

Như Tuyết cũng không để ý tới Anh Đào, con mắt rũ xuống, lông mi thật dài che dấu trong mắt nàng kỳ thật cũng không có bao nhiêu tình cảm, thoát nhìn một phen yếu ớt, bộ dáng ưu thương.

Quả nhiên, thấy Như Tuyết như vậy, ngược lại làm trên mặt Anh Đào càng cảm động và khổ sở. Tiểu nha đầu ngược lại bắt đầu an ủi: “Tiểu thư, người đừng khổ sở, người còn có Anh Đào, Anh Đào sẽ vĩnh viễn bồi ở bên người tiểu thư. Nô tì từ bé theo tiểu thư cùng nhau lớn lên, tiểu thư đối với Anh Đào tốt, Anh Đào vĩnh viễn không dám quên. Anh Đào luôn luôn trung thành với tiểu thư.”

Tiểu nha đầu dùng ngôn ngữ chân thành tha thiết làm cảm động Như Tuyết.

“Người chơi hoàn thành nhiệm vụ phụ: Xóa bỏ nghi ngờ của nha hoàn Anh Đào bên người nguyên chủ đối với người chơi. Nhiệm vụ hoàn thành 100%. Người chơi được thưởng cho: Thanh tâm khúc [+5 chỉ]: Có công hiệu ngưng thần tĩnh khí, có thể làm cho người nghe đều đạt được bình tĩnh.”

“Hệ thống lại nói: Xét thấy người chơi lần đầu hoàn thành nhiệm vụ phụ, hơn nữa nhiệm vụ hoàn thành đạt tới 100%, người chơi được thưởng thêm cho: Biểu tình: Điềm đạm đáng yêu [có thể làm cho lòng người sinh triu mến]

Kỹ năng: Ngoài đầu nhìn lại cười [có thể tăng thêm chỉ số trái tim]

Được hệ thống thưởng cho, Như Tuyết nhìn như biểu tình bình tĩnh, kỳ thật trong lòng rất là vui sướng. Nguyên chủ Ân Như Tuyết ở tủy Hồng lâu là lấy cảm khúc nổi tiếng với mọi người, vốn nàng còn lo lắng, quá khứ nàng chưa từng đánh đàn qua. Hiện tại có hệ thống thưởng cho, như thế tạm thời không cần lo lắng. Về phần hai cái biểu tình kia, kỳ thật có thể sử dụng rất nhiều.

Ngoài cửa có người gõ cửa, Anh Đào được ánh mắt Như Tuyết bảo tiến đến mở cửa.

Anh Đào cùng người gõ cửa nói chuyện với nhau trong chốc lát, đi tới bên giường, giọng điệu hơi an ủi: “Tiểu thư, Hồng mục mục nói là sợ ngại ở trong phòng nhàm chán, một mình liền miễn man suy nghĩ, liền mời nhạc công tới, để cho tiểu thư luyện cầm, giết thời gian.”

Như Tuyết có chút suy nghĩ, xem ra Anh Đào bề ngoài thanh tú non nớt lại cũng rất thành thực nha.

Thấy nàng không nói gì, Anh Đào càng nóng nảy, thoát nhìn bộ dáng lập tức muốn mở cửa nghênh đón nhạc công vào.

Như Tuyết đứng dậy giữ tay nàng, phân phó: “Không cần. Giúp ta thay y phục đi. Sau đó mời nhạc công vào.”

Anh Đào gật đầu, cao hứng làm theo.

Thời điểm nhạc công vào, một tấm lụa mỏng thật to làm thành rèm ngăn giữa gian phòng, trong phòng bài trí đơn giản tinh xảo, cửa sổ mở ra phơ phất đón làn gió mát, như cùng lụa mỏng xanh đùa giỡn, có hương vị thanh nhã. Mà bóng dáng thướt tha phía sau rèm như ẩn như hiện lại thanh nhã đến cực điểm, phảng phất qua tấm lụa mỏng xanh, còn có thể nhìn thấy người phía sau rèm ngồi ở trên ghế mà tản ra vấy sam, toàn bộ gian phòng đều thanh nhã. Lưng của nàng vô cùng thẳng, nhạc công nghĩ, nàng có khí khái hơn người, nhưng lại rơi vào nơi phong trần này thời.

“Tiểu thư, có muốn khây một bản trước không?” Nhạc công không nhiều lời, vừa đến liền đi thẳng vào chủ đề.

Như Tuyết trầm nghĩ, nhạc công này vẫn rất thức thời, thực quy củ, trách không được có thể tồn tại nhỏ nhoi ở nơi trăng hoa này, để cho ta khây trước một khúc, cũng là muốn nhìn một chút căn bản của ta như thế nào đi.

Bình tĩnh phân phó Anh Đào mang cầm tới, đốt hương trở lại phía sau, liền bắt đầu tĩnh tâm khây đàn [thanh tâm khúc].

Tiếng đàn du dương, âm tiết tao nhã, nhẹ nhàng, giống như khoảng không trong u cốc hoa lan đón gió lay động chậm rãi nở rộ hương thơm, cho dù đánh giai điệu cũng không nhiều, nhưng làm cho người ta tâm tình hòa nhã, quên đi phiền muộn thế gian.

“Tốt, một cảm khúc hay!” Ngoài cửa truyền đến tiếng của nam nhân, hơi khàn khàn tán thưởng.

Cảm khúc chưa tấu xong, Như Tuyết cũng không để ý tới tán thưởng của nam nhân bên cửa cùng âm thanh trong đầu mà hệ thống truyền đến, vẫn tiếp tục đánh đàn.

“Thân, hệ thống hữu nghị nhắc nhở a, người chơi lại ngẫu nhiên thực hiện nhiệm vụ: Đạt được độ hảo cảm nam nhân ngoài cửa [Vĩnh Đêm đề] + 10.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Thân, hệ thống hữu nghị nhắc nhở, người chơi lại ngẫu nhiên thực hiện nhiệm vụ: Đạt được độ hảo cảm của nam nhân ngoài cửa [Vinh Đêm đế] + 10.”

Nam nhân ở cửa cũng không tức giận, vẫn tự nhiên đứng tại chỗ, dùng chân lắng nghe, trên mặt đều là vẻ tán thưởng, ngay cả thần sắc trong mắt cũng không có một tia bất mãn.

Một khúc tấu xong, nhạc công cảm thán: “Tiểu thư cảm kỹ thông thạo, tiếng đàn tuyệt vời, làm người ta quên hết phiền muộn, tâm tình bình thản. Tại hạ đương nhiên không bằng. Nghe được cảm kỹ của tiểu thư, tại hạ thật sự không dám bêu xấu.”

Vinh Đêm đế ở cửa không nhanh không chậm đi tới trước bàn trà, cũng cất giọng nói: “Tiếng đàn tiểu thư xác thực hay lắm.”

Như Tuyết nghe lời nói nhạc công chân thành tha thiết, khóe miệng tự nhiên giương lên một chút mỉm cười, trả lời: “Tiếng đàn có thể tìm được một người tri âm, đã là Như Tuyết may mắn, huống chi bây giờ có tới hai.”

Nhạc công vẻ mặt tán thưởng. Như Tuyết lơ đãng thoáng nhìn: Nam nhân trước bàn trà trên mặt mặc dù cũng có tán thưởng, nhưng thần sắc trong mắt vẫn là nhàn nhạt. Nàng âm thầm nghĩ: Quả nhiên là người làm đại sự, khí trầm ổn.

“Vinh Đêm đế độ hảo cảm +5. Thân ái người chơi cố lên a.”

Như Tuyết khóe miệng nhếch lên, ôn nhu tình tế phân phó nói: “Anh Đào, dâng trà cho vị công tử ngoài cửa cùng nhạc công.” Thanh âm hơi lớn chút: “Hai vị công tử nếu không chê, ở lại nơi này của Như Tuyết uống ly trà đi, Như Tuyết thân thể còn không thoải mái, xin lui xuống.” Dứt lời, chính mình liền ôm lấy cầm đi vào bên trong.

Vinh Đêm đế trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, tiếng đàn nữ tử này không tầm thường, nhìn dáng người, nghe tiếng nói này, khí khái thật tốt, ở nơi hồng trần này, tâm tình lại bình thản, cũng thật hiếm thấy. Nhưng nhìn nàng không để ý khách nhân, bộ dáng tự trở vào trong rốt cuộc vẫn thiếu vài phần đại khí đi.”

“Hai vị, mời dùng trà.” Tỳ nữ bụng lên trà.

Nhạc công nâng chung trà lên, nhìn trên ly trà lại có ánh lên hoa hồng đỏ tươi, có chút ngạc nhiên.

Anh Đào mau miệng nói: “Tiểu thư của chúng ta thích nhất hoa hồng, trên ly trà tiểu thư đều có hoa hồng, tiểu thư xem nhị vị là tri kỷ mới kêu ta bụng ly trà này đến.”

Vinh Đêm đế sờ ly trà thượng hoa hồng, mở nắp trà, liền từng đợt hương thơm truyền đến.

“Đây cũng là tiểu thư chúng ta tự mình ngắt lấy hoa hồng phơi nắng để pha trà, nước pha trà này cũng là mỗi sáng sớm tiểu thư tự mình lấy sương trên hoa hồng. Bình thường tiểu thư xem như bảo bối.”

“Hệ thống nhắc nhở: [Vinh Đêm đế] độ hảo cảm +10, thân ái, người đang làm cái gì?! Tiến triển thật nhanh chóng.”

Ấn Như Tuyết cười đến tự đắc, Anh Đào đây chính là làm chuyện tốt. Chẳng qua là lúc gần đi hướng nàng nháy mắt nho nhỏ mà thôi, tiểu nha đầu này vẫn thực thông minh.

“Thân, tùy cơ nhiệm vụ: Đạt được độ hảo cảm nam nhân ngoài cửa [Vinh Đêm đế] + 10 hoàn thành. Được thưởng cho: Hiểu rõ tiên cơ [ở dưới tình huống nhất định, có thể biết trước, xét thấy người chơi vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, có thể sử dụng tới ba lần, hi vọng người chơi quý trọng sử dụng, nắm chắc cơ hội.]

“Hiểu rõ tiên cơ? Thật đúng là đồ tốt.” Tâm tình lại sung sướng.

“Tiểu thư, hai vị khách nhân bên ngoài sau khi uống trà xong, đều ly khai. Ta còn đến chỗ Hồng mục mục hỏi thăm cái vị công tử anh tuần kia, nhưng là Hồng mục mục cũng không rõ, chỉ biết vị công tử này là lần đầu tiên đến, nhưng đến cùng hướng với Thành Vương gia phong lưu thành tính. Có lẽ thân phận cũng là không tầm thường. Đúng rồi, tiểu thư, Hồng mục mục cũng dặn người cẩn thận một chút, ai cũng có thể.....” Còn lại trong lời nói, Anh Đào đỏ mặt không nói ra.

Như Tuyết nhất thời sáng tỏ, Hồng mục mục chỉ sợ là ta lại giống như mẫu thân, theo con đường xưa của Mẫu Đơn đi.

Như Tuyết cũng không trả lời gì. Mà xoay người đi tới trước cửa sổ, cửa sổ là đại môn đối với tủy Hồng Lâu. Ánh mắt của nàng đang vô mục đích “Đi dạo”, chợt thấy được một bóng dáng quen thuộc, a, đó không phải là Vĩnh Đêm ư sao? Nàng giật mình.

Hắn vừa vặn bước ra cửa, một người vội vàng hướng hắn nghênh đón. Có thể là ánh mắt Như Tuyết quá sáng quắc, hắn quay đầu lại, cặp ánh mắt sắc bén hướng về ánh mắt Như Tuyết. Như Tuyết không chút hoang mang, gật đầu tỏ ý, nhưng trong lòng lại cảm thán quả nhiên Hoàng đế chính là Hoàng đế, nhìn đôi mắt sắc bén kia, nàng quay người lại, nhưng sử dụng một kỹ năng hệ thống: Ngoái đầu nhìn lại cười, thấy Vĩnh Đêm ư về mặt ngẩn ra, khoe miệng tươi cười càng sâu hơn.

Quả nhiên nghe được hệ thống quen thuộc nhắc nhở: “Vĩnh Đêm ư độ hảo cảm +20. Thân ái, vận khí của ngươi cũng quá tốt đi.”

“Hệ thống, ta phát hiện trò chơi này cũng thú vị nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Tiểu thư, ngoài cửa sổ có cái gì thú vị sao? Khiến người cười vui vẻ như vậy.” Anh Đào nhìn đến Như Tuyết khoe môi nhếch lên mỉm cười thật to, không hiểu nói.

Như Tuyết hơi thu lại nụ cười, lắc đầu. Ngoài cửa sổ cũng không có cái gì đẹp, đáng mừng chính là cá lớn đã muốn cắn câu, kế tiếp là từng bước một dẫn cá mắc câu, chẳng qua là con cá lớn này có bao nhiêu kiên nhẫn.

Anh Đào thấy tiểu thư không nói chuyện, cũng không để ý, lập tức bắt đầu sửa sang lại phòng.

Như Tuyết phát phát tay, hướng Anh Đào nói: “Anh Đào, không cần sắp xếp lại phòng. Ta có chút mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Anh Đào một bộ đã hiểu, đáng vẻ đồng ý, “Cũng đúng, tiểu thư, người hôm nay đàn lâu như vậy chắc chắn rất mệt mỏi. Tiểu thư, đợi chút ta kêu người đưa bữa tối.”

Này này, cô nương, biểu tình của ngươi như vậy là thế nào? Ta không có yếu đuối đến mức như vậy đi. Tuy rằng trong lòng Như Tuyết đã bắt đầu gào thét, nhưng biểu tình của nàng vẫn thản nhiên, trời quang trăng sáng.

Anh Đào đi ra ngoài, còn rất tri kỷ đem màn trướng trên giường buông xuống, cài cửa lại.

Như Tuyết nằm xuống, nhưng không có lập tức ngủ, ngược lại ở trong đầu bắt đầu cùng hệ thống giao lưu, nghiên cứu hệ thống.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, nhưng hoàng cung nguy nga tráng lệ lại vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Vĩnh Dạ ư đang phê duyệt tấu chương, chỉ vì hôm nay xuất cung một chuyến, tấu chương còn lại một chút chưa phê duyệt.

Đại thái giám Tân Thuyên tâm phúc Vĩnh Dạ để đi vào Ngự Thư Phòng, nhẹ giọng hướng Vĩnh Dạ để xin chỉ thị: “Hoàng Thượng, kính sự phòng tiểu Lý Từ đến đây, đang chờ ở ngoài.”

“Đã trễ thế này, trẫm phê tấu chương đã quên thời gian. Kêu tiểu Lý Từ vào đi.”

Tân Thuyên cung kính bước lui ra, mới vừa đi tới cửa, lại nghe Vĩnh Dạ để phân phó:

“Tân Thuyên, trở lại, trẫm hôm nay tấu chương phê duyệt còn có rất nhiều, vẫn là ở lại Càn Thanh cung nghỉ ngơi. Bảo tiểu Lý Từ về đi.”

“Vâng, Hoàng Thượng, lão nô đi.”

Tân Thuyên sắc mặt không thay đổi, chính là khi cúi đầu khi quét mắt cái Vĩnh Dạ để gọi là còn “Rất nhiều”, kỳ thật ít ỏi không có mấy quyển sổ, im lặng lui ra.

Tân Thuyên ra khỏi Ngự Thư Phòng, tiểu Lý Từ rất nhanh nghênh đón chạy lại, cười nịnh nói: “Tân tổng quản, Hoàng Thượng tuyên nô tài đi vào.”

Tân Thuyên Tân đại tổng quản vung phát trần, hừ câu: Tiểu Lý Từ, Hoàng Thượng phân phó, hôm nay không lật bài từ.”

Tiểu Lý Từ cuống quýt hỏi: “Hoàng Thượng hôm nay không lật bài từ, là thân thể không khỏe?”

Tân Thuyền liếc mắt nhìn về mặt cuống quýt của tiểu Lý Tử, giống như cánh cáo lại như trào phúng: “Tiểu Lý Tử, ta nói cho ngươi biết, không nên quản nhiều chuyện, không phải có câu nói, không có ở đây, không có mưu đồ a.” Nói xong, liền xoay người vào Ngự Thư Phòng.

Tiểu Lý Tử tâm căng thẳng, trong lòng làm sao còn không hiểu được, Tân Thuyền đây là cho hắn cảnh cáo. Thôi, trở về hướng Dung phi nương nương thỉnh tội thôi, về sau loại chuyện này, tiểu Lý Tử ta sẽ không nhúng tay vào. Lưng thẳng lên, cũng quay đầu đi.

Thời điểm Tân Thuyền đi vào Ngự Thư Phòng, Vĩnh Dạ để đang nâng chung trà lên.

Vĩnh Dạ để vuốt ve ly trà trong tay trơn bóng như bạch ngọc, trà Long Tỉnh trong chén hương thơm tỏa ra bốn phía, không khỏi nhớ tới ly trà ban ngày hôm nay uống, tuy chỉ là trà lài không biết tên, nhưng như cùng hương trà Long Tỉnh trong tay không khác lắm, tựa hồ còn có thêm hương thơm ngào ngạt, còn có ly trà khác là cùng thanh tâm khúc kia, quan trọng hơn là, khí chất người phía sau rèm, giai nhân phía trước cửa sổ ngoài đầu nhìn lại cười thật động lòng người.

Một bên tiểu thái giám hầu hạ đợi thật lâu cũng không nghe thấy âm thanh Vĩnh Dạ để buông ly trà, không khỏi tò mò ngẩng đầu, phát hiện Vĩnh Dạ để luôn luôn đối với chính sự cực kỳ nghiêm túc hôm nay thế nhưng lại đang nhìn ly trà ngẩn người. Bỗng nhiên nhìn thấy Tân tổng quản đang hướng chính mình trừng mắt, vội vàng cúi đầu hạ xuống, bắt đầu cúi đầu giả trang thành cộc gỗ.

Vĩnh Dạ để lúc này trong lòng đang xem tỉ mỉ: Chung trà này hình như có chút đơn điệu.

Ngẩng đầu phân phó: “Tân Thuyền, ngày mai gọi người đi làm một bộ trà cụ màu trắng đến, còn có, trên mỗi chén đều phải vẽ hoa, nhớ rõ phải là hoa hồng. Ặn, không cần đóng dấu ấn ký trong cung.”

Tân Thuyền trong lòng hình như có chút sáng tỏ, xem ra Hoàng Thượng đây là muốn đưa cho một người. Hoàng Thượng sợ là ở dân gian có vị hồng nhan tri kỷ a, xem ra chiều hướng hậu cung này sẽ bắt đầu có chút biến đổi.

Hoa khai cũng để, đều biểu nhất chi.

Vĩnh Dạ để lúc này đang nghĩ tới cô nương mới gặp hôm nay, mà này cô nương này lại đang cùng hệ thống tiến hành “Đùa giỡn” Cùng “Phản động làm trò” hoạt động mua chuộc.

“Hệ thống, hệ thống ~~~.” Ân Như Tuyết bám riết không tha.

“Đừng hướng bản hệ thống làm nũng, bản hệ thống cũng sẽ không nói cho ngươi.” Hệ thống quân thanh âm khốc khốc.

“Hệ thống quân, hệ thống quân ~~~.” Ân Như Tuyết tiểu cô nương tiếp tục thanh âm kiêu kiêu làm nũng.

“Bản hệ thống là không thể trái với quy tắc trò chơi. Ngươi có thể dùng phần thưởng bản hệ thống đưa cho ngươi “Hiểu rõ tiên cơ”, để biết trước Vĩnh Dạ để khi nào sẽ lại đến thôi.” Hệ thống quân kiêu ngạo, khó chịu.

“Ta nói cho ngươi, đừng rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt a, ngươi có chừng có mực cho ta. Hắn nếu vẫn không đến, chẳng lẽ bảo ta cứ luôn luôn chờ ở đây, nhiệm vụ của ta đến bao nhiêu năm sau mới hoàn thành!” Như Tuyết cô nương bắt đầu nổi bão.

Hệ thống quân tâm run lên, miệng nói: “Kỳ thật, vì trò chơi khá thú vị, hệ thống là không thể biết trước tiến trình trò chơi. Nhưng bản hệ thống ngoại lệ nhắc nhở ngươi một lần, Vĩnh Dạ để đối với ngươi độ hảo cảm rất cao, rất nhanh sẽ có hành động.”

Nghe được hệ thống quân trả lời, Như Tuyết trong đầu hiện lên cảm giác đầu tiên thế nhưng không phải là Vĩnh Dạ để, mà là hệ thống quân hắn nhất định đang lên mặt, nhất định là.

Như Tuyết ở trong lòng lầm nhảm. Hệ thống quân lại bắt đầu trở mặt:

“Đừng tưởng rằng ngươi âm thầm nói ở trong lòng, ta liền không nghe được. Ta cho ngươi biết, ngươi ở trong mắt của ta, không đúng, là ở trong màn hình của ta, ngươi chính là trong suốt, trần trụi.”

Cái này lại làm Như Tuyết bắt đầu nóng nảy, trở mặt: “Cái gì, trong suốt? Hệ thống, ngươi là sắc lang!”

Hệ thống lúc đầu không có phản ứng, qua thật lâu, hệ thống lên tiếng, giọng nói còn giống như đang mang theo ngưng ngữ: “Ta không phải ý tứ này. A, trời đã tối, có người đến, ngươi mau đi ra đi.”

Như Tuyết còn chưa kịp phản ứng, ý thức đã bị hệ thống đẩy ra.

“Tiểu thư, bữa tối ta đã bày trên bàn, ngươi có muốn ngồi dậy dùng một ít hay không?” Anh Đào ở bên ngoài rèm hỏi.

Cảm thấy hình như trong dạ dày trống rỗng, Như Tuyết cũng liền đáp lại.

Anh Đào vừa vịn nhắc rèm lên giường, hầu hạ mặc quần áo.

Bữa tối rất là thanh đạm. Bánh ngọt thơm ngon, gà nước cải trắng, củ sen canh xương sườn còn có một chút món ăn khai vị. Nhìn cũng đẹp mắt, Như

Tuyết ăn rất là thỏa mãn.

Dùng xong bữa tối, tìm tập sách miêu tả địa hình quốc gia bắt đầu giết thời gian.

Tiêu thực xong, ban đêm ngủ tắt nhiên là không đề cập tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Qua không được mấy ngày, nội vụ phủ liền sai người nói, Vĩnh Dạ để phân phó Tân Thuyền bảo nội vụ phủ đi làm một bộ trà cụ màu trắng liền đã làm tốt lắm.

Tân Thuyền thật cẩn thận cầm, bên người tiểu thái giám muốn giúp một tay, liền lấy lòng nói:

“Tân công công, thứ này nặng như vậy, thế nào phiền người tự tay cầm nha, để cho nô tài phụ người một tay đi.”

Tân công công làm sao không biết tâm tư tiểu thái giám muốn lấy lòng, cười mắng:

“Đây chính là Hoàng Thượng đang muốn, người tiểu thái giám tay chân vụng về, ta còn không yên tâm đâu.”

Tiểu thái giám muốn thừa dịp nịnh bợ nhưng không được, chỉ đành phải lùi về một bên, còn cười theo.

Tân Thuyền đang cầm một bộ trà cụ đồ sứ trắng, còn chưa tiến vào Càn Thanh cung, ngay tại trước cửa cung liền gặp được Lệ mỹ nhân đang tiến đến đưa điểm tâm cho Vĩnh Dạ đế, Tân Thuyền trong lòng thầm kêu không xong, Lệ mỹ nhân này có tiếng kiêu ngạo, không đầu óc, nếu không dựa vào nhan sắc hơn người, làm sao phân vị mỹ nhân này lại không tiến thêm.

Quả nhiên, Lệ mỹ nhân nhìn thấy Tân Thuyền ánh mắt sáng lên.

“Tân công công, người đây là đi đâu vậy?” Lệ mỹ nhân thái độ kiêu ngạo.

Tân Thuyền xoay người: “Hỏi Lệ mỹ nhân nương nương, Hoàng Thượng phân phó lão nô đi làm công sự.”

Lệ mỹ nhân nhìn thấy trong tay Tân Thuyền đang cầm thứ gì đó dùng vải đỏ che lại liền muốn vén lên. Tân Thuyền né một bước, vẻ mặt càng thêm kính cẩn, nhưng trong lòng lại càng khinh thường. Chẳng qua chỉ là cái mỹ nhân nhỏ nhỏ thôi, cũng dám kiêu ngạo như thế.

Mất thấy Lệ mỹ nhân sẽ tức giận, Tân Thuyền liền xuất ra chiêu bài Hoàng Thượng.

“Nương nương, đây là Hoàng Thượng sốt ruột muốn, đặc biệt phân phó nô tài, lập tức mang tới.”

Lệ mỹ nhân sắc mặt không tốt, nhưng ngại Hoàng Thượng, còn đang trên mặt bài trừ cười, lên tiếng:

“Hoàng Thượng đang ở tẩm cung lý nghỉ ngơi? Bản tần tự tay làm chút điểm tâm Hoàng Thượng thích ăn mang đến. Nhanh đi bẩm báo Hoàng Thượng.” Nói xong liền bắt đầu sửa sang lại dung nhan trên mặt, trang phục trên người.

Tân Thuyền sau khi cáo lui, lập tức vào Càn Thanh cung.

Vĩnh Dạ đế đang nghiên cứu sách dạy đánh cờ, nghe được tiểu thái giám bên cạnh nhắc nhở, Tân Thuyền đến, lúc này mới nhớ tới bộ trà cụ đồ sứ trắng kia.

“Thế nào?” Ánh mắt Vĩnh Dạ đế không rời khỏi sách dạy đánh cờ hỏi.

“Hỏi Hoàng Thượng, nội vụ phủ đem đồ vật trình lên.” Dứt lời, len lén nhìn trộm sắc mặt Vĩnh Dạ đế, nhìn bình thường, cũng cung kính trình cho Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế lúc này mới để sách dạy đánh cờ trên tay xuống, vén lên bộ trà cụ dưới tấm vải đỏ.

Đập vào mắt là đồ sứ trắng được chế tác tinh xảo, chất lượng chắc chắn, trong suốt như ngọc, bề mặt dễ chịu, màu sắc sáng loáng sáng ngời, nhu bạch như nồn nà.

Mà ly trà cùng ấm trà vẽ hoa hồng bề ngoài lại tinh tế, trông rất sống động, đóa hoa điểm lệ xinh đẹp, lại dùng kim phấn miêu tả quá. Đồ sứ trắng lóa ra ánh sáng ôn nhuận quang mang, mà hoa hồng lại càng sáng rực.

Vĩnh Dạ để nhìn bộ trà cụ tinh xảo trước mặt, vừa lòng gật gật đầu, ra hiệu Tân Thuyền đem cất.

Tân Thuyền lúc này mới như vô tình nói:“Hoàng Thượng, Lệ mỹ nhân đang cầu kiến ở bên ngoài.”

Vĩnh Dạ để cau mày, Lệ mỹ nhân này tuy rằng gia thế thấp kém, nhưng khuôn mặt bộ dạng lại thật sự xuất sắc, chỉ là người này cũng quá không hiểu chuyện, bất quá là cái đồ chơi thôi.

Vĩnh Dạ để lại hỏi:“Nàng có chuyện gì sao?”

Tân Thuyền trong lòng hiểu được, sợ là Hoàng Thượng đối với Lệ mỹ nhân này trong lòng có chút không chịu được.

“Lệ mỹ nhân chỉ nói là đưa cho Hoàng Thượng chút điểm tâm người thích.”

Vĩnh Dạ để lại cầm lên sách dạy đánh cờ trên bàn, còn đối Tân Thuyền nói:“Đuổi Lệ mỹ nhân về đi.”

Tân Thuyền cung kính lui ra.

Ở cửa Càn Thanh cung, Lệ mỹ nhân đã chờ tới mức không kiên nhẫn, vừa thấy Tân Thuyền đi ra, lập tức tiến lên oán giận:

“Tân công công, Hoàng Thượng như thế nào qua lâu như vậy mới bảo người đi ra, thế nào, bản tần hiện tại có thể tiến vào hay không?”

“Hỏi Lệ mỹ nhân, Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu chương, e rằng hiện tại không rảnh tiếp kiến nương nương.”

Lệ mỹ nhân vẻ mặt không tin, lại bắt đầu trách mắng tân thuyên:

“Nói vậy, Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là bản tần. Người cầu nô tài này có phải hay không không nói Hoàng Thượng rằng là bản tần đến đây.”

Cho dù là bị Lệ mỹ nhân quát lớn, Tân Thuyền sắc mặt như trước không thay đổi, giọng điệu lạnh nhạt, mặt không cười cười nói:“Nương nương, người đừng làm nô tài khó xử, quý rầy Hoàng Thượng, nương nương và nô tài đều phải cùng chịu phạt. Xin nương nương thứ tội, nô tài cáo lui. Hoàng Thượng còn chờ lâu nô đi vào hầu hạ.” Tân thuyên xoay người vào Càn Thanh cung.

Lệ mỹ nhân khí thẳng dậm chân.

Tỳ nữ bên cạnh nhìn chung quanh, lôi kéo vạt áo nương nương mình, thấp giọng khuyên nhủ:

“Nương nương chúng ta vẫn trở về Vĩnh An cung trước đi.”

Lệ mỹ nhân tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể dẫn cung nữ hồi cung.

“Nương nương, nghe nói hôm nay Lệ mỹ nhân mang theo điểm tâm đi càn thanh cung cầu kiến Thánh Thượng, nhưng bị ngăn ở bên ngoài.” Thanh Chi vui sướng khi người gặp họa.

Người luôn luôn đoan trang Thục phi hiện tại trên mặt tràn đầy khinh thường, giọng điệu trào phúng:“Bất quá là cái đồ chơi thôi, được Hoàng Thượng sủng một lần, liền ngay cả chính mình là cái gì cũng không biết.”

“Nương nương nói phải?” Một bên Thanh mai pha trò “Nàng chỉ là một mỹ nhân nhỏ nhỏ thôi, làm sao có thể so với nương chúng ta, trong cung ai mà chẳng biết a, chỉ có nương nương chúng ta mỗi lần đều có thể được Hoàng Thượng tiếp kiến.” Đẩu Thử cũng không thiếu ca ngợi.

Thục phi nghe người bên cạnh ca ngợi, lại đắc ý. Đúng lúc thấy Lệ mỹ nhân bước vào Vĩnh An cung.

“A, đây không phải Lệ muội muội sao? Trời nóng như vậy, như thế nào còn ra ngoài đi dạo a, không bằng cùng bản cung uống chén lạnh trà đi.”

“Tần thiếp thỉnh an Thục phi nương nương.” Lệ mỹ nhân qua loa hành lễ, giọng điệu có lệ.

Thục phi trong mắt mặc dù tràn đầy chán ghét, nhưng giọng điệu vẫn thân thiết, cẩn thận:“Muội muội sao lại cùng tỷ tỷ khách khí như vậy?”

Lệ mỹ nhân trong lòng lại tích tụ, giọng điệu càng thêm gượng gạo:“Thục phi nương nương, tần thiếp hôm nay có chút mệt mỏi, muốn đi xuống nghỉ ngơi trước.”

Thục phi giống như đã hiểu, giọng điệu cười khê:“Cũng tốt, Lệ muội muội hôm nay đứng bên ngoài hơn nửa ngày, chắc cũng mệt mỏi.” Nói xong còn làm bộ dáng một bộ đã hiểu rõ.

Lệ mỹ nhân lại chán nản, vẫy tay áo rời đi.

Vĩnh Dạ để ở đây từ khi bộ trà cụ được đưa tới, sách dạy đánh cờ thế nào cũng xem không vào, ngược lại vẫn thất thần về ngày đó sau khi ra khỏi tủy

Hồng lâu lúc thoáng nhìn, trong đầu dư âm kia ngoái đầu nhìn lại cười như thế nào cũng không tiêu tán đi. Vì thế lập tức hạ quyết tâm

“Tân Thuyền, chuẩn bị một bộ thường phục. Còn có đem bộ trà cụ kia lấy đến. Trẫm muốn xuất cung.”

Tân thuyền nhìn sắc trời, muốn khuyên can.

Còn chưa nói ra, liền bị Hoàng Thượng đánh gãy.

“Quên đi, vẫn là chờ ngày mai lại đi đi. Đem bộ trà cụ đưa tới Thành vương phủ.”

Tân Thuyền trong lòng có chút chất lưỡi, xem ra Hoàng Thượng ở ngoài cung có vị hồng nhan tri kỷ, ở trong lòng Hoàng Thượng có địa vị cũng không nhẹ a.

Sắc trời đã tối, tụy Hồng lâu lại vẫn như ban ngày, ở cửa các kỹ nữ như những con bướm bay lượn trong đám người đón khách, trong đại sảnh oanh oanh yến yến càng không ngừng tiếp đón khách nhân ra ra vào vào. Lầu hai trong các phòng cũng tràn đầy âm thanh trêu đùa, không khỏi nói tụy Hồng lâu này thật náo nhiệt.

Nhưng căn phòng sâu nhất trên hành lang lầu hai này hoàn toàn bất động, bên trong hoàn toàn không có tiếng động, không khí yên tĩnh.

Lúc này, “Chi nha” tiếng đẩy cửa phá vỡ sự tĩnh lặng cả phòng.

“Tiểu thư, Thành vương phủ đưa tới một cái hộp, chỉ đích danh đưa cho tụy Hồng lâu Như Tuyết cô nương. Đây là hộp Hồng mỵ mỵ đưa cho nô tỳ.” Nguyên lai là Anh Đào nha đầu.

Ân Như Tuyết không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng lăm lăm. Thành vương phủ? Chẳng lẽ là.....

Tiếp nhận cái hộp, vừa mở ra thấy, trong lòng lập tức nổi lên vui mừng, nguyên lai là Vĩnh Dạ đế.

“A, tiểu thư, bộ trà cụ này thật đẹp a. Nhưng mà, cùng bộ trà cụ tiểu thư vốn có rất giống nhau a.” Anh Đào ngạc nhiên.

Tĩnh tế quan sát bộ trà cụ đồ sứ trắng này, quả nhiên là bóng loáng như ngọc, ngay cả mặt trên ánh thượng hoa hồng đều là phong thái động lòng người, y như thật. Như Tuyết lập tức phân phó Anh Đào ra ngoài.

Bảo Anh Đào đi xuống, Như Tuyết liền ở trong lòng cuồng kêu gọi hệ thống.

“Hệ thống, hệ thống quân, ngươi xem thời cơ của ta sắp đến, không quá hai ngày, chắc là Vĩnh Dạ đế sẽ đến đây đi.”

Hệ thống quân: “Này phải cảm tạ bản hệ thống, ngươi cho là ‘Ngoái đầu nhìn lại cười’ là kỹ năng ngồi không a.”

Như Tuyết lại phân bác: “Kia cũng là ta vận dụng thời cơ tốt.”

Hừ, công lao của ta cũng rất lớn được không.

Cấp bậc hậu cung:

Chính nhất phẩm: Hoàng Quý Phi

Tòng nhất phẩm: Quý Phi, Dung Phi, Thục Phi, Hiền Phi, Đức Phi

Trắc nhất phẩm: Phi

Chính nhị phẩm: Chiêu Nghi, Chiêu Dung, Chiêu Viện

Tòng nhị phẩm: Thục Nghi, Thục Viện, Thục Dung

Chính tam phẩm: Quý Tần

Tòng tam phẩm: Sung Nghi, Sung Viện, Sung Dung

Chính tứ phẩm: Quý nhân

Tòng tứ phẩm: Lương Nghi, Lương Viện, Lương Dung

Chính ngũ phẩm: Tài tử, Mỹ nhân

Tòng ngũ phẩm: Bảo lâm, Thường tại

Chính lục phẩm: Tuyền thị

Tồng lục phẩm: Thái nữ, Ngự nữ

Chính thất phẩm: Canh y

Tòng thất phẩm: Đáp ứng

Chính bát phẩm: Tiểu Chủ

Tòng bát phẩm: Tú Nữ

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngày nghỉ, hậu cung tất cả mọi người đều chờ đợi Hoàng Thượng đến, này cũng là dấu hiệu cho thấy phi tử được sủng ái nhất. Ai ngờ làm cho mọi người mở rộng tầm mắt là, Hoàng Thượng lại mặc vào thường phục, xuất cung đi gặp Thành Vương, thật đúng là làm cho đám mỹ nhân oán giận nha, bất quá e ngại Vĩnh Dạ để “Huỳnh đệ gần gũi”, cũng không có cách nào.

Bên trong Thành vương phủ.

Thành Vương gia chân bắt chéo nhìn người ngồi ở phía dưới, trong tay thường thức nhấp trà, lười biếng hỏi: “Hoàng huynh, người hôm nay như thế nào rảnh rỗi đến xem thần đệ ta? Sao không ở trong cung cùng kiều thê mỹ thiếp?”

Vĩnh Dạ để đối với dáng vẻ Thành Vương gia lười nhác sớm đã thành thói quen, đối với lời hắt hủi như gió thoảng quan mắt điếc tai ngơ, ngược lại tự bản thân nói: “Hôm nay mượn cái danh của ngươi, trăm đây đi ra ngoài, ngươi biết để làm gì.”

Thành Vương gia nghe nói như thế, ngược lại thất lung thẳng lên: “Thì ra thần đệ hôm nay chỉ là cái nguyệt trang a, vậy hoàng huynh nói cho thần đệ, hoàng huynh hôm nay muốn đi đâu đi.”

Vĩnh Dạ để cùng Thành Vương gia quan hệ cũng rất tốt, tuy rằng không phải huỳnh đệ ruột cùng một mẹ, nhưng là chơi chung với nhau từ nhỏ.

Vĩnh Dạ để vốn đã sắp ra khỏi phòng khách, nghe được lời Thành Vương gia, cũng không quay đầu, chỉ là ném ra vài chữ:

“Đi thăm giai nhân.”

Thành Vương nghe được lời này của Vĩnh Dạ để, không thể tin được xoa xoa lỗ tai mình. Thiên, đây là người này ái dân, không yêu mỹ nhân yêu giang sơn hoàng huynh sao? Là cái dạng mỹ nhân gì, làm cho hoàng huynh của ta lưu luyến như vậy, xem ra hôm khác Bản vương gia cũng nên đi chiêm ngưỡng một chút a. Thành Vương gia vuốt ve cằm suy nghĩ.

Vĩnh Dạ để ra khỏi Thành vương phủ, liền phân phó Tân Thuyên bên cạnh:

“Tân Thuyên, ngươi không cần đi theo trẫm. Trẫm hôm nay cho ngươi tự do, tự bản thân tìm nơi giết thời gian đi.”

Tân Thuyên: “Hoàng Thượng, lão nô sợ hãi a, Hoàng Thượng thương cảm lão nô, nhưng lão nô càng lo lắng an toàn Hoàng Thượng a. Lão nô nhìn Hoàng Thượng lớn lên, cho tới bây giờ không có rời đi Hoàng Thượng a.”

Vĩnh Dạ để hiểu rõ lòng trung thành của Tân Thuyên, khoát tay: “Tân thuyên, vẫn là nghe trẫm, an toàn trẫm có ám vệ bảo hộ, nghỉ đi.”

Tân Thuyên nhìn Vĩnh Dạ để cố chấp như thế, chỉ có thể cẩn thận rời khỏi.

Vĩnh Dạ để cũng rất là tiêu sái hướng tới tủy Hồng lâu.

Thời gian còn sớm, tủy Hồng lâu buổi tối vô cùng náo nhiệt, nhưng ban ngày lại không có náo nhiệt như thế, ngược lại nhiều phần tịch mịch. Ra vào đều là mấy người, hoặc xem ca múa, hoặc nghe tiểu khúc.

Vĩnh Dạ để thoải mái tiến vào, như một cái công tử nhà giàu bình thường đi lên lầu hai. Chợt có cô nương mở cửa phòng đi ra, thấy công tử tuấn tú như vậy muốn tiến lên, hân cũng không chớp mắt đi qua, không có phản ứng.

Rất nhanh, hân bước đến cửa phòng sâu nhất trên hành lang lầu hai, cửa phòng cũng không đóng chặt, nhẹ nhàng đẩy liền mở.

“Anh Đào?” Một cái thanh âm trong veo truyền đến.

Vĩnh Dạ đế cò còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy một người với đôi mắt sáng, da thịt nõn nà, mỹ nhân xinh đẹp chân mày lá liễu cong cong từ trong phòng đi ra, nàng xõa tóc đen, chưa thoa son phấn, vai chẻ xuống, thắt lưng màu trắng, quần áo phong phanh.

Vĩnh Dạ đế thấy cảnh đẹp vậy, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại tình cảm vui sướng. Cho tới nay, trong cung nữ nhân ở trước mặt mình đều là quần áo xinh đẹp, trang dung tinh tế, xuất hiện nhất định đều đã trang điểm qua. Nào có nữ nhân dám xuất hiện như vậy, còn quần áo ít ỏi.

Ân Như Tuyết vốn tưởng Anh Đào vào, thế nên mới quần áo tùy tiện ra nội thất, hướng chỉ đối với cuộc sống ở hiện đại lúc trước mà nói, cái này lại càng không tính cái gì.

Lúc này không khí thực kì diệu, nàng có chút ngây ngẩn cả người, mà Vĩnh Dạ đế hình như cũng có điều suy nghĩ.

“Tiểu thư.” Vừa lúc Anh Đào đi vào.

Anh Đào vừa vào cửa liền thấy Vĩnh Dạ đế, nghi hoặc nói: “Vị công tử này?” Nói còn chưa hết, lại nhìn thấy quần áo xốc xếch của tiểu thư, liền vội vàng đem tiểu thư nhà mình đẩy vào bên trong.

“Tiểu thư, người tại sao lại ăn mặc phong phanh như vậy, vừa mới tỉnh ngủ mà mặc vậy, cảm lạnh sinh bệnh làm sao bây giờ? Còn có tiểu thư, nam nhân kia vào bằng cách nào?”

“Ta cũng không biết, ta cho rằng vào là người, mới khoác y phục qua loa liền đi ra.”

Anh Đào chu miệng một cái, vẫn là càu nhàu:

“Tiểu thư, người phải nhớ kỹ, về sau nhất định phải mặc quần áo thật tốt.”

Nói xong, còn đem Như Tuyết đẩy tới bàn trang điểm.

“Đơn giản vấn tóc là được rồi. Còn có đi ra ngoài rót ly trà cho vị công tử bên ngoài kia.”

Anh Đào nóng lòng muốn nói: “Dùng bộ trà cụ Thành Vương phủ mới đưa tới kia sao?”

Như Tuyết cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn lắc lắc đầu.

“Không, vẫn là dùng bộ trà cụ của ta thì được rồi. Bất quá đem bức họa kia lần trước ta lấy ra.”

Anh Đào tuy rằng tò mò tiểu thư vì sao không lấy trà cụ mới, có phần đáng tiếc, nhưng là vẫn nghe theo mệnh lệnh đi chuẩn bị.”

Vĩnh Dạ đế bị hai chủ tớ để ở lại bên ngoài, nhưng không chút nào để ý. Ngược lại tự mình tìm chỗ ngồi xuống. Với hắn mà nói, đây cũng thật là một chuyện mới mẻ.

Chẳng được bao lâu, nha đầu Anh Đào kia đem cho mình một ly trà, nhìn ly trà trong tay rõ ràng không phải chính mình đưa, ánh mắt Vĩnh Dạ đế híp một cái.

“Công tử xin chờ một chút, tiểu thư đang thay y phục.” Nha đầu sau khi đưa trà, liền lui xuống.

Không bao lâu, một người mặc quần áo thắt lưng màu lam nhạt, trên hai tay áo vẽ hoa lải màu trắng bạc, ba ngàn tóc đen búi lên, chậm rãi đi ra khỏi nội thất.

Ân Như Tuyết thấy Vĩnh Dạ đế ngẩng đầu nhìn chằm chằm mình, ngập ngừng chậm rãi bày ra một nụ cười.

Quả nhiên, nhìn thấy trong mắt Vĩnh Dạ đế trước mặt hiện ra một tia tán thưởng.

Hệ thống sau đó nhắc nhở tới:

“Hệ thống tri kỷ nhắc nhở: Vĩnh Dạ đế độ hảo cảm +5, Vĩnh Dạ đế đối người chơi hảo cảm đã tới 40. Hi vọng người chơi không ngừng cố gắng a.”

“Vị công tử này là người lúc trước nghe cảm kia, xưng hô như thế nào?”

Vĩnh Dạ đế hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Vì sao không thấy bộ trà cụ đồ sứ trắng ta sai người đưa tới kia?”

Như Tuyết ở trong lòng bĩu môi. Nhưng trên mặt vẫn như cũ cười, ngược lại vào nội thất.

“Vô công không nhận lộc. Tiểu nữ không bằng lấy bức họa này để bù lại.” Như Tuyết cười nói xinh đẹp.

Vĩnh Dạ đế trên mặt biểu tình không thay đổi, nhưng nàng rõ ràng cảm thấy không khí chung quanh trong nháy mắt ôn hòa hơn.

“Ta tự Quân Thanh.”

“Tiểu nữ tử gọi chỉ Như Tuyết.”

“Tuyết phu hoa mạo không bằng, người cũng như tên.” Vĩnh Dạ để thất thần nói.

Như Tuyết tâm run lên, nghĩ rằng: “Nhất định là ta nghe lầm, dáng vẻ này làm sao giống một minh quân a. Rõ ràng là hôn quân.”

Vì thế cúi đầu, làm bộ như bộ dáng ngưng ngững, nói: “Quân Thanh công tử, ta vì người đàn một thủ khúc đi.”

Vĩnh Dạ để giọng điệu sung sướng: “Vậy phiền toái Như Tuyết.”

Như Tuyết giả vờ như trấn định đi đến cầm bên cạnh bàn, bóng dáng lại hơi có chút ý tứ như chạy trốn chết.

Hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tâm trình diễn [thanh tâm khúc] chi thứ hai.

Thanh tâm khúc chi thứ hai so với chi thứ nhất càng thêm thanh nhã, nếu nói chi thứ nhất là làm cho người ta tâm tình hòa nhã, chi thứ hai lại làm cho người ta càng thêm vui vẻ thoải mái. Lắng nghe, phảng phất làm cho người ta như đặt mình vào trong biển hoa.

Một khúc tấu xong, Vĩnh Dạ để nhìn sắc trời đã không còn sớm, cũng liền nhân tiện cáo từ.

Như Tuyết như trước đứng ở ngoài cửa sổ, dừng ở nơi Vĩnh Dạ để đi ra tủy Hồng lâu. Vĩnh Dạ để cảm nhận được ánh mắt của nàng phía sau, cũng chuyển hướng nhìn Như Tuyết, hơi hơi gật gật đầu tỏ ý.

Sau đó để lại cho người phía trước cửa sổ một dáng người cao ngất. Như Tuyết khó chịu, ở trong lòng hô một câu, nếu không phải người là đối tượng nhiệm vụ ta mới mặc kệ người, kiêu ngạo cái gì?

Không nghĩ tới Vĩnh Dạ để sau khi nhìn thấy Tân Thuyên liền phân phó một câu:

“Tân Thuyên, tìm người điều tra chút một vị tủy Hồng lâu kêu Như Tuyết cô nương, còn có động tĩnh lớn nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Tân Thuyên, tìm người điều tra chút một vị tủy Hồng lâu kêu Như Tuyết cô nương, còn có động tĩnh lớn nhỏ.”

Nghe được Vĩnh Dạ để phân phó, Tân Thuyên trong lòng phản ứng đầu tiên là: Thì ra Hoàng Thượng đi gặp là một vị kêu Như Tuyết cô nương a. Sau đó mới phản ứng phân phó Hoàng Thượng hẳn là việc. Mới không ngừng trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, lão nô đã biết.”

Vĩnh Dạ để nhìn Tân Thuyên.

Tân Thuyên vội vàng giả vờ bộ dáng như trấn tĩnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Vĩnh Dạ để đi rồi, Anh Đào tiến vào thu dọn. Thấy tiểu thư nhà mình vô cùng buồn chán khây đàn, Anh Đào định bắt đầu dò xét thái độ tiểu thư đối với vị công tử kia.

“Tiểu thư, vừa rồi vị công tử kia có phải là chủ nhân của bộ trà cụ đồ sứ trắng hay không a?”

“Đúng.” Như Tuyết trả lời không chút để ý, cả người vẫn lười biếng, hơn nữa động tác khây đàn trên tay cũng không ngừng.

“Tiểu thư, người cảm thấy vị công tử kia thế nào a?”

“Tạm được a.” Như thế nào nghe nghe cảm thấy có điểm không thích hợp?

“Tiểu thư, người thời điểm đánh đàn có phải hay không vẫn nghĩ vị kia công tử a.” Anh Đào nhìn qua đang nghiêm túc thu dọn cái bàn, kỳ thật khóe mắt vẫn đều vụng trộm nhìn Như Tuyết.

Rất cực cảm thấy được là chỗ nào không thích hợp.

Vì thế Như Tuyết ánh mắt đung đưa một cái, thanh âm kéo dài, quỵn rũ nói: “Anh Đào, ngươi suy nghĩ cái gì nha?”

Mặt Anh Đào trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, thanh âm nhỏ giống như muỗi vậy: “Tiểu thư, tiểu thư.....”

Như Tuyết hiểu rõ, nhất định là Hồng mụ mụ bảo Anh Đào nha đầu này hỏi. Tiểu nha đầu lại ngượng ngùng hỏi trực tiếp, chỉ có thể quanh co lòng vòng.

“Không cần phải nói, ta đều biết, ta sẽ có chừng mực.”

Anh Đào thấy biểu tình tiểu thư nhà mình trong nháy mắt từ không chút để ý đến nghiêm túc đứng đắn, giọng điệu cũng rất kiên định, nên không nhiều lời nữa. Nàng theo tiểu thư cùng nhau lớn lên, tính tình tiểu thư từ trước đến giờ là nói một không hai, chỉ cần là quyết định của tiểu thư, người khác nói nhiều hơn nữa, cũng chỉ là uống phỉ mà thôi.

Sau khi Anh Đào lưu loát dọn dẹp xong cái bàn cũng liền rời khỏi, bên trong phòng chỉ còn lại Ân Như Tuyết một mình.

Ân Như Tuyết nhìn về phía cửa chớp chớp mắt, tiểu nha đầu thật đúng là khiến cho người yêu thích.

Túy Hồng lâu đại sảnh lâu một đêm nay rất là náo nhiệt, tươi cười trên mặt Hồng mụ mụ vào ban đêm chưa từng ngừng.

Lúc này một nha hoàn vội vàng chạy đến bên người Hồng mụ mụ, lôi kéo ống tay áo Hồng mụ mụ. Hồng mụ mụ đang tiếp đón một vị đại gia tiêu tiền như nước, đối với tiểu nha hoàn kéo tay áo mình tất nhiên là không kiên nhẫn.

“Làm sao vậy? Vội vàng đi đâu thai hả?”

“Mụ mụ, Thành Vương gia đến đây.”

Hồng mụ mụ không kiên nhẫn liền giọng điệu trách cứ:

“Nha đầu chết tiệt kia, như thế nào không sớm nói cho ta?”

Nha hoàn rất là vô tội, cũng chỉ có thể theo Hồng mụ mụ nói: “Mụ mụ, đều là ta không tốt, Thành Vương gia đã ở nhà gian. Người nhanh đi tiếp đón đi, đừng nữa chậm trễ thời gian.”

Hồng mụ mụ như chim yến nhẹ nhàng thuận thực xuyên qua đám người, chạy thẳng đến nhà gian.

“Thành Vương gia a, là trận gió nào đem quý nhân người thời đến túy Hồng lâu chúng ta vậy. Ta bây giờ lập tức kêu Oánh Oánh tới. Oánh Oánh chúng ta nếu biết Thành Vương gia người tới, khẳng định rất cao hứng.” Hồng mụ mụ thanh âm vang dội.

Thành Vương gia thưởng thức ly rượu, cười nói: “Hồng mụ mụ, bốn vương nghe nói, túy Hồng lâu của ngươi này có vị kêu mỹ nhân Như Tuyết xinh đẹp hả.”

Thành Vương gia đối với vị mỹ nhân Như Tuyết này thật sự là tò mò vô cùng, lúc trước hoàng huynh đột nhiên đưa tới một bộ trà cụ bảo hấn lấy danh nghĩa Thành Vương đưa tới còn chưa tính, hôm nay thế nhưng còn xuất cung tự mình đến túy Hồng lâu này.

Hồng mụ mụ trong lòng khẽ động. Nhưng vẫn cười nói: “Vương gia nói đùa. Như Tuyết a, chỉ là một cô nương bình thường mà thôi, cũng không có xuất chúng gì.”

Thành Vương gia để cái chén xuống thật mạnh, thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lạnh: “Xem ra Hồng mụ mụ là không muốn để cho bốn vương nhìn một chút.”

Trái tim Hồng mụ mụ như tạm dừng một chút, Thành Vương gia này ở kinh thành là người tính khí âm tình bất định, nổi danh người khó có thể ở chung, đặc tội hấn không có kết cục tốt. Thành Vương gia cùng đương kim Hoàng Thượng là huynh đệ tốt, căn bản không ai ở triều đại này dám đắc tội Thành Vương gia. Cho dù có người dám tố cáo Thành Vương gia, Hoàng Thượng cũng chỉ sẽ không nặng không nhẹ trách cứ Thành Vương gia một phen thôi.

Nghĩ vậy, Hồng mụ mụ vội vàng cười: “Vương gia nói gì vậy nha. Ta đây sẽ để cho Như Tuyết xuống gặp người. Chẳng qua Như Tuyết chúng ta thân thể yếu đuối, có lẽ đã sớm nghỉ ngơi, sợ người mất hứng.”

Thành Vương gia lúc này đến bắt đầu cười to, cười sang sảng, giống như đối với lời Hồng mụ mụ nói hết sức vừa lòng.

“Không cần, Hồng mụ mụ hãy dẫn đường đi, bốn vương muốn tự mình đi trông thấy Như Tuyết này.”

Có khả năng trong tương lai là tiểu Hoàng tẩu bốn vương a, bốn vương đương nhiên muốn đích thân đi gặp một chút. Thành Vương gia nghĩ như thế.

Càng đi vào sâu, càng yên tĩnh. Khi Thành Vương đi đến cửa phòng Ân Như Tuyết, tựa như cách nơi ồn ào náo động rất xa, chung quanh ngẫu nhiên truyền đến một tiếng cũng càng lộ vẻ nơi này thanh tịnh.

Thành Vương gia trong lòng nhất thời trấn tĩnh, vừa định đẩy cửa, lại nghe được tiếng đàn. Tiếng đàn thanh nhã, như một dòng suối nhỏ trong veo chậm rãi chảy tiến vào đáy lòng người. Tiếng đàn giai điệu đơn giản, lại nhẹ nhàng, làm người ta tâm bình khí hòa.

“Như Tuyết cô nương này quả nhiên là con người tao nhã. Trách không được hoàng huynh coi trọng như thế.”

Thành Vương gia đợi một khúc tấu xong, vỗ tay mà vào.

Như Tuyết vốn bởi vì hoạt động giải trí ở ở cổ đại thật sự là quá ít, dùng bữa tối xong quá nhàm chán, vì thế liền đánh đàn giết thời gian, đồng thời cũng có thể tăng một chút kỹ năng sử dụng. Không nghĩ tới, đã trễ thế này, còn có người tiến vào.

Mất thấy Như Tuyết nhìn Thành Vương gia cũng như trước không có phản ứng gì ngồi ở đó, Hồng mụ mụ vội vàng ở một bên hoà giải:

“Như Tuyết a, đây là Thành Vương gia.”

“Thành Vương gia, đây là Như Tuyết cô nương chúng ta.”

Ân Như Tuyết phản ứng rất nhanh, sửa lại quần áo, liền đứng dậy hành lễ: “Như Tuyết gặp qua Thành Vương gia.”

Thành Vương gia thái độ ngoài dự liệu hiền hoà: “Như Tuyết cô nương không cần đa lễ. Bỏn vương nghe thấy nhã âm cô nương, trong lòng thật sự rất là thưởng thức. Như Tuyết cô nương, ngày mai có thể đến Thành vương phủ gặp mặt chút.”

Thành Vương gia trong lời nói có vẻ như chân thành, nhưng trong lòng hẳn rất cuộc đánh chủ ý gì chỉ sợ chỉ có chính hắn mới biết.

Ân Như Tuyết chưa nói, Hồng mụ mụ liền ra hiệu nàng không cần nói chuyện.

“Thành Vương gia mời, Như Tuyết chúng tôi sao có thể cự tuyệt a. Vương gia yên tâm, Như Tuyết cô nương ngày mai nhất định sẽ đến đúng giờ.”

Thành Vương gia vừa lòng mà đi.

Anh Đào ở một bên oán giận Hồng mụ mụ:

“Hồng mụ mụ sao lại để cho tiểu thư đi Thành vương phủ a?”

Chân mày Hồng mụ mụ mày cũng nhíu thật chặt:

“Cũng không biết Thành Vương gia làm sao biết được Như Tuyết? Hôm kia đưa trà cụ tới, hôm nay thế nhưng còn tự mình đến phòng Như Tuyết mời. Thành Vương gia này ở kinh thành là kẻ ngang ngược a, ai dám không cho hắn mặt mũi? Ngày mai ta để cho Oánh Oánh cùng người đi. Oánh Oánh cùng Thành Vương gia tiếp xúc thời gian lâu, kêu nàng chăm sóc người. Như Tuyết, chính người cũng phải cẩn thận a. Nhất định không thể chọc giận kẻ hung ác kia a.”

Như Tuyết ngược lại không lo lắng nhiều như vậy. Thành Vương chi sợ là ở chỗ Vĩnh Dạ để biết chính mình, như thế, mình liền không có gì phải lo lắng.

Âm vệ tin tức tới rất nhanh. Đêm khuya Vĩnh Dạ để cầm trong tay kết quả điều tra, trong nháy mắt đối với khuôn mặt xinh đẹp giai nhân túy Hồng lâu nhiều hơn vài phần thương tiếc. Vân thượng thư? Ngón tay Vĩnh Dạ để bắt đầu có tiết tấu ở trên bàn vỗ vào.

Nhìn đến tư liệu cuối cùng là Thành Vương gia hôm nay mời nàng ngày mai đến Thành vương phủ, tiết tấu Vĩnh Dạ để nháy mắt càng nhanh hơn.

“Tân Thuyền? Tân Thuyền?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Tân Thuyền đang ngủ gật, hôm nay xuất cung vốn hơi mệt, Hoàng Thượng đêm khuya vẫn còn phê duyệt tấu chương, hẳn là Hoàng Thượng nội thị tổng quản đương nhiên muốn coi chừng. Nghe được thanh âm Hoàng Thượng, liền giật mình.

“Hoàng Thượng có gì phân phó?” Tân Thuyền vội vàng tiến lên.

Vĩnh Dạ để nhìn thấy Tân Thuyền xuất hiện mới hơi chút bình tĩnh một chút, nhưng bình tĩnh xong, đột nhiên bắt đầu kinh hãi:

Từ khi nào bắt đầu, nữ nhân này thế nhưng lại có ảnh hưởng đến mình.

Vĩnh Dạ để nhìn thấy Tân Thuyền mặt mới lại vẫn già bộ có tinh thần, mới giặt mình phát hiện sắc trời đã tối đen.

Đưa tay xoa xoa huyết thái dương, hỏi:“Giờ nào rồi?”

Tân Thuyền nguyên bản đang cung kính khom lưng chờ Vĩnh Dạ để phân phó, hồi lâu không có nghe thanh âm, tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn duy trì tư thế. Nghe được Hoàng Thượng hỏi giờ, tự động xoay người nhìn sắc trời.

“Hỏi Hoàng Thượng, giờ Tuất.”

Vĩnh Dạ để để bút xuống:“Bãi giá Đức Hoa cung, trăm đã lâu không gặp tiểu công chúa Nhu Gia của trăm”

Trưởng công chúa Nhu Gia của Vĩnh Dạ để năm nay bốn tuổi, là Đức phi Đức Hoa cung sinh ra. Đức phi thánh sùng nồng hậu, hơn phân nửa nguyên nhân đều là bởi vì có công chúa Nhu Gia này dưới gối.

Đức Hoa cung.

Đức phi đang dụ dỗ tiểu công chúa ngồi ở trên tháp uống thuốc.

“Ngoan, Nhu Gia, nghe lời mẫu phi nói, uống thuốc xong, sẽ hết bệnh, đến lúc đó có thể đi ra ngoài chơi.”

Tiểu công chúa quệt miệng, cố gắng uống thuốc.

Thời điểm Vĩnh Dạ để đến Đức Hoa cung, nhìn thấy chính là bộ dáng tiểu Nhu Gia đáng thương vừa mới uống thuốc xong.

Vĩnh Dạ để bước tới hướng Nhu Gia, bàn tay to mềm nhẹ sờ sờ đỉnh đầu Nhu Gia, đau lòng nói:“Nhu Gia lại đang uống thuốc sao?”

Nhu Gia công chúa thân thể luôn luôn không tốt, ba ngày hai bữa đều phải uống thuốc. Vĩnh Dạ để biết, cũng thực đau lòng nữ nhi này, bởi nữ nhi này mà cho Đức phi một chút vinh sủng. Huống chi Đức phi luôn luôn sắm vai ôn nhu thấu hiểu lòng người, thương tiếc Vĩnh Dạ để càng tăng lên.

“Bệ hạ, Nhu Gia gần đây thân thể đã tốt lên rất nhiều, chỉ là hay nhấc tới người.” Đức phi lại là một bộ dáng ôn nhu thấu hiểu.

Nhu Gia nghe được lời mẫu phi nhà mình nói, cũng ngẩng đầu lên nói chuyện:“Phụ hoàng, Nhu Gia nhớ người, người gần đây vì sao không có tới xem Nhu Gia a.” Ngữ khí giống với mẫu phi. Cho dù là làm nũng, giọng điệu nói cũng thập phần êm tai.

Vĩnh Dạ để đau lòng nữ nhi, đối nữ nhi giọng điệu lại ôn hòa:“Phụ hoàng gần đây bận rộn chuyện quốc gia đại sự, sau này nhất định dành nhiều thời gian hơn đến xem tiểu công chúa của trăm”

Lúc này, Vĩnh Dạ để không thấy được người luôn luôn bình thản, làm như không để ý để sủng Đức phi lúc này trong mắt lại nhanh chóng hiện lên một tia vui mừng, đắc ý.

Vĩnh Dạ để ở đây không khí ấm áp, hưởng thụ nữ nhi đối với mình ý lại, Ân Như Tuyết này lại bắt đầu trần trọc, không thể ngủ. Nguyên nhân là vì, lúc Như Tuyết đang tắm rửa thể nhưng được hệ thống kêu “Khẩn cấp nhắc nhở”:

“Khẩn cấp nhắc nhở, khẩn cấp nhắc nhở, xin người chơi chú ý, độ hảo cảm Vĩnh Dạ để đối với người chơi đã hạ xuống từ 40 đến 30, xin người chơi chú ý.”

Ân Như Tuyết vốn đang khoái chí tắm, tay còn thường thường vạt ra cánh hoa hồng trên mặt nước, vừa nghe hệ thống kêu lên, cũng không để ý tới gì. Lại lập tức trong đầu kêu gọi hệ thống

“Hệ thống quân, rốt cuộc sao lại thế này a? Như thế nào đang êm đẹp độ hảo cảm Vĩnh Dạ để đối của ta lại từ 40 giảm xuống 30?”

Hệ thống quân cực kỳ bình tĩnh:“Đừng khẩn trương, cũng không phải rơi đến số âm”

Ân Như Tuyết thấy bộ dạng hệ thống này không chút nào để ý, hằm hừ nói:“Đến lúc đó nhiệm vụ thất bại cũng không phải là ngươi, dù sao ngươi cũng sẽ không bị trừng phạt, ngươi đương nhiên không nôn nóng”

Hệ thống như trước thực bình tĩnh:“Này cũng là tốt, đối với ngươi có cái cảnh báo, để ngươi không được đối với đối tượng nhiệm vụ xem thường như thế.”

Ân Như Tuyết thanh âm từ từ nhỏ xuống, nhưng vẫn không thừa nhận phản bác:“Ta đâu có xem thường a.” Kỳ thật nàng trong lòng cũng là thừa nhận, hai lần trước cùng Vĩnh Dạ để gặp mặt đều rất thuận lợi, ngược lại làm cho nàng quên, người nàng đối mặt, cũng không phải là một người bình thường, một công tử nhà giàu tầm thường. Hừ, Vĩnh Dạ để, là một đế vương chân chính, trải qua cuộc chinh chiến ngôi vị Hoàng đế, nam nhân đứng ở cao nhất sau trận gió tanh mưa máu, sao lại đơn giản như vậy.

Hệ thống quân thấy tình trạng vậy, cũng biết Ân Như Tuyết đã muốn thu hồi khinh thường của nàng. Vẫn lên tiếng an ủi một chút:

“Tiểu Tuyết Tuyết a, ngươi cũng không cần lo lắng như vậy, hai lần trước của ngươi độ hảo cảm tăng cũng có chút nhanh, độ hảo cảm Vĩnh Dạ để đối với ngươi cũng rất không ổn định.”

Ân Như Tuyết nghe được xung hô phía trước, đầu tiên là một đầu hắc tuyến, nhưng mà nghe được hệ thống sau đó an ủi mình, trong lòng vẫn ấm áp. Dù sao, hiện tại, lúc này, không gian này, cũng chỉ có hệ thống biết lai lịch thực của chính mình. Hồng mụ mụ cùng Anh Đào đối chính mình tốt lắm, nhưng mà tốt này, lại thành lập trên cơ sở chính mình là “Ân Như Tuyết”, nếu các nàng biết mình không phải “Ân Như Tuyết” chân chính. Chỉ sợ hết thảy đều sẽ có thay đổi đi.

Hiểu biết toàn bộ, Ân Như Tuyết ngược lại vì chính mình tăng thêm khí thế, quyết tâm cố gắng chinh phục Vĩnh Dạ đế.

Nam nhân chinh phục thế giới, mà nữ nhân chinh phục nam nhân, không phải sao?

Ân Như Tuyết hết thảy cứ như thường ngâm nước xong rồi tắm, đi ngủ sớm.

Giờ mọo hôm sau, trời vừa sáng, Ân Như Tuyết đã bị Anh Đào gọi dậy.

“Tiểu thư, nên dậy rồi, hôm nay người cùng với Oánh Oánh cô nương đi Thành vương phủ a.”

Ân Như Tuyết vẫn còn buồn ngủ, mơ hồ. Nhưng vẫn rời giường, tùy ý Anh Đào bắt đầu mặc trang phục lên.

Áo váy màu lam nhạt, làn váy nhiều chỗ thêu đầy chút hoa hồng, khi đi lại, kéo làn váy, phảng phất như đang bước qua đám bụi hoa. Trên cổ tay thắt một đoạn lụa mỏng màu đỏ thêu hao hồng. Dáng người gọn gàng, da thịt trong suốt như ngọc, hai hàng lông mày thon dài tinh tế, con ngươi điểm chút tinh quang, sóng mắt lưu chuyển, thu hút lòng người. Như Tuyết nhìn chính mình trong gương, trong mắt tràn đầy cảm thán, không nghĩ tới chính mình có một ngày cũng có thể đẹp đến như thế.

Ngăn cản Anh Đào ở trên đầu mình cắm rất nhiều cây trâm, Như Tuyết đơn giản tự mình chọn một cây trâm ngọc Lưu Ly, đưa cho Anh Đào.

Như Tuyết vừa mới dùng bữa chén cháo tổ yến, chợt nghe Anh Đào bẩm báo: Oánh Oánh cô nương đã tới rồi.

Như Tuyết nguyên tưởng rằng Oánh Oánh, Oánh Oánh, người cũng như tên là một nữ tử ôn nhu như nước, không ngờ lại là một nữ tử nhiệt liệt như lửa, vẻ đẹp của nàng như ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt ánh mắt. Oánh Oánh một thân đồ tươi, tóc búi cao lên, đẹp kinh người.

Chỉ là mỹ nhân này tính tình cũng là kiêu ngạo, nhìn thấy Ân Như Tuyết còn đang chậm rãi dùng đồ ăn sáng, bỏ xuống một câu:

“Người nhanh lên một chút, ta ở trên xe ngựa bên ngoài chờ người.”

Đến lúc Oánh Oánh cô nương rời đi, Như Tuyết chỉ đành phải qua loa lấy hai khối cuốn như ý, vội vàng giải quyết đồ ăn sáng.

Anh Đào có hơi chút bất mãn: “Oánh Oánh cô nương này tại sao lại như vậy a, tiểu thư ăn sáng còn chưa dùng xong, lại tới thúc dục. Cũng không ngần ngại, là nhờ phúc của ai mới có thể đi Thành vương phủ.”

Như Tuyết không nói chuyện, hơi hơi cười cười, vỗ vỗ tay Anh Đào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ân Như Tuyết được Anh Đào giúp đỡ, đạp ghế lên xe ngựa.

Xe ngựa diện tích cũng không lớn, Như Tuyết cùng Oánh Oánh cô nương đối diện cũng không có cái gì nói. Khi Như Tuyết vừa lên xe ngựa hướng Oánh Oánh mỉm cười một cái, Oánh Oánh ngẩng ra một lúc lâu, mặt không chút thay đổi quay đầu đi. Như Tuyết thấy không thú vị, cũng không có phản ứng gì. Nữ tử kiêu ngạo như vậy, dung mạo xinh đẹp vậy, lại ở nơi phong trần này.

Vó ngựa đất đất, cùng âm thanh ồn ào ngoài xe, Ân Như Tuyết lúc này mới thật sự có cảm giác đến cổ đại, nhẹ nhàng nhấc lên màn xe, thấy ngựa xe như nước, cảnh vật cổ đại người đến người đi phồn hoa sầm uất, hết thảy đều mới mẻ.

Thành vương phủ ở đường cái phía tây, cách túy Hồng lâu chỉ hai con đường mà thôi, cho nên rất nhanh xe ngựa đã ngừng lại.

Nha đầu Liễu Chi của Oánh Oánh cô nương nhấc màn xe lên, thanh âm thanh thúy:

“Oánh oánh cô nương, Như Tuyết cô nương, đến Thành vương phủ rồi.”

Tính tình ương ngạnh kiêu ngạo của Oánh Oánh cô nương tất nhiên là không để ý Liễu Chi muốn đỡ nàng xuống xe, liền tự chính mình đạp băng ghế xuống xe. Như Tuyết nhìn thấy Liễu Chi lung túng tay còn dừng lại ở giữa không trung, liền về mặt tự nhiên bảo Liễu Chi đỡ xuống xe, sau đó, còn đối Liễu Chi nói cảm ơn.

Liễu Chi ở trong lòng âm thầm nổi nóng, nàng bức mình Oánh Oánh cô nương không cho mình mặt mũi, vừa được Như Tuyết cô nương cấp cho mình bậc thang xuống, mặc dù tiếp nhận ý tốt Như Tuyết cô nương, nhưng đối với người nhìn thấy mình xấu hổ lung túng cũng không có hảo cảm gì.

Oánh Oánh ở phía trước tất nhiên là thấy được màn này, trên mặt không thể hiện, ánh mắt lại thêm vài phần chán ghét. Hồng mụ mụ đem Liễu Chi đến hầu hạ mình, không phải là vì chính mình hiện tại giá trị tốt, các công tử nhà giàu đều đang muốn chính mình, mà về ngoài Liễu Chi lại cùng mình có chút bất đồng, đặt ở bên người mình, là có thể cùng chính mình làm so sánh, cũng để khách nhân lưu cái ấn tượng, một mặt lấy tính tình mình sẽ không cho Liễu Chi sắc mặt tốt gì, dẫn tới Liễu Chi càng muốn cùng mình cạnh tranh. Một khi đã như vậy, dù sao cũng trở thành đối thủ, vì sao không ở từ đầu đem nàng đâm nát dưới chân, cấp nàng sắc mặt hoà nhã làm gì, để cho nàng nghĩ mình là dễ khi dễ.

Nhưng thật ra cái người Ân Như Tuyết cô nương kia, không biết là thực đơn thuần hay là giả vờ giả vịt?

Về phần Ân Như Tuyết vì sao cấp một tiểu nha hoàn bậc thang nguyên nhân chính là nàng vừa mới nhận được nhắc nhở của hệ thống:

“Người chơi chú ý: Người chơi xuất hiện nhiệm vụ ngẫu nhiên: Được tủy Hồng lâu Oánh Oánh cô nương cùng nha hoàn Liễu Chi của nàng cảm kích.”

Vốn nghĩ nhiệm vụ không khó, thậm chí có thể nói là rất đơn giản, lại không nghĩ rằng, sự tình tiến triển cũng không thuận lợi. Đầu tiên là Oánh Oánh đối với nha hoàn của nàng cũng không có quan hệ thân thiết gì, vừa rồi không cho Liễu Chi mặt mũi gì là có thể biết được. Sau đó mặc dù nàng giải vây cho Liễu Chi, nhưng là cũng không được cảm kích.

Như Tuyết buồn bực, hai người kia thế nhưng ngay cả mặt mũi cũng không cho, đây rốt cuộc là thâm cừ đại hận gì.

Như Tuyết trong lòng nghĩ, bước chân cũng không dừng, theo Oánh Oánh đi vào cửa sau.

Các nàng dù sao cũng không phải khách mời đứng đắn gì, chỉ có thể đi cửa sau. Ân Như Tuyết trong lòng tự giễu. Nhìn như thoải mái, nhưng là tới nay nàng đi vào không gian xa lạ này, lần đầu tiên nhận thức rõ ràng chế độ đẳng cấp xã hội nghiêm ngặt. So với tủy Hồng lâu, thật đúng là một trời một vực.

Bên trong Thành vương phủ, Thành Vương sớm đã được báo đảm người Ân Như Tuyết đến. Nhưng vẫn rất nhàn nhã ngồi ở trên đại sảnh. Với hần mà nói, tuy rằng Ân Như Tuyết có khả năng trở thành nữ nhân hoàng huynh hần, nhưng vậy thì như thế nào.

Lúc Ân Như Tuyết cùng Oánh Oánh đến, Thành Vương gia đang thưởng thức trà.

“Oánh Oánh như thế nào cũng đến đây” Thành Vương gia tuy rằng nói chuyện dùng giọng nghi vấn, nhưng biểu tình của hần cùng ánh mắt lại không có chút nào ngoài ý muốn.

Mà Oánh Oánh cô nương bướng bỉnh kiêu ngạo kia cũng khó được bày ra một loại thẹn thùng.

Như Tuyết ở trong lòng khen: “Từ mặt lạnh như băng biến thành mặt nũng nịu, thì ra còn có thể thay đổi nhanh như vậy. Như vậy người này nếu sinh ra ở hiện đại, đã sớm trở thành đại minh tinh hàng đầu đi.”

Bất quá sau khi nói xong những lời này, Thành Vương gia hoàn toàn không còn khách khí như trước nữa, ngược lại không nhìn Oánh Oánh. Tự mình cùng Như Tuyết “Trò chuyện với nhau thật vui”.

Oánh Oánh ngồi ở một bên đầu tiên là sắc mặt khó coi, rồi đến tức giận.

Như Tuyết một bên ứng phó Thành Vương gia đang hứng thú, một mặt còn phải chịu đựng ánh mắt của Oánh Oánh cô nương “Như lang như hổ” đối diện.

Thành Vương gia mời Ân Như Tuyết tới tựa hồ thật sự giống như lời hần nói rất đơn giản: Chỉ là đơn thuần nghe nói Như Tuyết cô nương cảm nghệ thập phần cao siêu, mà chính mình vừa vặn đối cảm nghệ rất có hứng thú.

Như Tuyết cũng không ở Thành vương phủ bao lâu liền hướng Thành Vương gia cáo từ, thứ nhất là cảm thấy không tự nhiên, thứ hai cũng là bởi vì thân thể này thật sự rất suy yếu.

Về phần Oánh Oánh cô nương ngược lại rất muốn ở lại Thành vương phủ để tìm về “Lực chú ý” của Thành Vương gia đối với nàng, chỉ là Ân Như Tuyết đã nói phải rời đi, nàng cũng sẽ không ở lại một mình. Cũng chỉ đưa về mặt không vui nói phải rời đi.

Thành Vương gia tựa hồ đối với gọn sóng trước mặt như là không hề biết, khách khí để cho hạ nhân dẫn đường tiễn các nàng rời đi.

Trở về trên xe ngựa, bầu không khí càng thêm kỳ quái. Nếu nói là thời điểm tới, Như Tuyết đã bị người đối diện coi thường, như vậy thời điểm trở về, đối diện ánh mắt là có, nhưng là oán hận.

Lúc này, Như Tuyết cô nương đột nhiên thật sâu u buồn, hệ thống, người thật xác định ta còn có thể hoàn thành nhiệm vụ phụ lần này sao?

Hệ thống lúc này lại bắt đầu đi ra tìm cảm giác tồn tại:

“Thân, hệ thống luôn luôn rất đẳng cấp, nhiệm vụ đương nhiên là có khó khăn, thân ái, cố gắng a, ta xem nguoi tốt.”

“Nếu ta chỉ có thể hạ được Oánh Oánh hoặc Liễu Chi một người, có thể hay không cũng tính ta hoàn thành nhiệm vụ.” Ân Như Tuyết bắt đầu hướng hệ thống cò kè mặc cả.

“Không thể.” Hệ thống thanh âm máy móc, không hợp tình.

Ân cô nương bắt đầu lải nhải: “Nhưng nguoi xem a, Liễu Chi cùng Oánh Oánh kia rõ ràng hiểm khích rất lớn, hơn nữa ta cũng không thể đồng thời cùng hai người giao hảo đi.....”

Chờ một chút, đồng thời?

Ân Như Tuyết giống như tìm được phương pháp hoàn thành nhiệm vụ phụ rồi, không thể cùng nhau giao hảo, vậy thì mở ra.

Hệ thống vốn đang chờ Ân Như Tuyết nói tiếp, thấy nàng không nói, nhin không được hiểu kỳ nói:

“Làm sao vậy, kỳ thật, nếu nguoi chỉ phá được Oánh Oánh hoặc Liễu Chi một người, cũng có thể tính nhiệm vụ hoàn thành độ 50%. Đến lúc đó, hệ thống cũng thưởng cho, chẳng qua là thưởng cho không có hoàn thành độ 100% chỉ sử dụng được ít.”

“Giống như ta vậy theo đuổi sự hoàn mỹ, 50% làm sao có thể thỏa mãn ta. Ta đương nhiên muốn trăm phần trăm.” Ân Như Tuyết đương nhiên trả lời hệ thống.

Hệ thống đầy hắc tuyến, vừa rồi người hỏi ta chỉ phá được một người có tính hoàn thành nhiệm vụ không rút cuộc ai a? Cô gái, vậy mà giọng điệu của nguoi còn đương nhiên như vậy.

Rất nhanh xe ngựa trở về đến tủy Hồng lâu. Vị Oánh Oánh cô nương ngồi ở đối diện tất nhiên là giành xuống xe ngựa trước, còn hung hăng liếc Như Tuyết một cái. Như Tuyết nháy nháy mắt, tỏ vẻ thực vô tội.

Bất quá khi xuống xe, tiểu nha đầu Liễu Chi của Oánh Oánh lại vươn tay ra trước so với Anh Đào đỡ Như Tuyết xuống xe, đại khái là vì Như Tuyết cũng giống nàng bị Oánh Oánh coi là kẻ thù, bởi vậy trước tiên hướng Như Tuyết ném ra ánh mắt đồng tình.

“Chúc mừng nguoi chơi, thái độ Liễu Chi đối với nguoi chơi hơi chuyển tốt, hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên có hi vọng rồi a.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hồng mụ mụ đang ở trong phòng Như Tuyết chờ, thấy Như Tuyết mang theo Anh Đào đã trở lại, vội vàng chào đón hỏi một câu:

“Thế nào, hôm nay mọi thứ có tốt không?”

Như Tuyết thân nhiên nở nụ cười một cái, gật gật đầu, sau đó nha hoàn Anh Đào nhin không được:

“Mụ mụ, nguoi tại sao lại để cho Oánh Oánh kia cùng tiểu thư chúng ta đi a? Nàng thật hung.”

Hồng mụ mụ cũng không trả lời, biểu tình nghiêm túc, thiếu đi khuôn mặt tươi cười một dạng của nàng bình thường.

Xuất phát từ tò mò, Ân Như Tuyết thuận miệng hỏi: “Làm sao vậy, Hồng di? Có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?”

Hồng mụ mụ thật sâu liếc mắt Như Tuyết, tựa hồ là hạ quyết định quyết tâm cái gì, ngược lại đối với nhóm tiểu nha đầu hầu hạ một bên nói: “Các nguoi đều đi xuống đi, ta có việc cùng cô nương nói, Anh Đào, nguoi đi giữ cửa.”

Anh Đào cùng đám tiểu nha đầu đều rất thức thời rất nhanh lui xuống, lúc gần đi còn thuận tiện đóng cửa.

“Như Tuyết a, nguoi cũng biết ta cùng với mẫu thân nguoi Mẫu Đơn là quan hệ gì?”

“Ta biết, Hồng di cùng mẫu thân ta là hảo tỷ muội, mẫu thân ta lúc lâm chung còn phó thác ta cho nguoi.” Như Tuyết trả lời.

“Vậy Như Tuyết nguoi có biết, phụ thân nguoi rút cuộc là ai?”

Tuy rằng trong lòng Ân Như Tuyết sớm đã có đáp án, hệ thống từng đem thân phận nguyên chủ toàn bộ đều điều tra cũng nói cho nàng. Nhưng nàng dù sao cũng không phải Ân Như Tuyết chân chính, hơn nữa Ân Như Tuyết chân chính cũng không biết thân phận chính mình.

Vì thế Ân Như Tuyết làm bộ như nghi hoặc lắc đầu.

Hồng mù mù lúc này mới bắt đầu nói tới một đoạn chuyện cũ:

“Mười mấy năm trước, mẫu thân ngươi Mẫu Đơn là hoa khôi túy Hồng lâu này, dung mạo xinh đẹp, tính tình nhu thuận, cảm nghệ lại siêu phàm, ở nơi trắng hoa này lại vẫn bán nghệ không bán thân, nàng bản tính thanh cao, nhưng người như vậy sao có thể ở nơi trắng hoa sinh tồn lâu dài được. Nàng thuận lợi một thời, như tên của nàng -- mẫu đơn bình thường nổi danh, nhưng là tên của nàng -- mẫu đơn bình thường héo tàn nhanh. Thanh lâu không thiếu nhất chính là nữ tử như hoa, tục ngữ nói đúng, thanh lâu làm bằng sắt, lưu thủy cô nương. Rất nhanh, Mẫu Đơn đã bị tân hoa khôi thay thế, lúc này rất nhiều người phú thương quan viên từng bị nàng cự tuyệt lúc này nhân cơ hội tới tìm Mẫu Đơn gây phiền toái. Ta vẫn khuyên mẫu thân ngươi lựa chọn một người đối nàng cuồng dại thật lâu, nhưng mẫu thân ngươi có chấp không chịu, không nên chính mình lựa chọn cái gì gọi là phu quân.”

Nói đến đây giọng điệu Hồng mù mù đột nhiên từ thương cảm biến thành nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lúc này, một người nam nhân thế nhưng mượn rượu xông vào phòng mẫu thân ngươi, cưỡng bức Mẫu Đơn, còn lấy quyền thế áp chế tất cả người biết chuyện lúc ấy. Càng buồn cười nhất là, “Ái thê” nam nhân kia danh tiếng xinh đẹp toàn bộ kinh thành đều biết. Hắn quyền thế không lớn, nhưng chính thể hắn lúc đó là nữ nhi Thừa tướng, hiện nay chỉ muội Thái Phó. Mẫu thân ngươi vốn định tìm cái chết, nhưng lúc này lại phát hiện mình đã mang thai. Mẫu thân ngươi ưu tư quá mức, chưa đầy mười tháng, liền sinh non sanh ra ngươi. Chẳng những tạo thành thân thể của ngươi yếu đuối, lại khiến cơ thể mẹ bị hao tổn. Mẫu Đơn biết cơ thể chính mình sợ là không được, vì thế lại nhiều lần cầu ta mang thư cho nam nhân kia, nhưng đáng giận là, nam nhân kia lại thủy chung không đến, lại truyền lời đến: Là chính ngươi không giữ mình trong sạch, đứa nhỏ kia cùng ta không quan hệ.”

Hồng mù mù giọng điệu càng thêm ưu thương, Ân Như Tuyết chỉ biết thân phận nguyên chủ, nhưng cũng không biết trong đó thế nhưng còn có một đoạn ẩn tình như vậy, nàng đưa tay qua, gắt gao cầm tay Hồng mù mù, Hồng mù mù được động tác của nàng an ủi, cảm xúc phần hận cũng giảm bớt, vẫn tiếp tục nói tiếp.

“Mẫu thân ngươi nghe được hắn không chịu nhận ngươi, trong lòng tích tụ càng sâu. Nhưng vì ngươi, mạnh mẽ chống đỡ vài năm, nhưng vẫn buông tay nhân gian, lúc lâm chung chỉ kịp đem ngươi phó thác cho ta.”

Ân Như Tuyết lúc này trong lòng nhũ một cái, nữ tử như vậy, dung nhan cứ như vậy như hoa héo tàn. Chính mình nếu chiếm thân phận này, có phải hay không cũng có thể vì nàng làm chút gì?

Lúc này, âm thanh hệ thống nhắc nhở lại tới:

“Hệ thống nhắc nhở, hệ thống nhắc nhở: Người chơi xuất hiện nhiệm vụ phụ: Trừng phạt người năm đó tạo thành bị kịch Mẫu Đơn, độ nhiệm vụ hoàn thành quyết định cho trừng phạt độ mạnh yếu. Nhiệm vụ phụ này cũng không có thời gian giới hạn, mời người chơi tự mình điều tra, an bài.”

“Tri kỷ nhắc nhở: Cũng không phải độ trừng phạt mạnh yếu càng lớn, nhiệm vụ hoàn thành cao hơn a, cũng có khả năng hung thủ không chỉ một người a.”

Ân Như Tuyết vốn là muốn vì chuyện này làm chút gì, hệ thống nhắc nhở lại làm cho nàng hạ quyết tâm. Có thể hoàn thành tâm nguyện, lại được thưởng cho, sao lại không làm?

“Vậy Hồng di, nam nhân kia là ai?”

Hồng mù mù giọng điệu tối tăm: “Vài năm nay, hắn dựa vào gia tộc thế tử hắn, một đường làm quan, từ một quan ngũ phẩm nhỏ ngồi lên vị trí Lễ bộ Thượng thư.”

Ân Như Tuyết cắn môi. Chỉ sợ lấy địa vị hắn hiện tại, không chỉ nói trừng phạt hắn, ngay cả nhìn thấy Lễ bộ Thượng thư đều khả năng không lớn. Chẳng qua, nàng nếu hoàn thành mục tiêu hệ thống cuối cùng, vẫn có khả năng.

Hồng mù mù thấy động tác Ân Như Tuyết, đưa tay qua đến, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nàng, nồng đậm ý tứ hàm xúc an ủi.

“Ta lúc ấy chỉ hận chính mình năng lực yếu kém, không thể giúp mẫu thân ngươi một phen. Hơn mười năm qua, ta e sợ ngươi bước theo khuôn của mẫu thân ngươi, dung mạo ngươi tuyệt đẹp, tính mỹ, ta lại không thể ngăn ngươi xuất hiện trước mặt người khác, ta chỉ lấy lý do ngươi thân thể yếu đuối để gò bó ngươi. Ngươi thiên tính thông minh, ta vốn không muốn dạy ngươi học tập cảm nghệ, nhưng ngươi thật sự là yêu cảm, giống mẫu thân ngươi yêu vậy. Ta cũng không đành lòng. Luôn nghĩ che chở ngươi, không gọi ngươi đến tiếp khách, liền không ai biết, cũng vốn không có người sẽ đánh chủ ý ngươi. Không nghĩ tới, che giấu như vậy, Thành Vương gia kia vẫn cũng biết ngươi.”

Hồng mù mù giọng điệu có chút ghen ngào.

Ân Như Tuyết thân thể cứng đờ, nhưng Hồng mù mù cũng không có phát hiện, vẫn tự bản thân nói tiếp:

“Như Tuyết, Thành Vương gia kia trong kinh thành có tiếng ngỗ ngược, ngươi nếu bước theo gót mẫu thân ngươi, sau này ta xuống dưới, còn mặt mũi nào gặp mẫu thân ngươi.”

Ân Như Tuyết đứng dậy, chậm rãi nằm vào trên đầu gối Hồng mụ mụ, ngẩng đầu lên:

“Hồng di, ta lúc đầu không biết cha ta là ai cũng thôi, nhưng ta hiện nay đã biết tất cả, thì sẽ không có thể làm như cái gì cũng chưa phát sinh.”

Hồng mụ mụ cúi đầu thấy con người Ân Như Tuyết kiên định, còn muốn nói gì đó lại bị Ân Như Tuyết ngắt lời.

“Hồng di, người tin tưởng không? Ta có một ngày sẽ đem những người đó kéo xuống từ quyền lợi cao nhất, để bọn hán ném thử cái gì tên là hối hận.”

Nói xong, Ân Như Tuyết đứng dậy, dùng khăn lau đi nước mắt trên mặt Hồng mụ mụ.

“Như Tuyết.....”

“Hồng di, người cũng không cần làm gì cả, chỉ cần nhìn ta là tốt rồi.”

Lúc này, Ân Như Tuyết trong mắt Hồng mụ mụ tựa như thay đổi, thân thể của nàng vẫn như nhánh cây liễu bình thường, nhưng không làm cho người ta cảm thấy nhu nhược ngược lại lộ ra một sự dẻo dai.

Hồng mụ mụ không hiểu bắt đầu tin tưởng người trước mắt nàng giờ phút này.

Đền trong hoàng cung luôn sáng ngời, Vĩnh Dạ đế vừa vận phê xong tấu chương, xử lý xong chuyện chính sự. Lúc nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt tươi cười như hoa, cùng một tiếng đàn khoan khoái.

“Tân Thuyên.”

“Vâng” Tân Thuyên chạy nhanh trả lời.

“Người nói, nếu trong cung này có thêm người, có thể làm cho trăm càng thoải mái hay không?”

Tân Thuyên cũng không dám trả lời, cũng may Vĩnh Dạ đế cũng không phải thật sự muốn nghe hán trả lời.

“Hà tất phải làm ủy khuất chính mình chứ.”

Tân Thuyên loáng thoáng nghe được Vĩnh Dạ đế nói một câu, dường như cũng hiểu cái gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tân Thuyên loáng thoáng nghe được Vĩnh Dạ đế nói một câu, dường như cũng hiểu được cái gì, nhưng vẫn khom thắt lưng, không dám xen mồm.

Vĩnh Dạ đế cũng không nhìn Tân Thuyên, ngược lại, cầm bút lông sói đã nghiền mực viết phong thư, sau khi thổi khô mực, còn cẩn thận bỏ vào bên trong phong thư, niêm phong lại.

“Tân Thuyên, lại đây.”

Tân Thuyên vẫn khom lưng kính cẩn tiến lên.

“Đi, cầm phong thư này, buổi sáng ngày mai đưa đến Thành vương phủ.”

Tân Thuyên cung kính tuân chỉ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thành Vương gia đang dùng đồ ăn sáng, liền nhận được một phong thư trong cung sai người đưa tới, mặt bìa cũng không kí tên, nguyên tưởng rằng là mẫu hậu không hỏi thể sự của hán nhớ hán người không ra gì này, phải người đưa tới. Thành Vương cũng không để ý, vẫn tiếp tục dùng đồ ăn sáng. Ăn một nửa, ngẫm lại thật sự không thích hợp, nếu mẫu hậu thật sự nhớ chính mình, truyền tin hỏi han đến cũng không cần đưa phong thư a. Suy nghĩ một chút, lúc này mới tò mò mở thư tin.

Thư rất đơn giản, vài chữ, đại ý chính là kêu Thành Vương gia nghĩ biện pháp, tìm cái lý do đem Như Tuyết cô nương tước Hồng lâu kia đưa ra tước Hồng lâu, sau đó, còn phải quang minh chính đại đem nàng đưa vào hậu cung.

Thành Vương gia mỉm cười, đây là phải hán làm cu li mà.

Bất quá, hoàng huynh làm người khắt khe cứng nhắc, không chút nào khác người, hẳn đã sớm xem thấu, đưa nữ nhân này vào cho hẳn, không biết có thể thay đổi hay không. Như vậy là vì phúc lợi cho thiên hạ cái gì, đây có thể là vì chính mình suy nghĩ. Thành Vương gia sờ sờ cằm, trong mắt có điểm chờ mong, nhưng ở chỗ sâu trong ánh mắt lại mang một chút thần sắc cao hứng.

Đưa ra tủy Hồng lâu cũng được, đưa vào hậu cung cũng tốt, nhưng mà còn phải quang minh chính đại, cái này cần phí chút đầu óc.

Xem ra trước tiên phải tìm người tra một chút lai lịch Như Tuyết cô nương này.

Phân phó xong tất cả, Thành Vương gia cứ theo lễ thường đi vào triều.

Như Tuyết thân thể nói là bí ẩn, kỳ thật nếu là người có tâm, có năng lực, còn thêm chút công phu, thì vẫn có khả năng tìm ra.

Vĩnh Dạ để có ám vệ, tin tức tới nhanh mà chuẩn xác, nhưng lấy quyền thế Thành Vương gia, tin tức đương nhiên cũng có thể được.

Thành Vương gia sau hai ngày lấy được toàn bộ tin tức có liên quan đến Ân Như Tuyết cô nương tủy Hồng lâu.

Dung mạo xinh đẹp, Thành Vương gia gật đầu, gật qua.

Tài đánh đàn cao siêu, Thành Vương gia gật đầu, nghe qua.

Mẫu thân là hoa khôi mười mấy năm trước cực thịnh, Thành Vương gia tiếp tục gật đầu.

Phụ thân là Lễ bộ Thượng thư đương triều, Thành Vương gia đầu tiên là gật đầu, sau lại lắc đầu, thật không nhìn ra, bất quá, Lễ bộ Thượng thư? Kia không phải trong kinh nổi danh “Ái thê”?

Bất quá, trái lại như vậy tốt hơn nhiều, Như Tuyết cô nương, bản vương tặng người một cái đại lễ, không chỉ cho người quang minh chính đại, càng làm cho người nở mày nở mặt, danh chính ngôn thuận. Thành Vương gia gõ nhíp, quyết định một cái chủ ý.

Lễ bộ thượng thư Vân Tĩnh gần đây thực nghi hoặc, luôn cảm giác có chút không chân thật, bởi vì đương triều Thành Vương gia nghe nói khó ở chung gần đây đối hẳn rất là hữu hảo, ngay cả hẳn đưa ra chủ ý muốn tuyển tú đều tỏ vẻ đồng ý, mà Hoàng Thượng thể nhưng lần này cũng chấp nhận. Bất quá nghi hoặc thì nghi hoặc, hẳn vẫn rất đặc ý, mỗi ngày đều vui như gió xuân phong quét vào mặt vậy.

Về đến hậu viện trong nhà, đã tương đối nhiều năm, đối với chính thê đã không có gì mới mẻ cũng thêm vài phần tâm tình tốt cùng độ khoan dung.

Vân phu nhân hiện nay mặc dù vẫn đương kim muối muối Thái Phó, nhưng Thái Phó cũng chỉ là một cái hư chức, cũng không có thực quyền gì, mà phụ quân nhà mình cũng từ năm đó quan nhỏ trở thành Thượng thư, Vân phu nhân cũng rất nhận định tình hình, thân phận chính mình kỳ thật sớm không như lúc trước nữ nhi Thừa tướng, cũng sửa thói ngang ngược kiêu ngạo năm đó, còn tự mình vì phụ quân nạp hai tiểu thiếp xinh đẹp, đương nhiên, tiểu thiếp người nhà cái gì đều còn ở trong tay chính mình. Bất quá, như vậy lại lấy lòng Vân Tĩnh thật lớn. Làm cho Vân Tĩnh đối nàng còn giữ lại vài phần kính ý.

Vân phu nhân đối lão gia nhà mình biểu hiện gần đây rất là hứng thú, liền hỏi nhiều vài câu. Bình thường, Vân Tĩnh đối phụ nhân quản chuyện của hẳn rất là phản cảm, một khi Vân phu nhân lăm mồm, thường thường đều là khiển trách. Nhưng hôm nay tâm tình Vân thượng thư hiển nhiên hết sức tốt.

“Hôm nay Hoàng Thượng đồng ý chuyện ta đưa ra tuyển tú.”

Vân phu nhân rất là cao hứng, vội vàng bảo tỷ nữ đang hầu hạ Vân thượng thư lui ra, tự mình tiến lên vuốt khăn mặt cho Vân thượng thư.

“Kia lão gia, Hi Châu nhà chúng ta không phải vừa lúc đủ điều kiện qua lần tuyển tú này?” Vân phu nhân vẻ mặt vui vẻ.

Vân thượng thư đối nữ nhi Hi Châu này cũng rất là vừa lòng, Hi Châu dung mạo đoan trang, cử chỉ trang nhã, hẳn đưa ra tuyển tú, cũng là ý tứ suy tính cho nữ nhi chính mình.

Vân thượng thư càng nghĩ nữ nhi nhà mình càng cảm thấy xuất sắc, tựa hồ lên làm quý nhân cũng không phải không có khả năng. Vì thế, hiếm thấy đối với Vân phu nhân trước mặt nói vài câu ôn nhu.

“Phụ nhân, người đem nữ nhi chúng ta dạy tốt lắm.”

Vân phu nhân khoe mặt có chút ướt át, nàng có chút không rõ, ôn nhu như vậy, từ khi phụ thân thoái ẩn, thật giống như không có nhận thức qua.

Vân phu nhân lúc này biểu tình có chút thẹn thùng ý tứ hàm xúc.

“Lão gia, hôm nay ở lại chính viện ngủ đi.”

Nhưng Vân thượng thư lại khoát khoát tay, hướng Vân phu nhân nói: “Không cần, hôm nay ta đi chỗ Mị nhi nghỉ. Hôm qua đáp ứng.”

Dứt lời, sửa lại áo bào một chút liền ra khỏi chính viện, trực tiếp đi hướng sân Mị di nương.

Vân phu nhân thật vất vả nhịn xuống, cho đến khi Vân thượng thư ra khỏi chính viện mới phát ra tức giận, đưa tay đem trà trên bàn toàn bộ ném xuống

đất. Nhìn trên mặt đất đầy mảnh vụn, trong lòng Vân phu nhân lúc này mới giảm bớt, nhưng vẫn nhin không được oán hận một câu: “Tiện nhân.”

Bình ổn qua vài ngày, từ trong triều chuyện tuyền tú này không ngừng bị đem ra nói, Thành Vương gia cũng gia tăng động tác.

“Cái gì? Thành Vương gia muốn đưa ta ra tuyền Hồng lâu?!” Ân Như Tuyết nghe Hồng mục mục nói, rất là kinh ngạc, ngay cả mặt lạnh bình thường cũng đã quên giả bộ.

“Đúng, Thành Vương gia đúng là nói như vậy, ta khuyên qua, nhưng mà Bá Vương này làm sao chịu nghe lời người khác nói, cũng không biết rốt cuộc đánh cái chủ ý gì?” Thanh âm Hồng mục mục cũng bắt đầu đi.

“Nhận được chưa?”

“Bỏn vương tự có an bài. Người chỉ cần nói có nguyện ý hay không.” Thì ra Thành Vương gia ở ngay bên ngoài, lúc này tiến vào.

Ân Như Tuyết nhíu mi “Nếu Như Tuyết nói không muốn?”

Hồng mục mục thấy Như Tuyết như thế, sợ đắc tội Thành Vương gia, vội vàng đi ra hoà giải.

Thành Vương gia lại vung tay lên, đuổi những người khác đi ra ngoài, ngay cả Hồng mục mục cũng bị thị vệ Thành Vương mang ra ngoài.

“Vì sao không muốn?”

“Vây Vương gia người nói, Như Tuyết vì sao nguyện ý?” Như Tuyết tựa tiểu phi tiểu, cũng không phải cao hứng, ngược lại có chút tức giận.

Thành Vương gia cũng không có như Như Tuyết nghĩ sẽ tức giận, ngược lại nói một cái đề tài khác.

“Không biết Như Tuyết cô nương có biết thân thể chính mình hay không?”

Ân Như Tuyết có chút dăm chiêu.

Thành Vương gia lại giống như vô ý nhắc tới một cái đề tài khác.

“Gần đây, chuyện náo nhiệt nhất chính là tuyền tú.”

Ân Như Tuyết nghe thấy huyền cảm hiểu rõ nhĩ ý.

Thành Vương gia không thể nghi ngờ là muốn đưa nàng tiến cung tuyền tú, nghe nói, Vĩnh Dạ đế từng đến tuyền Hồng lâu nghe qua cảm, còn có Vĩnh Dạ đế đưa bộ trà cụ kia cũng là nhờ Thành vương phủ, có thể thấy được, Vĩnh Dạ đế cùng Thành Vương gia tình cảm huynh đệ không tệ, rất có thể đưa nàng tiến cung là Vĩnh Dạ đế gợi ý.

Chẳng qua là, Lễ bộ Thượng thư Vân gia hình như năm nay cũng có nữ tử vừa độ tuổi, còn có Vân phu nhân thân phận cao quý kia sẽ đồng ý nàng vào Vân phủ sao?

Như Tuyết nghi ngờ Thành Vương gia tựa hồ hoàn toàn không có chủ ý. Ngược lại bắt đầu không chút để ý xem xét bài trí chung quanh.

Như Tuyết âm thầm suy nghĩ một hồi, thản nhiên nói:

“Như Vương gia mong muốn, cũng như Như Tuyết mong muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Thành Vương gia tiêu sái cười, dung nhan tuấn mỹ rạng rỡ lấp lánh, đối nữ nhân thông minh thức thời trước mặt rất là vừa lòng.

“Ngày tuyền tú chẳng mấy chốc đến, bản vương còn an bài người vào Vân phủ, thời gian có chút eo hẹp. Người chuẩn bị một chút, bản vương ngày mai đi tìm Vân thượng thư an bài, phỏng chừng hai ngày sẽ có người đến đón người.”

Chỉ hai ngày? Có phải hay không quá gấp?

Lúc này hệ thống lại bắt đầu mạo phao: “Kéo một chút, kéo một chút, người chơi, người còn có một nhiệm vụ phụ chưa có hoàn thành. Người đã quên sao? Cái kia Liễu Chi cùng Oánh Oánh cảm kích.”

Đối với cái nhiệm vụ phụ kia, Ân Như Tuyết vốn là nghĩ từ từ sẽ đến, trước cùng một người trong đó giao hảo, sau đó tìm một cơ hội, lại cùng một người khác giao hảo.

Nhưng bây giờ thời gian rất gấp, phương pháp này không thể dùng.

Thành Vương gia nhìn thấy bộ dáng Ân Như Tuyết có chút thất thần, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy, có gì không ổn?”

Ân Như Tuyết phục hồi tinh thần lại, nhìn Thành Vương gia, mở miệng:

“Vương gia, không biết có thể cho thêm Như Tuyết thời gian vài ngày, Như Tuyết dù sao cũng muốn cùng tỷ muội trong lâu nói từ biệt.”

Thành Vương gia hơi nhíu mày, nữ nhân thật là phiền phức.

“Được rồi, cho người hai ngày, không thể nhiều hơn nữa.”

Ân Như Tuyết gật gật đầu, từ chối cho ý kiến, có hai ngày cũng tốt, nhiệm vụ ít nhất có thể hoàn thành một chút.

“Vậy Như Tuyết đa tạ Vương gia.”

Thành Vương gia cười đến có chút bí hiểm.

“Như Tuyết cô nương nên nắm chắc thời gian nói lời từ biệt đi, bản vương còn có việc, không lưu lại.”

“Như Tuyết cung tiễn Vương gia.” Ân Như Tuyết đứng dậy hành lễ.

“Thành Vương gia đi rồi, Hồng muội muội cùng Anh Đào mới đi vào.

“Tiểu thư người không sao chứ?”

“Như Tuyết, người đáp ứng?”

Hai người đều có chút sốt ruột, biểu tình trên mặt cũng không tốt.

Ân Như Tuyết cũng không trả lời câu hỏi của các nàng, ngược lại chỉ nói một câu:

“Hồng đi, ta nói rồi, tin tưởng ta.”

Hồng đi cũng không hỏi lại cái gì, giống như hiểu được ý trong lời nói Ân Như Tuyết, ngay cả biểu cảm lo lắng trên mặt cũng từ từ bình tĩnh lại.

Anh Đào vẫn còn không nghĩ ra, nhưng nhìn tiểu thư nhà mình trên dung nhan thanh lệ hiện đầy vẻ bình tĩnh cùng kiên nghị, nguyên bản tâm tình nôn nóng cũng trở nên bình tĩnh rất nhiều.

Ân Như Tuyết kỳ thật lúc này cũng không có như Hồng muội muội cùng Anh Đào thấy trong mắt trần định bình tĩnh, trong lòng nàng đều là nhiệm vụ phụ kia liên quan tới Oánh Oánh cùng Liễu Chi, còn có lập tức sẽ vào cung, nhưng chính mình lại chưa chuẩn bị chút nào, chỉ có vài ngày lại phải xử lý rất nhiều chuyện, thật là có chút gấp.

Như Tuyết suy tư một lúc, phân phó Anh Đào:

“Anh Đào, người giúp ta đem nha hoàn Liễu Chi bên người Oánh Oánh tìm đến, còn có tốt nhất đừng để cho Oánh Oánh cô nương biết.”

Anh Đào nghe được phân phó, lập tức đi làm việc.

Như Tuyết lại hướng Hồng muội muội một bên nói: “Hồng đi, người nói, Liễu Chi có thể hay không cùng Oánh Oánh đánh đồng?”

Hồng muội muội có chút không hiểu, như thế nào đang êm đẹp lại nói đến trên người Liễu Chi.

“Liễu Chi? Dung mạo nàng mặc dù không có rực rỡ như Oánh Oánh, nhưng có khác một phen ôn nhu tiểu ý. Khách nhân tủy Hồng lâu thường thấy Oánh Oánh diễm lệ, đối Liễu Chi thanh nhu khả năng sẽ có hứng thú. Nhưng tiềm lực của nàng không lớn, dù sao quan to quý nhân này hậu viện thể thiếp phần lớn là ôn nhu, hiệu quả như nhau.”

Hồng muội muội suy tư một phen, lại nói một câu: “Ta lúc trước đem Liễu Chi đặt ở bên người Oánh Oánh cũng có nguyên nhân này.”

Như Tuyết tiếp nhận trà nói: “Còn có, như vậy cũng có thể làm cho Oánh Oánh sinh ra cảm giác nguy cơ, để cho Liễu Chi nảy sinh ý chí chiến đấu.”

Hồng muội muội rất là tán thưởng, Ân Như Tuyết còn trẻ tuổi như vậy có thể cảm nhận được ý của nàng tỏ vẻ thực vừa lòng.

“Tiểu thư, Hồng mù mù, Liễu Chi đến rồi.” Thanh âm Anh Đào truyền đến.

“Vào đi.”

Một người mỹ nhân thanh tú mảnh mai đẩy cửa tiến vào, thanh âm thanh thúy:

“Hồng mù mù, người có việc tìm Liễu Chi?”

Hồng mù mù cũng không trả lời lời của nàng, làm Liễu Chi cảm thấy kinh ngạc là Như Tuyết cô nương ngồi ở một bên đáp câu:

“Cũng không phải là Hồng đi tìm người, là chủ ý của ta.”

Hồng mù mù tuy rằng đối với dụng ý Như Tuyết khó hiểu, nhưng vẫn thân nhiên nhìn hết thầy trước mắt.

Liễu Chi nhìn Hồng mù mù, thấy Hồng mù mù cũng không nói gì, vì thế tiếp tục im lặng chờ Như Tuyết cô nương nói tiếp. Nàng tuy rằng trí tuệ không bằng người khác, nhưng một chút thông minh vẫn phải có, biết nhìn ánh mắt người khác, nếu không làm sao có thể chống đỡ ở bên người Oánh Oánh lâu như vậy?

“Liễu Chi, người có nguyện ý rời khỏi Oánh Oánh cô nương?”

Liễu Chi đương nhiên biết ý Như Tuyết là để cho nàng rời khỏi Oánh Oánh, trở thành hoa khôi trong túy Hồng lâu. Chi là trong lòng nàng còn nghi ngờ, Ân Như Tuyết này đang êm đẹp vì sao phải giúp nàng, hơn nữa Hồng mù mù cũng có ý này sao? Liễu Chi vụng trộm nhìn phản ứng Hồng mù mù đối với lời Ân Như Tuyết nói.

Hồng mù mù cũng không có đưa ra ý kiến phản đối gì.

Ân Như Tuyết hiểu được ý tứ Liễu Chi, lại nói:

“Liễu Chi, ta lập tức sẽ rời khỏi túy Hồng lâu, ta nghĩ, ở túy Hồng lâu ta cũng không có tỷ muội gì, chỉ có tương đối quen biết chính là từng ra ngoài với Oánh Oánh cô nương cùng Liễu Chi người. Nhưng người cũng biết, ta cùng Oánh Oánh cũng không vui vẻ gì, Oánh Oánh cô nương cùng người.....” Lời ngấm trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

“Cho nên, ta đã nghĩ để cho Hồng đi thay ta chiếu cố người một chút.” Như Tuyết nói xong, chậm rãi nhấp một ngụm nước trà.

Nếu nói Liễu Chi vừa rời còn đối ý tốt của Ân Như Tuyết mặc danh kỳ diệu có điều hoài nghi, bây giờ lại có chút hiểu được, thì ra nàng cũng cùng Oánh Oánh ương ngạnh kia không hòa hợp, thế nên mới nghĩ giúp đỡ nàng.

Bất quá cho dù nói như thế nào, Như Tuyết này cũng là giúp chính mình, hơn nữa lại từng giúp mình giải vây, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm kích.

Ân Như Tuyết thực vừa lòng, bởi vì hệ thống nêu lên độ nhiệm vụ hoàn thành đã đạt tới 50%.

“Người chơi thân ái, chúc mừng người a, người thành công lừa dối nhân vật nhiệm vụ phụ a.”

Ân Như Tuyết trừng mắt, cái gì gọi là lừa dối? Là chính nàng thông minh, nghĩ biện pháp này được không? Bất quá kết quả vẫn thực vừa lòng, đã hoàn thành một nửa.

Hệ thống tiếp tục hỏi “Người chơi xin lựa chọn tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ hay không? Lựa chọn ‘Có’, thì nhiệm vụ biểu hiện trạng thái vẫn chưa xong, lựa chọn ‘Không’, nhiệm vụ chấm dứt, nhiệm vụ hoàn thành độ 50%, hệ thống ban phát thưởng cho.”

Ân Như Tuyết mặc niệm “Có”.

“Người chơi đã chọn xong, còn có hai cái nhiệm vụ phụ vẫn chưa hoàn thành.”

Liễu Chi rất nhanh liền thương lượng xong, Như Tuyết có chút mệt mỏi, hôm nay dậy có hơi sớm, hơn nữa thân thể này thật suy yếu. Ân Như Tuyết cũng nghĩ tới phải điều dưỡng cơ thể này thật tốt, chỉ là nguyên chủ này suy nhược là từ trong bụng mẹ mang đến, không dễ trị tận gốc.

Anh Đào nhìn thấy trên mặt tiểu thư nhà mình mệt mỏi, rất là đau lòng, vội vàng đỡ Ân Như Tuyết vào nội thất nghỉ ngơi.

Hồng mù mù mang theo Liễu Chi rời đi.

Hồng mù mù làm việc rất là mau, ngay hôm đó liền gọi một tiểu nha đầu khác thay thế Liễu Chi đi hầu hạ Oánh Oánh cô nương. Mà ngày hôm sau chính là ngày Liễu Chi biểu diễn.

Liễu Chi lựa chọn nhảy một chi dương liễu vũ, thân mềm dẻo liễu vũ, sương khói trong suốt, giải thích tốt lắm chuyện “Nhu tình như nước”.

Khách nhân túy Hồng lâu đều là đối hoa khôi Oánh Oánh xinh đẹp như lửa thị giác có chút mệt mỏi, ngược lại đối ôn nhu như vậy có hứng thú, rất nhiều

khách nhân đều lớn tiếng tán thưởng.

Trên vũ đài khiêu vũ trong mắt Liễu Chi tràn đầy vui vẻ cùng đắc ý.

Oánh Oánh đứng ở lầu hai nhìn xuống đại sảnh lầu một, nhìn dưới lầu một ồn ào, trong mắt tràn đầy trào phúng.

Ân Như Tuyết tiến lên cùng nàng nhìn.

Oánh Oánh chỉ liếc mắt nhìn Ân Như Tuyết một cái, khó được không đâm chọt Ân Như Tuyết.

Ân Như Tuyết cười tươi như hoa.

“Rất buồn cười, không phải sao?”

Oánh Oánh trong lòng lúc này lại sinh ra một loại tư vị khó tả, nữ tử bên cạnh bình thường cùng nàng xích mích, nhưng tại thời khắc này, lại ở bên người nàng an ủi.

Ân Như Tuyết tiếp tục nhìn phía dưới, nhưng trong lòng lại cao hứng, nhiệm vụ này không phải hoàn thành ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Việc Thành Vương gia đã đáp ứng với Ân Như Tuyết rất nhanh liền thực hiện.

Cũng không biết là nói thế nào, Lễ bộ Thượng thư Vân Tĩnh lại thật sự để cho vài người tâm phúc lặng lẽ đón Ân Như Tuyết ra từ túy Hồng lâu. Vân thượng thư Vân Tĩnh cho đến khi đem người đưa vào Vân phủ, mới đem chuyện đón Ân Như Tuyết về cùng Vân phu nhân nói, cũng dặn Vân phu nhân hảo hảo chăm sóc Ân Như Tuyết.

Vân phu nhân tất nhiên đối với việc này vô cùng tức giận, lão gia không thương lượng với nàng đã đem người đón về không nói, vậy mà còn kêu nàng hảo hảo chăm sóc cái dã chủng kia. Bây giờ sắp tới tuyển tú, thời gian nàng chăm sóc cho Hi Châu nữ nhi nhà mình đều ngại không đủ, làm sao rảnh đến chiếu cố người khác.

Nếu như trước khi lão gia quyết định cùng nàng thương lượng, nàng là tuyệt đối sẽ không đồng ý. Chẳng qua là hiện tại người đã đón vào phủ, huống chi hiện nay không như ngày xưa, nàng cũng không giống như mười mấy năm trước ngang ngược vậy, chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý lão gia nói “Hảo hảo chiếu cố”. Vân thượng thư mấy ngày trước ở tú lầu vừa vặn gặp Thành Vương gia, liền mời Thành Vương gia cùng uống rượu, vốn chỉ là khách khí một chút, cũng không có mong đợi Thành Vương gia có thể thật sự đồng ý, nhưng không nghĩ tới Thành Vương gia chẳng những chấp nhận còn thập phần hữu hảo đáp ứng.

Thành Vương gia cũng không ở trên bàn rượu đợi lâu, chỉ sơ lược nói mấy câu, trong đó còn nhắc tới túy Hồng lâu có một vị kêu Như Tuyết cô nương. Vân thượng thư ngược lại đầu óc chuyển động, chẳng lẽ là Thành Vương gia coi trọng Như Tuyết túy Hồng lâu này, nếu, hắn có thể đem người này về tặng cho Thành Vương gia, vậy ngày phát lên chi ở trong tầm tay. Hắn ở vị trí Lễ bộ Thượng thư nhưng lại không có thực quyền đã lâu, bây giờ lại có một cái cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là cầu còn không được.

Từ trong tú lầu trở về, liền vội vàng phái tâm phúc đi thăm dò túy Hồng lâu Như Tuyết cô nương này. Không nghĩ tới lại được một cái tin tức tốt, Như Tuyết cô nương này rốt cuộc lại là do hắn mười mấy năm trước cùng Mẫu Đơn hoa khôi túy Hồng lâu ái ân có được, Mẫu Đơn sinh ra nữ nhi. Năm đó hắn ngại vì phụ thân phu nhân nhà mình chính là Thừa tướng, không chịu nhận nữ nhi này. Nhưng hiện tại địa vị hắn đã vững chắc, cốt nhục Vân gia hắn đương nhiên phải nhận tổ quy tông, Vân thượng thư nghĩ.

Vân thượng thư sau khi biết được tin tức, không thể không có vẻ mặt đắc ý, hắn có một nữ nhi sắp vào cung trở thành quý nhân, mà một nữ nhi khác thì đã được Thành Vương nhìn trúng. Chỉ bằng hai nữ nhi này, thì con đường làm quan của hắn nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió.

Hắn hoàn toàn xem nhẹ ý nghĩ của “Nữ nhi” Ân Như Tuyết.

Ân Như Tuyết đang hoàn thành “Đạt được Liễu Chi cùng Oánh Oánh cảm kích “Nhiệm vụ phụ này, thuận lợi được hệ thống thưởng cho “Hoa Hồng mùi thơm của cơ thể”. Kỳ thật sau khi Ân Như Tuyết thu được phần thưởng này, còn khinh bỉ hệ thống, Hoa Hồng mùi thơm của cơ thể? Đây là cái gì? Nàng hiện tại mỗi ngày đều dùng cánh hoa hồng tắm rửa, trên người đương nhiên mang theo hương hoa hồng nhàn nhạt, kỹ năng này đối với nàng mà nói tựa hồ không có lợi ích gì, thực vô vị, vứt bỏ thì tiếc.

Nhưng mà hệ thống trả lời lại làm cho nàng hơi hài lòng một chút.

“Ta van người, tự nhiên cùng nhân tạo giống nhau sao? Đây khác nhau rất lớn đó. Hương hoa hồng tự nhiên có thể tỏa ra cho người từ trong ra ngoài, hơi thơm mát, thậm chí ở thời khắc nào đó có thể công hiệu vô cùng. Mà dùng cánh hoa hồng tắm rửa hương khí rất là nhạt nhẽo.” Hệ thống vì phần thưởng của mình cho cãi lại.

Ngay lúc hệ thống cùng Ân Như Tuyết thảo luận “Tự nhiên cùng nhân tạo khác nhau”, phụ thân trên danh nghĩa của nàng phái người tới nói là đón nàng về Vân phủ “Nhận tở quy tông”. Lúc này, Hồng mụ mụ cũng không nói cái gì, chỉ nói câu “Tất cả lấy chính mình làm trọng.” Liền bắt đầu giúp Ân Như Tuyết thu thập hành lý, trước khi đi còn đưa rất nhiều tiền vốn riêng của mình cho Như Tuyết.

Như Tuyết cứ như vậy ngồi trên một chiếc kiệu nhỏ màu xanh, mang theo một nha hoàn vào Vân phủ.

Vân phủ tự dung có thêm một cái đại tiểu thư, đương nhiên nhiều người rất là nghi hoặc, Vân phu nhân cùng Vân thượng thư đơn giản nói đại tiểu thư này là thiệp thất đã qua đời của Vân thượng thư lúc trước sinh ra, chỉ là bởi vì thân thể suy nhược nhiều bệnh, đưa đến trên thôn trang tình đường mà thôi. Mà bây giờ đại tiểu thư này cũng đã mười tám, cần phải tìm chốn trở về, dĩ nhiên liền từ trong thôn trang trở lại.

Khi Ân Như Tuyết vào phủ, Vân phu nhân đang dạy nữ nhi trên bảo của nàng -- Hi Châu. Nghe được tin tức, nàng tuy rằng ngại nữ nhi ở đây không thể nói giận, nhưng vẫn nhịn không được oán hận nhủ mi.

Mà Vân Hi Châu thuở nhỏ ở dưới gối mẫu thân lớn lên, mặc dù ở trước mặt người ngoài đoan trang phóng khoáng, nhưng đối với mẫu thân chính mình sẽ không có nhiều cổ kỵ, nguyên hình tất hiện, nhìn thấy mẫu thân bộ dáng mất hứng, liền nũng nịu mẫu thân đem nguyên nhân nói cho nàng nghe.

Vân phu nhân vốn không muốn nói cho nữ nhi Hi Châu nghe, nhưng không chịu được nữ nhi làm nũng, cũng nghĩ Hi Châu sẽ phải tiến cung, hiện tại biết nhiều hơn một chút âm tư, dù sao cũng không có hại, sau này ở trong cung cũng sống tốt hơn.

Vân Hi Châu nghe xong, trong lòng lại không có cảm giác gì, dù sao đại tỷ mới tới này nói đến cùng chẳng qua là một cái thứ nữ thôi, lại là từ trong thôn trang đến, khẳng định không có kiến thức gì, làm sao có thể so sánh được với nàng đường đường một tiểu thư Vân phủ chân chính.

Vân phu nhân thấy bộ dáng Vân Hi Châu không cho là đúng đắn, xem ra nữ nhi này chính mình còn phải dạy dỗ thật tốt. Vì thế thuận miệng đối hạ nhân thông báo nói: “Đề cho đại tiểu thư đến Bích Đạo viện nghỉ ngơi đi, không cần đến bái kiến ta.”

Tất cả hạ nhân đều rất tinh tường, làm sao không rõ, xem ra đại tiểu thư này là không được Vân phu nhân yêu thích, Vân phu nhân ngay cả gặp một lần cũng không muốn.

Bên này Ân Như Tuyết thấy hạ nhân Vân phủ sau khi nghe được phu nhân nói không cần mang đại tiểu thư đến chính viện, cũng không có phản ứng gì. Hạ nhân dẫn nàng đến Bích Đạo viện, tùy tiện dọn dờ vài câu, liền rời khỏi.

Anh Đào đi theo tiểu thư, thấy hạ nhân trong Vân phủ đối với tiểu thư nhà mình không có cung kính gì, trong lòng rất là tức giận, nét mặt thay đổi rõ ràng.

“Tiểu thư, người xem nơi này, căn phòng này còn không tốt bằng phòng người ở túy Hồng lâu. Nhìn xem cái bàn, còn cái giường này.” Anh Đào một bên thay tiểu thư thu thập hành lý, một bên oán giận.

Ân Như Tuyết hiển nhiên đối với việc này đã sớm có chuẩn bị, Vân phu nhân mặc dù đồng ý thỏa hiệp cho nàng vào Vân phủ, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng sống dễ chịu. Chỉ bảo Anh Đào dọn dẹp một chút, không nói cái gì, nàng bây giờ cũng thật sự có chút mệt mỏi.

Sau khi Vân Hi Châu nghe mẫu thân nhà mình dạy bảo xong, trên đường trở về tiểu viện mình, lại nghe được hạ nhân qua lại xì xào bàn tán.

“Ài, người có thấy được đại tiểu thư vừa hồi phủ không?”

“Vậy thì có cái gì đẹp mắt?”

“Ta nói cho người biết, đại tiểu thư lớn lên khá đẹp. Ta xem thấy, so với nhị tiểu thư đẹp hơn không ít.”

Vân Hi Châu quét nhanh tâm tình tốt lúc trước, hơn nữa đột nhiên đối với “tỷ tỷ” chưa từng gặp mặt này sinh ra cảm giác chán ghét. Chẳng qua chỉ là cái thứ nữ thôi, vậy mà cũng dám đem so với ta.

Tức giận giáo huấn tất cả hạ nhân kia sau, thấy hạ nhân qua lại đối với mình ánh mắt kính sợ trong lòng mới tốt lên chút.

Vân thượng thư đêm nay khó được ở trong chính viện Vân phu nhân qua đêm. Sau khi hạ triều, Vân thượng thư cũng trở về chính viện, Vân phu nhân đang hầu hạ Vân thượng thư rửa mặt, hạ nhân đến bẩm báo:

“Hồi lão gia cùng phu nhân, tiểu thư tới thỉnh an lão gia phu nhân.”

Vân phu nhân vui vẻ.

“Lão gia, người xem, Hi Châu đứa nhỏ này thật tri kỷ. Trời nóng thế này còn đến thỉnh an.”

Vân thượng thư gật gù đầu, sau đó nhắc tới: “Người có thấy qua Như Tuyết?”

Vân phu nhân nói: “Hôm qua ta cảm thấy đứa nhỏ kia vừa mới vào phủ, thân thể nhất định sẽ chịu không nổi cũng không kêu nài qua đây. Hôm nay đến bây giờ còn chưa tới, chắc là do hôm qua quá mệt mỏi đi.”

Nghe xong, quả nhiên trong mắt Vân thượng thư xuất hiện một tia không vui, nhưng là không nói gì, chỉ nói câu: “Như Tuyết thân thể suy nhược, vẫn cần phu nhân chăm sóc nhiều hơn một chút.”

Vân phu nhân sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại nói không ra là cái tư vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Vân phu nhân ở trước mặt lão gia nhà mình, đương nhiên sẽ không phát hỏa, ngược lại cười khanh khách đối bà từ bên người nói: “Lão gia đã nói vậy, đại tiểu thư thân mình suy nhược, đương nhiên cần phải điều dưỡng thật tốt, đem nhân sâm trong kho của ta cấp đại tiểu thư đi, để cho nàng bồi bổ thân thể thật tốt.”

Nói xong lại xoay người đối mặt Vân thượng thư: “Đúng rồi, lão gia, đứa nhỏ kia tên là gì, người xem trí nhớ của ta, đại tiểu thư đi thôn trang thời gian quá lâu, ta lại quên mất.”

Vân thượng thư nhìn phu nhân mình diễn xuất, phảng phất như đối nàng hiền thực cùng hiểu lễ rất là tán thưởng, cũng ôn hòa trả lời: “Gọi là Như Tuyết.”

“Như Tuyết? Là một cái tên hay, nghe giống như là một người dung mạo xinh đẹp.” Vân phu nhân ngoài miệng như bồi mật, nhưng trong lòng lại mắng to, cái gì yên hoa trong tên?

Vừa vặn, lúc này Vân Hi Châu Vân nhị tiểu thư vén rèm đi vào, nghe được mẫu thân chính mình khen thứ tử dung mạo xinh đẹp vừa tới phủ kia, mà phụ thân cũng là bộ dáng đồng ý, trong lòng đối với thứ tử tức giận và oán hận càng sâu. Trước đây vẫn đối Ân Như Tuyết thái độ không lưu tâm, lập tức liền chuyển thành ghen ghét thật sâu.

Vân phu nhân tinh mắt, nhìn thấy nữ nhi nhà mình lúc tiến vào trên mặt biểu cảm không vui, sợ Vân thượng thư thấy không thích, vội nói: “Lão gia người xem a, Hi Châu nghe được ta khen tỷ tỷ Như Tuyết cũng không khen nàng, nàng cũng không cao hứng đâu.”

Vừa nói vừa nháy mắt với Hi Châu mới vào cửa, Hi Châu thấy mẫu thân nháy mắt ra hiệu, cũng hiểu được ý mẫu thân, vội vàng thay đổi thành dáng vẻ tiểu nữ nhi làm nũng tiến đến chỗ phụ thân.

“Đúng vậy, phụ thân, người cũng không khen ta một cái, người xem mẫu thân cũng khoe tỷ tỷ.”

Vân thượng thư đối nữ nhi nhà mình khó được thấy bộ dáng tiểu nữ nhi làm nũng rất là hưởng thụ, cũng an ủi vỗ vỗ tay nữ nhi, “Phụ thân đương nhiên biết, Hi Châu cũng là tốt.”

Người một nhà ở ngoài mặt bộ dáng rất là hoà thuận vui vẻ, nhưng bên trong lại mỗi người mỗi nghĩ.

Bên ngoài rèm tiếng một tiểu nha hoàn bấm báo phá vỡ bầu không khí ấm áp hòa hợp này.

“Lão gia, phu nhân, nhị tiểu thư, đại tiểu thư đến thỉnh an.”

Vân thượng thư nghe được tiếng bấm báo, nhìn nhìn Vân phu nhân. Vân phu nhân lên tiếng: “Kêu đại tiểu thư vào đi.”

Tiểu nha hoàn trong vắt ứng.

Mà nhị tiểu thư Hi Châu nghe được tiếng bấm báo, theo bản năng cúi đầu sửa sang lại quần áo một chút, sau đó, mở mắt thật to nhìn chăm chăm rèm cửa kia.

“Xào xạc” Theo tiếng rèm cửa bị xóc lên, một dáng người yếu điệu thướt tha tiến vào trong mắt mọi người trong phòng.

Ân Như Tuyết hôm nay mặc y phục màu tím nhạt thắt lưng cao nho váy, áo khoác bên ngoài là một kiện lụa trắng, tóc đen được búi thành một kiểu đơn giản, một bên cắm vào cây trâm hồ điệp, cả người tinh xảo đơn giản.

Vân thượng thư nhìn thấy đại nữ nhi trước mặt dung mạo rực rỡ, không khỏi nhớ tới Mẫu Đơn năm đó, cũng xinh đẹp như bây giờ vậy, thần thái sáng

chối.

Vân phu nhân đương nhiên thấy được thần thái Vân thượng thư dao động, lại thấy được người trước mặt nét mặt Phù Dung, chân mày lá liễu, đôi môi anh đào nở nụ cười xinh đẹp, trong lòng oán hận nung nấu “Hồ ly tinh, cùng nương đoàn mệnh của nàng đều là một cái đức hạnh.”

Mà đôi mắt Vân nhị tiểu thư Hi Châu nhìn người trước mắt rực rỡ, đôi thứ tử xinh đẹp sinh ra cảm giác ghen ghét thật sâu. Nàng dung mạo chỉ là thanh tú, bởi vậy luôn lấy sự trang nhã, thân thể đoan trang nổi tiếng ở khuê các, mà mẫu thân cũng lo nghĩ nhiều cho nàng, thế này mới có tiếng trong kinh Lễ bộ Thượng thư gia đích tiểu thư biết thư thức lễ, đoan trang hào phóng mỹ danh.

Nàng luôn coi đây là đương nhiên, cũng nhận định đạo lý giống mẫu thân “Nữ tử phải lấy đức hạnh làm trọng, dung mạo là phụ”, đối với những tiểu thư khuê các xinh đẹp có tiếng chẳng thêm quan tâm.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên nàng lại có dao động, nàng từng gặp qua tiểu thư xinh đẹp nổi tiếng nhưng không bằng một góc thứ tử trước mắt, thứ tử của nàng xác thực là dung mạo cực mỹ. Trong lòng của nàng không khỏi dâng lên một cảm giác nguy cơ đầy đặc.

Vân phu nhân mở miệng: “Nhu Tuyết đến đây a, người đưa nhỏ này thật là, người hôm qua mới từ trong thôn trang đến, đi xe ngựa mệt nhọc, thân mình người lại yếu ớt, không bằng nghỉ ngơi một phen thật tốt, hôm nay cần gì sớm như vậy đã tới đây thành an.”

Nghe lời nói Vân phu nhân đúng là một mảnh tâm địa từ mẫu, nhưng cũng không làm cho trong lòng Ân Như Tuyết buông xuống đề phòng.

“Nhu Tuyết đa tạ ý tốt của phu nhân, chỉ là hôm qua chưa được gặp phu nhân, hôm nay nếu không đến thành an, trong lòng Nhu Tuyết lại bất an.” Ân Như Tuyết cũng diễn một vở kịch hay. Nói xong, Ân Như Tuyết lại che lại khăn mặt, cúi đầu ho khan vài tiếng.

Vân phu nhân còn chưa kịp mở miệng, Vân thượng thư đã nói: “Nhu Tuyết, thân thể người suy nhược, về sau không cần lại đến thành an phu nhân.”

Vân phu nhân trong lòng rất không vui, nàng mặc dù không nghĩ lại thấy Ân Như Tuyết, nhưng cũng không muốn để Vân thượng thư thương yêu nàng như vậy.

Lúc này nhị tiểu thư Hi Châu thấy được, giả bộ nở nụ cười, tiến lên kéo Ân Như Tuyết, nói: “Tỷ tỷ, người về sau nếu không đến thành an mẫu thân, vậy sau này lúc Hi Châu đến thành an sẽ không có người đi theo cùng rồi.”

Ân Như Tuyết thật sự không thích tiếp xúc với nàng, cố gắng tránh thoát tay của Hi Châu. Ngắc đầu, nhìn Vân thượng thư, khẽ nói: “Phụ thân không cần lo lắng thân thể Nhu Tuyết, Nhu Tuyết chỉ là hôm qua lúc nghỉ ngơi ở Bích Đạo viện không cẩn thận bị nhiễm lạnh mà thôi.”

Vân thượng thư nghe được lời Nhu Tuyết nói, lại nhìn về phía Vân phu nhân: “Bích Đạo viện, cái chỗ kia gần ao hoa sen, thật sự rất bất lợi cho việc Nhu Tuyết điều dưỡng thân thể, đổi chỗ ở đi.”

Vân phu nhân lại cười: “Lão gia, chỉ là hôm qua hạ nhân làm việc qua loa lười biếng, còn chưa đem Bích Đồng viện thu thập xong, bởi vậy ta mới để cho Nhu Tuyết trước đi Bích Đạo viện nghỉ tạm. Hôm nay ta nhất định đốc thúc hạ nhân cẩn thận thu dọn Bích Đồng viện, để cho Nhu Tuyết chuyển vào.”

Vân thượng thư lúc này mới hài lòng gật gật đầu, Nhu Tuyết là Thành Vương nhìn trúng, cũng là đại tiểu thư đang hoàng của Vân gia hấn, đương nhiên phải đối xử thật tốt.

Nhu Tuyết từ chỗ thành an Vân phu nhân trở về không lâu, thì được dọn vào Bích Đồng viện.

Bích Đồng viện rộng rãi thoải mái, đang mùa hạ, hoa nở rộ, lộ vẻ tiên diễm mà sáng ngời. Hạ nhân lui tới nối liền không dứt, trên mặt thân sắc nhiệt tình, kính cẩn, hoàn toàn không còn vẻ ngày hôm qua khi nàng vào phủ lười biếng cùng khinh thường.

Anh Đào tiểu nha đầu đơn thuần, ở bên người Nhu Tuyết cười nói: “Những người này, ngày hôm qua một bộ dáng, hôm nay lại thay đổi một cái bộ dáng khác. Còn không phải vì biết Vân thượng thư đối với tiểu thư chúng ta rất là sủng ái.”

Ân Như Tuyết trên mặt cũng cười, nhưng trong lòng lại thở dài: “Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi đi. Vô lợi không dậy nổi sớm, Vân thượng thư đối với nữ nhi nàng quan tâm đến nhiều như vậy, nhất định là Thành Vương gia đã nói với hấn gì đó, làm cho hấn thấy được lợi ích trong đó thật lớn.”

Ân Như Tuyết tiến vào Vân phủ không bao lâu, tin tức trong kinh linh hoạt đều biết tin Lễ bộ Thượng thư Vân gia đại tiểu thư từ trong thôn trang trở về.

Bình thường người ta đối với việc một cái thứ nữ trở về cũng không có lưu tâm gì.

Nhưng có rất nhiều người cùng Vân gia quyền thế tương đương lại nghĩ không có đơn giản như vậy, phải biết rằng, lần tuyển tú này cũng không có quy định phải là chính nữ, chỉ cần tuổi phù hợp là được. Bọn họ đều âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ thứ nữ này là Vân gia đặc biệt chọn vào cung tuyển tú? Nhưng người của đại gia tộc chân chính lại không chút nào thêm để ý, bởi vì đối với bọn họ mà nói, một cái thứ nữ, cho dù dung mạo xinh đẹp tuyệt trần thì thế nào? Dù sao cũng không gây nổi cái đại sóng gì.

Chương 16

Mấy ngày nay, không nói Vân phu nhân thường xuyên đưa tới một số thuốc bổ, Vân nhị tiểu thư Hi Châu thỉnh thoảng lại đến khiêu khích đâm chọc một chút, cuộc sống Ân Như Tuyết trôi qua vẫn rất dễ chịu, viên mãn, Anh Đào bên người rất có năng lực, tuổi tuy nhỏ, nhưng tay chân hết sức nhanh nhẹn. Hơn nữa Vân phu nhân cũng đưa tới vài tiểu nha hoàn, mặc dù không thể tin, nhưng quét rác, lau bàn việc nặng gì đó vẫn làm được.

Phụ thân Vân Tĩnh trên danh nghĩa của nàng không biết vì cái gì, đối nàng cũng là thập phần chiều chuộng. Tuy rằng gặp mặt không nhiều, nhưng thường xuyên đưa những món đồ chơi linh tinh, bài trí đến, điệu bộ này, thực có vẻ giống như cực kì sủng ái nữ nhi này.

Cách làm việc của Vân phu nhân thật sự là ngoài dự đoán của nàng, Vân phu nhân đối nàng cũng là bộ dáng từ ái, nào là đưa tới mấy vị thuốc bổ bồi bổ thân thể, còn có các loại tơ lụa màu sắc tươi đẹp, gấm vóc đến.

Về phần đích muội của nàng, ngược lại một chút cũng không giống với miêu tả trong kinh về chính nữ Lễ bộ Vân thượng thư “Biết thư thức lễ, đoan trang hào phóng”. Lúc thấy nàng, không phải giễu cợt mẫu thân của nàng địa vị thấp kém, thì là khoe khoang chính mình được sủng ái.

Ân Như Tuyết mỗi khi nhìn thấy Vân Hi Châu, đều hận không thể lập tức tránh đi, không phải bởi vì sợ hãi, chỉ là cảm thấy nhàm chán, phiền chán, mỗi lần lí do từ chối đều giống nhau.

Mà mỗi khi Vân Hi Châu thấy Ân Như Tuyết gặp nàng đều là cúi đầu không nói, bộ dáng nắm khăn tay thật chặt, thì càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng mình: “Bất quá là một người làm việc nao núng, thứ nữ nhất gan yếu đuối mà thôi, cho dù dung mạo xinh đẹp thì thế nào? Cũng là so ra kém chính mình đoan trang hào phóng.”

Ân Như Tuyết đa số thời gian đều ở trong Bích Đồng viện, ban ngày đánh đàn, cùng Anh Đào nói nói cười cười, xem một chút sách, buổi tối sau khi đùa giỡn hệ thống liền đi ngủ sớm. Nguyên bản thân hình rất là yếu ớt sau mấy ngày nghỉ ngơi, ngược lại hơi đầy đặn hơn, người khác nhìn càng cảm thấy mềm mại đáng yêu.

Nguyên bản chuyện nữ nhi muốn tham gia tuyển tú cũng làm cho Vân phu nhân rất quan tâm, nhưng không nghĩ tới lúc trước Vân thượng thư không bàn bạc cùng nàng đã đem Như Tuyết đón về, làm nàng trở tay không kịp, luống cuống tay chân nên chưa nhớ tới thì ra nữ nhi vừa trở về này cũng thỏa mãn điều kiện tuyển tú.

Đến khi mọi chuyện trở lại quỹ đạo vốn có, nàng nhìn thấy Lưu mã mã đến Vân phủ, trong lòng nhất thời càng thêm buồn phiền.

Trả một khoản tiền cao, mời Lưu mã mã từng sống ở trong cung đến dạy nữ nhi Hi Châu nhà mình, vì để cho Hi Châu sinh tồn ở trong cung tốt hơn, được thuận buồm xuôi gió.

Nhưng hiện tại trong phủ lại nhiều thêm một vị đại tiểu thư, cũng muốn tham gia tuyển tú, chính mình không thể quá mức khắt khe nàng, nhưng cũng không muốn tiện nghi nàng. Lại nói hồ ly tinh kia vốn là bộ dáng xinh đẹp hơn so với nữ nhi nhà mình, nếu lại mời mà ma trong cung chỉ bảo, làm sao không được sủng ái? Chỉ sợ đến lúc đó nữ nhi chính mình sẽ trở thành đá lót đường.

Tuy nói hai ngày này đưa đi thuốc bổ cùng tơ lụa cũng đã hiểu cử động, nhưng tóm lại cũng là một tai họa. Nhưng mà lão gia nhà mình cũng vẫn còn đang theo dõi.

Cuối cùng sự tình giải quyết, Ân Như Tuyết nghe nói Vân phu nhân mời Lưu mã mã từng sống ở trong cung đến dạy bảo mình cùng Hi Châu, chủ động nói chính mình bởi vì thân thể suy nhược, cho nên không thể thường xuyên đi qua học tập. Để cho Lưu mã mã chuyên tâm dạy Hi Châu, tránh để chính mình liên lụy tiến độ.

Vân phu nhân đối Như Tuyết thức thời rất là vừa lòng, liền lên tiếng nói: “Ngươi thân thể đã không khỏe, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi tới đây học tập quy củ. Bất quá, ngươi nếu cảm thấy thân thể tốt hơn, cũng có thể qua đây cùng muội muội ngươi Hi Châu học tập lễ nghi. Dù sao tiến cung tuyển tú vẫn cần phải biết một chút quy củ.”

Như Tuyết vội vàng đồng ý.

Trở lại Bích Đồng viện, hệ thống trong đầu liền bắt đầu hỏi:

“Ngươi tại sao lại không đi chỗ Lưu mã mã học tập lễ nghi, dù sao việc này cũng cần.”

Ân Như Tuyết tròn mắt một cái “Ngươi nghĩ Vân phu nhân kia muốn cho ta đi thật sao? Nếu ta không tự tìm lấy cớ, nàng nhất định còn có chiêu khác để ta không học được.”

Hệ thống than thở một câu: “Tâm tư của nữ nhân thật là phức tạp.”

Ân Như Tuyết tức giận: “Sao không nói do chính mình ngốc.” Mất thấy hệ thống bắt đầu có xu hướng cáu kỉnh, lại mở miệng nói:

“Ngươi không muốn biết ta tính thế nào sao?”

Hệ thống đơn thuần, quả nhiên bị dẫn dắt chuyển đề tài, tiếp tục đặt câu hỏi:

“Vậy ngươi tính thế nào?”

Ân Như Tuyết đùa giỡn nói: “Ta là không thường đi nghe giảng, nhưng ta chưa nói không đi a. Dù sao còn có ngươi không phải sao?”

Hệ thống vừa thu lại đơn thuần phía trước, thanh âm máy móc nghiêm túc truyền tới: “Người chơi xin chú ý, người chơi xin chú ý, hệ thống không thể xen vào tiến trình trò chơi, xin người chơi tự giải quyết ổn thỏa.”

Ân Như Tuyết giao hoạt cười: “Hệ thống, ngươi nghĩ đi nơi nào vậy, ta là muốn hỏi, lúc trước không phải ngươi nói có một cái Thương Thành? Có cái gì dừng để.....”

Ân Như Tuyết còn chưa nói hết, hệ thống liền đánh gãy: “Hệ thống Thương Thành chưa mở ra. Chỉ khi người chơi chính thức tiến vào hoàng cung mở ra hình thức điểm tích lũy, hệ thống Thương Thành mới có thể mở ra.”

Ân Như Tuyết chép chép miệng.

“Chẳng lẽ thật sự muốn xem vận khí của ta, ta đi học tập mấy ngày nay cũng không có tin tức gì.”

Ân Như Tuyết sờ dĩ lúc trước hướng Vân phu nhân nói sẽ không thường đi học tập quy củ, là vì Vĩnh Dạ để đã sớm ở túy Hồng lâu gặp qua nàng. Nàng không phải là tiểu thư khuê các danh chính ngôn thuận, quy củ cũng không phải quan trọng nhất.

Ngược lại là vì Lưu má má từ trong cung đến, nàng mới có một chút hứng thú. Lưu má má xuất thân trong cung, nói vậy chắc chắn sẽ giảng giải một số tình huống trong cung. Nàng biết tình huống trong cung một chút, mới có thể vì chính mình tính toán tốt hơn.

Bắt quá hiện tại?

Hệ thống ở một bên nhắc nhở: “Kỳ thật ngươi còn một kỹ năng có thể dùng mà.”

Ân Như Tuyết hơi suy tư: “Ngươi là nói ‘Hiểu rõ tiên cơ’?”

Hệ thống lên tiếng trả lời.

Ngày tuyển tú đến rất nhanh. Danh sách các tú nữ tham tuyển đã trình lên rồi. Nhà Lễ bộ Văn thượng thư năm nay quả nhiên có hai nữ tử tham gia tuyển tú.

Vân Tĩnh vốn không muốn để đại nữ nhi tham tuyển, nhưng là lần trước sau khi được Thành Vương gia ám chỉ, vẫn đem tên báo lên. Hấn cho rằng Thành Vương rất coi trọng nữ nhi nhà mình, nghĩ muốn lúc tuyển tú để cho Vĩnh Dạ để chỉ hôn. Phải biết rằng Hoàng đế chỉ hôn không phải Vương phi, cũng là một Trắc phi. Nữ nhi nhà mình thân phận không đủ, nhưng nếu là Hoàng đế ban hôn, vậy Trắc phi cũng làm được.

Đêm trước ngày tiến cung, Anh Đào rất là khẩn trương, Ân Như Tuyết ngược lại vẫn bình tĩnh, đánh đàn, đọc sách như thường lệ. Nhìn Anh Đào đứng ngồi không yên, không ngừng chuẩn bị. Còn an ủi Anh Đào một phen.

Như Tuyết bên này yên tĩnh vô cùng, nhưng tại Vân phủ trong viện của vị tiểu thư Vân Hi Châu lại ánh nến sáng ngời, vài cái nha hoàn bị tiểu thư sai sử xoay quanh, một bên tìm váy, một bên tìm trang sức, một bên lại tìm trâm cài đầu, tất cả mọi người bận tới mây tới mặt.

Tóm lại, tối nay không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Hộ bộ làm việc hiệu suất rất nhanh, danh sách tú nữ đã được trình lên trên bàn sách Vĩnh Dạ để tại Ngự Thư phòng.

Vĩnh Dạ để tiện tay cầm lên lật một cái, quả nhiên trên danh sách thấy được dòng chữ Văn gia tú nữ Vân Như Tuyết, hài lòng buông danh sách xuống.

“Đệ đệ Trẫm làm việc cũng rất tốt, nào có như các đại thần kia nói hoang đường thành tánh.”

Vừa nghĩ đến ngày hôm sau sẽ bắt đầu tuyển tú, rất nhanh có thể nhìn thấy nữ tử từng đánh đàn ở túy Hồng lâu kia, Vĩnh Dạ để đột nhiên có chút chờ

mong. Sẽ giống như lần đầu tiên thoát tục, vẫn không chút phấn son?

Màn che tuyến tú rốt cục ở lúc trong lòng mọi người khẩn trương hoặc chờ mong kéo ra.

Ân Như Tuyết và Vân Hi Châu ngồi vào cùng một chiếc xe ngựa.

Tâm tình của Vân Hi Châu rất phức tạp. Đôi tuyến tú chờ mong cùng không yên, lại đối thứ tỷ dung mạo xinh đẹp ở bên cạnh kiêu kỳ, nhưng nhiều hơn là khinh thường, gương mặt xinh đẹp như vậy, lại là một người nhất gan.

Mà Ân Như Tuyết vẫn bình tĩnh như cũ, nàng biết mình tất nhiên sẽ được Vĩnh Dạ để chọn, dù sao 30 độ hảo cảm cũng không phải giả. Nhưng phía đối diện nàng lại thường xuyên đến ánh mắt hung tợn, cảm thấy rất là phiền chán.

Vân Hi Châu tối hôm qua bận việc tới nửa đêm, chọn vô số quần áo, châu báu. Hôm nay cũng thức dậy rất sớm bắt đầu trang điểm, nàng mặc váy sam màu tím mà mẫu thân đặc biệt đi Cẩm Hiên đặt may, trên người mang trang sức trân châu trân quý của mẫu thân, cả người ăn mặc đoan trang, hào phóng, che lấp dung mạo còn thiếu sót.

Nàng vốn đối với bộ trang phục này cũng thực vừa lòng, lộ vẻ hoạt bát, cũng không phải rất nổi bật, nhưng là sẽ không dễ dàng bị người quên lãng. Mẫu thân cũng nói, như vậy sẽ không bị người bên trên ghen hận, cơ hội trúng tuyến lại rất lớn. Nhưng mà hết thảy, khi lên trên xe ngựa thấy nữ tử kia mặc y phục thù hoa nhỏ váy màu lam nhạt, đầu cắm mấy cây trâm lưu ly, tất cả tâm tình tốt bay đi không còn lại chút gì.

Ân Như Tuyết vốn không thích trang điểm phức tạp, nàng cảm thấy phiền phức, hơn nữa cũng thấy khi tuyến tú ăn mặc quá quý giá, không thích hợp lắm.

Nhưng cho đến khi thấy ánh mắt oán hận của Vân Hi Châu vẫn dừng lại ở trên mặt nàng, mới nhớ tới vấn đề, hôm nay nàng cũng chỉ đánh một tảng son phấn nhàn nhạt, nhưng phong thái vẫn như cũ.

Ân Như Tuyết coi như không có gì, ghen tị dung mạo của ta thì thế nào? Dung mạo nữ nhân cũng là một vũ khí, ưu thế, không phải sao?

Xe ngựa chạy vững vàng chậm chậm, hình như là không nghĩ ảnh hưởng tới tiểu thư trang điểm trong xe ngựa. Nhưng chỗ nên đến cũng đến. Bên ngoài, Vân Hi Châu rất lý trí, nàng vẫn duy trì thái độ đoan trang hào phóng, biết thư thức lễ, để cho Ân Như Tuyết xuống xe trước, dù sao trên danh nghĩa, Ân Như Tuyết cho dù chỉ là một thứ nữ, nhưng tuổi còn ở nơi đó.

Ân Như Tuyết cũng không từ chối, nhìn thấy nha đầu vén rèm xe ngựa lên mà Vân Hi Châu cũng không xuống, trước hết đưa tay đặt ở trên tay nha đầu, chậm rãi xuống xe ngựa.

Trước cửa cung có thật nhiều người lui tới, có tú nữ, có nha hoàn, còn có xe ngựa vừa dừng lại. Sau khi Ân Như Tuyết xuống xe, làm cho rất nhiều người chú ý, dù sao dung mạo Ân Như Tuyết quá mức xuất chúng, là một đối thủ mạnh.

Sau khi Ân Như Tuyết xuống xe, trên xe Vân nhị tiểu thư cũng xuống.

Mọi người vốn thấy dung mạo Ân Như Tuyết, thấy trên xe lại đi ra một người, đều suy nghĩ đã có một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, như vậy người này có thể hay không cũng là? Nhưng khi nhìn thấy nữ tử xuống xe lại không có xinh đẹp như nữ tử phía trước, đáng đáp chỉ có thể coi là thanh tú, mọi người cũng đều như không có việc gì dời ánh mắt.

Bất quá cũng có ngoại lệ, vài nữ tử mặc váy sam đi về phía Như Tuyết cùng Hi Châu.

Vân Hi Châu thấy được mấy nữ tử này, khóe miệng tự nhiên nở nụ cười, ở nơi địa phương xa lạ nhìn thấy người quen, tất nhiên là trong lòng cũng bớt lo lắng.

“Nguyên lai là Hi Châu muội muội.” “Hi Châu tỷ tỷ, người cũng đến à” “.....”

Mấy người nữ tử tiến lên chào hỏi. Vân Hi Châu cũng nhất nhất đáp lại, nhưng không có ý tứ giới thiệu thứ tỷ bên cạnh, giống như là thấy bạn thân khuê phòng, nhất thời vui sướng nên quên mất.

Mà Ân Như Tuyết cũng không để ý, ngược lại cảm thấy quá nhiều người làm cho nàng có chút hít thở không thông, còn có mùi son phấn nồng đậm trên không trung, làm cho người ta chán ghét, nàng mơ hồ có chút đau đầu, mặt hơi trắng bệch.

Mấy người bạn khuê phòng của Vân Hi Châu vốn là có ý tiến lên thăm dò, thấy Vân Hi Châu vẫn không có ý giới thiệu, nhìn không được mở miệng: “Hi Châu tỷ tỷ, vị tỷ tỷ bên cạnh người là ai à? Đáng đáp xinh đẹp như vậy, làm người ta tán thưởng.”

Đặt câu hỏi là một nữ tử xinh đẹp mặc hồng y, là tiểu thư nhà Đồng thị lang Đồng Ngọc, nàng làm người luôn luôn hoạt bát, ngây thơ, hỏi như vậy cũng không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Vân Hi Châu trong lòng không vui, nhưng vẫn cười trả lời: “Đây là thứ tỷ của ta, gọi là Như Tuyết, tỷ tỷ trước kia đều sống ở trên thôn trang, vài ngày trước vừa mới hồi phủ, chưa bao giờ ra đây, cho nên các vị tỷ muội mới chưa thấy qua.”

Vân Hi Châu ngụ ý nói Như Tuyết chỉ là thứ nữ Vân phủ, còn không được cưng chiều, không có kiến thức.

Vài nữ tử nghe xong lời này, tuy rằng nhìn qua vẫn đối Ân Như Tuyết một bên nói tốt, nhưng trong mắt lại lộ ra một chút khinh thường, nhưng trong đó vị tiểu thư mặc hồng y đặt câu hỏi lúc trước lại nhưng không có lộ ra xem thường.

Xem ra, nữ tử này nhìn bề ngoài ngây thơ thật không đơn giản, nếu không thật sự ngây thơ, thì chính là tâm cơ thâm trầm.

Bất quá Ân Như Tuyết cũng lười quản việc này, tìm cái cớ, liền dẫn Anh Đào đi tới một chỗ hẻo lánh.

Lúc Vân Hi Châu cùng Ân Như Tuyết tới cửa cung thời gian đã không còn sớm, nhưng còn có tú nữ chưa tới, những tú nữ chưa tới này đều là thân phận cực kỳ cao quý. Tỷ như cho tới lúc cửa cung mở ra mới chậm rãi đến đích tiểu thư Hàn Thanh Hà của Hàn quốc công, còn có tiểu thư Lí Dung của Hầu phủ.

Ngoài hai tú nữ thân phận cao quý này, một người khác cũng có lai lịch lớn chính là muội muội Dung phi nương nương trong cung, Lư Thiên.

Sau khi đợi được mấy vị tú nữ khoan thai này đến, cửa cung to lớn màu đỏ cũng từ từ mở ra.

Nhóm cung nhân nhắc nhở các tú nữ lập đội, tiếp theo tiêu sai vào cửa cung, mà từng tú nữ nha hoàn cũng đều tự im lặng đi theo tại bên người.

Vĩnh Dạ để năm nay tiến hành tuyển tú là tiểu tuyển, chỉ cần nữ tử đủ tư cách trúng tuyển, nhân số cũng không nhiều, cho nên chỉ cần ở trong cung chọn một vòng là được.

Cho nên sau khi nhóm tú nữ thông qua bước đầu kiểm tra thân thể, là có thể trước vào Chung Túy cung nghỉ ngơi.

Tiếp theo lại trải qua giáo dục lễ nghi của ma ma trong cung, là có thể tiến hành chọn lựa.

Bước đầu kiểm tra thân thể nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng phức tạp. Nhưng tiểu tuyển tú nữ lần này đều là các phi tử mi chọn lựa, bởi vậy sau bước đầu kiểm tra, vẫn để lại đại đa số tú nữ.

Thông qua kiểm tra thân thể nhóm tú nữ có thể tự tiến vào Chung Túy cung, mỗi người tự chọn phòng vào ở. Ân Như Tuyết đã sớm một mình, đến Chung Túy cung, lập tức liền chọn phòng gần nhất đi nghỉ ngơi. Cho nên cũng không thấy được “Trò khôi hài” tranh phòng kế tiếp.

Có một tỷ tỷ là Dung phi tú nữ Lư Thiên đi ngao mạn, không thích gian phòng còn dư lại, muốn gian phòng tiểu thư Lí Dung nhà Hầu phủ, Lí Dung tự hiểu thân phận, không thể cùng nàng tranh, nhưng cũng không nghĩ nhường, nhất định không chịu nhường phòng, coi lời nói Lư Thiên như gió thoảng bên tai, coi nàng như không có, làm cho Lư Thiên ở cửa cãi lộn, ra cái đại xấu, cho đến khi tiểu thư Hàn Thanh Hà Hàn quốc công đi ra nhường phòng mới không náo loạn.

Từ đó, Lư Thiên cùng Lí Dung liền kết thành thù, mà Ân Như Tuyết thì có xu hướng bị mọi người cô lập, không biết là bởi vì dung mạo nàng quá xuất chúng hay là thân phận thứ nữ của nàng.

Ở viện tú nữ này chỉ có Hàn Thanh Hà được mọi người tôn sùng, không kể là Lư Thiên hay Lí Dung, đều cùng nàng quan hệ tốt. Ân Như Tuyết tuy rằng đối Hàn Thanh Hà không có cảm tình gì, nhưng cũng không có coi như kẻ thù. Mà Hàn Thanh Hà đối Ân Như Tuyết cũng rất hữu hảo, có phải thật tâm hay không thì không biết được.

Trải qua mấy ngày vất vả học tập, các vị tú nữ rốt cuộc nghênh đón một ngày này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Trải qua mấy ngày cực khổ học tập, các vị tú nữ cuối cùng cũng chờ đến hôm nay.

Sáng sớm, Chung Túy cung đã náo nhiệt hẳn lên, khác hẳn lúc học tập lễ nghi cung đình mọi khi.

Các vị nữ mẫu của tú nữ chờ ở cửa đều không khỏi lắc đầu.

Ân Như Tuyết biết hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại, cũng không lười biếng không muốn rời giường sớm như ngày bình thường, gọi Anh Đào đến trang điểm và thay y phục cho nàng.

Vẫn là đồ trang sức trang nhã, Như Tuyết hiểu rõ, dung mạo của mình đã quá mức xuất chúng rồi, nếu ăn mặc quá mức, sẽ bị phản tác dụng mất, đẹp đến mức cả vũ lập miệng em, còn không bằng thanh nhã một chút. Chỉ là cách ăn mặc cũng nên dụng tâm một chút.

Ân Như Tuyết chọn quần áo giống ngày Vĩnh Dạ đến Hồng Lâu uống rượu nghe đàn lúc trước, hoa cài được thêu bằng chỉ bạc trên tay áo, thắt lưng màu lam nhạt, chống nạnh thì vòng eo sẽ lả lướt như cảnh liễu.

Hôm nay Như Tuyết cũng không tùy tiện dùng một cây trâm vấn tóc như thường ngày, mà để cho Anh Đào giúp mình búi tóc thật tốt, tóc đen nhánh, búi hơi lệch về một phía, phần đuôi tóc thả dài, cài thêm vài cây trâm điều khắc hình hoa cài nhỏ. Cả người toát ra vẻ cực kỳ thanh lệ.

Như Tuyết mặc quần áo xong, dùng bữa sáng, đoán chừng thời gian đã vừa đến thì không nhanh không chậm ra ngoài.

Ân Như Tuyết mới ra khỏi cửa thì gặp Đồng Ngọc.

Về mặt Đồng Ngọc vẫn ngây thơ hoạt bát, y phục màu hồng xinh đẹp, thấy Ân Như Tuyết, sùng sờ một chút, nhưng vẫn rất nhanh bước đến chào: “Thì ra là Như Tuyết tỷ tỷ vừa ra ngoài à, ta đang muốn đến tìm tỷ tỷ đó.”

Ân Như Tuyết nhân nhạ nở nụ cười, gật đầu. Không biết tại sao, nhưng Đồng Ngọc rất thân thiết với nàng, vô luận là mình có biểu hiện lạnh lùng như thế nào, nàng ta vẫn nhiệt tình như trước. Nếu không phải mình vừa nhìn thấy một tia đồ kị trong mắt nàng, có thể thực sự đã bị diễn xuất mấy ngày hôm nay của nàng lừa gạt.

Dọc theo đường đi gặp rất nhiều tú nữ, thái độ làm người của Đồng Ngọc rất hoạt bát, giao hảo với rất nhiều tú nữ, đương nhiên là hàn huyên nói chuyện rất vui. Mà Ân Như Tuyết thì mơ hồ bị đồng đảo các tú nữ bài xích, rất nhiều tú nữ lại thấy nàng hôm nay má lúm đồng tiền như kiêu diễm như hoa, lời nói và việc làm đối với nàng càng sinh ra vài phần xa lánh.

Ân Như Tuyết và Đồng Ngọc tựa hồ cũng không có chút cảm giác nào, Ân Như Tuyết là thật sự không thêm để ý, đối với nàng mà nói, nếu một nữ nhân vào cung, đó chính là cùng nhiều nữ nhân khác chịu chung một trạng phụ, người cùng dùng chung một món đồ làm sao có thể không có quan hệ đối địch. Cho nên, nàng căn bản không muốn cùng những nữ nhân kia giao tiếp nhiều, miễn cho tương lai có muốn trở mặt cần phải suy nghĩ.

Mà dọc theo đường đi Đồng Ngọc theo cùng nàng, tâm tư kín đáo tìm cách làm cho mọi người ghen ghét với nàng, Ân Như Tuyết thấy hết rõ, nhưng không muốn vạch trần.

Phòng của Ân Như Tuyết cách cửa cung Chung Túy không xa, rất nhanh nàng và Đồng Ngọc đã đến cửa Chung Túy cung.

Cửa cung Chung Túy đã tề tựu mỹ nhân, ồm ồm đầy đủ, vàng bạc trang sức đa dạng.

Ân Như Tuyết có chút không khỏe, giống như nàng đã đến một không gian bị phong ấn, bên trong tràn đầy mùi sơn phấn nồng nặc, nàng không khỏi cau mày lại, khó chịu che miệng.

Hai gò má tuyết trắng của Ân Như Tuyết tái nhợt, bộ dáng hết sức đáng thương.

Nhưng trong đầu đang kêu gọi hệ thống: “Hệ thống? Chủ nhân của thân thể này làm sao vậy? Sao lại yếu đuối như thế, hơn nữa khứu giác sao lại nhạy cảm như vậy, một chút sơn phấn cũng không chịu nổi.”

Hệ thống trấn an Ân Như Tuyết đang sắp bùng nổ: “Nhìn qua ngày hôm nay thì tốt rồi. Đội người thông qua đợt tuyển tú hôm nay, thì người sẽ có được điểm tích lũy. Hơn nữa hệ thống thương thành cũng sẽ mở. Người chơi có thể dùng điểm tích lũy để đổi lấy vật phẩm cải thiện thân thể.”

Ân Như Tuyết lấy khăn che kín mũi, chọn một nơi ít bị ảnh hưởng bởi sơn phấn đứng tạm.

Vừa định thở phào, lại phát hiện bản thân đang đứng cạnh muội muội của mình.

“Thì ra sau khi tiến cung tỷ tỷ còn nhớ rõ muội muội sao?” Vân Hỷ Châu kỳ quái.

Ân Như Tuyết nhìn xung quanh một chút, phát hiện không có người ngoài, mới biết được lý do Vân Hỷ Châu không làm bộ làm tịch tri thức hữu lễ, bộ dáng đoan trang hào phóng.

Thì ra là sau khi Vân Hỷ Châu tiến cung, dung mạo không ổn, gia thế cũng không có, cho nên không được hảo cảm của các tú nữ. Ngược lại là đánh đồng với nàng thành “Chuyên gia đoan trang, có tri thức hiểu lễ nghĩa” đoạn đường này không thể chiếm thế thượng phong. Bất quá cũng khó trách, Hàn Thanh Hà lớn lên so với Vân Hỷ Châu xinh đẹp hơn, gia thế hiển hách hơn, hành sự cũng khéo léo hơn Vân Hỷ Châu.

Vì thế Vân Hỷ Châu đã âm thầm căm tức, bản thân không chịu được người khác chen lấn nên đã đến ngồi trong góc phòng, còn nhìn thấy người thứ nữ mà mình căm ghét dung mạo lại hơn xa mình nhiều, liền không nhịn được đăm chiêu.

Nhìn Ân Như Tuyết không muốn trả lời câu nói của Vân Hỷ Châu, Vân Hỷ Châu vốn còn muốn nói gì đó, lại thấy có hai cô cô chương sự đến, chuẩn bị đưa tú nữ đến nguyên điện tiến hành chọn lựa, lại nhìn xuống không nói nữa, mà là đi tới cùng rất nhiều tú nữ khác.

Ân Như Tuyết cũng nhìn thấy hai cô cô chương sự, đi theo hướng các tú nữ, mà không đi đến giữa điện, là đi cuối cùng của đội ngũ đó. Không nói đến các tú nữ đó bài xích nàng, thì những mùi sơn phấn nồng đậm đó cũng đã khiến nàng chịu không nổi.

Hôm nay đến điện chọn không cho phép tú nữ mang theo nha hoàn, cho dù hôm nay đội ngũ tiếp đón không đồ sộ như lần đầu tiên đến.

Mấy người tú nữ nhìn không được hưng phấn trong lòng, càng không ngừng lú lú, rất nhanh thì bị hai cô cô chương sự quở trách, sau đó đội ngũ tú nữ

không còn một tiếng động nào.

Bên trong Thế Nguyên điện, Hoàng hậu và mấy nương nương có phẩm cấp đã ngồi trên chính vị.

Bảng tiếp dư là người không nhìn được đã mở lời đầu tiên: “Lần này tuyển tú, chẳng biết lại có thêm bao nhiêu mỹ nhân đang tuổi thanh xuân đây?” trong giọng nói nồng đậm mùi ghen tuông. Nàng đã sớm hầu hạ Hoàng thượng, tuổi tác còn lớn hơn Hoàng thượng, cũng chịu so với các phi tần khác tất nhiên là kém hơn.

Lệ mỹ nhân luôn luôn ương ngạnh, rất tự tin với dung mạo của mình, chỉ cao ngạo nói:

“Vậy thì thế nào? Tuổi còn trẻ thì thế nào?”

Dung phi và Lệ mỹ nhân luôn luôn không hợp nhau mới mở miệng: “Thế nhưng bốn cung lại nghe nói, lần này tiểu tuyển chọn có rất nhiều tú nữ dung mạo xuất chúng, gia thế còn rất cao quý.”

Dung phi đập vào chân đau của Lệ mỹ nhân là gia thế thấp, Lệ mỹ nhân không cam lòng, mỉa mai trả lời lại: “Nghe nói, muội muội của Dung phi tỷ tỷ cũng có trong danh sách tuyển chọn năm nay, dung mạo muội muội của Dung phi tỷ tỷ nói vậy chắc cũng rất xuất chúng.”

Dung phi chán nản, Lệ mỹ nhân phẩm cấp không cao, nhưng vẫn ý vào cung chịu thánh sủng, cùng nàng tranh thế thượng phong, vừa định trách cứ, lại bị Thục phi ngồi bên cạnh cao hơn nàng một bậc cắt đứt lời nói.

Thục phi mở miệng: “Như thế, Bốn cung cũng nghe nói năm nay người đẹp nhất tiểu tuyển là Như Vân. Thân phận quý trọng có, dung mạo xuất chúng cũng có, muội muội của Dung phi muội muội ngược lại cũng rất xuất chúng.” Đây là năm thứ năm đại học thập đại bản (không hiểu @.@).

Đức phi cũng lên tiếng: “Các vị tỷ tỷ muội muội nói cũng nên chú ý chút, các tú nữ cũng sắp đến rồi, chúng ta cũng nên giữ thể diện chút.” Vai trò của Đức phi ở trong cung luôn luôn là người xây dựng hình tượng hiền lành, mọi người nhất thời không nói nữa.

Hoàng hậu ngồi ở chủ vị nhấp một ngụm trà, che lại độ cong nơi khoe miệng. Nàng không cần phải làm gì cả, chỉ cần xem cuộc vui là được. Luôn luôn có người không nhìn được.

“Hoàng thượng giá lâm.” Thanh âm sắc nhọn của thái giám canh cửa vang lên.

Các phi tần đều đứng lên hành lễ.

Vĩnh Dạ đế đi thẳng đến, đỡ Hoàng hậu đang hành lễ, sau đó đến vị trí chủ vị ngồi xuống, kêu “Đứng dậy đi.”

Đội Hoàng thượng ngồi vào chỗ của mình, Hoàng hậu cũng ngồi vào chỗ, sau đó các phi tần cũng ngồi xuống.

“Các ái phi đang nói gì?”

Hoàng hậu đáp lời: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tì và các vị muội muội chỉ đang trò chuyện về việc nhà mà thôi.”

Chúng phi tần cũng phụ họa theo Hoàng hậu, Vĩnh Dạ đế cũng có hứng thú hỏi thêm mấy câu.

Sau đó Hoàng hậu xin chỉ thị của Hoàng thượng: “Hoàng thượng, người xem, có thể bắt đầu tuyển tú chưa.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Tuyển tú bắt đầu.” nội thị đến cửa truyền đạt ý chỉ của Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Cô cô chương sự bắt đầu chiếu theo danh sách mà gọi tên, bốn tú nữ một nhóm, lần lượt vào trong đại điện, đội Hoàng thượng và các vị nương nương lựa chọn.

Tên của Ân Như Tuyết xếp ở giữa bảng danh sách, nàng đã chờ ở ngoài điện hơn nửa canh giờ.

Bây giờ là đầu mùa hạ, mặc dù thời tiết không có nắng gắt, nhưng vì đã ở ngoài điện chờ rồi mà còn phải đứng đến nửa ngày rất nhiều tú nữ có chút

không chịu nổi. Các nàng ở nhà đã được nuông chiều, không bước ra khỏi cửa lớn, cổng sau cũng không đi quá xa. Có vài tú nữ sắc mặt đã ứng hồng, còn vài người khác hai bên tóc mai đã ướt đầm. Ân Như Tuyết thì càng không phải nói, thân thể này đã yếu ớt từ trong bụng mẹ, những năm này căn bản là không rời khỏi được chén thuốc. Từ lúc Ân Như Tuyết xuyên vào thân thể này cũng được mấy hôm, tuy rằng cũng biết được thân thể này yếu như thế nào, cũng ý thức được bình thường nên rèn luyện một chút, nhưng thân thể này vẫn cứ không tốt lên.

Đợi đến lúc tên của Ân Như Tuyết được gọi lên, hai gò má của nàng đã tái nhợt, trên lưng cũng đầy mồ hôi lạnh.

“Vân Như Tuyết, Vân Hỷ Châu, Đồng Ngọc, Ngụy Thâm”

Nghe đến phiên mình, Ân Như Tuyết cuối cùng uengx thở dài một hơi, nàng vuốt thẳng thắt lưng, theo cô cô chường sự dẫn đường phía trước vào trong điện.

“Lễ bộ thượng thư chi nữ Vân Như Tuyết thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị nương nương.”

“Lễ bộ thượng thư chi nữ Vân Hỷ Châu thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị nương nương.”

“Lại bộ thị lang chi nữ Đồng Ngọc thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị nương nương.”

“Lại bộ thượng thư chi nữ Ngụy Thâm thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị nương nương.”

Nghe các vị tú nữ tự giới thiệu, Hoàng hậu nương nương có vẻ hứng thú hỏi một câu:

“Năm nay Lễ bộ thượng thư lại có hai người tham gia tiểu tuyển sao?”

Kỳ thực tin tức Lễ bộ Vân thượng thư năm nay đưa hai nữ nhi đến tham gia tiểu tuyển Hoàng hậu đã sớm biết, lời này của Hoàng hậu có chút ý vị.

Tin tức của Dung phi lĩnh thông, đã sớm biết năm nay Lễ bộ Vân thượng thư có hai nữ nhi được tuyển chọn, còn nghe nói có một người là quốc sắc thiên hương, cả hai đều xinh đẹp còn có một người là tú nữ nổi tiếng, cũng không nhận được thêm một câu vào:

“Hoàng hậu nương nương, có chỗ không biết rồi, nghe nói trong đó có một đích nữ, người còn lại là thứ nữ.”

Vân Hỷ Châu nghe lời này, biết những phi tần nương nương này có thể là nghe nói thứ nữ khuôn mặt xinh đẹp, nên đã bắt đầu xa lánh. Nàng thấy thứ nữ này không có ý định mở miệng, mà Dung phi hình như cũng có vẻ tức giận. Trong lòng vui vẻ, biết cơ hội đã đến, vội vàng bước lên mở miệng: “Hồi bẩm nương nương, tỷ tỷ không phải cô ý, chỉ là tỷ tỷ mới vừa từ thôn trang trở về mấy hôm, ngay cả khóa học lễ nghi cũng không thể tham gia được vì thân thể không được tốt, cho nên không hiểu quy củ lắm. Thỉnh nương nương thứ tội.”

Vân Hỷ Châu đối với lời nói này của mình thấy rất hài lòng, mục đích của lời nói này chính là muốn hạ thấp thân phận thứ nữ của tỷ tỷ vừa từ thôn trang trở về lại còn là một con ma ốm, cũng nâng cao chính mình, ra vẻ bản thân rất khéo léo.

Thục phi nương nương ngồi một bên khẽ gạt gạt chân mài lá liễu được vẽ tinh tế, cười cười nhưng không rõ hàm xúc.

Hoàng hậu ngồi ở chủ vị rất là thỏa mãn, nàng chẳng qua chỉ là chọn bừa mà thôi, bắt quá, đã có kẻ nhận không được mà rụt rịt rồi.

Hoàng thượng ngồi ở chủ vị tựa hồ đối với những lời sắc bén của thê thiếp không hề hay biết, ánh mắt của hắn lại thường đảo qua mấy vị tú nữ bên dưới.

Ân Như Tuyết có chút khó chịu, nhiều nữ nhân nói chuyện như vậy, tựa như có mấy trăm con ong mật không ngừng bay vo ve ở bên tai nàng. Đúng lúc này, bên tai lại vang lên âm thanh của Hệ thống:

“Hệ thống thông báo, Hệ thống thông báo, điểm hảo cảm của Vĩnh Dạ để đối với người chơi +10.”

Lúc mấy người phi tần còn đang nói lời sắc bén thì Hoàng thượng vẫn ngồi im lặng ở chủ vị lại mở kim khâu:

“Ngẩng đầu lên, để trẫm nhìn xem.”

Mấy người phi tần đang nói chuyện đều ngừng lại, đến cả mấy vị nương nương đang ngồi yên xem kịch cũng tập trung lực chú ý, cũng muốn nhìn thử xem người được đồn đại là bộ dáng như tiên tử hạ phàm xuống trần rốt cuộc là ra sao.

Trước ánh nhìn của mọi người đang tập trung vào mình, Ân Như Tuyết từ từ ngẩng đầu lên, ngang với tầm nhìn của nàng lúc này chỉ thấy được cằm của nam nhân đang ngồi ở vị trí kia.

Vừa lúc nàng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt, toàn bộ đại điện đều tựa hồ như yên lặng không một tiếng động.

Cô gái trước mặt dung nhan như ngọc, băng cơ ngọc cốt, đoan chính xinh đẹp, đôi mắt kia như ẩn chứa nhu tình, nhẹ nhàng nháy mắt, giống như có ánh lệ long lánh. Trong cung cũng không phải là không có mỹ nhân, Lệ mỹ nhân, Đức phi cũng đều là mỹ nhân, nhưng mà chẳng qua Lệ mỹ nhân mang vẻ đẹp xinh tươi, Đức phi mang vẻ đẹp ôn nhu, đem so sánh với người trước mặt, thì đều rơi xuống hàng tầm thường.

Giờ này khắc này, một loại cảm giác nguy hiểm nồng nặc đang dâng lên trong lòng các phi tần trong đại điện, nếu để cho nữ tử này tiến cung, các nàng có thể sống yên ổn sao? Nhưng các nàng phải lấy lý do gì để mà ngăn cản Hoàng thượng nạp nàng ta vào cung đây?

Quả nhiên, sau đó trong vòng trung tuyển, Ân Như Tuyết cũng không cần phải biểu diễn tài nghệ gì cả, đã trực tiếp được thông qua, còn ban thường ngọc.

Về phần sau đó thì Vân Hi Châu chọn cái mà nàng ta giỏi nhất chính là hát khúc, Đồng Ngọc thêu hoa, Ngụy Thắm cũng hát khúc.

Vân Hi Châu ngoài ý muốn chỉ được ban hoa, loại khỏi tuyển tú. Mà Đồng Ngọc và Ngụy Thắm đều được ban ngọc.

Lúc rời khỏi điện, Ân Như Tuyết thoáng nhìn thấy viên mất Vân Hi Châu có chút hồng hồng. Nhưng Ân Như Tuyết cũng không có ý định đến nói lời an ủi gì đó, cần gì phải bỏ công mà không được cảm kích, huống hồ chỉ lúc trước Vân Hi Châu ngáng chân nàng không ít lần, nàng không nói, không có nghĩa là nàng không biết.

Tú nữ được ban ngọc đều được một mã mã đưa đến Giảng Tuyết hiến chò, còn tú nữ được cho hoa thì bị cô cô chường sự sai người đưa đến cửa cung, đuổi về phủ.

Lúc Ân Như Tuyết được đưa đến Giảng Tuyết hiến, nơi đó cũng đã có nhiều tú nữ.

Hàn Thanh Hà, Lưu Thiên, Lý Dạng cũng đều trúng tuyển, lúc những người này nhìn thấy nàng thì trên mặt cũng không có chút biểu tình ngoài ý muốn nào.

Hàn Thanh Hà chỉ ngồi tại chỗ uống trà, những chỗ ngồi bên cạnh đã có tú nữ ngồi, nhìn qua rất náo nhiệt. Hàn Thanh Hà thấy ba người Ân Như Tuyết đến cũng cười chào hỏi. Còn Lý Dạng và Lưu Thiên chỉ ngồi một bên, bên cạnh rải rác mấy tú nữ khác.

Thấy ba người Ân Như Tuyết đến, Lý Dạng không có phản ứng gì, còn Lưu Thiên lại hừ nhẹ một tiếng, nghiêng đầu đi chỗ khác.

Ân Như Tuyết vào Giảng Tuyết hiến sau Ngụy Thắm đã ngồi cạnh Lưu Thiên, nàng ta và Lưu Thiên luôn đi cùng nhau, mà Đồng Ngọc lại muốn kéo nàng đến ngồi cạnh Hàn Thanh Hà. Ân Như Tuyết tránh né Đồng Ngọc, đi đến chỗ trống phía bên kia ngồi xuống.

Trong lòng thở phào một hơi.

Ngồi được một lát, cũng không có tú nữ nào đến nữa. Một cô cô chường sự bước vào:

“Chúc mừng các vị tiểu chủ đã trúng tuyển, phủ nội vụ sẽ sắp xếp đưa các vị tiểu chủ hồi phủ, xin các vị tiểu chủ cứ hồi phủ nghỉ ngơi cho tốt, chớ ý chỉ của Hoàng thượng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Editor: Lei Hino

Sau khi Vân Hi Châu không trúng tuyển bị đuổi về Vân phủ, tất nhiên là đã khóc lóc kể lể với Vân phu nhân, lời trong lời ngoài đều là trách cứ thứ tử của mình – Ân Như Tuyết, bởi vì nàng ta cho nên mình mới không được chọn.

Vân phu nhân nhìn thấy con gái bảo bối của mình khóc lóc sụt sùi như vậy, đau lòng muốn chết, càng bắt mặn với Ân Như Tuyết hơn nữa.

Lúc Vân thượng thư Vân Tĩnh đến chính điện thì thấy phu nhân mặt mày sầu thảm. Hắn vừa nhướng mày, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại thấy hai mắt của nữ nhi Hi Châu sưng như hai trái đào, trong lòng liền mềm nhũn, nói thế nào thì Hi Châu cũng đã được hắn yêu thương từ nhỏ đến lớn, lời trách cứ vừa đến miệng lại không nói ra được. Không thể làm gì khác hơn là bước đến an ủi vài câu

”Hi Châu, phụ thân ta nói thế nào cũng là một Lễ bộ thượng thư, mẹ của con cũng là một muội muội của thái phó, gia thế không thể nói là không hiển hách. Hơn nữa, Như Tuyết tỷ tỷ của ngươi đã vào cung, tương lai nếu có thể thành sủng phi, nhà chúng ta sẽ càng giàu sang. Đến lúc đó, có khi sẽ được hưởng sung túc.”

Vân Tĩnh làm người rất khôn khéo lại biết tính toán, nhưng vẫn có thể xem là người cha tốt, bất quá đó chỉ là do Hi Châu mà hắn yêu thương từ nhỏ thôi, nếu đổi lại là nữ nhi giữa đường nhảy ra Ân Như Tuyết thì chỉ sợ hắn sẽ lợi dụng nhiều hơn là thật tình.

Vốn dĩ trong lòng Vân Hi Châu đã ghi hận với Ân Như Tuyết, đồng thời cũng đổ lỗi chuyện nàng không được chọn lên đầu Ân Như Tuyết. Nghe được lời này của phụ thân, sùng ái Ân Như Tuyết như vậy, tương lai còn nói nàng có thể trông cậy vào Ân Như Tuyết, trong lòng càng hận hơn, hận đến nổi nếu Ân Như Tuyết đứng trước mặt nàng lúc này, nàng nhất định sẽ cào nát khuôn mặt như hoa đó.

Vân phu nhân sao lại không hiểu rõ tính tình nữ nhi Hi Châu nhà mình chứ, nhưng nàng vẫn còn có lý trí, biết hiện tại lão gia nhà mình rất sùng ái con tiện chủng kia, mà con tiện chủng kia lúc này lại trúng tuyển, thấy khuôn mặt vạm vỡ của nữ nhi nhà mình, vội vàng chặn đứng câu chuyện:

“Lão gia, ngài cũng biết là hiện giờ trong lòng Hi Châu rất khó chịu, mà, để thiếp nói chuyện với con bé vài câu đã, thiếp có thể khuyên nhủ Hi Châu mà?”

Nghe xong lời này, Vân thượng thư cảm thấy cũng không phải là không có lý. Trước đây hắn cũng chưa từng thấy qua bộ dạng đau khổ đó của con gái, giờ không biết phải đối phó như thế nào.

Mặc dù Vân thượng thư có chút thất vọng vì con gái không được chọn, thế nhưng người thứ nữ là Như Tuyết lại trúng tuyển làm cho hắn rất thỏa mãn, tóm lại đều là con gái của mình mà, đều là cốt nhục của Vân gia, đâu có khác biệt gì?

Về phía Thành vương gia, Vân thượng thư rất muốn hiểu rõ, lúc trước hắn còn muốn đưa Như Tuyết vào cung, chẳng lẽ bây giờ Thành vương gia muốn tranh nữ nhân với Hoàng huynh của hắn sao? Dù Thành vương gia người vương quyền có lớn hơn nữa cũng không thể đấu với Hoàng thượng không phải sao?

Huống chi, dựa vào gương mặt xinh đẹp đó của Như Tuyết, chắc chắn có thể trở thành một sủng phi.

Sau khi Ân Như Tuyết trở lại Vân phủ, phát hiện thái độ của hạ nhân trong Vân phủ đối với nàng đã cung kính hơn nhiều, đến cả Vân phu nhân cũng phải thay đổi thái độ, Vân Hi Châu thì không xuất hiện trước mặt nàng nữa, từng ngày trôi qua đều rất thanh nhàn.

Trong lòng nàng không có cảm giác gì, dù sao đó cũng là thiên tính của con người. Tại một nơi mà lợi ích quan hệ luôn đặt lên hàng đầu, chuyện như thế này xảy ra cũng là rất bình thường, huống chi là nơi mà quan lớn một cấp đề chết người như ở cổ đại này. Dù sao thì ở chỗ này, dân thường yếu ớt hết như con kiến.

Nhưng nha đầu Anh Đào hầu hạ bên cạnh nàng lại rất là xúc động, luôn dùng vẻ mặt ngang ngược chỉ huy các hạ nhân khác, có lúc còn nhìn tiểu thư nhà mình đến xuất thần.

Như Tuyết hỏi đến thì tiểu nha đầu Anh Đào lại ấp úng không chịu nói.

Như Tuyết nhận rồi không có chuyện gì làm, cũng có ý muốn đùa với nàng: “Nếu người không nói, tiểu thư ta đây có thể sẽ tức giận, có thể sẽ không mang người vào cung.”

Anh Đào tuổi còn nhỏ, một chút thủ đoạn đã có thể đánh bại rồi, liền nói lời thật lòng:

“Tiểu thư, ta chỉ đang nghĩ, nếu như ngày đó tiểu thư không trúng tuyển thì sao?”

“Không có nếu như.”

Thánh chỉ phong vị tới rất nhanh.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Lễ bộ thượng thư Vân Tĩnh chi nữ Như Tuyết phi chiêu thực huệ, hành hoàng có tặc, tri cung thực phận, bản tính hiền hòa, tang gia thành tính, trước thực văn vu tuyền cung, kính thận tri cung, cây phượng danh vu tiêu dịch, đặc biệt sắc phong làm mỹ nhân. Người kỳ mậu ôn cung thượng chích, thừa phu gia mệnh, di nghị ngờ khiêm ức, thứ vĩnh tập phu phồn hỉ. Khâm thứ.” (Lời: xin hãy tha thứ cho sự ngu dốt của tại hạ, k thể nào edit nổi đoạn này, mạn phép ‘sao y bản chính’ nha @.@ đại khái là phong chỉ ấy là ‘mỹ nhân’ vậy hơy á. Tự nhiên đọc cái thánh chỉ này thấy thương mấy chế hoàng đế ghê, tối muốn làm gì cũng phải đi năm ngổ mười chín quẹo mới dám zô chủ đề chính.)

Thái giám tuyên chỉ khách khí nói thêm vài câu chúc mừng với Ân Như Tuyết, được Vân thượng thư giữ lại uống ly trà, nhưng mọn có còn phải tuyên chỉ ở nơi khác để rồi đi.

Vân thượng thư mừng rỡ, mỹ nhân là tứ phẩm, lần này đầu Như Tuyết được phong vị mà đã cao như vậy rồi, hiển nhiên là đã được thánh sủng. Hắn cũng đã hỏi qua rồi, lần phong vị này, tiểu thư nhà Hàn quốc công Hàn Thanh Hà và tiểu thư nhà Hầu phủ Túc Nghị Lý Dạng được phong làm tam phẩm Tiệp dư. Thế nhưng Hàn quốc công và Túc Nghị địa vị cao hơn mình rất nhiều.

Vân thượng thư nghe thánh chỉ xong, ánh mắt nhìn Ân Như Tuyết càng thêm nhu hòa.

Mấy ngày sau, mấy vị tú nữ được chọn đều ngồi xe ngựa vào cung.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Lei Hino

Tiểu thái giám dẫn đường đưa Ân Như Tuyết đến Cẩm Tú tiên.

Dọc theo đường đi, thái độ rất là cung kính, chu đáo, không chỉ dẫn đường mà còn giới thiệu sắp xếp bố cục trong cung, lại giới thiệu qua vị trí của Cẩm Tú tiên. Đại khái là tiểu thái giám này nghe ngóng được sau khi tiểu tuyển kết thúc, vị Mỹ nhân vừa mới được phong vị này rất được lòng Hoàng thượng, cho nên cố gắng lấy lòng.

Ân Như Tuyết dẫn theo Anh Đào, trên đường đi cũng chỉ thờ ơ. Căn bản là nàng không nhớ nổi, đường đi trong cung khúc khuỷu quanh co, có nói với nàng cũng không có tác dụng.

“Cẩm Tú tiên gần với Ngự Hoa viên, nếu Vân mỹ nhân có hứng thú, cũng có thể đến đó ngắm hoa.”

“Cung gần với Cẩm Tú tiên nhất là Vĩnh Yên cung của Thục phi nương nương.”

“Lệ mỹ nhân cũng ở trong Vĩnh Yên cung nhưng là ở thiên điện phía đông, còn có vị Đồng Ngọc mới đến ở thiên điện phía tây.”

“...”

Cẩm Tú tiên cũng không quá xa xôi, tiểu thái giám dẫn đường nói vài câu thì đã đến nơi rồi.

Ân Như Tuyết bảo Anh Đào thưởng cho tiểu thái giám dẫn đường xong thì đã có nô tài chờ ở trước cửa Cẩm Tú tiên đến nghênh đón.

Đại khái là gần Ngự hoa viên cũng là một duyên cớ, bên trong Cẩm Tú tiên mặc dù không có trồng hoa, nhưng vẫn có hương hoa quanh quẩn trong không khí, nhàn nhạt, như ẩn như hiện, rất lịch sự và tao nhã. Bước vào trong thì có thể nhìn thấy một cây ngô đồng rất to, bóng cây loang lổ dưới ánh mặt trời. Như Tuyết nghĩ, ngồi dưới tàng cây pha trà đánh đàn nhất định là rất thoải mái nha.

Nơi này cũng không lớn lắm, lại chỉ có một mình nàng ở Cẩm Tú tiên này, không cần phải tranh giành với ai cả. Ân Như Tuyết cảm thấy rất thỏa mãn.

Kỳ thực có nơi ở lớn hơn cũng chưa chắc là tốt, nếu trên địa bàn của người còn có một người khác nữa, vậy thì nguyên do không phải là nơi ở nữa mà là do lòng người chật chội.

Khỏe miệng Ân Như Tuyết vẫn mang theo ý cười, 40 điểm độ hảo cảm thật là tốt a, để cho nàng sau khi vào cung có được một nơi ở thoải mái như vậy, rất tốt.

Cẩm Tú tiên chỉ có một mình nàng, sau đó mỗi ngày cũng không cần phải đến thỉnh an phi tần chủ điện gì đó. Chỉ cần thỉnh an Hoàng hậu là được rồi.

Vào Cẩm Tú tiên, Anh Đào đỡ tiểu thư nhà mình đến chủ vị ngồi.

Ân Như Tuyết nhìn những cung nhân quỳ ngay ngắn bên dưới, cầm lấy ly trà nhấp một miếng.

Cung nhân quỳ trên đất đã lâu, lại không chờ được chủ tử lên tiếng. Kính cẩn quỳ nhưng đã có kẻ lớn gan ngược đầu liếc trộm vị chủ tử Mỹ nhân đang ngồi trên chủ vị.

Ân Như Tuyết không nhìn thấy được biểu hiện của tất cả mọi người phía dưới nhưng trong lòng đã có một số phân tích cơ bản về tính tình của mọi người.

Người hầu của phân vị Mỹ nhân cũng không nhiều, chỉ có hai Đại cung nữ, bốn cung nữ nhị đẳng, sáu cung nữ tam đẳng, một Đại thái giám, bốn tiểu thái giám.

Ân Như Tuyết đưa theo một nha hoàn tiến cung, Anh Đào là người mà nàng tín nhiệm nhất, tất nhiên đã chiếm hết một chỗ trong danh sách Đại cung nữ.

Còn dư lại một chỗ cho nên những người ở đâu tất nhiên là đang cố gắng tranh thủ cho chức vị Đại cung nữ kia.

“Người thứ ba từ bên trái sang, tên là gì?” Ân Như Tuyết đặt ly trà xuống, chọn một người nhìn có vẻ thuận mắt, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi bẩm Mỹ nhân chủ tử, nô tỳ gọi là Nguyệt Nha.”

Ân Như Tuyết híp đôi mắt đẹp, cung nữ tên Nguyệt Nha này là người không đơn giản, trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh, hành vi cũng rất cẩn thận. Nếu không có chủ tử khác, sẽ là có thể là một tâm phúc tốt.

“Nguyệt Nha, sau này người sẽ là Đại cung nữ của bản tần, về sau hầu hạ bên cạnh bản tần giống Anh Đào.”

Tuy nhìn qua Nguyệt Nha hành lễ rất bình tĩnh không chút hoang mang nhưng trong mắt lại ánh lên tia vui mừng.

“Tạ ơn Mỹ nhân chủ tử.”

“Người thứ nhất bên trái và người thứ hai bên phải, nhị đẳng cung nữ.”

Ân Như Tuyết nhanh chóng quyết định.

“Nô tỳ Hương Vân tạ ơn Mỹ nhân chủ tử.”

“Nô tỳ Hương Thảo tạ ơn Mỹ nhân chủ tử.”

“Nô tỳ Phương Phi tạ ơn Mỹ nhân chủ tử.”

“Nô tỳ Phương Vân tạ ơn Mỹ nhân chủ tử.”

Ân Như Tuyết gật đầu, mấy nha hoàn còn lại đứng lên tránh sang một bên, còn lại mấy người tiểu thái giám vẫn tiếp tục quỳ.

Về phần Đại thái giám thân cận Ân Như Tuyết chỉ bừa một tiểu thái giám nhìn tướng mạo có vẻ trung hậu.

“Tiểu Lý Tử tạ ơn Mỹ nhân chủ tử.” Tiểu thái giám gật đầu.

Ân Như Tuyết nói thêm mấy câu với những cung nữ thái giám này, sau đó dẫn theo Anh Đào và Nguyệt Nha vào nội điện.

Nhiều ngày nay khí sắc của Ân Như Tuyết rất tốt, mà Anh Đào ở bên cạnh nàng vẫn nhất mực nói rằng chẳng qua là tiểu thư tâm trạng vui vẻ tinh thần thoải mái nên mới như thế. Nhưng mà nguyên nhân thật sự của việc này cũng chỉ có một mình Ân Như Tuyết biết, lúc thánh chi được đưa đến, hệ thống thương thành đã mở. Còn nàng thì có được phân vị Mỹ nhân nên có thêm được 1000 điểm tích lũy, Ân Như Tuyết đương nhiên là không thể chịu đựng cơ thể ốm yếu này nữa nên đã dứt ruột lấy 1000 điểm tích lũy khó khăn lắm mới có được đó mua một viên dưỡng sinh đan.

Dưỡng sinh đan có thể từ từ điều dưỡng thân thể của người uống, một chút linh khí sẽ chậm rãi di chuyển trong lục phủ ngũ tạng, bảo vệ thân thể người dùng. Hiệu quả vô cùng tốt, cho nên một viên sẽ có giá đến 1000 điểm tích lũy.

Ân Như Tuyết nhìn viên đan mà hệ thống cực kỳ tôn sùng, vẫn còn cò kè mặc cả với hệ thống hồi lâu, cuối cùng âm thanh cứng rắn của hệ thống vang lên mới cắn răng mua, đã được gửi đến rồi.

Điểm tích lũy thôi mà, kiếm lại là được rồi. Chỉ cần tấn vị thì sẽ có điểm tích lũy, vấn đề cấp bách lúc này là cải thiện thân thể này.

Sau khi những người mới nhập cung, cả hậu cung đều trông ngóng.

Ngày đầu tiên, Vĩnh Dạ đề không có lật bài từ của ai cả, trái lại còn đi đến Đức Hoa cung của Đức phi, nguyên nhân là vì Vĩnh Dạ để đau lòng tiểu nữ nhi Nhu gia bị bệnh. Con gái bị bệnh, là phụ thân, còn có tâm tư gì mà đi nhìn người mới vào cung chứ?

Ngày thứ hai, lúc thỉnh an Hoàng hậu, Đức phi lại đến trễ.

“Thỉnh an Hoàng hậu nương nương thứ tội, Nhu Gia bị bệnh, sáng sớm lại không chịu uống thuốc, nô tì không thể làm gì hơn là dỗ ngọt, nên mới trễ giờ thỉnh an.” Trong giọng nói của Đức phi tràn đầy thành ý thỉnh tội.

Hoàng hậu khoát tay áo, trong giọng nói cũng đầy sự khoan dung: “Đức phi muội muội cũng không cần như vậy, Nhu Gia đã khỏe hơn chưa?”

“Tạ nương nương, Nhu Gia đã khỏe hơn nhiều rồi, đã làm nương nương lo lắng rồi. Đợi Nhu Gia khỏi bệnh, nô tì sẽ đưa Nhu Gia đến thỉnh an nương nương.” Đức phi thỉnh tội xong, chậm rãi đến chỗ ngồi an tọa.

“Sao Đức phi tỷ tỷ lại nói vậy, Hoàng hậu nương nương là mẹ cả của Nhu Gia mà, mẫu thân quan tâm con gái là chuyện bình thường, sao phải cảm tạ chứ.”

Dung phi là người của Hoàng hậu, tất nhiên sẽ nói cho Hoàng hậu.

Hoàng hậu nương nương vẫn đoan trang ngồi ở chủ vị, khóe miệng mỉm cười.

Sau đó các phi tần khác lại phụ họa theo Dung phi.

Ngày hôm qua Đức phi lôi kéo Vĩnh Dạ đến Đức Hoa cung, mặc dù là lấy Nhu Gia làm cái cớ, thế nhưng cũng muốn cho những phi tần mới đến thấy được mình vẫn được sủng ái, công khai địa vị của mình.

Tuy nàng luôn diễn vai người hiền lành vui vẻ với người khác, nhưng sau khi sinh con nàng đã thu hút được rất nhiều cừu hận rồi.

Chuyện này cũng không phải là lỗi của nàng, so với những tú nữ cùng thời, nàng thật sự xuất sắc, lại có gia thế cao quý, diện mạo càng xinh đẹp hơn.

Ân Như Tuyết ngồi ở phía sau không nói lời nào, nhìn những phi tần trên mặt luôn mỉm cười, nhưng trong lời nói lại mang theo dao găm, cảm thấy thật không nhìn được. Thật vất vả lắm mới chờ đến lúc thỉnh an kết thúc, vừa bước ra khỏi Phượng Tảo cung của Hoàng hậu, lại bị âm thanh từ phía sau truyền đến gọi lại, phải dừng bước.

“Như Tuyết tỷ tỷ.”

Người gọi hiện nay là Đồng bảo lâm Đồng Ngọc, đi đến bên cạnh Ân Như Tuyết cười hỏi:

“Như Tuyết tỷ tỷ, muội muội quay về thiên điện phía tây của Vĩnh Yên cung, cùng đường với tỷ tỷ, không bằng ta đi cùng đi.”

Trong lòng Ân Như Tuyết có chút phiền muộn, nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì, chỉ gật đầu.

Lúc ở Chung Túy cung, Đồng Ngọc và Ân Như Tuyết đã sống chung nhiều ngày, có chút hiểu ý Ân Như Tuyết, đối với Ân Như Tuyết lúc nào cũng lo lắng khi nói chuyện với người khác. Thật ra là nàng không biết rằng, ở sau lưng nàng Ân Như Tuyết đã ối rất nhiều lần rồi, không phải là không muốn nói chuyện với người khác mà là không ưa người trước mặt này mà thôi.

Trên đường trở về, phần lớn đều là một mình Đồng Ngọc độc thoại, Ân Như Tuyết thỉnh thoảng mới trả lời vài tiếng. Rất nhanh đã đến Vĩnh Yên cung, Đồng Ngọc đứng trước cửa cung, nói với Ân Như Tuyết một câu: “Như Tuyết tỷ tỷ, muội muội luôn muốn xem tỷ như là tỷ tỷ ruột, không biết tỷ thấy muội thế nào? Hôm khác muội sẽ đến Cầm Tú hiên của tỷ tỷ uống trà nha.”

Ân Như Tuyết nhìn nữ nhân mặc cung trang hồng nhạt đang rào bước vào Vĩnh Yên cung, bật cười một tiếng.

Chẳng lẽ, Đồng Ngọc muốn kết đồng minh với nàng? Nhưng mà, nàng không nghĩ đến cộng đồng của những nữ nhân dùng chung một nam nhân sẽ không thể có đồng minh sao.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Sau khi Ân Như Tuyết trở lại Cầm Tú hiên không lâu sau thì nhận được một cây đàn cổ do Vĩnh Dạ để cho người đưa đến. Ân Như Tuyết tiện tay lướt qua mặt đàn, tiếng đàn thuần hậu. Không tệ, nhưng mà thật ra không thể so sánh với đàn tốt được.

Buổi sáng Vĩnh Dạ để ban tặng cầm cho Ân Như Tuyết, đương nhiên mọi người ở hậu cung đều đã nhận được tin tức. Nhưng mọi người lại không hện mà cùng án binh bất động, bởi vì mọi người còn đang chờ xem, xem xem lần này Vĩnh Dạ để rốt cuộc sẽ lật bài từ của ai.

Là chọn gương mặt xinh đẹp như hoa của Vân mỹ nhân? Hay là người có thân thể hiển hách như Hàn tiếp dư và Lý tiếp dư? Hoặc là bảo muội của Dung phi nương nương Lưu tài tử?

Không ít lão nhân trong hậu cung đoán rằng hôm nay Hoàng thượng đã ban thưởng cho Vân mỹ nhân rồi, tất nhiên sẽ không sủng hạnh Vân mỹ nhân này nữa. Cho nên nhìn qua thì vậy thôi nhưng vẫn cảm thấy rất yên tâm, hơn nữa Hoàng thượng là một minh quân, chắc chắn sẽ coi trọng Hàn quốc công phủ và Túc Nghị Bá Hầu phủ hơn.

Hàn Thanh Hà và Lý Dạng cũng cho là vậy.

Ngay cả người được ban thưởng là Ân Như Tuyết cũng muốn như vậy.

Nhưng đâu có ai ngờ, vừa chạng vạng tối, thì có tin tức truyền đến hôm nay Hoàng thượng lật bài từ của Cầm Tú hiên Vân mỹ nhân, làm cho một đám nữ nhân hậu cung kinh ngạc.

Lúc Ân Như Tuyết thấy tiểu thái giám đến báo hi thi đang hăng hái học thêu hoa với Nguyệt nha. Tay run run, làm kim thêu đâm vào tay. Đầu ngón tay trắng nõn lập tức hiện ra một giọt máu đỏ.

Nguyệt Nha và Anh Đào nghe vậy đều mừng rỡ vội chúc mừng chủ tử.

Anh Đào thận trọng hơn, luôn chú trọng đến thân thể của tiểu thư nhà mình, lập tức nhìn thấy ngón tay của tiểu thư bị thương, vội vàng bảo Hương Vân, Hương Thảo đi lấy thuốc trị thương. Bọn Nguyệt Nha thấy chủ tử bị thương cũng rất khẩn trương.

Vốn dĩ một chút thương tích này Ân Như Tuyết không để vào mắt. Đối với người hiện đại mà nói, một chút vết thương nhỏ đó cũng không là gì.

Nàng không thèm để ý chút nào đưa tay lên miệng mút nhẹ. Cuối cùng còn gờ ngón tay lên cho mấy người tiểu nha hoàn đang cuống cuống đó xem, ý

nói mình không sao cả.

Mỹ nhân như ngọc trước mắt nghịch ngợm đung đưa ngón tay như vậy, lại còn cười đến duyên dáng rạng rỡ như vậy, cứ như là thắng cảnh, làm cho mấy nha đầu đều nhìn say mê.

Anh Đào đã theo Như Tuyết lâu, đối với gương mặt xinh đẹp này còn có chút miễn nhiễm. Nhưng mà trước đây ở Túy Hồng lâu tiểu thư chưa từng tươi cười rạng rỡ như vậy nha, cho nên bây giờ nàng mới ngây dại như vậy.

Tâm tư Anh Đào đơn thuần, thì thảo: “Tiểu thư, nếu mỗi ngày người đều có thể cười như thế thì tốt rồi.” Đám nha đầu xung quanh cũng phụ họa theo.

Ân Như Tuyết hiểu rõ tâm tư của Anh Đào, trong lòng cũng hết sức cảm động, tuy biết tình cảm của Anh Đào là dành cho tiểu thư thật sự của nàng, nhưng bây giờ, nàng không phải là Ân Như Tuyết sao?

Cho nên phối hợp theo trêu ghẹo nàng: “Sau này mỗi ngày ta đều cười như vậy cho người xem có được không?”

Nguyệt Nha đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng cũng ước ao có được chủ nhân như vậy, tựa như là tỷ muội. Nhưng nàng cũng biết, Anh Đào đã sống cùng Vân mỹ nhân mười mấy năm rồi, người như nàng không thể so sánh được. Nàng lại lặng lẽ thu hồi bộ dáng vui vẻ, kính cẩn quay sang mỉm cười hỏi chủ tử, có muốn dùng bữa tối chưa.

Ân Như Tuyết nhướng mày, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, gật đầu. Nguyệt Nha liền dẫn theo Phương Vân, Phương Phi đi truyền lệnh.

Trong nháy mắt, lúc Nguyệt Nha vừa bước ra khỏi nội điện, Ân Như Tuyết nghe được âm thanh của Hệ thống:

“Hệ thống thông báo, Hệ thống thông báo, người chơi đã nhận được nhiệm vụ ngẫu nhiên: Thu phục Đại cung nữ Nguyệt Nha.”

Ân Như Tuyết nghe được tên Nguyệt Nha, khóe miệng khẽ nâng lên.

Lúc dọn thức ăn lên, một mình Ân Như Tuyết ngồi ở chủ vị, Nguyệt Nha hướng dẫn mấy nha hoàn nhị đẳng bày bàn ăn. Ân Như Tuyết tựa hồ như đột nhiên cảm thấy hứng thú với Nguyệt Nha, dùng thái độ bình thường, hỏi Nguyệt Nha liên tiếp mấy câu.

Nguyệt Nha tuy đang bận nhưng vẫn mỉm cười, bình tĩnh ứng phó tâm tình chuyển biến bất ngờ của chủ tử.

Vừa mới bắt đầu thì vấn đề chỉ vây quanh những tin đồn thú vị trong trung và thân thể của nàng, càng về sau thì bắt đầu hỏi đến trước đây nàng đã từng ở những cung nào, chủ tử trước đây là ai.

Bầu không khí đột nhiên căng thẳng, Nguyệt Nha hiểu rõ, chủ tử đang thăm dò mình.

Nguyệt Nha cắn răng, thành thật mà trả lời nguyên nhân mình tiến cung, còn nói rõ mình từng là một cung nữ vẩy nước quét nhà ở thiên điện của Di Hoa cung Bằng tiếp dư.

Nguyệt Nha suy nghĩ một chút, phi tần trong cung đều giống nhau, vừa mới vào cung thì không có tâm phúc, muốn tìm người có thể tin tưởng nhưng cũng không muốn dùng kẻ đã từng hầu hạ qua phi tần ở nơi khác. Nhưng Nguyệt Nha lại nghĩ vị chủ tử này không bình thường, tuyệt sắc giai nhân như vậy, mà tâm kế cũng không thấp. Chỉ là không biết người này có đáng để nàng phải một lòng trung thành hay không.

Quả nhiên sau khi Ân Như Tuyết thấy đồ ăn đã được dọn lên, cũng không nói gì nữa, chỉ chuyên tâm dùng bữa tối.

Nguyệt Nha thả lỏng tâm tình, đứng ở một bên. Chuyện gấp thức ăn và sinh hoạt hàng ngày đều do Anh Đào làm, nàng căn bản không xen vào được.

“Chúc mừng người chơi, ta thấy nhiệm vụ có tiến độ rất nhanh nha. Người chơi, không nên khinh thường nhé, mau thu phục thiếu nữ kia đi.”

Ân Như Tuyết tay đang ở đĩa rau thì run một cái, đánh rơi đậu hũ từ trên đĩa xuống.

Anh Đào nhìn nàng đầy nghi vấn.

Ân Như Tuyết tỏ vẻ không sao, ý bảo do mình không cẩn thận làm rơi đậu hũ.

Vì hôm nay thánh thượng đã lật bài tử của Ân Như Tuyết, cũng có nghĩa đêm nay muốn sủng hạnh Ân Như Tuyết, cho nên bữa tối phải phá lệ dùng sớm. Dùng xong cơm tối, đương nhiên là bắt đầu tắm rửa trang điểm.

Ân Như Tuyết để cho Anh Đào, Nguyệt Nha hầu hạ tắm rửa búi tóc.

Cũng không dùng phấn trang điểm gì, chỉ đánh một chút son môi.

Ân Như Tuyết vẫn rất tự tin với dung mạo của mình.

Hoàng đế bận rộn chính sự, đợi phê duyệt xong tấu chương thì màn đêm đã phủ xuống rồi.

Vĩnh Dạ đế khẽ vuốt trán, hỏi một câu: “Giờ Dạ rồi à?”

Tân Thuyền hầu hạ bên cạnh trả lời: “Hồi bẩm Hoàng thượng, đã giờ Dậu rồi.”

Nói xong, suy nghĩ một chút, lại nhắc nhở: “Hoàng thượng, hôm nay ngài đã lật bài tử của Cẩm Tú hiền Vân mỹ nhân. Vân mỹ nhân chắc là đã chờ lâu rồi.” Nói xong cung kính đứng qua một bên.

“Đi thôi, đến Cẩm Tú hiền.”

Ân Như Tuyết cùng nha hoàn đã chờ ở ngoài cửa Cẩm Tú hiền từ sớm.

Vĩnh Dạ đế ngồi trên xe ngựa từ xa đã nhìn thấy ngọn đèn nhu hòa ngoài cửa Cẩm Tú hiền, tâm trạng mất tự nhiên cũng buông lỏng xuống.

“Tân thiếp Vân Như Tuyết bái kiến Hoàng thượng.” Mỹ nhân dưới đèn động thân hành lễ, quả là một phen động lòng người.

Vĩnh Dạ đến tất nhiên sẽ không lãng phí mỹ cảnh như vậy, một tay đưa ra đỡ, tay còn lại cầm tay của mỹ nhân cười nói: “Như Tuyết”

Quả nhiên chỉ thấy mỹ nhân kia ngẩng đầu lên hình như có chút kinh ngạc nói:

“Ngươi... không phải là...” câu nói kế tiếp đã bị giữ lại trong miệng ngọc.

“Trẫm nghe nói nữ nhi Vân gia có tiếng đàn tuyệt đỉnh, chẳng biết hôm nay có được may mắn thưởng thức hay không?” Vĩnh Dạ đế nắm chặt bàn tay tròn bóng như ngọc.

Mỹ nhân cười đậm nhiên: “Tân thiếp may mắn.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Editor: Lei Hino

Tiếng đàn thanh u, róc rách như tiếng nước chảy trong đêm mùa hè vắng vẻ, tiếng côn trùng kêu cộng hưởng với tiếng đàn như một bản giao hưởng mê người trong đêm hè.

Vĩnh Dạ đế lắng nghe tiếng đàn được gảy ra từ mười đầu ngón tay thon dài kia của mỹ nhân, chợt nghĩ đến những chuyện chính sự ban ngày đầy trong đại não giờ đã có thể buông lỏng.

Một khúc kết thúc, Vĩnh Dạ đế vẫn chưa thỏa mãn.

Nhìn mỹ nhân ngồi ngay ngắn dưới ánh đèn, lòng Vĩnh Dạ đế khẽ động.

“Cũng là một khúc nhạc nhưng tối hôm nay nghe lại động lòng người như vậy.”

Đối với tán thưởng của Vĩnh Dạ đế, tất nhiên Ân Như Tuyết tiếp nhận không chút ngại ngùng nào rồi. Tuy rằng đây chỉ là kỹ năng nhưng mà nàng cũng phải nỗ lực cố gắng mới có được, cho nên nàng đón nhận mà không chột dạ chút nào cả.

Thấy mỹ nhân trước mặt đã thay đổi, trước đây biểu tình lạnh lùng trong trẻo, bây giờ lại thông minh thức thời, hài lòng vì tiếng đàn của mình mà thích thú đắc chí. Vĩnh Dạ đế cau mày, trong lòng càng cảm thấy thú vị hơn.

Nhìn ra mỹ nhân này cũng không phải lạnh lùng như vẻ bề ngoài như vậy, ừ, chính mình phát hiện nàng lại không giống như những gì người khác nói.

Nắm chặt tay của mỹ nhân, lại nghe được âm thanh mỹ nhân cố gắng nhịn đau, Vĩnh Dạ đế có chút nghi hoặc, lực tay của mình cũng đâu có mạnh đến mức đó.

Mở tay ra, thấy ngón tay ngọc ngà của mỹ nhân lại ửng hồng.

“Ừ, lúc sáng học thêu không cẩn thận nên đâm vào tay.”

Vĩnh Dạ đế đưa ngón tay vào miệng mút, Ân Như Tuyết đỏ mặt.

Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, tất nhiên là không nên phụ lòng cảnh đẹp như thế này. Vĩnh Dạ để tất nhiên sẽ như vậy.

Bể bông mỹ nhân trước mặt, bước đến giường lớn trong phòng.

Ân Như Tuyết bị đặt lên giường bông nhiên thất thần, nhìn bộ màn rèm màu xanh da trời treo trên giường, nghĩ nếu có thể đổi thành màu đỏ tím xem ra sẽ đẹp hơn.

Vĩnh Dạ để nhìn mỹ nhân kiều diễm ở trên giường, mềm yếu, từ từ tiến tới. Chợt thấy mỹ nhân trước mắt có chút mê man, nhìn theo ngọn đèn, tựa như trong mắt có tinh quang. Nhìn không được hôn lên mắt nàng.

“Đang suy nghĩ gì?”

“Ta nghĩ đổi rèm che giường thành màu đỏ tím chắc sẽ đẹp hơn.” Ân Như Tuyết ngây ngô trả lời.

Tóc đen như mực, da trắng như tuyết, còn có mùi hương hoa hồng thoang thoảng bên dưới vải sa giường màu tím...

Vĩnh Dạ để đột nhiên cảm thấy khát khô, hung hăng hôn lên miệng mỹ nhân dưới thân.

Ân Như Tuyết lớn lên ở hiện đại, đã tiếp thu tư tưởng giáo dục giới tính, tư tưởng rất cởi mở, đối với những chuyện thế này, cũng ôm tâm tình hưởng thụ, tất nhiên là tận lực buông thả chính mình để phối hợp với động tác của Vĩnh Dạ để.

Vốn dĩ Vĩnh Dạ để đã động tình ngay từ đầu, lại cảm thấy người ở dưới thân còn có ý hùa theo, động tác càng thuần thực lướt qua toàn thân người bên dưới.

Nhiệt độ gia tăng nhanh chóng, hai người đều trải qua một hồi nhẹ nhàng vui vẻ.

Thái giám cung nữ canh phòng bên ngoài đều cuối đầu im lặng, cứ như không hề nghe được bất cứ tiếng động nào từ bên trong truyền ra.

Tâm phúc của Vĩnh Dạ để Tân Thuyên ở ngoài cửa phòng nhìn thấy như vậy, hài lòng gật đầu. Lại không cẩn thận nghe được tiếng nữ nhân duyên dáng hét to truyền ra từ bên trong, lại lắc đầu.

Nhìn xem gió lại sắp đổi chiều rồi. Nhưng mà, hần chỉ là người của Hoàng thượng, đâu có liên hệ gì đâu chứ?

Nghĩ vậy, lại nghe thấy tiếng gọi ở bên trong, vội vội vàng vàng đi chuẩn bị.

Lúc Vĩnh Dạ để tỉnh lại, Ân Như Tuyết cũng tỉnh theo.

Ân Như Tuyết theo thói quen cọ cọ đầu lên gối, sau đó lại chui vào trong chăn.

Động tác đã làm được một nửa, đột nhiên phát hiện hình như có gì đó không đúng.

Sao gối lại cứng như thế?

Đang mơ mơ màng màng nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng cười khê trên đỉnh đầu, một bàn tay đã vót thân thể đang tuột xuống dưới của nàng lên. Ân Như Tuyết giật mình, mọi chuyện xảy ra chạy xẹt qua đầu nàng, còn có chút ngượng ngùng và hắc tuyến.

Đại khái người trong lòng làm Vĩnh Dạ để hài lòng, Vĩnh Dạ để ngừng lại một chút giọng nói tràn đầy sung sướng:

“Như Tuyết, tỉnh lại sớm vậy.”

Ân Như Tuyết không chịu trả lời, chỉ lo cuốn chăn, vuốt thẳng hai bên trái phải.

Vĩnh Dạ để cất tiếng cười, sau đó gọi cung nhân đến hầu hạ hần thay y phục, chuẩn bị lâm triều.

Trước khi đi, còn cố ý dặn dò Anh Đào và Nguyệt Nha: “Không cần vội và gọi chủ tử của các người dậy, hôm nay không cần thỉnh an. Trẫm sẽ phái người đến nói với Hoàng hậu.”

Lúc rời khỏi Cẩm Tú tiên, thái độ của Vĩnh Dạ để giống như đã thường lui tới, nhưng cả người lại thoải mái, làm cho mọi người xung quanh đều biết hôm nay tâm tình hần rất tốt.

Nhưng mà hần không thấy được, lúc hần sắp đi đôi mắt của nữ nhân đang thẹn thùng nằm trên giường lại thanh tỉnh không chút gợn sóng.

“Hệ thống thông báo, chúc mừng người chơi: độ hảo cảm của Vĩnh Dạ để với người đã là 60.”

Ân Như Tuyết miễn cưỡng chống đỡ rồi lại ngủ say. Đợi đến lúc nàng tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao từ lâu. Đã qua khỏi thời gian thỉnh an Hoàng hậu từ lâu.

Anh Đào ở bên cạnh búi tóc cho nàng, lo lắng: “Tiểu thư, người vừa mới được cung chiều đã không chịu đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, có sao

không?”

Ân Như Tuyết cầm kim khâu trong tay, nghe xong lời này, trái lại nở nụ cười.

“Anh Đào ngốc, người không hiểu sao? Với dung mạo của ta, có đi thỉnh an không, đối với người khác đều như nhau thôi. Không có khác biệt gì đâu.”

Anh Đào lại dường như không hiểu.

Nguyệt Nha đứng bên cạnh lại rất tán thành cách nghĩ của chủ tử nhà mình.

Ân Như Tuyết vừa thấy biểu tình của Anh Đào, thì biết ngay là tiểu nha đầu này không hiểu. Nhưng Nguyệt Nha thật ra lại hiểu ý mình.

Nếu Nguyệt Nha thật sự muốn làm người một nhà, có thể sẽ là một cánh tay đắc lực. Anh Đào thực sự quá đơn thuần, nhưng mà cũng là người sẽ tuyệt đối trung thành với mình.

“Mỹ nhân chủ tử, Hoàng thượng ban thưởng cho người đưa tới.” Phương Vân đến bẩm báo.

Ân Như Tuyết gật đầu, bảo Anh Đào đỡ nàng.

Vĩnh Dạ để ban cho chẳng qua là vàng bạc trang sức, tơ lụa. Nhưng dường như có gì đó không đúng.

“Tiểu thư, đây là cái gì vậy? Anh Đào thấy lạ lắm, màn che giường?” Anh Đào nghi ngờ.

Ân Như Tuyết đột nhiên nghĩ đến chuyện tối qua, vừa khéo. Có thật không vậy?

Sau đó quà của Hoàng hậu và các vị phi tần nương nương có địa vị cao cũng được đưa đến.

Ân Như Tuyết không thèm để ý, chỉ bảo người cho vào kho phòng.

“Nguyệt Nha, người nguyện ý giống như Anh Đào sao?” Trên đường trở về phòng, Ân Như Tuyết đột nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy.

Anh Đào còn đang mơ hồ, nhưng Nguyệt Nha đã hiểu, khẽ cắn môi, quỳ xuống.

“Nô tỳ nguyện ý, chỉ hy vọng chủ tử sẽ không chê nô tỳ.”

“Ừ.” Ân Như Tuyết nhẹ nhàng lên tiếng, cho Nguyệt Nha đứng lên, Anh Đào đỡ tay nàng đi vào phòng.

Còn Nguyệt Nha vẫn đứng tại chỗ, đầu tiên là mắt choáng váng, sau đó kinh hãi.

“Hệ thống thông báo: Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ phụ: Thu phục Đại cung nữ Nguyệt Nha. Hệ thống thưởng cho 100 điểm tích lũy.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Kỳ thật lúc Ân Như Tuyết kê cao gối ngủ ngon giấc là lúc thỉnh an Hoàng hậu ở Phụng Tảo cung đang diễn ra cảnh đao quang kiếm ảnh (tàn sát khốc liệt) của các phi tần.

Bàng tiếp dư luôn không biết che dấu tâm tư, thấy Ân Như Tuyết còn chậm chạp chưa chịu đến thỉnh an, nói chua ngoa: “Vân mỹ nhân này thật đúng là được yêu chiều nên hư hỏng mà.”

Mấy người Dung phi ngồi ở vị trí cao hơn không nói gì, chỉ hừ nhẹ một tiếng.

Lệ mỹ nhân ngồi bên cạnh nhìn Đức phi nhếch miệng, bật cười nói: “Dĩ nhiên rồi, người đó là tân sủng của Hoàng thượng mà phải không?”

Lệ mỹ nhân thấy Bàng tiếp dư ghen lại, cười càng thêm tươi, nàng không thích Vân tiếp dư gì đó mới tới, dù sao thì gương mặt đó cũng là một uy hiếp rất lớn. Thế nhưng Dung phi mới là kẻ địch lớn nhất của nàng, nếu không phải là nàng ta cứ luôn giả nhân giả nghĩa, thì làm sao nàng lại chỉ dậm chân tại chỗ chứ?

Bàng tiếp dư là người của Dung phi, luôn luôn nhìn sắc mặt của Dung phi mà hành động. Thấy Lệ mỹ nhân đâm chọc mình, để mình mất điểm trước mặt Dung phi nương nương, rất khó chịu, muốn phản bác lại ngay, nhưng lại không tìm được lời nào để nói.

Dung phi thấy Lệ mỹ nhân đang chiếm thế thượng phong, mà Bàng tiếp dư lại chỉ biết nén giận mà không nói được lời nào, trong lòng mắng một câu “Phế vật”, nhưng lại mở miệng nói giúp Bàng tiếp dư một câu:

“Các tỷ tỷ muội muội đều nói có lý, nhưng sợ rằng Hoàng thượng của chúng ta sẽ yêu thương mỹ nhân. Vân mỹ nhân lại vừa đúng lúc được người để ý.”

Lệ mỹ nhân vừa định đáp lời, đã bị Đức phi nương nương cắt ngang.

Lệ mỹ nhân bĩu môi, Đức phi này nói cũng hay quá đi, biểu lộ là đang nói giúp cho Vân mỹ nhân, nhưng thực ra lại đang tăng thêm tim thêm kẻ thù cho Vân mỹ nhân thôi?

Hoàng hậu nương nương không nói lời nào, chỉ uống trà, vui sướng nhìn các phi tần phía dưới đang ta một kiếm, ngơoi một thương. Mãi cho đến lúc thấy thời cơ đã đến mới lên tiếng:

“Sáng sớm hôm nay, Hoàng thượng đã phái người đến thông báo, hôm nay miễn thỉnh an cho Vân mỹ nhân, nói là Vân mỹ nhân mệt mỏi quá mức.”

Hoàng hậu thốt ra lời này, làm cho đám phi tần bên dưới càng nghiêng răng nghiêng lợi.

Mệt mỏi quá mức à? Chẳng lẽ không có gì lại nói Hoàng thượng sủng ái quá mức chứ.

Hoàng hậu nhìn nhóm phi tần thay đổi sắc mặt, trong lòng càng thêm vui vẻ, nhìn tình hình này có vẻ không sai biệt lắm, mới nói là mệt mỏi, bảo các phi tần giải tán.

Hoàng hậu nhìn các phi tần ra về, thì trở về tẩm cung, mới phân phó Đại cung nữ vào kho phòng tìm vài thứ đưa đến chỗ Vân mỹ nhân.

Nghĩ đến Vân mỹ nhân, Hoàng hậu đột nhiên có chút nghi hoặc, nếu theo lời Hoàng thượng nói, thì vẫn chưa sủng ái Vân mỹ nhân lắm, lấy thân phận của nàng che chở cho một mỹ nhân, nếu là một vị tài nữ được phong vị thì còn chưa chắc, huống chi chỉ là một thứ nữ không được thừa nhận chứ.

Muốn nói là Hoàng thượng sủng ái Vân mỹ nhân thì còn hơi sớm, chỉ là thị tẩm Vân mỹ nhân hơi sớm, thậm chí còn ưu tiên thị tẩm trước những quý nữ danh môn vọng tộc, đây chẳng lẽ là sủng ái sao? Làm vậy chẳng phải là đã đẩy nàng ta vào vòng nguy hiểm quá sớm sao, trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của các phi tần.

Lắc đầu, Hoàng hậu quyết định không suy nghĩ thêm nữa, quay về những chuyện ở hậu cung này, ai cũng có thể vượt qua nàng ta. Hoàng thượng đã nắm tay nàng tổ chức đại lễ đăng cơ, tương lai người có thể nắm chung với Hoàng thượng trong lăng tẩm cũng chỉ có nàng, những người còn lại chẳng qua cũng chỉ là kẻ theo bồi táng thôi. Hoàng hậu nghĩ vậy, cảm giác phiền muộn khi thấy một đám oanh oanh yến yến lúc sáng sớm cũng tan đi một ít.

Dung phi ngồi ngay ngắn ở chủ vị Vĩnh Xuân cung, tư thái cao quý.

Phía dưới là mấy phi tần đang đàm tiếu.

Bàng tiếp dư và Tiễn tài nhân ngồi cạnh Dung phi nương nương không rõ đang nói gì, nhưng Dung phi nghe được lại không nhin được, nói tới nói lui vẫn là Vân mỹ nhân, mấy thông tin cực kỳ hạn hẹp gì đó.

Không chịu nổi những âm thanh ong ong bên tay, Dung phi nương nương đập mạnh ly trà trong tay xuống.

“Nói thì được cái gì chứ, còn không bằng hành động đi.”

Bàng tiếp dư phẫn nộ, thấy Dung phi đã tức giận, giọng nói cũng như sắp không còn nhin nữa, sắc mặt khó coi, nên lập tức ngậm miệng lại.

Tiến tài nhân ngồi đó cũng không nói gì nhưng trong mắt lại xuất hiện một tia tinh quang, đáng đáp xinh đẹp như vậy hôm nay lại vì được cung chịu mà kiêu, không chịu đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, quả thật là lãng phí gương mặt đó.

Bầu không khí trong điện đang nặng nề thì cung nữ của Dung phi bước vào bẩm báo, nói là Hoàng hậu đã ban thưởng cho Vân mỹ nhân, Dung phi nhân cơ hội đó nói mình cũng muốn đi an bài một chút cho chuyện ban thưởng đó rồi đuổi các phi tần về.

Ra khỏi Vĩnh Xuân cung, dọc theo đường đi, Bàng tiếp dư vẫn cẩn thận không dứt, đều nói là không phục.

Tiến tài nhân trên mặt vẫn tươi cười, tùy lúc mà phụ họa theo Bàng tiếp dư, nhưng trong lòng lại mắng Bàng tiếp dư không biết kim che.

Bàng tiếp dư thấy Tiến tài nhân đi theo nàng, lại còn phụ họa theo thì lại cảm thấy thỏa mãn vì bản thân có địa vị cao. Lúc trở về, sắc mặt cũng tốt hơn.

Ân Như Tuyết nhân nhả cả ngày, vẫn sinh hoạt bình thường như lúc còn ở Túy Hồng lâu và Vân phủ, rảnh rỗi thì đánh đàn, đọc thơ. Mà dạo gần đây nàng rất thích thêu, cả ngày luôn đi theo Anh Đào và Nguyệt Nha học nữ hồng (nữ công gia chánh).

Anh Đào am hiểu cách thêu của dân gian, đơn giản mộc mạc lại tươi mát. Còn Nguyệt Nha thì thông thạo các thêu trong cung, mũi thêu tinh xảo mỹ lệ.

Ân Như Tuyết nhìn hai cách thêu, không biết nên học cái nào bỏ cái nào, đành mỗi thứ học một chút, đường thêu lại chẳng ra cái gì cả, nhưng nàng lại rất vui vẻ.

Lúc Vĩnh Dạ đế đến Cẩm Tú tiên, thấy Ân Như Tuyết bộ dáng hiền thực, yên tĩnh tập trung, nhưng lại cảm thấy động lòng và ấm áp, có trong nháy mắt lại thấy có chút trùng hợp với bóng dáng trong trí nhớ.

Nữ tử này, là người đầu tiên trong bao nhiêu năm qua khiến cho hắn phải dựa vào thân phận Hoàng đế để có được nàng, cũng là người đầu tiên khiến cho hắn không muốn dùng thân phận Hoàng đế để ép buộc nàng.

Lúc đầu nghĩ thế thì thấy có chút hoang đường, bây giờ lại thấy không sai.

Vĩnh Dạ đế bước tới bên cạnh Ân Như Tuyết, đột nhiên lên tiếng.

“Đang thêu cái gì vậy?”

Lúc này Ân Như Tuyết mới phát hiện có người đến giật mình, vuốt ngực, hờn trách:

“Hoàng thượng, sao ngài đến mà lại không thông báo.”

Vĩnh Dạ đế nghe mỹ nhân oán trách, cười đến vui sướng: “Trẫm hỏi nàng đang thêu cái gì? Cành cây à?”

Ân Như Tuyết có cảm giác muốn đem gấu khăn thêu trong tay, không thèm trả lời Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế lại hỏi: “Chẳng lẽ là lá trúc à?”

Đột nhiên Ân Như Tuyết thay đổi nét mặt vô tình, giọng nói lạnh lùng:

“Là hoa lan, tần thiếp đang thêu hoa lan.”

Đây là đang xấu hổ, ngượng ngùng hay là thẹn quá hóa giận?

Vĩnh Dạ đế bỗng nhiên thấy có chút buồn cười, chỉ là mỹ nhân đang nhìn hắn chăm chăm, đành nhin tiếng cười xuống: “À, là hoa lan sao. Thật là giống nha.”

Ân Như Tuyết trả lời nghiêm túc: “Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng tán thưởng.”

Lúc này Vĩnh Dạ đế có một loại xúc động muốn đem gấu khăn thêu trên tay mỹ nhân trước mặt giấu đi, đặc biệt làm cho mỹ nhân này chỉ có thể nhìn hắn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đầu hạ trôi qua rất nhanh, đã đến giữa mùa hè, thời tiết thoáng cái đã rất nóng.

Phủ nội vụ đã dự đoán trước được nhiệt độ của năm nay, nên đã sớm đưa băng khối đến chỗ các vị nương nương.

Hậu cung dạo này cũng rất yên tĩnh, nếu có thì cũng chỉ là mấy vụ cãi vã vặt vãnh của mấy phi tần.

Mấy hôm nay Ân Như Tuyết cũng rất thích thú, khoảng thời gian này, Vĩnh Dạ đế rất sủng ái Ân Như Tuyết, thậm chí còn hơn cả Lý Dạng, Hàn Thanh Hà nhóm phi tần mới nhập cung của các thế gia.

Nhưng Ân Như Tuyết lại không đắc ý, ngược lại còn cảm thấy có gì đó chẳng may sắp đến.

Tuy lần trước Vĩnh Dạ đế đột nhiên đến Cẩm Tú tiên, nhưng không có nghĩa là Ân Như Tuyết không có chút cảm giác nào. Thật ra lúc hắn vừa bước vào cửa, Ân Như Tuyết đã được hệ thống thông báo điểm hảo cảm của Vĩnh Dạ đế đã tăng thêm 10, tuy rằng lúc đó Ân Như Tuyết không hiểu rõ Vĩnh Dạ đế xúc động cái gì, nhưng không muốn phá hỏng không khí, nàng lại làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, tiếp tục cắm cúi thêu.

Nhưng mấy ngày qua, tuy Vĩnh Dạ đế vẫn cung chiều Ân Như Tuyết nhưng điểm hảo cảm lại tăng rất chậm, chỉ tăng có 3 điểm.

Ân Như Tuyết biết đã đi vào ngõ cụt, Vĩnh Dạ để là Hoàng đế, lại còn phải tránh qua cảnh tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu) mới có thể leo lên địa vị Hoàng đế cao cao tại thượng đó, hẳn sẽ hắt cảnh giác. Nếu như nói hai lần trước độ hào cảm tăng thật nhanh, đó là vì Vĩnh Dạ để cho rằng Ân Như Tuyết không biết thân phận thật sự của mình.

Nếu như hiện tại không có cơ hội tốt, hào cảm của Vĩnh Dạ để chỉ sợ sẽ đình trệ rất lâu.

Ân Như Tuyết tuy rằng không nóng nảy, nhưng Hệ thống lại luôn lái nhai trong đầu.

“Người chơi à, phải biết tranh thủ cơ hội cho mình.”

“Thiếu nữ à, ngươi phải chủ động xuất kích nha.”

“Tiểu Tuyết Tuyết à, lao ra tấn công bọn nữ nhân hậu cung đó đi.”

Lúc đầu Ân Như Tuyết nghe hệ thống cổ động, còn thấy phiền phức, nhưng nghe nhiều cũng có chút thấy lộn chết không sợ nước sôi. Đã bắt đầu nghĩ: “Nữ nhân trong hậu cung của Vĩnh Dạ để thoát nhìn rất có sức chiến đấu, toàn là loại biết đánh du kích, mình bất động, nhưng được cung chịu như vậy, khó tránh khỏi không có người động tay động chân với mình. Mình chờ hình như cũng không tốt lắm!”

Mùa hè trời rất nóng, đại đa số hoa trong vườn đều không nở, nhưng hoa trung quân tử – hoa sen, lại luôn nở tươi.

Dáng vẻ uyển chuyển, duyên dáng yêu kiều ở trong hồ sen.

Mấy ngày trước lúc thỉnh an thì Dung phi khen hoa sen năm nay nở đẹp với Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương mới nói, đơn giản là bảo mấy hôm nữa Dung phi hãy tổ chức tiệc ngắm sen đi, để cho mọi người đi ngắm sen.

Dung phi nương nương cũng cười tủm tỉm nhận lời.

Quả nhiên, mấy ngày nữa, Dung phi nương nương đã gửi thiệp mời đến các cung, mời mọi người đến Bích Hà đình thưởng hoa.

Lúc Dung phi nương nương đưa thiệp mời đến Cẩm Tú tiên thì Ân Như Tuyết đang đánh đàn, không khéo, dây đàn lại bị đứt.

Ân Như Tuyết nhìn vết máu ở đầu ngón tay, chau mày.

Lẽ nào lần thưởng hoa này sẽ có chuyện bất thường xảy ra sao?

Ân Như Tuyết luôn tin vào dự cảm của mình, vì vậy đã dùng hiểu rõ tiên cơ.

Hiểu rõ tiên cơ đã cho thấy mấy người.

“Mọi người trong hậu cung cười nói dịu dàng trò chuyện thưởng hoa, bầu không khí hài hòa.”

“Sau đó lại thành một đám hỗn loạn, còn có mấy tiếng hét chói tai truyền đến, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy trên mặt ai đó lại nổi mẩn đỏ.”

Ân Như Tuyết suy nghĩ, điều này rốt cuộc là nhắm vào ai? Là nàng sao?

Bất quá mặc kệ chuyện gì xảy ra, đó có thể là một cơ hội tốt, để làm tăng điểm hào cảm của Vĩnh Dạ để với mình.

Ân Như Tuyết gọi một tỷ nữ đến, bảo nàng đưa đàn đến phủ nội vụ tìm người sửa.

Lại gọi Anh Đào và Nguyệt Nha đến, chuẩn bị cung trang và trang sức cho tiệc thưởng hoa ngày mai.

Mọi người đều ôm tâm trạng mong chờ đến ngày thưởng hoa, cho nên đều đến đúng giờ.

Nhưng mà Hoàng hậu nương nương lại không đến, các phi tần cũng không thấy đáng tiếc gì, trái lại cảm thấy không bị gò bó. Nhưng người chủ trì tiệc thưởng hoa hôm nay là Dung phi nương nương khi nghe được Hoàng hậu nương nương không đến thì có vẻ không vui, đại khái là nghĩ Hoàng hậu nương nương làm nàng mất mặt. Nhưng mà khi mọi người đều khen tiệc thưởng hoa lần này thì sắc mặt của Dung phi đã tốt hơn.

Ân Như Tuyết khó có khi được ra ngoài hít thở không khí, đối với những chuyện các phi tần đó nói nàng không có hứng thú, nhưng mà cảnh ở hồ sen này lại rất đẹp, nàng hứng thú. Chỉ có một người ngồi ở góc trong của đình Bích Hà, thật sự thưởng hoa.

Đột nhiên có mùi son phấn truyền đến, cơ thể của Ân Như Tuyết đã được điều dưỡng tốt hơn nhờ dưỡng sinh đan, cũng không còn quá mẫn cảm với mùi son phấn, tuy vẫn còn nhưng không quá mãnh liệt. Ân Như Tuyết nhin xuống, không có biểu cảm gì.

“Như Tuyết tỷ tỷ mấy ngày qua luôn bận hầu hạ Hoàng thượng, đã sớm quên người muội muội như ta rồi.” Đồng Ngọc ngồi bên cạnh Ân Như Tuyết, giọng nói có hơi chua.

Ân Như Tuyết nhú mày, liếc nhìn Đồng Ngọc. Nhân thần tinh táo nói: “Ta có muội muội như ngươi từ lúc nào thế, sao ta lại không biết nhỉ.”

Đồng Ngọc nghe hiểu lời đó, sắc mặt tái xanh, có chút khó chịu, không thể làm gì khác hơn là giậm chân, tức giận đứng lên.

Ân Như Tuyết chớp chớp mắt, chuyển mắt về phía hồ sen, nhìn qua như không thèm để ý chút nào, đáng về có chút vô tội nữa.

Ngày mùa hè, thời tiết rất nóng, mặc dù đình Bích Hà có bóng râm, ở giữa lại chất nhiều khối băng. Nhưng lại có nhiều phi tần như vậy, vẫn không đủ mát. Có mấy người đã nóng chảy mồ hôi, lại sợ ảnh hưởng đến lớp trang điểm, vừa quạt vừa lấy khăn lau mồ hôi trước trán.

Tiếng cười dịu dàng đầy trong không gian, không hiểu sao đột nhiên lại có tiếng hét chói tai.

“A, mặt của ta.”

Tiếng kêu này làm mọi việc ngưng lại, là tiếng của một phi tần bị thất sủng.

Mọi người đều nhìn về phía đó, chỉ thấy trên mặt tài nhân kia có rất nhiều đốm đỏ, còn phát lớn rồi tràn ra khắp nơi, nhìn rất dọa người.

Vài phi tần còn kinh hô, mà người phải chịu trách nhiệm cho tiệc thưởng hoa này là Dung phi nương nương có chút hốt hoảng, vội vội vàng vàng phân phó cung nhân đến Thái y viện tìm thái y đến.

Ân Như Tuyết nhìn người đó, đột nhiên cảm thấy tay mình có chút ngứa.

Vĩnh Dạ để nghe Tần Thuyên bẩm báo, nói là Dung phi tổ chức tiệc thưởng hoa, nghĩ hôm nay chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra, tiệc thưởng hoa này cũng tốt, nghe nói hoa sen năm nay rất đẹp.

Lúc Vĩnh Dạ đi đến đình Bích Hà thì nhìn thấy đám hỗn loạn đó.

Vĩnh Dạ để nhìn từ xa, chỉ thấy một đám hỗn loạn trong đình Bích Hà. Nhưng kì quái, cô gái ngồi ở góc kia rõ ràng là không thể thấy được cung trang cô ấy mặc, nhưng hần lại có thể từ nhìn thấy nàng đang ngo ngoe nhìn tay của mình từ ánh nhìn đầu tiên.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” thanh âm uy nghiêm của Vĩnh Dạ để vang lên, nhìn Dung phi chờ câu trả lời.

Dung phi chẳng biết đáp lời thế nào.

Lệ mỹ nhân bước lên, nói rõ ngọn nguồn, trong giọng nói còn có chút hả hê.

Dung phi trừng Lệ mỹ nhân.

Vĩnh Dạ để cau mày, thật sự là không thể làm cho người khác bớt lo.

Nhân thần lại nhìn tới chỗ của cô gái kia, thấy nàng lại im lặng, ngoan ngoãn ngồi trong góc, hai tay giấu trong tay áo.

“Vân mỹ nhân, tay nàng làm sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ân Như Tuyết không nghĩ tới ở đây có nhiều người như vậy, Vĩnh Dạ để chỉ vừa liếc mắt thì đã thấy nàng có vấn đề, hướng hồ chỉ nàng còn đang đứng ở góc khuất.

Trong lúc nhất thời mọi người đều im lặng, nhìn về phía Vân mỹ nhân ở trong góc phòng.

Ân Như Tuyết không còn cách nào, khụy gối, trả lời: “Tay của tần thiếp không sao.”

Vĩnh Dạ để nghe xong lời này, càng thấy khó chịu, mày cũng nhíu chặt hơn, chỉ nhìn Ân Như Tuyết thật lâu rồi liếc mắt sang Dung phi.

Dung phi cố gắng kìm chế sợ hãi trong lòng, cố gắng khống chế bản thân, bình tĩnh trả lời từng câu hỏi của Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, nô tì đã thỉnh thái y đến.”

Vừa nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Thái y nhìn thấy cung nhân hoảng loạn chạy tới gọi, cũng không dám trễ nãi, vội vội vàng vàng ôm hòm thuốc chạy theo cung nhân đến đình Bích Hà.

Lúc lão thái y chạy đến đình Bích Hà, đã thờ không ra hơi, hơn nữa cả người mồ hôi nhễ nhại, giống như là mới vớt lên từ dưới nước. Thấy ở trong đình ngoài mấy vị chủ tử nương nương còn có thánh thượng. Càng kinh hoàng hơn, vội vã hành lễ.

Vốn dĩ khí trời nóng bức, mặc dù thỉnh thoảng có vài con gió từ hồ sen thổi vào, nhưng tóm lại thì vẫn nóng. Huống chi Vĩnh Dạ đến còn đang đứng cùng với tất cả các phi tần từ lớn đến nhỏ trong đình Bích Hà.

Vĩnh Dạ đến rất phiền muộn, thấy thái y run rẩy lờ lờ, lời nói cũng không rõ ràng càng khó chịu hơn. Nhưng nét mặt lại không thể thay đổi, vẫn bình thường như trước đợi thái y hành lễ xong mới lên tiếng.

Thái y hành lễ xong, lặng lẽ điều chỉnh hơi thở, chậm rãi hồi sức, rồi bước đến trước mặt vị tài nhân bị nổi ban đỏ xem xét chuẩn đoán.

“Thái y, rốt cuộc là bị sao vậy?”

Dung phi thấy thái y chần nhả ngày, cũng không lên tiếng, nhưng lại không dám nổi nóng. Tiệc thưởng hoa lần này do nàng tổ chức, nếu xảy ra chuyện gì, không chỉ có Hoàng hậu, chỉ sợ đến Hoàng thượng cũng sẽ hỏi tội nàng.

Thái y trả lời: “Hồi bẩm hoàng thượng và các vị nương nương, vị nương nương này chỉ là bị dị ứng với phấn hoa thôi, nên mặt mới bị nổi đỏ.”

Dung phi nghe xong, tâm trạng cũng thoải mái hơn, chỉ là dị ứng phấn hoa thôi, không có liên quan gì với nàng cả.

Dung phi vui vẻ tươi cười, bảo thái y kê đơn rồi mới cho cung nhân hộ tống vị tài nhân kia hồi cung.

Vĩnh Dạ đến thấy thái y nói không có gì đáng lo, phát tay cho lui, để thái y trở về phủ bốc thuốc.

Lệ mỹ nhân và Dung phi không hợp nhau, thấy thái y lui xuống cũng làm bộ xin cáo lui:

“Hoàng thượng, Dung phi nương nương, tần thiếp xin phép lui xuống trước, nếu không lát nữa cũng bị dị ứng phấn hoa thì không hay lắm.” ngẩng đầu lên còn không quên ném cho Dung phi một ánh mắt khiêu khích.

Nụ cười của Dung phi có chút cứng đờ, nhưng vẫn duy trì vẻ đoan trang.

“Lệ muội muội sao lại nói vậy chứ, nhưng mà nếu đã mệt mỏi rồi thì hãy trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Lệ mỹ nhân khiến Dung phi phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nụ cười trên mặt càng xán lạn, sóng mắt long lanh dịu dàng chuyển sang nhìn Hoàng thượng.

Từ lúc có người mới vào hậu cung, Hoàng thượng đã lâu không có tới chỗ của nàng nữa. Thật khó khăn mới có được cơ hội để gặp Hoàng thượng, sao có thể lãng phí chứ?

Nhưng mà nàng phải thất vọng rồi, Hoàng thượng hoàn toàn không hề chú ý tới nàng.

Lệ mỹ nhân không thể làm gì hơn là dẫn theo Đại cung nữ rời khỏi.

Các phi tần khác cũng ôm loại suy nghĩ này, ánh mắt mờ mịt nhìn Vĩnh Dạ để. Chỉ là không ai ngờ, Vĩnh Dạ để lại đứng dậy sửa lại áo bào, tựa như muốn đi khỏi.

Chúng phi tần đều có chút thất vọng.

Nhưng mà Vĩnh Dạ để lại xoay người lại, nhìn Vân mỹ nhân đang đứng trong góc phòng nói: “Trẫm muốn đến Ngự Hoa viên một chút, vừa hay lại tiện đường với Vân mỹ nhân.”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn đến chỗ góc phòng Vân mỹ nhân đang đứng, đó kị có, nhưng hận thì chiếm đa số.

Trong lòng Ân Như Tuyết biết, đây là một cơ hội. Cho nên không do dự mà bước ra, hôm nay nàng mặc một bộ váy hoa xòe màu xanh, theo động tác của nàng, chân váy tựa nụ hoa đang e ấp nở rộ, từng tầng từng tầng hiện rõ.

Động tác của mỹ nhân luôn luôn là cảnh đẹp ý vui a, huống chi còn là một mỹ nhân ăn mặc xinh đẹp, động tác lại duyên dáng nữa. Nếp nhăn giữa hai chân mày của Vĩnh Dạ để cuối cùng cũng giãn ra một ít.

Đình Bích Hà cách Cẩm Tú Hiên không xa.

Dọc theo đường đi, Ân Như Tuyết vẫn luôn nghĩ phải làm thế nào để tăng độ hào cảm, thuận nước đẩy thuyền.

Mà Vĩnh Dạ để hình như đang suy nghĩ gì đó, trong nhất thời hai người đều im lặng.

Mãi cho đến lúc vào trong Cẩm Tú hiên, cung nhân hầu hạ Vĩnh Dạ để và Ân Như Tuyết rửa mặt, thay y phục và giày xong, Vĩnh Dạ để mới lên tiếng: “Đưa tay ra.”

Ân Như Tuyết đang cố gắng thích ứng với căn phòng lạnh lẽo, nghe xong lời này, nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác chìa tay ra.

Vĩnh Dạ để thấy bàn tay nhỏ nhắn trước mặt sưng đỏ một mảng, chân mày lại nhíu thật chặt.

“Vừa nãy trầm hồi sao nàng lại không nói?”

Lúc này Ân Như Tuyết mới thấy tay rất ngứa, thấy Vĩnh Dạ để đang cầm chặt tay mình, không thể nào rút lại, chỉ có thể dùng sức cọ mạnh vào lòng bàn tay Vĩnh Dạ để. Vĩnh Dạ để từ nhỏ đã luyện võ cười ngửa bắn cung trên tay có nhiều vết chai, nên có chút thô ráp, chạm vào rất dễ chịu.

Vĩnh Dạ đến thấy người trước mặt không trả lời, chỉ mím môi im cọ tay vào lòng bàn tay mình, vốn có chút tức giận muốn mắng lại thấy dờ khóc dờ cười.

Vì vậy cất giọng nói: “Tân Xuyên, đi thỉnh thái y đến đây.”

Tân Xuyên trả lời rồi đi.

Mặt Ân Như Tuyết bỗng có chút hồng hồng: “Ta không muốn nói. Dù sao thì cũng không có gì đáng nói.”

Nói xong đột nhiên cảm giác được hình như mình có hơi trẻ con, vì vậy lại bổ sung thêm một câu: “Tân thiếp nghĩ quay về rồi gọi thái y cũng được.”

Vĩnh Dạ để biết xuất thân của Ân Như Tuyết, bỗng nhiên thấy có chút đau lòng.

“Hệ thống thông báo, độ hảo cảm của Vĩnh Dạ để với người chơi +20, hiện tại là 73. Thỉnh người chơi hãy không ngừng cố gắng, tiếp tục cố gắng, tranh thủ đột phá đoạn hảo cảm này, vào bước chân tình.”

Ân Như Tuyết nghe được thông báo của hệ thống, tâm tình thật tốt, ánh mắt thỏa mãn.

Vĩnh Dạ để thấy vậy, càng đau lòng hơn.

Hoàng thượng cho gọi, tất nhiên thái y sẽ không dám trễ nãi, lập tức chạy đến Cẩm Tú tiên.

Thái y vừa nhìn thấy đã nói là Vân mỹ nhân đã chạm vào vật không sạch sẽ. Nhưng mà không sao, bôi thuốc mỡ vài ngày sẽ khỏi.

Về phần vật không sạch sẽ kia, thái y cũng không nói rõ là gì. Việc xấu trong hậu cung từ trước đến nay luôn ngầm ngầm xảy ra rất nhiều.

Hoàng thượng thấy Đại cung nữ đang tỉ mỉ bôi thuốc lên tay cho Ân Như Tuyết, còn nàng thì lại vô ưu vô lo, không chút hoảng hốt, trong lòng khê thờ dài.

Từ trước đến nay, nữ tử trước mặt luôn tạo cho hắn cảm giác lạnh lùng trong trẻo lại khó gần, cao cao tại thượng, không thể với tới, nhưng thật ra lại hết sức đơn thuần, mơ hồ. Nàng chưa bao giờ kết bạn với các phi tần khác, đến cả việc ra khỏi Cẩm Tú tiên cũng rất ít, hôm nay chính mắt hắn nhìn thấy nàng ở tiệc thưởng hoa cũng chỉ có một mình, lặng lẽ ngồi một góc ngắm hoa. Thật giống như thế giới nào nhiệt đó là của người khác, còn nàng thì chỉ tịch tịch đứng bên ngoài.

Nhưng trong lòng Vĩnh Dạ để lại thoáng mừng rỡ, thật giống như cô gái này trước mặt hắn không giống với cô ở trước mặt người khác, thế giới của nàng chỉ có mình hắn.

Mà thôi, chăm sóc nhiều hơn một chút thì sao? Chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử nhu nhược không nơi nương tựa mà thôi.

Hôm sau, Vĩnh Dạ để đến Cẩm Tú tiên thì phân phó Tân Xuyên: “Điều tra chuyện hôm qua một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Mấy ngày nay, hậu cung có chút náo nhiệt.

Đầu tiên là mấy ngày trước Dung phi tổ chức tiệc thưởng hoa thì xảy ra sự cố, làm cho một vị tài nhân bị nổi ban đỏ đầy mặt.

Mấy ngày sau lại nghe nói là Tiễn tài nhân gặp Hoàng thượng ở Ngự Hoa viên, bị Hoàng thượng quở trách, sau đó còn bị cách chức xuống thành một thái nữ nhỏ bé. Sau đó, Hoàng hậu còn phạt Tiễn tài nhân cầm túc ba tháng.

Trong nhất thời, mọi ánh mắt trong hậu cung đều đổ dồn về Dung phi.

Trong Vịnh Xuân cung.

Dung phi ngồi ở chủ vị, nghe Bàng tiếp dư và các phi tần nói chuyện, nhưng trong mắt lại phiền chán và nôn nóng.

Từ sau sự kiện thưởng hoa, Hoàng thượng chưa từng đến Vịnh Xuân cung. Huống hồ mấy ngày trước, còn xảy ra chuyện của Tiễn tài nhân xông đến chỗ thánh giá, Tiễn tài nhân là người của nàng, toàn bộ hậu cung đều biết rõ.

Dung phi không khỏi suy nghĩ nhiều, có phải Hoàng thượng đang trách tội nàng không.

Tuy lúc trước, Cẩm Tú hiền Văn mỹ nhân và những tiếp dư mới tới độc sủng, thế nhưng Hoàng thượng vẫn còn đến chỗ lão nhân các nàng ngồi một chút.

Thế nhưng từ sau ngày thưởng hoa, Hoàng thượng vẫn đến chỗ các nàng kia như cũ nhưng đã lâu rồi không có đến chỗ nàng.

Nghĩ đến đây, Dung phi càng thêm nóng lòng, không cẩn thận đụng phải ly trà trên bàn, nước trà nóng hổi dính ướt tay áo, thấm vào da thịt mềm mại.

“Nương nương.” Cung nữ bên cạnh và các phi tần đang trò chuyện bên dưới thấy Dung phi nương nương làm đổ ly trà đáng vẻ chật vật, đều xông tới, quan tâm hỏi.

Dung phi nương nương càng thêm khó chịu, vẩy lui mọi người.

“Các vị muội muội, Bôn cung đi thay xiêm y khác.” Dung phi nương nương đứng lên, che cánh tay, tư thái xinh đẹp, không giống với đáng vẻ chật vật khi làm đổ trà lúc nãy.

Nghe được Dung phi nương nương đã có ý đuổi khách, các phi tần bên dưới cũng tìm lý do để hồi cung hoặc là trở về thiên điện.

Bàng tiếp dư tuy có chút oán giận, nhưng nhìn thấy mọi người đều đã lui ra, cũng lui xuống.

Chỉ là lần này nàng phải hồi cung một mình, Tiễn tài nhân, à không, bây giờ là Tiễn thái nữ vẫn còn đang bị cấm túc.

Dung phi thay một bộ quần áo màu xanh nhạt, ngồi trên tháp thượng.

Đại cung nữ Minh Nguyệt tâm phúc đang quỳ bên cạnh nàng.

Minh Nguyệt vừa cẩn thận bôi thuốc vào chỗ bị bỏng của Dung phi, vừa đau lòng vị nương nương nhà mình.

Minh Tâm đứng bên cạnh phe phẩy quạt, tiếp lời.

“Nương nương, ngài đừng lo lắng, thánh thượng chỉ đang trách tội chuyện xảy ra hôm thưởng hoa thôi, cho nên chỉ là chuyện nhất thời.” Minh Tâm thông tuệ, luôn có thể suy đoán được tâm tư của nương nương nhà mình.

Dung phi cũng không giận vì cung nữ đoán được tâm tư của mình, dù sao Minh Tâm và Minh Nguyệt đã cung lớn lên với nàng, trung thành thật thà lại đáng tin. Nhìn cánh tay của mình, không lên tiếng. Mặc dù nói như vậy, nhưng thánh tâm khó dò.

Minh Nguyệt bôi xong thuốc mỡ, lại tiếp tục quỳ bóp chân cho nương nương nhà mình.

Nghe Minh Tâm an ủi nương nương, nhưng nương nương vẫn cứ ưu sầu. Cũng nói thêm vào: “Nương nương, Văn mỹ nhân kia đã được sủng ái khá lâu rồi, sao nương nương không kết giao với Văn mỹ nhân. Đề cho Văn mỹ nhân nhớ kỹ ngài rất tốt với cô ấy, nói giúp ngài vài câu với Hoàng thượng, không chừng Hoàng thượng sẽ hết giận ngài.”

Dung phi nghe Minh Nguyệt nói xong, suy nghĩ.

Minh Nguyệt và Minh Tâm thấy nương nương nhà mình đang suy tư, nhất thời cũng im lặng, người quạt, người bóp chân.

Tháng sáu là lúc trời nóng nhất trong mùa hè, chỉ cần vừa bước ra ngoài trời nắng, trên trán sẽ lấm tấm mồ hôi, Hoàng hậu nương nương nói là đau lòng các phi tần phải tới lui, cho nên đã đổi việc thỉnh an từ mỗi ngày thành ba ngày một lần.

Ân Như Tuyết thật vui, nàng vốn rất sợ nóng, trời vừa chuyển nóng đã hận không thể trốn luôn trong phòng không ra ngoài. Tuy bình thường nàng cũng ý lại vào ý chỉ của Hoàng thượng, thị tẩm xong thì không đi thỉnh an. Nhưng nàng không độc sủng cho nên vẫn có ngày phải đi thỉnh an.

Ý chỉ này của Hoàng hậu ban ra, giống như ban một bảo bối cho nàng, nàng rất cao hứng.

Vừa lúc đó Vinh Dạ đế đang thay y phục ở bên cạnh, cung nữ nhắc nhở người đang rất không tình nguyện thức dậy ở trên giường rằng hôm nay không cần đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Quả nhiên, người ở trên giường rất nhanh nhẹn quần chắn ngã lại xuống giường ngủ tiếp.

Hắn bảo cung nữ đang chỉnh lý áo bào thối lui sang một bên, bước đến bên giường, đưa tay thả rèm giường màu đỏ tím xuống.

“Thật là mê ngủ.” Vinh Dạ đế tiếp xúc với tiểu nữ nhân này lâu ngày, càng hiểu rõ nàng là người mê ngủ, hồ đồ lại còn không hiểu đạo lý đối nhân xử thế,

càng có nhiều hành động nhỏ thể hiện sự quan tâm với tiểu nữ nhân này.

Anh Đào và Nguyệt Nha thấy hành động này của Hoàng thượng, đều rất vui vẻ thay cho nương nương nhà mình. Hoàng thượng sủng ái nương nương nhà mình đã lâu, chuyện này cả hậu cung ai cũng thấy rõ. Các nàng thân là cung nữ thiếp thân của nương nương, càng thấy rõ hơn.

Nếu như vui vẻ trong lòng Anh Đào chỉ đơn thuần là vì tiểu thư nhà mình, thì vui vẻ của Nguyệt Nha còn vì cảm thấy may mắn, may là đã chọn đúng chủ nhân.

Thoáng cái đã ba ngày, lại đến lúc phải đi Phụng Tảo cung thỉnh an Hoàng hậu rồi.

Túy Cẩm Tú hiền của Ân Như Tuyết cách Phụng Tảo cung không xa nhưng, nhưng địa vị của nàng chỉ là tần vị, nên không thể ngồi kiệu đến thỉnh an, cho nên nếu không xuất phát sớm sẽ đến Phụng Tảo cung muộn mất.

Hôm nay Ân Như Tuyết mặc áo lụa trắng thêu hoa màu hồng phấn, bên trong là váy dài màu hồng nhạt. Trên tóc cài một cây trâm có tua dài gắn trân châu, đang đưa ở bên tai. Điềm đạm mà ưu nhã, tinh khiết, non nớt, tựa như một búp sen vừa hé nở không nhiễm bụi trần. Da trắng như tuyết, mặt mày tỏa sáng. Vừa bước vào Phụng Tảo cung đã thu hút ánh mắt của mọi người, đầy rẫy chán ghét và ghen tị.

“Ôi, hôm nay thật là hiếm thấy nha, có thể gặp được Vân mỹ nhân đến đây thỉnh an cùng chúng ta.”

Lệ mỹ nhân mở miệng làm khó dễ đầu tiên. Nàng ta trước đây được ca tụng là người có dung nhan xinh đẹp nhất hậu cung, nhưng từ khi Vân mỹ nhân nhập cung, đã gặp phải địch thủ lớn, tất nhiên Vân mỹ nhân trở thành cái gai trong mắt nàng, nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt.

Bàng tiếp dư cũng hòa theo: “Cho dù Vân mỹ nhân có đến thỉnh an thì cũng khó gặp.”

Hôm nay Bàng tiếp dư cũng mặc cung trang màu hồng nhạt, nhưng so với Ân Như Tuyết trẻ tuổi hơn nàng, nhan sắc cũng hơn nàng rất nhiều, kết quả tất nhiên là cung trang hồng nhạt của nàng ta mà so với váy hồng của Ân Như Tuyết thì sẽ thua xa rồi.

Các phi tần ngồi ở hai bên cũng phụ họa theo hai vị này.

Ân Như Tuyết còn chưa kịp mở miệng trả lời thì Dung phi nương nương đã mở miệng giải vây cho nàng.

Hơn nữa người luôn ra vẻ là hiền lành như Đức phi nương nương cũng đứng ra giải hòa.

Bàng tiếp dư và Lệ mỹ nhân tuy không cam lòng nhưng cũng không dám nói gì.

Ân Như Tuyết không biết hai vị nương nương này đang có ý gì, nhưng vẫn theo lễ nghi mà nói lời cảm ơn với hai vị phi tần nương nương.

Sau đó bước đến ghế trống bên phải Lệ mỹ nhân ngồi xuống.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Các phi tần nghe thông báo, đều đứng lên thỉnh an Hoàng hậu nương nương mặc áo đỏ sẫm.

Lúc Hoàng hậu ngồi xuống cũng giơ tay lên cho mọi người miễn lễ.

Hoàng hậu quan sát các phi tần hôm nay đến thỉnh an, đoan trang cười, mở miệng:

“Hôm nay mọi người đều đến đủ, vừa hay, hôm trước Hoàng thượng và Bôn cung có thương lượng một chuyện, các tỷ muội nghe thử một chút, thượng lự chọn người.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Chọn người sao?”

“Nhưng mà chọn ai đây?”

“...”

Các phi tần bên dưới vừa nghe Hoàng hậu nương nương nói, lập tức xôn xao, bắt đầu suy đoán, trong nhất thời cái gì cũng nói ra.

Còn những phi tần có địa vị như Dung phi, Đức phi, Thục phi thì đương nhiên là tự giữ thân phận rồi, cho dù trong lòng có thắc mắc cũng không tiện nói ra, cho nên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi.

Ân Như Tuyết cũng không mở miệng tham dự, cũng trung ra bộ dáng lạnh nhạt. Không phải là nàng không hiếu kỳ, mà là lúc trước khi nàng oán giận trời nóng nực thì Vĩnh Dạ đế đã nói qua, trong cung có truyền thống khoảng giữa tháng sáu thì sẽ đi nghỉ hè ở son trang.

Nếu như nàng đoán không lầm thì hôm nay Hoàng hậu muốn sắp xếp chuyện đến son trang nghỉ hè.

Hoàng hậu ngồi ở chủ vị thấy các phi tần đều đang ghé tai hóng chuyện, nâng chung trà lên hóp một ngụm, che khóe môi đang giương lên.

Mãi đến khi đa số phi tần không chịu nổi Sầm tu nghi mở miệng hỏi Hoàng hậu:

“Nương nương, rốt cuộc là chọn người làm gì nha? Bọn tần thiếp đều rất hiếu kỳ đó?”

Sầm tu nghi là người đứng dưới cây to bóng cả Hoàng hậu nương nương, tất nhiên là khác với các phi tần khác, sẽ có mấy phần thân cận.

Nghe Sầm tu nghi nói, đại đa số các phi tần cũng không xì xào bàn tán nữa, chỉ im lặng quan sát Hoàng hậu nương nương đang uống trà.

Hoàng hậu thấy thế, để ly trà trong tay xuống, cầm khăn lụa lên như nhàng lau khóe môi, chậm rãi mở miệng: “Năm nay thời tiết nóng bức hơn năm trước, năm rồi đến lúc này cũng không có nóng như vậy.”

Hoàng hậu nói một câu, đa số các phi tần ở đây đều hiểu ý Hoàng hậu, chọn người lần này này là muốn chọn người đi nghỉ hè ở son trang a.

Mọi người đều ngóng trông Hoàng hậu nương nương nói.

Nhưng Bàng tiếp dư lại nhanh miệng thốt ra một câu: “Hoàng hậu nương nương, rốt cuộc là ai được chọn vậy?”

Rất nhiều ánh mắt đều hướng về Bàng tiếp dư, người vừa đặt câu hỏi.

Bàng tiếp dư đầu nghĩ đến, chẳng qua nàng chỉ hỏi có một câu mà thôi, sao mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt kinh ngạc xen lẫn trào phúng như vậy chứ. Nàng đỏ mặt, lăm bầm gì đó.

Dung phi nương nương ngồi ở phía trước nhìn chằm chằm vào Bàng tiếp dư, trong lòng nằng nặc xuẩn.

Hoàng hậu nương nương lại như không hề thấy những gì vừa diễn ra, tiếp tục nói: “Cứ đến mùa hè thì trong cung sẽ tổ chức đi nghỉ hè ở son trang đã trở thành lệ cũ, năm nay thời tiết đặc biệt nóng nực. Bồn cung đã nói với Hoàng thượng, có thể cho phép đi nghỉ hè sớm hơn hay không. Hoàng thượng cũng đau lòng mọi người chịu nóng, đã đồng ý.”

Hoàng hậu nói đến đây, dừng một chút, thấy các phi tần đều đang trông ngóng chờ đợi, cười cười, lại mở miệng: “Về phần chọn ai đi son trang thì Hoàng thượng chọn mấy người trước, sau đó Bồn cung cũng chọn thêm vài người nữa. Nhân dịp thỉnh an hôm nay mọi người đến đây đủ, Bồn cung thông báo trước tin tức này, cũng muốn xem ý của các vị muội muội như thế nào.”

Phần quan trọng nhất đã tới, phi tần phía dưới cũng nín thở chờ xem.

“Hoàng thượng dặn dò, Nhu Gia không chịu được nóng, cho nên Đức phi muội muội nhất định phải đi nha.”

Đức phi nương nương mỉm cười, nói một tiếng tuân chỉ.

Công chúa Nhu Gia luôn luôn được thánh sủng, mặc dù mọi người không cam lòng nhưng cũng đành chịu.

“Mặt khác, Hoàng thượng còn nói, Hàn tiếp dư, Lý tiếp dư và Văn nữ nhân đều vừa mới tiến cung, năm nay cũng nên đến son trang nghỉ hè một lần.”

Mọi người đều cười, nhưng không biết trong lòng đang có tư vị gì.

Hàn Thanh Hà, Lý Dạng, Ân Như Tuyết đứng dậy hành lễ tạ ơn với Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương chờ mọi người yên tĩnh lại mới nói tiếp: “Bồn cung có nói với Hoàng thượng, Thục phi muội muội cũng nên đi son trang nghỉ hè lần này.”

Thục phi nương nương đứng dậy hành lễ: “Đa tạ ý tốt của Hoàng hậu tỷ tỷ, nhưng mà muội thật sự không thể đi được.”

Thục phi từ chối đã nằm trong dự liệu của Hoàng hậu nương nương, tuy Thục phi cũng được Hoàng thượng sủng ái, nhưng lại không có thai. Đức phi tiến cung cùng lúc với nàng đã có con gái năm tuổi, vậy mà nàng vẫn không có tin tức gì. Lần trước tuyển tú muội muội của Thục phi tiến cung, mấy tháng trước đã có tin vui, Thục phi sao có thể đi chứ, chỉ sợ muội muội sẽ trúng chiêu.

Hoàng hậu nghe Thục phi nói xong, gật đầu.

“Nếu những tiếp dư mới tới đều được đi thì Lưu tài nhân và Đồng bảo lâm cùng những người mới tới đều được chọn.”

Nhóm Luru Thiện và Đồng Ngọc tất nhiên là đứng dậy tạ ơn Hoàng hậu nương nương.

Thỉnh an nhanh chóng kết thúc, các phi tần đều mang tâm tư của riêng mình mà hồi cung. Trong đó tâm tư Dung phi là phức tạp nhất.

Nghỉ hè những năm trước nàng đều có phần, năm nay lại không có nàng, cả muội muội của nàng cũng được một suất đi nghỉ hè, còn do Hoàng hậu chủ động nhắc đến, nàng thật sự không thể không nghĩ là Hoàng hậu đang cố ý tạo xích mích, thủ pháp đơn giản, nhưng lại rất hữu dụng.

Không cần nói đến chuyện tâm tư Dung phi phức tạp, ở Cẩm Tú tiên lúc này cũng đang long xà hỗn tạp.

Thỉnh an xong hồi cung không bao lâu, Ân Như Tuyết vừa mới thay xiêm y nằm trên tháp thượng nghị ngai một chút thì đã có người đến gõ cửa muốn gặp.

“Mỹ nhân chủ tử, Luru tài nhân và Đồng bảo lâm cầu kiến, nói là đến thăm ngài.”

Ân Như Tuyết không nhìn được, hôm nay trời nóng như vậy, không chịu ở yên trong cung mà chạy đến Cẩm Tú tiên làm cái gì. Nhưng cũng không thể không tiếp đãi hai vị khách không mời mà tới này, đành phải sửa sang một chút đi ra ngoại điện tiếp khách.

Ân Như Tuyết nhập điện thì cung nhân đã dâng trà cho Luru tài nhân và Đồng bảo lâm rồi, hai người đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

“Ngọc nhi thỉnh an Như Tuyết tỷ tỷ.”

“Tần thiếp thỉnh an Vân mỹ nhân.”

Hai người thấy Như Tuyết bước vào, đều đứng dậy hành lễ.

Đồng Ngọc mở miệng trước: “Tỷ tỷ, trà của tỷ thật là tốt nha, muội chưa từng uống qua trà nào ngon như vậy.” Ân Như Tuyết cười cười.

Thấy Ân Như Tuyết không tiếp lời, mắt Đồng Ngọc lóe lên một tia lúng túng, nhưng sau đó lại khôi phục bình thường, tiếp tục nói: “Như Tuyết tỷ tỷ, ta và Thiện Nhi tỷ tỷ đến thăm tỷ, cũng muốn nói chuyện đi nghỉ hè một chút.”

Lúc này Luru tài nhân mới chen vào: “Mỹ nhân cùng chúng ta đều được đi nghỉ hè, đến lúc đó mọi người cũng nên chiếu cố tương trợ nhau một chút.”

Ân Như Tuyết nhướn mày, bụng ly trà lên, thổi nhẹ một hơi, tự tiểu phi tiểu nói một câu: “Phải vậy không?”

Nghe nói như thế, sắc mặt của Đồng bảo lâm và Luru tài nhân đều có chút khó coi.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, âm thanh đặt ly trà xuống lại trở nên rất rõ ràng. Sự im lặng này cũng không duy trì quá lâu, đã bị tiếng thông báo “Hoàng thượng giá lâm” phá vỡ. Ân Như Tuyết thấy rõ vui mừng lộ ra trên mặt của hai vị kia.

Vĩnh Dạ đế hạ triều, vẫn còn mặt triều phục. Vào điện thấy Ân Như Tuyết không đứng bật dậy mang khăn đến như thường ngày, trái lại rất quy củ hành lễ, liền hiểu ra có lẽ đang có khách trong nội điện Cẩm Tú tiên.

Quả nhiên hai phi tần bước ra từ sau lưng Ân Như Tuyết, hành lễ thỉnh an.

Thật là hiếm thấy nha, tiểu hồ đồ này không hiểu sự đời, ở đây đã lâu, Cẩm Tú tiên chưa từng có một ai đến thăm.

Uống một ngụm trà do mỹ nhân đưa tới, cười nói: “Hôm nay thật là hiếm thấy nha, Cẩm Tú tiên lại có khách.”

Luru tài nhân và Đồng bảo lâm thấy Hoàng thượng nhắc tới mình, đầu tiên là thấy vui vẻ, vốn dĩ các nàng khó có dịp được gặp Hoàng thượng. Nhưng sau đó lại thấy Hoàng thượng đối với Vân mỹ nhân rất thân thiện, động tác cũng tự nhiên, hơn nữa câu nói kia của Hoàng thượng cũng không rõ vui hay giận, trong lòng có chút mờ mịt.

Cuối cùng Đồng Ngọc đành mở miệng, ngọt ngào nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp chỉ đến thăm Như Tuyết tỷ tỷ một chút.”

Nói xong cũng không làm thêm gì thừa thải nữa, trái lại còn rất nhanh nhẹn kéo Luru tài nhân hành lễ cáo từ với Hoàng thượng và Vân mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Vĩnh Dạ đế thấy hai người kia cáo lui mới cười một tiếng, đi vào nội điện, để cung nhân hầu hạ thay quần áo khác.

Vĩnh Dạ đế thay xong y phục ra ngoài thì thấy tiểu nữ nhân đang ngồi trên tháp thượng vui vẻ ăn băng oản (trái cây dầm với nước đá). Khối băng nhỏ nổi trên mặt chén bạch ngọc, còn có “Tôm cá tươi”, tỏa ra hương vị ngọt ngào, quả óc chó tươi, hạnh nhân, dưa hấu, hồ đào.

Còn có khí lạnh nhẹ nhàng tỏa ra thật mê người, Vĩnh Dạ đế cũng ngồi vào trên tháp, cầm lấy một chén băng oản khác trên bàn cấm vui ăn.

Trong nhất thời hai người đều vui đùa ăn.

Băng oản ăn rất sướng miệng, Vĩnh Dạ đế khoái chí ăn một ngậm lớn, chén nhỏ rất nhanh đã thấy đáy. Lại phân phó cung nhân chuẩn bị thêm một chén nữa, Ân Như Tuyết ngồi bên cạnh thấy vậy, vội vàng nuốt miếng hồ đào xuống, quay qua gọi với theo cung nhân: “Làm hai chén nữa.”

Cung nhân lĩnh mệnh. Vĩnh Dạ đế nghe vậy chỉ nhường nhường mày, cũng không nói gì.

Cung nhân chuẩn bị rất nhanh, một lát sau đã bưng hai chén băng oản lên.

Ân Như Tuyết thấy hai chén băng oản mới bưng lên thì hai mắt sáng lên, vừa định bưng đến trước mặt mình thì thấy hai chén băng oản đã bay đến phía đối diện.

Bất mãn ngẩng đầu, trừng mắt hỏi.

Vĩnh Dạ đế thấy tiểu nữ nhân ngẩng đầu, mở to hai mắt thắc mắc. Nhịn không được đưa tay xoa đầu tiểu nữ nhân, giải thích: “Thân thể nàng yếu đuối, ăn hai chén băng oản liêng tục như vậy, dạ dày sẽ không chịu nổi.”

Đầu Ân Như Tuyết đầy hắc tuyến, thân thể của nguyên chủ nhu nhược thật đúng là ai ai cũng biết, không chỉ Vĩnh Dạ đế, ngay cả nha hoàn Anh Đào của nàng cũng luôn luôn lo lắng. Lễ nào mọi người không phát hiện, đã lâu rồi nàng không có bị bệnh, uống thuốc hay sao?

Ân Như Tuyết không biết nói thế nào, chỉ có thể nhìn người đối diện vừa lo lắng cho nàng vừa ăn hết hai chén băng oản.

Trong lòng thầm oán: “Hệ thống đại nhân à, ta nghi ngờ Vĩnh Dạ đế có thuộc tính phúc hắc.”

Hệ thống không cho ý kiến gì, chỉ có thể dùng âm thanh khô khan nhảm chán trả lời.

“Hệ thống thông báo: Hệ thống không có tính năng kiểm tra thuộc tính nhân vật.”

Ân Như Tuyết méo miệng, không thể làm gì khác là dời sự chú ý của mình vào thứ khác.

Chớp mắt, thì chú ý tới tấm vải xanh đang trùm trên cổ cầm.

Tiếng đàn lượn lờ, phảng phất như vẽ thành một bức tranh thủy mặc, nhẹ nhàng, nhân nhật nhưng lại cực kì lịch sự, tao nhã. Lắng nghe, dường như khí nóng cũng bị xua đi, làm cho lòng người yên tĩnh lại, tiếng ve kêu trên nhánh cây ngoài cửa sổ cũng từ từ biến mất, bên tai chỉ còn lại tiếng cổ cầm thanh nhã. Tiếng đàn như khóc như tổ, chậm rãi lưu loát.

Vĩnh Dạ đế say mê thưởng thức giai điệu bên tai, từ sau khi tay Ân Như Tuyết bị thương, đã lâu rồi hắn không nghe tiếng đàn của nàng. Lúc đầu có chút tiếc nuối, nhưng sau đó cũng dần quên đi.

Hôm nay lại được nghe, tiếng đàn lại càng hoàn mỹ hơn, không hề mới lạ, nhưng lại càng xúc động hơn.

Tiếng đàn nhỏ dần rồi dừng lại, Ân Như Tuyết hài lòng đặt hai tay lên mặt cổ cầm, nàng cũng bình tĩnh hơn nhiều. Thật ra lúc còn ở hiện đại nàng cũng đã rất thích cổ đại, nhất là cổ cầm, chỉ là không có thời gian để học. Bây giờ lại có cơ hội, nàng còn được Hệ thống giúp đỡ, bình thường không có chuyện gì làm cũng thích đánh đàn, luyện tay một chút, thỏa mãn sở thích của bản thân.

“Ngón đàn của nàng càng ngày càng tuyệt vời.” Vĩnh Dạ đế hài lòng tán thưởng.

Như Tuyết cười thật tươi, không hề có ý khiêm tốn gì cả. Vĩnh Dạ đế tập mãi cũng thành thói quen, lại đổi đề tài.

“Hôm nay Hoàng hậu đã nói chuyện đi son trang nghi hè với các nàng chưa?”

Mặc dù Vĩnh Dạ đế đặt câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại đang khẳng định.

“Vâng, Hoàng hậu nương nương có nói. À, hôm nay Lưu tài nhân và Đồng bảo lâm đến Cẩm Tú tiên cũng vì chuyện này.”

Vĩnh Dạ đế nằm trên tháp thượng, cầm lấy một quyển sách địa lý Ân Như Tuyết thường đọc giải khuây xem.

“À, nói gì?” giọng nói vô tâm, không thêm đề ý tới.

“Nói là khi đến son trang nghi hè, mọi người đều là tỷ muội, muốn chiều cổ nhau.”

Nghe thế, Vĩnh Dạ để lại hứng thú, rất hiếu kì là giai nhân đang rửa tay trước mặt này sẽ trả lời như thế nào.

” Vậy nàng trả lời thế nào?”

“Như Tuyết không nói gì, chỉ cười cười.” Ân Như Tuyết lau sạch tay, nhận khăn mặt do Anh Đào đưa tới, tùy ý trả lời.

Vĩnh Dạ để không khỏi bật cười, chỉ biết là nàng không hiểu sự đời, người ta đang tìm kiếm đồng minh, nàng lại chế giễu.

“Hoàng thượng ngài làm sao vậy?” Ân Như Tuyết bôi thuốc mỡ xong, trở về tháp thượng ngồi.

Vĩnh Dạ để vẫy tay bảo cung nữ thái giám phục vụ trong phòng lui ra ngoài, bàn tay to chụp tới, kéo Ân Như Tuyết vào lòng, xoa xoa cái đầu không an phận trong lòng.

“Sau này nếu có người đến nữa, nàng cứ trả lời qua loa trước đi, không nên không có phản ứng gì như vậy.”

Đây là tình hình gì vậy? Lẽ nào Hoàng đế đang dạy nàng làm thế nào trong cung đấu sao? Ân Như Tuyết không hiểu chớp chớp mắt. Nhưng vẫn tiếp tục làm nũng.

“Không muốn, ta không nói. Nói thì nhất định phải làm.”

Không xong rồi, làm nũng quá lớ rồi, quên mất, xưng ta rồi.

Nhưng mà Vĩnh Dạ để không có phản ứng gì cả, Ân Như Tuyết cũng yên tâm hơn.

Vĩnh Dạ để đang vuốt vuốt mái tóc đen dài của mỹ nhân đang nhu thuận nằm trong lòng, dùng tay một chút, trong lòng có chút phức tạp, chậm rãi mở miệng: “Nàng như vậy cũng tốt.”

Ân Như Tuyết lại nghe Hệ thống thông báo độ hảo cảm của Vĩnh Dạ để tăng thêm 10 điểm, cảm thấy khó hiểu. Vĩnh Dạ để lại đề cập đến chuyện nghỉ hè.

“Cảnh sắc ở sơn trang nghỉ hè rất đẹp, cũng rất mát mẻ, nàng sợ nóng như vậy, đến lúc đó, trẫm sẽ cho nàng ở Như Ý châu có được không?”

“Như Ý châu?” Ân Như Tuyết hơi ngạc nhiên.

“Như Ý châu trên đảo Kim Sơn, bên cạnh có hồ Kính Nguyệt. Trên Như Ý châu còn có núi giả, chòi nghỉ mát, cung điện, miếu thờ, công trình thủy tạ, mỗi khi có trăng thì đến đó ngắm trăng là đẹp nhất.”

Ân Như Tuyết hôm nay làm nũng rất thuận miệng: “Thiếp muốn ở Như Ý châu một mình. Không muốn ở cùng người khác.”

“Được.” Vĩnh Dạ để trả lời rất nhanh. Cho nên Ân Như Tuyết còn chưa kịp phản ứng lại: “Cái gì?”

“Trẫm nói được.” Vĩnh Dạ để rất kiên trì.

Ân Như Tuyết cọ cọ vào ngực Vĩnh Dạ để, cực kì thỏa mãn. Bây giờ có chút trông chờ kì nghỉ hè.

“Hoàng thượng, khi nào thì chúng ta đi?”

“Hai ngày sau đi, chờ trẫm sắp xếp chuyện trong cung xong đã.”

Cầm Tú hiện thì đang nùng tình mật ý, còn những nơi khác thì không có yên lành như vậy.

Đức Hoa cung của Đức phi nương nương là náo nhiệt nhất, hai Đại cung nữ của Đức phi là Mộ Vũ và Khinh Yên đang tích cực chỉ huy cung nữ thái giám trong cung tìm cái này cái kia.

Đức phi ngồi ở chủ vị, ôm công chúa Nhu Gia ăn điểm tâm ngọt.

Còn ở chỗ Vĩnh Yên cung của Thục phi nương nương thì đang chiêu đãi “Khách nhân” – bảo muội của Thục phi – An tu viên là người đang mang thai nghe tỷ tỷ nhà mình “Giáo dục”.

“Gần đây thân thể vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, mà ma tỷ tỷ phải tới chăm sóc muội rất tốt.”

“Tiểu hoàng tử vẫn khỏe chứ?”

An tu viên xoa bụng, biểu tình hạnh phúc, ra dáng người sắp làm mẹ tươi cười rạng rỡ, ý nói mọi chuyện đều rất tốt.

Căng thẳng trong lòng Thục phi cũng buông lỏng một chút, nhưng lại nhìn đến bụng của em gái, bàn tay cầm quạt không khỏi siết chặt. Nàng hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm như vậy lại chưa từng có tin vui. Nếu hài tử này là của nàng thì tốt biết mấy.

Vậy đông thiên điện của Vĩnh Yên cung thì đang có chuyện gì đây?

“Chủ tử, danh sách được đi nghỉ hè năm nay lại không có tên của nàng, phải làm sao đây?” Từ Vân có chút lo lắng.

Lệ mỹ nhân nhìn móng tay sơn đỏ, biểu hiện của nàng lúc này không hề giống với vẻ ngoài ngốc nghếch kiêu ngạo thường ngày, trái lại là thông tuệ.

“Yên tâm, Hoàng hậu nương nương của chúng ta chắc chắn sẽ đề bản tâu đi, bằng không với vị Vân mỹ nhân kia, hậu cung này còn có ai có thể tranh sủng ngoài ta chứ?”

Giọng nói đầy chế giễu.

Vừa nháy mắt đã đến ngày xuất phát đi sơn trang nghỉ hè rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đường đến sơn trang nghỉ hè rất bình yên, chẳng qua là lúc chuẩn bị khởi hành có thêm một tiết mục xen vào thôi.

Vốn dĩ Lệ mỹ nhân không có tên trong danh sách, nhưng lại xuất hiện trong đội ngũ xuất hành.

Ân Như Tuyết quả nhiên được phân đến ở Như Ý châu, theo như lời của Vĩnh Dạ đế.

Cảnh sắc ở Như Ý châu quả thực rất đẹp, mát mẻ, Ân Như Tuyết vừa đến đây đã lập tức thích nơi này.

Nàng chỉ mang theo hai đại cung nữ, những cung nhân hầu hạ khác ở sơn trang đã có. Các cung nhân đều rất có quy củ, đã dọn dẹp Như Ý châu gọn gàng sạch sẽ từ sớm.

Anh Đào và Nguyệt Nha cẩn thận quét dọn các gian phòng một lần nữa, sửa sang lại giường chiếu, đổi rèm giường thành màu chủ tử thích, xoay giường hướng về phía cửa sổ, cắm hoa sen mới vừa hái từ hồ Kính Nguyệt vào bình hoa.

Gian phòng rực rỡ hẳn lên, Ân Như Tuyết rất hài lòng với năng suất làm việc của họ.

“Nô tài Triệu Tuần thỉnh an mỹ nhân chủ tử.” Người nói là một tiểu thái giám đã làm việc ở sơn trang rất lâu rồi.

Triệu Tuần này cũng là người trong cung, hoạt bát khéo léo, làm người cũng không tệ. Chẳng qua vì vận khí không tốt, nên mới bị phân đến làm việc ở sơn trang.

Sơn trang này quanh năm không có một chủ tử ở, tất nhiên cung nhân phục vụ ở nơi này sẽ không có cơ hội thăng tiến. Hướng chỉ các chủ tử cho dù đến đây, thì cũng chỉ là trường hợp đặc biệt, nếu đến đây nhất định sẽ mang theo tâm phúc của mình, cho nên cung nhân phục vụ ở đây có thể được quay lại trong cung ngày càng ít.

Năm nay vừa nghe tin các quý nhân và chủ tử trong cung muốn đến nghỉ hè sớm, cung nhân ở sơn trang đã cố gắng nghỉ hết cách.

Triệu Tuần rất thông minh, bỏ ra rất nhiều công sức mới biết được Vân mỹ nhân là người đang rất được sủng ái.

“Triệu Tuần sao?”

Triệu Tuần thấy mỹ nhân chủ tử phía trước nhớ tên của mình, tranh thủ nói vài lời để làm Ân Như Tuyết hài lòng:

“Hôm nay nô tài thật may mắn được nương nương nhớ kỹ tên, tổ tiên của nô tài đã phù hộ rồi.”

Ân Như Tuyết bị động tác và ngôn ngữ khoa trương của tiểu thái giám chọc cười.

Triệu Tuần thấy Vân mỹ nhân nở nụ cười, lập tức giới thiệu bản thân:

“Nô tài sống ở đây đã lâu, trí nhớ cũng không tệ lắm. Tất cả cảnh trí lớn nhỏ ở sơn trang này nô tài đều biết.”

Ân Như Tuyết cảm thấy hứng thú hỏi:

“Vậy người nói một chút xem, bên trong sơn trang này cảnh trí chỗ nào đẹp nhất?”

Triệu Tuần vuốt mũi ngửa: “Cảnh trí ở Như Ý châu này là tinh xảo, đẹp nhất, ngoài ra ở đây ngắm trăng là tuyệt nhất.”

“Còn gì nữa không?”

Triệu Tuần thấy Vân Mỹ nhân không quan tâm chuyện này, cũng đã dẹp bỏ chuyện nịnh bợ qua một bên, thao thao bất tuyệt:

“Ngoại trừ Như Ý châu, còn có Bích Liễu viên phong cảnh cũng rất đẹp. Cây lá sum xuê, xanh um tươi tốt, nước hồ trong xanh, thật sự rất đẹp. Được rồi, trong Bích Liễu viên còn có đình Bích Liễu nữa...”

Ân Như Tuyết thấy Triệu Tuần thuộc phong cảnh sơn trang như lòng bàn tay, miêu tả cảnh trí rất sống động, đặc biệt là Bích Liễu viên. Nàng chưa bao giờ ủy khuất chính mình, cho nên quyết định lập tức đến Bích Liễu viên.

Còn rất hăng hái bảo Anh Đào mang theo hộp đàn màu xanh.

Vừa bước vào Bích Liễu viên, nhiệt độ như đã giảm xuống, nhưng Ân Như Tuyết rất vừa lòng, cảnh trí ở chỗ này so với miêu tả càng đẹp hơn.

Hai hàng liễu ven đường thẳng tắp, cành liễu cao la đà trên mặt nước. Từng cành liễu xanh mướt, là liễu um tùm rũ xuống, tư thế ôn nhu dưới ánh mặt trời.

Ân Như Tuyết dẫn theo cung nhân, chậm rãi bước theo đường nhỏ dẫn vào đình Bích Liễu.

Hoàn cảnh tốt như vậy, tâm tình tất nhiên cũng sẽ vui hơn.

Ân Như Tuyết gảy một khúc thanh tâm, giai điệu đơn giản, âm thanh lịch sự tao nhã, hòa với cảnh sắc của Bích Liễu viên càng làm tăng thêm sự hoàn hảo của điệu nhạc. Đột nhiên từ xa truyền đến tiếng sáo.

Tiếng đàn trong suốt, tiếng sáo thanh thúy, hòa vào nhau càng thêm hoàn hảo, một khúc thanh tâm càng đi sâu vào lòng người hơn.

Tề vương gia Liên Cẩn vừa bước ra từ chỗ Vĩnh Dạ đế thì vừa vặn nghe được tiếng đàn. Hắn vốn rất thích nhạc, không khỏi dừng chân lắng nghe. Khúc nhạc đơn giản, phong cách lại tươi mát, nghe xong một nửa thì không nhận được lấy sáo ngọc luôn mang theo bên người khẽ lên môi thổi hòa theo.

Một khúc kết thúc, hai bên cảm sáo đều rất thỏa mãn.

Dù sao tri âm cũng rất khó tìm.

Liên Cẩn vội vã quay lại chỗ Vĩnh Dạ đế. Vĩnh Dạ đế đang phê duyệt tấu chương, thấy người vừa mời đi khỏi chưa bao lâu đã vội vàng chạy về, buông bút trong tay xuống, hỏi một câu:

“Sao vậy?”

“Hoàng huynh, ta vừa nghe được một khúc nhạc, bài nhạc rất đơn giản, nhưng lại làm người nghe tâm bình khí hòa. Người đánh đàn này thật sự là cao thủ.”

Chỉ cần nghe Tề vương miêu tả, Vĩnh Dạ đế đã đoán được người này là ai. Vĩnh Dạ đế biết rõ tính tình của đệ đệ, cực kỳ yêu nhạc. Cũng không có gì kỳ lạ, trả lời: “Theo lời người nói thì người đó chính là Vân Mỹ nhân vừa mới tiến cung của trẫm.”

Mặc dù Tề vương yêu nhạc, nhưng không đến mức u mê, đã sớm đoán được người diễn tấu ở sơn trang hôm nay nhất định là nữ nhân của Hoàng huynh. Hỏi như thế, chẳng qua là vì nhìn không được đã cùng hòa tấu với tiếng đàn, tìm đến báo với Hoàng huynh một tiếng mà thôi, dù sao thì cũng rất khó mới tìm được tri âm như thế.

Bên này Ân Như Tuyết vừa thưởng phong cảnh xong, tấu khúc xong, thấy rất thỏa mãn trở về Như Ý châu.

Bên trong Như Ý châu, Anh Đào mang đàn cất đi, Nguyệt Nha thì châm trà.

Ân Như Tuyết đang được cung nữ hầu hạ thay quần áo, sau khi rửa mặt thì nằm trên tháp thượng, hưởng thụ cung nhân xoa bóp chân và quạt. Chợt nhớ đến tiếng sáo kia, trong lòng thấy hiếu kỳ:

“Các người có biết tiếng sáo lúc nãy là của ai không?”

Cung nữ đang xoa bóp chân vốn luôn ở sơn trang, ngẩng đầu, trả lời: “Nô tỳ nghe nói Tề vương gia là cao thủ thổi sáo. Hơn nữa Tề vương gia cũng hay đến sơn trang tìm Hoàng thượng lúc nghỉ hè.”

Ân Như Tuyết tò mò hỏi tiếp: “Tề vương gia sao? Sao ta chưa từng nghe qua vậy?”

Nguyệt Nha đã sớm sống trong cung, mặc dù không phải cực kỳ tinh thông các tin tức, nhưng cũng có nghe qua. Nghe được câu hỏi của Ân Như Tuyết,

nói ra những điều mà mình biết.

“Tề vương gia quanh năm không sống ở Kinh Thành, cho nên chủ từ mới không biết.”

Thấy Ân Như Tuyết có ý muốn nghe tiếp, Nguyệt Nha bảo các cung nhân khác lui xuống rồi mới tiếp tục.

“Tề vương gia là đệ đệ ruột của thánh thượng, thân phận tôn quý, diện mạo tuấn lãng, mi thanh mục tú, là người ôn nhu đa tình, từng là nam nhân được hoan nghênh nhất Kinh Thành. Trước đây, vị trí chính phi của Tề vương gia còn trống, rất nhiều quý nữ ở Kinh Thành đều có ý với Tề vương gia, cho dù Tề vương gia đã có nhiều thê thiếp xinh đẹp, nhưng các quý nữ đều nguyện ý.”

“Thế nhưng Tề vương gia này trong một lần đi Giang Nam gặp được một vị cô nương thì đã nhất kiến chung tình. Cô nương kia chỉ là nữ nhi của một vị huyện lệnh, thân phận địa vị đó còn không đủ tư cách để làm thiếp của Tề vương gia. Nhưng Tề vương gia lại không quan tâm, dám cầu xin thánh thượng. Thánh thượng không chịu được khẩn cầu của Tề vương gia, đã đồng ý.”

“Lúc đó, chỉ là con gái của một huyện lệnh lại bay lên cảnh cao thành Vương phi, tất cả mọi người đều cảm thán không thôi. Tề vương gia thành hôn với vương phi xong cũng rất gắn bó, có một người con gái, tên là Minh Châu, luôn được yêu thương như hòn ngọc quý trên tay. Nhưng cuộc vui lại ngắn ngủi, địa vị nhà mẹ đẻ của Vương phi thấp, nên luôn bị tiểu thiếp trong phủ ức hiếp, Tề vương gia lại ôn nhu đa tình thành tính. Vương phi dần bị thất sủng. Vài năm sau, Vương phi cũng qua đời.”

“Vậy quận chúa thì sao?”

Anh Đào tiếp lời của Nguyệt Nha: “Chỉ nghe nói tình cảm của quận chúa Minh Châu và Tề vương gia không tốt lắm.”

Nguyệt Nha đang bận rộn, thấy chuyện này khá riêng tư, nên cung nữ đang quạt ra ngoài, tự mình quạt, tiếp tục nói: “Tề vương phi tính tình nhu nhược, Tề vương gia thì không đoái hoài đến chuyện ở nội viện. Tề vương phi phải chịu rất nhiều ủy khuất, tích tụ lâu ngày thành tâm bệnh.”

“Nhưng mà sau khi Tề vương phi qua đời, nghe nói Tề vương gia rất đau khổ, sau đó thay đổi tính tình không còn đa tình nữa, chỉ muốn vui vẻ. Cũng không ở lại Kinh Thành đây thương tâm đó nữa, ngay cả những mỹ nhân ở hậu viện cũng giải tán.”

“Quận chúa Minh Châu thì từ nhỏ đã luôn bên cạnh mẫu thân, vừa lên 8,9 tuổi thì đã hiểu chuyện. Từ khi còn bé mẫu thân và mình luôn được sủng ái nhưng về sau lại không được hỏi thăm, mẫu thân qua đời, đã sớm cảm nhận được nhân tình nóng lạnh, cho nên có hiềm khích với phụ thân, không còn thân cận với phụ thân nữa.”

“Đúng vậy. Đúng vậy.” Anh Đào nói: “Nô tỳ cũng có nghe người khác nói, quận chúa Minh Châu là người kỳ quái. Chưa bao giờ nói chuyện với Tề vương gia một câu, ngay cả chuyện ngồi cùng bàn ăn cơm cũng rất hiếm.”

Ân Như Tuyết chỉ cười cười, lời đồn đại trong Kinh Thành đến tột cùng là có mấy phần chân thật, mấy phần là giả dối chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Từ trước đến nay, Hoàng hậu nương nương đều không đi sơn trang nghỉ hè. Vì Hoàng hậu luôn phải trấn giữ hậu cung, xử lý mọi chuyện ở lục cung nên không thể tùy tiện xuất cung.

Cho nên đến sơn trang không cần phải đi thỉnh an mỗi ngày, hướng hồ người có địa vị cao nhất trong đợt nghỉ hè này chỉ có Đức phi, mà Đức phi lại bận chăm sóc tiểu công chúa, đến đây đa số là phi tần mới nhập cung, mấy ngày nay Ân Như Tuyết rất thỏa mãn.

Sau khi đến sơn trang thì Vĩnh Dạ đế càng thường qua đêm ở Như Ý châu, nhưng phần lớn là đến lúc sẩm tối. Ban ngày Ân Như Tuyết dẫn Anh Đào và bọn Nguyệt Nha đi theo Triệu Tuần dạo chơi ở sơn trang ngắm cảnh.

Về phần những tiếp dư, mỹ nhân gì đó, nơi ở của bọn họ cách Như Ý châu rất xa, cho nên chưa từng đến qua. Hướng chi Vân mỹ nhân nổi tiếng là thanh cao, không muốn lui tới với các phi tần khác, lúc còn trong cung không biết có bao nhiêu phi tần nương nương muốn qua lại với Vân mỹ nhân, nhưng đều bại trận trở về. Cho nên Như Ý châu cũng không náo nhiệt như chỗ các phi tần khác, bình thường chẳng có tỷ muội nào đến.

“Như Tuyết.”

Hôm nay Ân Như Tuyết không có như mọi khi ra ngoài đi dạo, mấy ngày trước đi quá mệt rồi, nên nghỉ một ngày ở trong phòng chơi.

Nghe thấy tiếng của Vĩnh Dạ đế ở ngoài cửa, có hơi kinh ngạc, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vĩnh Dạ đế vào trong phòng, thấy Vân mỹ nhân của hắn đang ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay còn đang cầm một cành hồng đỏ.

Cho cung nữ trong phòng lui ra hết, đi đến phía trước, néo néo khuôn mặt mỹ nhân một cái, trêu đùa:

“Bên ngoài có gì đẹp đến mức làm nàng xuất thần như vậy, trẫm không biết đấy.”

Ân Như Tuyết nhẹ nhàng liếc Vĩnh Dạ đế, chu miệng làm nũng:

“Thiếp nhìn một chút hôm nay mặt trời mọc ở hướng nào thôi.”

Vĩnh Dạ đế ra hiệu cho Ân Như Tuyết đưa cành hoa trong tay sang, giải thích: “Hôm nay chính sự ít, trẫm đã sớm xử lý xong, nên mới tới thăm nàng một chút. Thế nào, vẫn còn mất hứng sao?” Thanh âm càng về sau càng nghiêm túc, nhưng mà ý tứ trêu đùa đã hiện rõ hết mười phần trong mắt rồi.

Ân Như Tuyết ngoan ngoãn đưa cành hoa sang, lấy lòng mang cả bình hoa sang chỗ Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế thấy khuôn mặt lấy lòng của Ân Như Tuyết, không nhịn nổi, buông cành hoa trong tay xuống, ôm nàng, hung hăng hôn một cái.

Ân Như Tuyết nhu thuận nhắm mắt lại, nhận âu yếm của Vĩnh Dạ đế.

Lúc hai người đang tình nồng ý mật, Tần Thuyên đứng bên ngoài lại phá hủy bầu không khí.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Tề vương gia cầu kiến.”

Vĩnh Dạ đế cau mày, Tề vương gia này làm sao vậy? Hắn vốn đâu phải là người lỗ mãng, hôm nay lại không biết lễ nghĩa như vậy, còn chạy đến Như Ý châu cầu kiến nữa.

Vĩnh Dạ đế gặp Tề vương gia ở chính điện Như Ý châu. Ân Như Tuyết cũng không đi theo, ngoan ngoãn chờ ở bên trong.

Lúc Ân Như Tuyết hơi buồn ngủ thì Vĩnh Dạ đế mới trở lại.

Vĩnh Dạ đế đến thấy tiểu nữ nhân nằm trên tháp thượng sắp ngủ thì cảm chán mỏng đến đắp lên người nàng.

Ân Như Tuyết cảm thấy có người đến, mắt vẫn còn sưng mờ mờ ra, hỏi một câu, làm sao vậy? Có chuyện gì quan trọng sao?

Vĩnh Dạ đế nhếch mép, lời nói có chút khó chịu.

“Cũng không có gì, chỉ là Tề vương gia cầu trẫm ban cho một nữ nhân thôi.”

Vĩnh Dạ đế nhỏ giọng nói chuyện nhưng giọng điệu lại khá nặng nề.

Ân Như Tuyết nghe xong lời này, giật mình một chút, không tự chủ nói một câu:

“Là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nào vậy? Đến mức Hoàng thượng cũng không muốn ban chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, giọng nói nồng nặc mùi giấm, ngay cả nàng cũng thấy kinh hãi.

Đương nhiên là Vĩnh Dạ đế cũng ngửi thấy mùi giấm chua nồng nặc này. Cười to:

“Toàn là mùi giấm thôi, có bình giấm chua vừa mới đổ à.”

“Hệ thống thông báo, hệ thống thông báo, độ hảo cảm của Vĩnh Dạ đế đã đạt 100. Chúc mừng người chơi, hệ thống tặng cho một vé đổi vật phẩm ở cửa hàng, mở ra cấp độ mới từ 100 – 500.”

“Độ hảo cảm đã đầy rồi sao? Vậy có phải đã xong rồi không?”

Hệ thống không chút do dự đập tan mộng đẹp của Ân Như Tuyết.

“Hệ thống nhắc lại ý chính, bây giờ độ chân tình mới chính thức mở ra, độ chân tình rất quan trọng và khó đạt được.”

Ân Như Tuyết bị Hệ thống thông báo cho một hàng dấu X, cũng đã quên mất mình đang ngẩn ngơ. Lại nghe tiếng cười sang sảng của Vĩnh Dạ đế, bước xuống ôm cô Vĩnh Dạ đế đùa giỡn, nhất định phải hỏi rõ Vĩnh Dạ đế mới được.

Ân Như Tuyết mềm mại yêu kiều như thế, Vĩnh Dạ đế cũng không nghĩ nhiều, nói ra hết. Dù sao, với tính tình của Tề vương, việc này mọi người sẽ biết nhanh thôi, huống hồ chỉ việc này cũng không có gì không thể nói.

“Tề vương nhìn trúng một nữ tử, cầu trẫm ban nàng ta cho hần làm chính phi.”

Ân Như Tuyết không hiểu, “Không phải từ khi chính phi của Tề vương qua đời thì hần không còn nhìn tới cô gái nào nữa sao?”

Vĩnh Dạ để tiếp tục giải thích: “Trẫm phái người đi điều tra cô nương này, chỉ là con gái của một ngư dân, cô nương này đáng về không tốt, nhưng diện mạo thì khá giống Tề vương phi. Tề vương cầu trẫm tử hôn chẳng qua là muốn nâng cao thân phận cho cô nương đó. Vốn dĩ không phải là việc khó làm.”

Ân Như Tuyết thấy Vĩnh Dạ để nghiêm túc, cố tình chọc hấn cười: “Đó không phải là ‘Người đã qua đời, chỉ ta chờ đợi, từ nay về sau người ta yêu đều giống nàng’ sao?”

Quả nhiên nét mặt của Vĩnh Dạ để dịu đi một chút, gật đầu.

“Là thế này. Trẫm đã phái người điều tra, cô nương này không phải là một người đang hoàng, đã sớm gả cho người khác, thanh danh ở quê nhà cũng không tốt. Nữ tử như vậy sao có thể xứng với đệ đệ của trẫm chứ?”

“Nhưng mà Tề vương rất cố chấp.”

Ân Như Tuyết đột nhiên có suy nghĩ.

“Vậy con gái của Tề vương và Tề vương phi - quận chúa Minh Châu có biết chuyện này không?”

Trong mắt Vĩnh Dạ để lóe lên tia sáng, nhưng vẫn ôm eo người đang ôm cổ mình nằm trên tháp thượng.

“Nàng nghỉ ngơi với trẫm một chút.”

Nói xong thì nhắm hai mắt lại. Lúc Ân Như Tuyết nhắm mắt lại thì nhận được thông báo của hệ thống.

“Hệ thống thông báo, người chơi đã nhận được nhiệm vụ phụ: Xóa bỏ hiểm khích của Tề vương và con gái Minh Châu.”

Từ lúc Tề vương gặp được Sở Vân, trong lòng luôn mừng như điên không thể dè nén.

Những năm gần đây, tuy đã đặt hết tinh lực lên đàn sáo, nhưng đêm khuya thanh vắng, nửa đêm tỉnh giấc, chỉ thấy sáo ngọc đỉnh ước năm đó bên mình, không còn giai nhân, trong lòng trống rỗng.

Lần này nhìn thấy Sở Nguyệt dung mạo giống Sở Vân đến bảy tám phần, khóe mắt hẳn có hơi uрон ướt. Lần này hẳn nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, không thể phạm sai lầm như trước kia nữa.

Hắn đưa Sở Vân đi khỏi chỗ ở bản cùng của ngư dân, chuẩn bị cho nàng một gian phòng, tuyển người hầu, ngay cả bài biện trong phòng cũng tự mình làm. Thậm chí còn lập tức gấp gấp chạy đến sơn trang tìm Hoàng huynh xin tử hôn.

Mặc dù Hoàng huynh không lập tức đồng ý tử hôn, nhưng đã đáp ứng sẽ suy nghĩ một chút.

Ngày hôm sau, Tề vương thấy thái giám đến truyền chỉ, nhưng lại không phải là Hoàng thượng tử hôn, mà là Vân mỹ nhân mời quận chúa Minh Châu. Tề vương thông tuệ, sao lại không biết là Hoàng huynh muốn gặp cô cháu gái Minh Châu này. Tuy Tề vương không hiểu gì, nhưng vẫn phái người báo cho Minh Châu.

Chỉ chốc lát sau, người gác cổng vào báo lại quận chúa Minh Châu đã đi theo thái giám truyền tin. Tề vương vốn có chút chờ đợi muốn thấy con gái cuối cùng lại thất vọng, ngay cả chuyện diện mạo Sở Nguyệt có mấy phần giống Sở Vân cũng quên mất.

Tề vương gia cười khô, đứa con gái này chán ghét hẳn đến mức nào, ngay cả gặp mặt cũng không muốn.

Minh Châu vào sơn trang, thì có thái giám dẫn nàng đến Như Ý châu. Minh Châu cảm thấy kỳ lạ, Vân mỹ nhân và mình không quen biết nhau, sao lại muốn đi dạo với mình.

Ân Như Tuyết ngồi ở chính điện của Như Ý châu, lo lắng không biết khẩu vị của tiểu cô nương này như thế nào, phân phó Anh Đào và Nguyệt Nha chuẩn bị vài loại điểm tâm, còn pha trà hoa hồng, lại dùng bộ trà cụ in hoa viền vàng. Nghe thông báo quận chúa Minh Châu đã đến vội cho người đón vào.

Nhìn qua quận chúa Minh Châu mới tám chín tuổi, đáng người nhỏ nhắn, vẫn chưa trưởng thành. Nhưng hành động lại khéo léo, giữa chân mày đầy vẻ thông minh hiểu chuyện, lại trưởng thành hơn tuổi. Ân Như Tuyết hơi đau lòng, đứa nhỏ như vậy, ở hiện đại cũng chỉ học tiểu học thôi, cả ngày vẫn vui vẻ nháo loạn.

Ân Như Tuyết không nói gì, chỉ phân phó cung nữ bưng điểm tâm và trà lên bày trước mặt quận chúa.

Minh Châu không hiểu, thấy Vân mỹ nhân đặt đồ ăn ở trước mặt mình, nhếch miệng, cầm một miếng bánh ngọt ăn. Bày ra một bộ dáng tươi cười, âm thanh non nớt: “Vân mỹ nhân, người bảo Minh Châu đến đây là có chuyện gì vậy?”

Ân Như Tuyết không đáp lại hỏi: “Quận chúa có biết chữ không?”

Minh Châu không hiểu gì, nhưng vẫn trả lời: “Trong phủ có tiên sinh dạy học, Minh Châu thích đọc sách, có biết vài chữ.”

Ân Như Tuyết đưa tư liệu về cô gái tên Sở Vân do Vĩnh Dạ để chuẩn bị cho Minh Châu xem.

“Sở Vân, người ở Sở Gia thôn, là con gái của một ngư dân. Vừa mới chịu tang chồng, sau đó lại có quan hệ không rõ ràng với nam nhân hàng xóm, bị người xung quanh khinh thường. Mấy ngày trước gặp được Tề vương, sau đó được sắp xếp cho ở một tòa nhà lớn ở Kinh Thành.”

“Dung mạo của Sở Vân rất giống với Tề vương phi đã mất.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Chương 32

Minh Châu thanh khiết thông minh, nhìn thấy người trong bức họa giống mẫu thân, đã hiểu hơn phân nửa. Hơn nữa, tuy rằng nàng không thích gặp mặt Tề vương, nhưng bình thường vẫn nghe ngóng được tin tức, huống chi động tĩnh lần này cũng không nhỏ.

Nhìn những tư liệu này, tay Minh Châu siết thật chặt, nhưng vẫn cố gắng ngẩng đầu, tươi cười, nói lời cảm tạ với Ân Như Tuyết, nhưng rốt cuộc thì nàng vẫn là một tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, giọng nói còn có chút run run.

Ân Như Tuyết không nói gì, nhưng nghĩ quận chúa Minh Châu sắp không chịu nổi nữa rồi. Cũng phải người đưa quận chúa trở về.

Lúc quận chúa Minh Châu trở về thì Tề vương đang ở thư phòng. Nghe hạ nhân vương phủ bẩm báo quận chúa đã trở về, vội bỏ quyển sách trên tay xuống, bước ra khỏi thư phòng.

“Minh Châu.”

Tề vương thấy nữ nhi Minh Châu đã lâu ngày không gặp vừa bước vào chính viện, hô một tiếng.

Minh Châu dừng bước nhưng không có xoay người lại.

Trong lòng Tề vương đối với vợ và con gái tràn đầy hổ thẹn và hối hận, lúc này gặp con gái lại không biết phải nói thế nào. Chỉ hỏi một câu: “Vân mỹ nhân gọi con đến đi dạo, không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Khóe miệng quận chúa Minh Châu cong lên, cười nhạt, lắc đầu rồi bước vào chính viện.

Tề vương biết là chủ đề mình tìm được không hay lắm, chỉ đành nhìn theo con gái đi thẳng vào chính viện không quay đầu lại, sau đó còn đóng chặt cửa lớn.

Từ sau khi chính phi Sơ Nguyệt qua đời, Tề vương cũng không bước vào chính viện nữa. Không phải là hắn không muốn vào, mà là Minh Châu không cho hắn vào. Tề vương thật sự mong muốn được con gái lượng thứ, cho nên không dám bước vào chính viện. Hắn đứng trước chính viện bồi hồi thật lâu, sau đó lại bỏ đi.

Quận chúa Minh Châu trở lại chính viện, phân phó vài câu với nữ hầu, rồi im lặng ngồi xuống cạnh bàn, nhìn bức họa mỹ nhân ở trên tường.

“Mẫu thân, không có kẻ nào có thể thay thế người được.”

Mấy ngày sau, Tề vương nghe hạ nhân bẩm báo, có một nữ tử tên Sở Vân cầu kiến.

Tề vương gia vốn rất khó chịu, vừa nghe đến tên Sở Vân, liền vội vàng bảo hạ nhân đón nàng vào phủ.

Sở Vân theo hạ nhân vào vương phủ, mới phát giác được phong thái của nơi này.

Sở Vân vốn dĩ là một ngư dân, đang trong lúc bần cùng. Gã cho người khác, ai ngờ lão công lại là một con quý đoan mệnh, đã trải qua những ngày tháng không tốt đẹp gì. Cho nên muốn dựa dẫm vào gã hàng xóm, nào biết đầu lại có thể gặp được vương gia đương triều chứ. Vương gia sắp xếp cho nàng ở một ngôi nhà thật lớn ở Kinh Thành, ăn ngon mặc đẹp.

Nàng nghĩ rằng đó đã là những ngày tháng hạnh phúc may mắn nhất, nhưng lại nghe nha hoàn phục vụ thân cận nói là vương phủ còn tráng lệ hơn nhiều lần.

Nghe thế, nàng có chút xúc động. Nhưng đầu ai biết được, Tề vương thật sự không có đến chỗ của nàng, làm nàng có chút thất vọng. Chiều hôm qua, cũng không biết tại sao lại có một nhóm người đến đập phá chỗ của nàng. Chính mình còn đang run sợ thì nha hoàn bên cạnh lại nảy ra một chủ ý, nói nàng nên đến vương phủ kể lại chuyện này cho vương gia, biết đầu lại có thể quang minh chính đại vào vương phủ ở.

Tề vương thấy Sở Vân, thấy nàng giống thê tử đã mất đến bảy tám phần, trên mặt lại đầy vẻ u sầu, cảm thấy đau lòng, vội vàng hỏi thăm.

Sở Vân thấy thời cơ đã đến, thêm dầu thêm muối kể lại chuyện chiều hôm qua.

Tề vương gọi quản gia đến, lúc đang phân phó hần sai người điều tra chuyện này một chút thì ngoài cửa truyền đến tiếng nói.

“Không cần phải điều tra, là ta phái người đến đập phá tòa nhà đó. Còn nữa, ta cho người biết, nữ nhân này, ta không chấp nhận.” Đúng là giọng của con gái Minh Châu.

Tề vương nghe được có chút sững sờ, Minh Châu lại chịu nói chuyện với hần.

Sở Vân thấy Tề vương chần chờ không lên tiếng, lại thấy người vừa nói chuyện cực kỳ chán ghét mình chẳng qua cũng chỉ là một tiểu cô nương tám chín tuổi, liền mở miệng, “Người.”

Còn chưa kịp nói xong đã bị Tề vương cắt đứt.

“Minh Châu, nàng ta sao?”

Trước giờ Minh Châu không muốn nói chuyện với Tề vương, lần này chẳng qua là không thể nhịn được khi thấy hần ra vẻ ta đây như vậy. Trước đây mẫu thân còn sống, thì không nghĩ đến mẫu thân, sau khi mẫu thân qua đời lại làm như là hoài niệm thương nhớ muốn chết theo. Bây giờ lại còn tìm một người có vẻ ngoài giống mẫu thân về làm thế thân nữa chứ.

Minh Châu khó chịu lên tiếng: “Nàng ta sao? Nàng ta thế nào? Ta cho người biết, nàng ta vĩnh viễn không đủ tư cách thay thế mẫu thân của ta.”

Trước đây Minh Châu rất được sủng ái, tính tình cũng thẳng thắn. Sau này tuy rằng vì mẫu thân qua đời, không thể hòa hợp với phụ thân, mới kìm chế tính tình lại một chút, nhưng bên trong vẫn rất thẳng thắn. Mặc dù nhìn vẻ bề ngoài rất ôn hòa, nhưng khi tức giận thì có thể làm cho người ta ghen chết.

Tề vương bị Minh Châu nói như thế thì ghen tức, nhưng vẫn không có cách nào, tức giận được sao? Đây là nữ nhi duy nhất của hần và Sở Nguyệt.

Phát phát tay, ý bảo hạ nhân dẫn Sở Vân đang sợ hãi đi chỗ khác.

Minh Châu nhảy bén, biết chuyện này nếu kết thúc tại đây, cô nương này nhất định sẽ trở lại.

Nhìn Tề vương: “Đến chính viện.”

Vừa đặt chân vào chính viện, Tề vương tựa như người mất hồn.

Chính viện hoang vu, không còn phồn hoa mỹ lệ như trong trí nhớ của hần nữa.

Những bụi hoa trước kia đã héo rũ, đó là hoa mà hần tự mình mang từ quê nhà của Sở Nguyệt đến trồng cho nàng.

Xích đu trước kia cũng đổ nát, chỗ đó, trước đây hần và Sở Nguyệt cùng ôm Minh Châu vui đùa với nhau.

“Thế nào? Phụ vương.” Nhìn vẻ khiếp sợ trong mắt Tề vương, Minh Châu phun ra một câu châm chọc “Phụ vương”. “Tại sao lại như vậy?”

“Những năm gần đây, chính viện đều như vậy. Ta không muốn để người khác tu sửa chính viện. Phụ vương, người có nhớ lúc mẫu thân bệnh nặng thì người ở đâu không?”

“Phụ vương, người có nhớ lúc mẹ con chúng ta bị hạ nhân khinh thường ức hiếp thì người ở đâu không?”

“Phụ vương, người có nhớ lúc mẫu thân qua đời thì người đang ở chỗ của di nương nào không?”

Tề vương nói không nên lời, lùi về sau mấy bước.

“Có phải người định nói là người không biết không. Năm đó lúc người hứa hẹn với mẫu thân sẽ đối tốt với người cả đời, vì sao lại không làm được? Người cũng biết mãi cho đến lúc nắm mất xuôi tay, mẫu thân vẫn gọi tên người không?”

Mỗi lần Minh Châu đặt câu hỏi cho Tề vương là mỗi lần hần lui một bước. Hần không thể chạy trốn chết.

“Là ta không tốt. Sau khi mẹ con ra đi, mới tỉnh ngộ.”

“Vậy thì sao? Đối với mẫu thân mà nói, mẹ đã không cần nữa.” Một tiểu cô nương, lại có thể nói ra lời cứng cỏi như vậy, còn nhỏ như vậy, nàng đã phải chứng kiến sinh mệnh của mẫu thân từ từ héo tàn.

“Còn nữa, vĩnh viễn không có kẻ nào có thể thay thế mẫu thân của ta, là không đủ tư cách, ta cũng không cho phép.”

Tề vương buồn bực ra khỏi chính viện, nhìn thấy hạ nhân đang định hỏi hần làm thế nào với nữ nhân Sở Vân kia.

Trong lòng Tề vương tràn đầy hối hận với chính phi của mình, vừa nghe đến tên này, chân mày đã cau chặt lại, bảo là đuổi nàng trở lại làng chài.

Sở Vân vốn đang bị trông chừng ở sảnh lớn. Thấy quân gia tới, ngạo mạn cười hỏi: “Quân gia, vương gia nói sao?” quả nhiên tư thái mưòi phần tự nhiên, giống như đã xem mình là nữ chủ nhân của vương phủ này rồi.

Quân gia chẳng nhìn đến nàng, cũng không tiếp lời, chỉ ngoắc hai gia đình đến, ra lệnh tổng khứ cô nương này trở về Sở Gia thôn.

Sở Vân nghe vậy thì nóng nảy, vội hét lên.

“Ta muốn gặp vương gia, sao hân có thể đối xử với ta như thế chứ?” Quân gia vội vàng nhét giẻ vào miệng Sở Vân, hỏi thúc gia đình đem nàng đi.

Thành vương gia im lặng mấy ngày nay lúc này khen thưởng một nữ tử.

“Cảm Nhi, chuyện này làm rất tốt. Lui xuống lĩnh thưởng đi.”

“Đa tạ vương gia.”

Nữ tử vừa được ban thưởng chính là tiểu nha hoàn đã từng hầu hạ người suýt chút nữa thì trở thành Tề vương phi Sở Vân.

Thành vương gia nhìn bức họa trong tay, đôi mắt thâm sâu.

“Hừ, Tề vương sao. Truyền lệnh xuống, bản vương không muốn nhìn thấy nữ nhân có gương mặt này nữa.”

Tình cảm khi còn bé của Tề vương và Thành vương cũng không tệ lắm, tuổi của hai người cũng xấp xỉ, chơi đùa với nhau cũng rất vui, không giống người ca ca lớn tuổi kia, phải học tập rất nhiều, bình thường hai người cùng nhau chạy tới chạy lui trong cung.

Sau này, trưởng thành, trước nhiều nguyên nhân, quan hệ của hai người tuy không thân thiết như lúc bé nữa nhưng vẫn rất tốt.

Chỉ là sau đó, vì một nữ tử, hai người lại xích mích.

Thì ra là hai huynh đệ cùng gặp gỡ Sở Nguyệt. Nhưng Sở Nguyệt lại yêu thích Tề vương ôn nhu đa tình. Một bên là huynh đệ, một bên là nữ tử mình yêu thích, tuy rằng Thành vương kiêu trương bạt hổ (kiêu ngạo độc đoán) nhưng vẫn nhượng bộ.

Nhưng mà, sau đó Tề vương lại phụ Sở Nguyệt.

Đương nhiên là Thành vương rất buồn bực, từ đó về sau không còn hòa hợp với Tề vương nữa. Bí mật rồi công khai chen ép xem thường Tề vương, khi biết Tề vương giải tán cơ thiệp ở hậu viện, quanh năm không ở Kinh Thành mới chịu buông tha.

Mãi cho đến khi chuyện này xảy ra.

Vĩnh Dạ để đang xử lý chính sự thì đột nhiên nghĩ đến Tề vương, liền đặt bút xuống hỏi một câu.

Nghe được Tân Thuyên trả lời Tề vương gia đã đuổi Sở Vân về Sở Gia thôn.

Nhiu mày, không khỏi bất ngờ. Tề vương này trước nay luôn rất cố chấp, thật hiếm khi lại nghe lời như vậy.

Hỏi kĩ chuyện thì không khỏi nhìn vị tiểu chất nữ (cháu gái) này của mình bằng cặp mắt khác xưa.

Tân Thuyên thăm dò nét mặt của Vĩnh Dạ để mới cẩn thận nói ra hình như chuyện này Thanh vương gia có nhúng tay vào.

Sắc mặt Vĩnh Dạ để không thay đổi, tiếp tục cầm bút lên phê duyệt tấu chương.

Tân Thuyên thấy vậy cũng không dám quấy rầy, lùi sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Chương 33

Trong nội phòng Như Ý châu.

Lăn lộn một phen, tình cảnh thỏa thích đã qua đi, Vĩnh Dạ để nằm ngửa, tay không ngừng vuốt ve da thịt như ngọc của người trong lòng.

Ân Như Tuyết thì ngoan ngoãn ghé vào thân thể cường tráng của Vĩnh Dạ để.

Vĩnh Dạ để nhìn màn treo giường màu xanh trên đỉnh đầu, bỗng nhiên nói: “Màn treo màu xanh nhạt này quả nhiên là không đẹp bằng màu tím ở trong cung.”

Ân Như Tuyết ngẩng đầu, chỉ thấy hai gò má phấn hồng của nàng, ánh mắt mềm mại đáng yêu như nước.

Vĩnh Dạ để thấy một màn dụ người của giai nhân như vậy, đầu có nhìn được, lại bắt đầu không đứng đắn.

Ân Như Tuyết động tình nhỏ giọng rên rỉ.

Vĩnh Dạ để như đắm mình vào biển hương hoa hồng, chỉ cảm thấy mùi hoa hồng càng ngày càng nồng đậm. Hắn biết hằng ngày Ân Như Tuyết thích dùng hoa hồng tắm rửa, trước đây vẫn luôn cho là mùi hoa hồng trên người nàng là do quanh năm dùng hoa hồng tắm. Nhưng hiện tại có vẻ như không phải là như vậy. Mùi thơm này giống như tỏa ra từ sâu thẳm bên trong nàng. Càng động tình thì càng nồng hơn, càng động tình thì càng thơm.

Vĩnh Dạ để hôn lên đôi mắt kia, kéo một đường thẳng xuống cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nuốt tất cả những tiếng rên rỉ nhỏ vụn vào.

Tay của Ân Như Tuyết chống đỡ vô lực trên ngực Vĩnh Dạ để.

Vĩnh Dạ để một đường hôn xuống, cắn ngọc ngà, xương quai xanh xinh đẹp, cùng với hai vú tinh xảo.

Bàn tay to lớn của Vĩnh Dạ để vững vàng chế trụ hai cánh tay ngọc của Ân Như Tuyết.

Hai tay Như Tuyết bị Vĩnh Dạ để bắt được, không tránh thoát, không thể làm gì hơn là giãy giụa. Vĩnh Dạ để trở tay đặt hai cánh tay không an phận của Như Tuyết áp lên đỉnh đầu của nàng, tay còn lại rảnh rỗi chậm rãi dời xuống phía dưới.

Vĩnh Dạ để nhìn thân thể tiểu nữ nhân ửng hồng dưới thân, vui vẻ cười cười.

“Có muốn hay không?”

Như Tuyết phát hiện người phía trên bất động, bản thân lại cảm thấy chỗ nào đó cực kỳ trống rỗng, chính mình không thể kiên nhẫn chịu đựng nữa. Nghe được câu hỏi của người bên trên, không thể làm gì khác hơn là lung tung trả lời cho xong.

Vĩnh Dạ để nghe thấy nữ nhân dưới thân chỉ ưm ưm như mèo kêu, cũng không nhìn được, hưng hăng tiến vào.

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng.

Ân Như Tuyết từ từ mở mắt. Thấy nam nhân anh tuấn bên cạnh đang mở to cặp mắt hẹp dài nhìn nàng.

Ân Như Tuyết vẫn còn ngái ngủ, thay đổi một tư thế khác, còn mơ mơ hồ hồ nói gì đó.

Vĩnh Dạ để thấy dáng vẻ này của tiểu nữ nhân thì trong lòng yêu thích không ngớt.

“Hệ thống thông báo, độ chân tình của Vĩnh Dạ để +1.”

Đại não Ân Như Tuyết vốn vẫn còn hỗn loạn bị thông báo của Hệ thống làm cho thanh tỉnh.

“A, Hoàng thượng ngày vẫn chưa đi sao?” Nói xong còn muốn vén màn lên muốn xuống giường. Vĩnh Dạ để kéo tay của giai nhân đang tìm màn để vén, bỏ vào tay mình, không ngừng vuốt ve.

“Hôm nay trầm nghỉ thêm chút nữa.”

Ân Như Tuyết lại nằm xuống, ghé vào ngực Vĩnh Dạ để, lại nhớ đến nhiệm vụ phụ kia.

“Hoàng thượng, mấy ngày trước ta gặp quận chúa Minh Châu, cảm thấy rất thích cô bé.”

Vĩnh Dạ để biết quan hệ của Ân Như Tuyết với các phi tần ở son trang không tốt, cũng hào phóng nói: “Nếu nàng thích Minh Châu, thì thường gọi con bé đến chơi với nàng đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng. Quận chúa Minh Châu còn nhỏ như vậy, giống như một bông tuyết, thật sự vô cùng đáng yêu.”

“Bông tuyết sao? Trầm thấy Minh Châu đại khái thì giống trái pháo hơn.” Vĩnh Dạ để cười nói, trong giọng nói cũng...nói như thế nào đây, có một loại cảm giác kiêu ngạo, không hổ danh là quận chúa hoàng gia sao?

Ân Như Tuyết tò mò, vội vàng tránh thoát móng vuốt của Vĩnh Dạ để đang vuốt ve tay mình, nhưng lại thấy giữa mảy Vĩnh Dạ để nhấn lại thì lại không

có tiền đồ mà tự đặt tay lấp vào chỗ cũ.

Vĩnh Dạ để lúc này mới thấy thỏa mãn, tiếp tục vuốt ve tay ngọc.

Nhìn cái đầu nhỏ đang tựa vào ngực mình ngẩng lên, còn mở to đôi mắt long lanh nước, không nhanh không chậm mở miệng, kể lại chuyện quận chúa Minh Châu phái người đập phá căn nhà mà Tề vương an bày cho Sở Vân.

Ân Như Tuyết chất lưỡi.

“Tề vương gia phản ứng thế nào? Còn Sở Vân nữa?”

“Tề vương đã đuổi Sở Vân về Sở Gia thôn rồi.”

Đầu buổi chiều, quận chúa Minh Châu Tề vương phủ tự mình đến Như Ý châu bái phóng Vân mỹ nhân. Còn mang theo rất nhiều đồ ăn vặt từ bên ngoài nữa. Theo như quận chúa Minh Châu nói thì lần trước người mời ta ăn bánh ngọt, lễ thượng vãng lại, bây giờ ta cũng mời người ăn.

Ân Như Tuyết rất hài lòng, tiểu cô nương dù sao vẫn là tiểu cô nương, suy nghĩ vẫn đơn thuần, làm việc cũng trực tiếp, thích là thích, không thích là không thích. Nàng thích nhất những người như thế.

Ân Như Tuyết thích con nít, cũng rất hợp với con nít. Hai người ở cùng nhau rất thoải mái, chỉ chốc lát đã bắt đầu cười cười nói nói.

Quận chúa Minh Châu cũng rất thích vị Vân mỹ nhân này. Vóc người của Vân mỹ nhân xinh đẹp, lại kể những chuyện xưa cho nàng nghe. Từ mấy năm trước, sau khi mẫu thân qua đời, nàng đã không còn cơ hội để trải qua những chuyện âm áp thế này với trưởng bối rồi.

Ngẫm nghĩ lại, quận chúa Minh Châu là con gái của Tề vương, thân phận tôn quý, mà mẫu thân lại mất sớm, quan hệ của nàng và phụ thân lại không tốt, như mẫu và nha hoàn bên cạnh thì không thể dùng thân phận trưởng bối để dạy dỗ nàng. Tiểu hài tử cũng không thể tránh khỏi cảm thấy cô đơn. Mà Ân Như Tuyết lại vừa vặn xuất hiện dành cho nàng sự ấm áp.

Hai người trò chuyện một chút thì Minh Châu kể về mẫu thân của mình Tề vương phi.

“Mẫu thân là một người rất tốt.” sợ Vân mỹ nhân không hiểu được mẹ mình tốt đến bao nhiêu, quận chúa Minh Châu còn kể thật nhiều chuyện để làm ví dụ. “Bọn hạ nhân phạm sai lầm, mẫu thân chưa bao giờ phạt họ, ta nhớ có một lần...” cái miệng nhỏ nhắn của quận chúa Minh Châu không ngừng kể những ưu điểm của mẫu thân.

Ân Như Tuyết mỉm cười lắng nghe, không có gì là khó chịu.

Quận chúa Minh Châu càng nói thì thanh âm càng nhỏ dần, biểu tình cũng không sáng láng như trước nữa, ánh mắt cũng âm trầm.

“Sao vậy?” Ân Như Tuyết sờ sờ tóc của đứa bé.

“Ta cho rằng mọi người cũng rất tốt với mẫu thân giống như mẫu thân đối tốt với họ vậy. Chỉ là có lần ta ở bên núi giả nghe được nha hoàn nói xấu sau lưng mẫu thân. Ta mới biết được thì ra không phải tất cả mọi người đều thích mẫu thân. Ta đi hỏi mẫu thân, ta chỉ nhớ rõ mẫu thân cũng rất khó chịu, giống như là muốn khóc. Sau đó ta không dám nói tiếp nữa.”

“Sau đó phụ vương lại không còn đến chính viện nữa, càng lúc càng ít. Ta chỉ có thể cố gắng ở bên cạnh mẫu thân làm người vui vẻ.”

“Sau đó nữa, mẫu thân bị bệnh, bệnh rất nặng, mẫu thân cả ngày đều nằm ở trên giường. Nhũ mẫu cũng đi thỉnh phụ vương đến thăm mẫu thân. Thế nhưng phụ vương lại nói là không rảnh.”

“Mẫu thân không gặp được phụ vương, luôn tự biện hộ là do phụ vương bận quá. Thế nhưng ta biết rõ là phụ vương vừa xoay người thì đã đi thẳng đến biệt viện của di nương.”

Tay Ân Như Tuyết vuốt tóc quận chúa Minh Châu càng thêm ôn nhu, đau lòng.

“Mãi cho đến lúc mẫu thân qua đời, ta đã lập lời thề, sẽ không để ý đến phụ vương nữa. Cho nên sau khi mẫu thân qua đời, thấy vẻ mặt thống khổ của phụ vương, ta chỉ cảm thấy rất ghê tởm. Thấy di nương ở biệt viện làm bộ khóc lóc, ta lại nhớ đến những kẻ hạ nhân đã núp ở núi giả nói xấu mẫu thân ngày hôm ấy, trước mặt người khác thì một vẻ, sau lưng lại là một bộ mặt khác.”

“Cho nên, người cảm thấy không nên cho cha người sống tốt sao? Nếu không cùng hân ngồi ăn cùng bàn không để cho hân vào chỗ của mẹ người từng ở sao?”

Quận chúa Minh Châu gật đầu, vui đầu vào lòng Ân Như Tuyết.

Ân Như Tuyết nghĩ đến nữ nhân ở thời đại này, quả nhiên sùng ái của nam nhân là cái quan trọng nhất, nàng bắt đầu hiểu tại sao mọi người đều nói nữ nhân ở cổ đại thật bi ai.

Đối với nhiệm vụ hòa giải mối quan hệ của Minh Châu và Tề vương này để nó đi gặp quý đi.

Tề vương, tuy rằng hắn là tri âm của nàng, nhưng thái độ làm người thật sự là cận bã.

“Minh Châu, người có phải cảm thấy cha người rất đáng ghê tởm không?”

Cái đầu nhỏ của Minh Châu đang gục trong lòng Ân Như Tuyết gật nhẹ.

“Ta dạy người làm thế nào để nghiêm phạt hắn có được không?”

Minh Châu ngẩng cái đầu nhỏ lên, tò mò nhìn Vân mỹ nhân.

“Minh Châu, ta cho người biết, trên thế giới này điều dẫn dắt con người ta nhất không phải là nỗi đau thể xác mà là đau khổ trong tâm hồn.” Ân Như Tuyết chỉ vào vị trí của trái tim: “Tâm không yên bình, thì hắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Sau đó, hắn sẽ trần trọc, khóc không ra nước mắt, thống khổ.”

Nhìn ánh mắt mờ ảo của Vân mỹ nhân, Minh Châu cái hiểu cái không, gật đầu.

Ân Như Tuyết nở nụ cười, trong mắt có một tia điên cuồng.

Hệ thống ở trong đầu nàng giậm chân, giọng nói táo bạo: “Kí chủ, người làm vậy là đang cãi lời Hệ thống! Cãi lời Hệ thống! Nhiệm vụ phụ này mặc dù là do ký chủ gây ra ngẫu nhiên, nhưng Hệ thống không có cường chế tiếp nhận! Hệ thống có thể chấp nhận ký chủ không hoàn thành nhưng tuyệt đối không cho phép ký chủ làm ngược lại yêu cầu của nhiệm vụ!”

Ân Như Tuyết làm ngơ những tiếng thét chói tai trong đầu, vẫn dịu dàng cười nói với quận chúa Minh Châu: “Có thời gian rảnh thì đến thăm ta. Mang theo đồ ăn vặt nữa nha.”

Quận chúa Minh Châu nghiêm túc gật đầu.

Nhưng mà Anh Đào, Nguyệt Nha và những nha hoàn đứng gần đó đều chảy hắc tuyến đầy đầu, không biết phải làm thế nào, mỹ nhân chủ tử, đồ ăn vặt trong cung ở trong mắt người lại không bằng đồ ăn vặt ở bên ngoài sao?

Sau khi quận chúa Minh Châu hồi phủ vài ngày, lại nghe tin tức từ vương phủ truyền đến, Tề vương bị bệnh.

Vĩnh Dạ đế nghe xong, cũng phái thái y đến, thái y trở về chỉ bẩm báo là Tề vương mắc phải tâm bệnh, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Tối đến, Vĩnh Dạ đế đến Như Ý châu nghỉ ngơi, hai người nói chuyện phiếm thì nhắc đến Tề vương và quận chúa Minh Châu.

Nghe tin Tề vương bị bệnh, trong đầu Ân Như Tuyết lại vang lên một hồi chuông cảnh báo.

Vĩnh Dạ đế chỉ thấy người một giây trước đó còn đang cười tươi như hoa, giây tiếp theo sắc mặt đã tái nhợt ngã vào lòng hắn.

“Người đâu, Tân Thuyên, mau truyền thái y.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chương 34

Tin tức Vĩnh Dạ đế truyền thái y đến Như Ý châu chỉ chốc lát sau đã nhanh chóng lan truyền ra ngoài, chỉ trong một ngày đã truyền đến khắp ngõ ngách của son trang.

Những người được đến son trang nghỉ hè từ tiếp dư mỹ nhân đến các phi tần khác đều nhìn chăm chăm Như Ý châu. Vân mỹ nhân ở Như Ý châu mới tiến cung năm nay không thể nghi ngờ là nhất chi độc tú (1), không nói đến những phi tần mới khác, đến những lão nhân trong cung còn không khỏi không tị kỳ phong mang (2).

Mấy ngày ở son trang nghỉ hè, tuy Hoàng thượng có ghé qua chỗ của những phi tần khác, nhưng vẫn ở chỗ của Vân mỹ nhân nhiều nhất tiếp đến là Đức phi. Đức phi nương nung là mẫu phi của công chúa Nhu Gia, Hoàng thượng không có nhiều con nối dòng, đương nhiên rất yêu thương công chúa, Hoàng thượng thường đi thăm tiểu công chúa, mọi người cũng có thể hiểu mà không nói gì. Thế nhưng chỉ là một mỹ nhân nho nhỏ, có tư cách gì mà chiếm cứ Hoàng thượng chứ?

Lúc thái y đến, mọi người đều mong ngóng, tốt nhất là Vân mỹ nhân bị bệnh, thấy thân thể nàng mỏng manh yếu đuối, nhìn qua là biết không thể sống lâu rồi.

Bên trong Như Ý châu, đại thái y tuổi tác đã cao đang run rẩy bất mạch cho Vân mỹ nhân sắc mặt tái nhợt hôn mê bất tỉnh nằm trên giường. Hoàng thượng còn đang đứng bên cạnh quan sát từng động tác của thái y, vừa nhớ đến lúc Ân Như Tuyết té xỉu làm cho hấn luống cuống chân tay. Chẳng qua thân là một đế vương nên đã tập cho mình thói quen trấn định, đã để cho hấn có thể đề xuống sự hoảng loạn khẩn trương chỉ trong nháy mắt.

“Thái y, Vân mỹ nhân thế nào rồi?” nghe qua thì giọng điệu của Hoàng thượng không khác gì lúc bình thường, nhưng thái y cũng đã ở trong cung mấy chục năm rồi, mọi người đều đã thành tinh cả rồi, tất nhiên là không dám chậm trễ với người đang được sủng ái Vân mỹ nhân này rồi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Vân mỹ nhân không có bệnh, ngắt xỉu là vì cơ thể suy yếu mà thôi.” Thái y cung kính trả lời câu hỏi của Vĩnh Dạ đế.

Thái y trong cung nghĩ gì cũng chỉ nói một nửa, hướng chỉ nhìn sắc mặt của thái y, sợ rằng tình hình không đơn giản như vậy. Nhưng nhìn những cung nữ hầu hạ Như Tuyết đều ở đây, Vĩnh Dạ đế cũng không nhiều lời, chỉ bảo Tân Thuyên đưa thái y lui xuống bốc thuốc.

Vĩnh Dạ đế phân phó hai Đại cung nữ chiếu cố Vân mỹ nhân đang mê man trên giường, còn mình thì vén rèm, ra ngoài ngồi.

Tân Thuyên hiểu ý của Vĩnh Dạ đế, khi đi theo thái y lĩnh thuốc thì hỏi rõ tình hình thật sự của Vân mỹ nhân, còn đặc biệt dặn dò thái y phải chú ý tình hình của Vân mỹ nhân.

Thái y biết Tân Thuyên là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, những gì hấn nói cũng chính là ý của Hoàng thượng, không dám từ chối, liên tục gật đầu.

Vĩnh Dạ đế đang uống trà thì Tân Thuyên trở về, thấp giọng bên tai Vĩnh Dạ đế nói mấy lời.

“Hoàng thượng, lão nô đã hỏi kĩ thái y. Thái y nói, sức khỏe của Vân mỹ nhân cũng không khá lắm, tật xấu này đã có từ trong bụng mẹ, không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể cẩn thận chăm sóc thôi.” Vĩnh Dạ đế vuốt ve chén trà trong tay, đột nhiên cảm thấy chạm vào chén trà này không giống với những chén trà trơn truột như ngọc. Xem xét cẩn thận, mới nhớ lại chén trà này trong bộ trà cụ mà mình đã cho người chế tạo riêng có viền vàng chạm trổ hoa hồng trước đây.

Lần đầu gặp nàng là ở phía sau màn che, nàng thành thực gây một khúc nhạc, như khóc như tố, làm say lòng người nghe. Nhưng sau đó, nàng lại ôm đàn đi mất.

Gặp lại lần nữa thì nàng không chút phần son, quần áo tùy tiện nhưng vẫn là một mỹ nhân động lòng người. Ngày ấy nàng cười rộ lên tựa như một đóa sen chậm rãi nở ra, trong nháy mắt, kinh diễm một người đã quen với mỹ sắc như hấn.

Sau đó, ngày tuyển tú trong cung, nàng tiến vào Thể Nguyên điện cùng với mấy người nữ tử khác, nhưng tất cả mọi người đều nhìn nàng. Thắt lưng màu lam nhạt của nàng thanh lệ, nhưng nét mặt lại cực kỳ đậm mạc, nhìn qua trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nếu không phải hấn đã từng gặp nàng, chỉ sợ cũng không thể tin được, nữ tử như vậy đã từng e thẹn mím cười như đóa sen trong hồ, mà không phải là lạnh lùng như đóa tuyết liên mọc trên băng.

Vào cung mấy tháng, ngoại trừ lúc thỉnh an, còn lại thì chưa từng thấy nàng bước ra khỏi Cẩm Tú tiên, mà nàng ở trong mắt người khác tựa hồ là người thanh cao, không thể hòa hợp. Hấn nghe được những lời ong tiếng ve đó cũng chỉ cười cho qua, chưa từng để trong lòng. Nữ tử như vậy, có thân thể như vậy, tựa như một đóa hoa mà không có rễ, bề ngoài vô vị, thanh cao, nhưng trên thực tế lại đang sợ hãi. Hướng chỉ, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở nơi trắng hoa như thế, càng thấy rõ nhân tình.

Nàng vừa gặp Minh Châu đã yêu thích cũng không phải là không có nguyên do, có thể thân thể giống nhau cũng chính là duyên cớ.

Cung chịu nàng nhiều, thậm chí là những sủng ái nàng có được đã vượt qua cả phẩm vị của nàng, không hấn chỉ là tâm tư của hấn, nhưng nữ tử có quá khứ như vậy thật sự xứng đáng để cho hấn sủng ái.

Thân thể nàng không tốt, hấn biết. Thỉnh thoảng hấn đến Cẩm Tú tiên hoặc là Như Ý châu vào ban ngày vẫn nhìn thấy nàng cau mày nín thở uống thuốc. Nhưng hấn lại chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc sự yếu đuối như đóa hoa không có rễ của nàng như lúc này, cứ như vậy mà lênh đênh.

Mà thôi, nữ tử như vậy, hấn sẽ che chở được bao nhiêu sẽ che chở bấy nhiêu. Hấn là thiên tử, chẳng lẽ lại không thể bảo vệ được một tiểu nữ tử sao?

Tân Thuyên thấy Vĩnh Dạ đế đang chìm trong suy nghĩ của mình, cũng không dám đến quấy rầy Hoàng thượng.

Vĩnh Dạ đế nghe cung nữ đi ra bẩm báo Vân mỹ nhân đã tỉnh lại, đặt chén trà xuống đi vào phòng trong.

Tân Thuyên đi theo sau Vĩnh Dạ đế trong lòng nghĩ: Vân mỹ nhân này thật sự là vị nương nương được cung chịu nhất hậu cung này rồi, chỉ là không biết Vân mỹ nhân có phúc phần được hưởng hay không đây.

Ân Như Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung đau như muốn nứt ra, trong đầu toàn là sương mờ, tràn đầy âm thanh cảnh cáo của Hệ thống.

Mí mắt nặng nề hé mở, rồi lại bị tiếng hô ngạc nhiên dọa sợ, thiếu chút nữa lại hôn mê bất tỉnh.

Vĩnh Dạ đế vào trong thì thấy hai Đại cung nữ đang đỡ Ân Như Tuyết, mà sắc mặt của tiểu nữ nhân ở trên giường kia vẫn cực kỳ kém. Mặt nhăn nhu, vẩy tay bảo hai cung nữ lui ra, ngồi ở mép giường, nắm tay nhỏ bé của tiểu nữ nhân.

“Khá hơn chút nào chưa?” Âm thanh Vĩnh Dạ đế thân thiết, một tay kéo tay Ân Như Tuyết, tay còn lại đặt lên trán Ân Như Tuyết thăm dò độ ấm.

Người đang bệnh thì luôn luôn yếu đuối, tuy rằng Ân Như Tuyết vẫn đang mơ hồ, nhưng nghe được âm thanh quan tâm truyền đến từ đỉnh đầu và bàn tay to ấm áp đặt trên trán đã làm nàng muốn rơi lệ. Nàng theo bản năng cầm lấy bàn tay của Vĩnh Dạ để đang nắm tay nàng, kéo đến huyết thái dương của mình, yếu ớt nói: “Chỗ này rất đau.”

Vĩnh Dạ để không kịp phản ứng, chỉ thấy tiểu nữ nhân kéo tay mình đặt lên huyết thái dương.

Vĩnh Dạ để đưa tay nhẹ nhàng đặt lên hai bên trán Ân Như Tuyết, chậm rãi xoa bóp, động tác vụng về, nhưng rất ôn nhu, đến khí chất trên người cũng phảng phất thêm mấy phần nhu hòa, không còn hình tượng của đế vương quả quyết táo bạo như bình thường nữa.

Cung nhân phục vụ ở đó chỉ có Tân Thuyền và hai cung nữ Anh Đào, Nguyệt Nha. Mấy người nhìn thấy đế vương luôn cao cao tại thượng lại đang xoa bóp cho Vân mỹ nhân, đều một phen khiếp sợ. Nhưng Tân Thuyền và Nguyệt Nha đã ở trong cung nhiều năm, đều là người thông minh, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Còn Anh Đào, tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng hiểu được, những chuyện này nếu để người khác biết được, tiểu thư nhà mình nhất định sẽ bị nhiều kẻ ghen hận, tiểu thư nhà mình ở trong được sủng ái đã bị nhiều người nói xấu lắm rồi.

Ân Như Tuyết được Vĩnh Dạ để xoa bóp lại từ từ thiếp đi. Lúc sắp ngủ thì Hệ thống nói với Ân Như Tuyết:

“Kí chủ không nên thử cãi lời Hệ thống. Làm thế chỉ nguy hiểm cho bản thân mình thôi.”

Ân Như Tuyết trầm mặc.

Hệ thống cũng không thêm đề ý, tiếp tục trình bày: “Đây chỉ là nghiêm phạt sơ cấp thôi, kí chủ, nếu người đã nhận nhiệm vụ phụ rồi, nhất định phải toàn lực ứng phó. Đây là quy tắc trò chơi, người chơi phải tuân thủ để tiếp tục trò chơi, còn có thể thu được nhiều lợi ích.”

Ân Như Tuyết không thể nói gì.

Hệ thống thấy Ân Như Tuyết có vẻ đã ngầm chấp thuận, cũng không nói thêm. Lúc này Ân Như Tuyết mới có thể uể oải ngủ say.

(1) Nhất chi độc tú: một nhánh cây duy nhất lớn lên

(2) Tị kỳ phong mang: Tránh đi mũi nhọn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương 35

Ở sơn trang nghỉ hè vui vẻ, làm cho Ân Như Tuyết vui đến quên cả trời đất. Thẳng đến lúc biết hôm sau phải đi, thì nàng đã có chút luyến tiếc không muốn đi. Vĩnh Dạ để bên cạnh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn lại, buồn cười: “Những ngày nóng nhất đã qua hết rồi, trở về cung sẽ không còn nóng như vậy nữa.”

Thấy mặt Ân Như Tuyết vẫn chưa giãn ra, Vĩnh Dạ để lại tiếp tục dỗ: “Ngoan, nghỉ hè sang năm trăm lại đưa nàng đến đây.”

Như Tuyết được một tác lại muốn tiến một thước, làm nũng: “Vậy ta vẫn ở Như Ý châu nha.”

Vĩnh Dạ để cũng mỉm cười đồng ý.

Từ sau ngày Ân Như Tuyết té xỉu, Vĩnh Dạ để càng ân cần chăm sóc thân thể Ân Như Tuyết hơn. Nàng ăn vạ không chịu uống thuốc đúng giờ, lúc đầu Vĩnh Dạ để cùng với Anh Đào và Nguyệt Nha đều lừa dối, sau đó lại phát hiện căn bản thì nữ nhân xấu xa kia không thích như vậy, bắt đầu hung dữ. Không nghĩ tới chiều này lại dùng tốt hơn, tiểu nữ nhân này không ăn mềm chỉ ăn cứng. Về sau, chỉ cần Vĩnh Dạ để cau mày một chút, Ân Như Tuyết sẽ thu hồi tính tình đó lại, uống thuốc.

Ân Như Tuyết cũng mơ hồ cảm nhận được từ sau khi mình té xỉu Vĩnh Dạ để quan tâm mình, đến cả những việc nhỏ nhặt nhất cũng có thay đổi. Lúc hai người ở cùng nhau cũng tốt hơn trước.

Ân Như Tuyết cũng không rõ lắm, chỉ mơ hồ cảm nhận được thôi, có ít chuyện hình như có thay đổi. Nàng có chút bất an, cũng có chút hưng phấn.

Nàng đã từng hỏi Hệ thống độ tiến triển của chân tình, nhưng Hệ thống lại thông báo, ngoại trừ lần trước đã báo độ chân tình tăng lên, sau đó hoàn toàn dựa vào kí chủ thôi, bởi vì tình cảm của nhân loại là cực kỳ phức tạp. Dù dụng cụ có tinh vi đến đâu cũng không thể dò được.

Cuối cùng Hệ thống còn đặc biệt xúi giục thêm một câu: “Lấy tâm của người đối tâm của người khác. Chân thành, kiên định, kí chủ nên tự mình thăm dò độ chân tình đi.”

Trong lòng Ân Như Tuyết có chút phản đối, tinh thần mạo hiểm, nghe xong lời này, ngược lại đối với “Trò chơi chân tình” này cũng nhiệt tình hơn.

Yêu mến làm càn thì sao chứ?

Cổ đại thì sao chứ?

Lấy lòng mình đổi lòng người, thì sao chứ?

Trong nháy mắt Ân Như Tuyết cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng bấy lâu nay đã tan biến, tâm tình hốt hoảng cũng thoáng cái bay mất.

Triệu Tuần và mấy người Anh Đào, Nguyệt Nha hầu hạ Ân Như Tuyết cảm thấy gần đây chủ tử càng ngày cười càng nhiều, lúc bình thường mặt mày cũng cong cong, miệng nhếch lên.

Mà thái độ của Vĩnh Dạ đối với Ân Như Tuyết càng thay đổi rõ ràng hơn, nói sao đây?

Trước đây lúc Như Tuyết ở cùng hần tuy luôn nhu thuận cười, nhưng rõ ràng không có thật sự vui vẻ, bây giờ cười lộ lên, ánh cười lan đến đáy mắt xinh đẹp, tựa như ánh sao.

Trước đây Như Tuyết thường đánh đàn, tuy rằng trong tiếng đàn tràn đầy sự yên ả, nhưng thỉnh thoảng cũng lộ ra vài tia hậm hực. Bây giờ tiếng đàn của Như Tuyết không còn buồn tẻ như trước, phảng phất như có thêm sinh lực. Ngay cả lúc hai người đang hành sự, Như Tuyết cũng không giống như trước chỉ nằm chấp nhận, mà là bắt đầu chủ động.

Những chuyện này làm trong lòng Vĩnh Dạ để có một loại cảm giác: hần đã trở thành mảnh đất của đóa hoa không có rễ này, nàng không còn vô vị, không còn phiêu linh, mà bắt đầu rơi xuống đất nở rộ. Hơn nữa đến cuối cùng cũng đã sắc sỡ hơn, cuối cùng cũng nở rộ, tựa như hoa hồng mà nàng luôn yêu thích.

Ngày hồi cung, Hoàng hậu dẫn các vị phi tần không đến son trang nghỉ hè đội thánh giá Hoàng thượng ở cửa cung.

Từ xa xa đã thấy xe mình hoàng đến, Hoàng hậu và một đám phi tần đều quỳ xuống nghênh giá.

Ân Như Tuyết ngồi ở xe ngựa phía sau, thân là mỹ nhân xe của nàng vốn phải ở phía sau, nhưng nàng được thánh sủng, xe của nàng lại ngang ngạnh đi ở vị trí giữa, cách xe mình hoàng không quá gần, nhưng cũng không quá xa.

Xe ngựa từ từ ngừng lại, Anh Đào và Nguyệt Nha đỡ Như Tuyết xuống xe. Như Tuyết theo sau Đức phi nương nương chậm rãi đi tới trước cửa cung, hành lễ với Hoàng hậu nương nương và các vị phi tần có địa vị.

Hoàng thượng xuống xe bước đến đỡ Hoàng hậu đứng dậy, cho những phi tần đang hành lễ với mình một nụ cười. Hoàng hậu cũng rộng lượng nâng Đức phi dậy, nói là dọc đường đi đã mệt rồi, cho mọi người hồi cung nghỉ ngơi trước.

Mọi người đều cười vâng theo lời Hoàng hậu nương nương, thậm chí còn nói nương nương khoan dung, quan tâm lo nghĩ cho người khác. Hoàng hậu nương nương cũng hài lòng nở nụ cười, bầu không khí trước cửa cung thập phần hài hòa.

Ân Như Tuyết lại bước vào trong tường thành thật cao này một lần nữa, có lẽ là nàng đã nghĩ thông suốt, cho nên lúc này không còn cảm thấy áp lực như lần nhập cung trước nữa, trái lại chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc, tiếc phong cảnh đẹp để ở son trang nghỉ hè, không khí trong lành và tự do ở đó.

Lúc Vĩnh Dạ để vô tình quay đầu lại, liếc mắt nhìn thì thấy nữ tử đang nhìn bước tường cao đó, không hiểu sao, lại thấy mùi lòng. Nhưng đường đi dưới chân hần vẫn thẳng tắp, cước bộ vẫn trầm ổn như cũ, ngay cả người luôn luôn tỉ mỉ như Hoàng hậu cũng không phát hiện sự thay đổi của Hoàng thượng.

Sau khi trở về, đêm đầu tiên Vĩnh Dạ để nghỉ lại ở Phượng Tảo cung của Hoàng hậu, nhưng hai đêm liên tục sau đó thì nghỉ ở Cẩm Tú tiên. Ngày hôm sau Hoàng thượng trực tiếp tấn vị Vân mỹ nhân làm tam phẩm quý tần, lại cho thêm một phong hào “Duyệt”. Vân mỹ nhân nhận được sủng ái thế này không thể không nói chính là một tảng đá lớn ném vào mặt hồ hậu cung yên ả.

Mà Vân mỹ nhân lại vẫn như lúc mới vào cung, làm theo ý mình, không chỉ không kết giao với các phi tần khác, ngay cả những phi tần muốn thân cận mà tìm đến chỗ nàng cũng bị ăn canh bẻ môn.

Cho nên, nếu hỏi nữ nhân đắc ý nhất hậu cung hiện nay là ai? Không thể nghi ngờ người đó chính là Vân mỹ nhân. Nhưng tương tự, nếu hỏi ai là người được hậu cung ghi hận nhiều nhất là ai? Đáp án cũng quá rõ rồi mà. Trong hậu cung hiện nay, có thể thấy được Ân Như Tuyết được vài phi tần xem là địch thủ, địch thủ lớn nhất. Nhưng các phi tần cũ ngoại trừ để phòng nàng, đồ kị thì không có những hành động lớn khác. Dù sao các nàng tiến cung đã lâu, các nàng có thể nhìn ra, mặc dù người có khuôn mặt thiên tiên, được sủng ái nhất hậu cung thì sao? Tuổi xuân của nữ tử được bao lâu, hồng nhan thì cũng sẽ già, thứ không thiếu nhất trong cung chính là nữ nhân. Đến lúc người già đi, tự nhiên sẽ có mỹ nhân khác đến thay thế người. Cho nên mối nguy lớn nhất trong mắt các nàng hiện nay chính là cục thịt trong bụng của An tu viên bào muội của Thực phi.

Vân mỹ nhân này căn cơ còn thấp, không thể làm nên chuyện lớn. An tu viên thì lại khác, thân đang mang hoàng tử, gia thế cũng không kém, hưởng chi còn có một tỷ tỷ đứng hàng phi vị che chở cho nàng.

Thực phi nương nương nằm trên sạp nhỏ, đang phân phó việc cho một ma ma khom người quỳ trên điện: “Kiểm tra cẩn thận đồ ăn, quần áo và đồ dùng hàng ngày của An tu viên, còn nữa trong phòng cũng không nên dùng đàn hương. Mọi việc đều phải thật cẩn thận.”

Ma ma kính cẩn: “Lão nô tuân lệnh.”

Thục phi lại nhớ đến điều gì đó, thanh âm bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị: “Nếu như hài tử trong bụng An tu viên xảy ra chuyện gì, Bồn cung sẽ cho người chôn cùng.”

Thần sắc ma ma Đường Hạ càng thêm kính cẩn, giọng nói cũng nhuốm thêm chút sợ hãi, liên tục bảo đảm mình sẽ chăm sóc An tu viên thật cẩn thận, nhất định sẽ để cho hài tử trong bụng An tu viên được bình an sinh ra.

Thục phi gạt đầu, trước khi ma ma lui ra còn căn dặn và cảnh cáo một lần nữa.

Thục phi đã ở lâu trong thâm cung, đối với những thủ đoạn trong cung cũng hiểu biết không ít, cũng hiểu rõ tầm quan trọng của con nối dòng trong cung. Hiện nay, đứa bé trong bụng bảo muội chính là đích nhắm cho mọi người, sợ rằng sẽ có người dùng đủ thủ đoạn, phải đề phòng.

Lúc trước, Vĩnh Dạ để dẫn mấy phi tần đi nghỉ hè, nữ nhân trong cung thiếu đi đối tượng tranh đoạt, không có mâu thuẫn, bầu không khí cũng bình lặng.

Nhưng bây giờ, Vĩnh Dạ để đã hồi cung, tất nhiên hậu cung lại bắt đầu náo nhiệt rồi.

Mấy ngày trước đã có mưa, cuốn đi những phiền muộn mấy ngày qua, không khí cũng trong sạch. Hơn nữa bây giờ khí trời mát mẻ, các loại hoa trong Ngự Hoa viên cũng nở rộ, thoáng cái đã rực rỡ. Đóa hoa kiều diễm, nhưng mà cả vườn mỹ nhân đang ngồi ở kia so với hoa càng thêm chói mắt, còn có mấy tiếng cười như chuông bạc và tiếng trò chuyện như chim hoàng oanh thanh thúy nữa.

“Sầm tỷ tỷ, Lưu tỷ tỷ, phong cảnh chỗ này thật đẹp nha. Nhìn kia, đóa hoa kia nở thật là đẹp.” giọng nói ngây thơ hồn nhiên của Đồng bảo lâm, ngón tay còn chỉ vào một đóa hoa đang nở ở ngoài đình.

Sầm tu nghi liếc nhìn bông hoa, cũng trả lời: “Đúng đó, quả thực là rất đẹp.”

Phi tần xung quanh cũng đều cười tán thưởng.

“Đúng vậy, hoa này nở thật sự rất đẹp.” Lưu tài nhân và Đồng bảo lâm cùng khen đóa hoa kia đẹp, nhưng thật sự trong lòng lại không nghĩ đến điều đó, vẫn nhìn xung quanh đình.

Đồng bảo lâm có vẻ như không phát hiện Lưu tỷ tỷ có chút khác thường, mà cùng Sầm tu nghi và các phi tần khác ngắm hoa, ca ngợi cảnh đẹp trước mắt.

Lúc này, Sầm tu nghi đột nhiên nói: “Còn có người giống chúng ta đi ngắm hoa nở nha, thật là đúng lúc.”

Nói xong chỉ về đình phía bắc gần đường nhỏ.

Tất cả mọi người đều nhìn về đình viện phía bắc, ánh mắt Lưu tài nhân đột nhiên lóe sáng.

“Thì ra là Sầm tỷ tỷ và các muội muội đang ngắm hoa ở đây.” An tu viên đi theo đường nhỏ đến đình, trước tiên hành lễ với Sầm tu nghi đang ngồi.

Nhưng Sầm tu nghi đã đưa tay đỡ An tu viên đứng dậy trước, cười nói: “Muội muội ngàn vạn lần đừng hành lễ như vậy, muội muội vẫn đang mang thai mà.”

Những phi tần có phân vị thấp hơn lần lượt thỉnh an An tu viên, ánh mắt của nhiều người đều nhắm vào bụng của An tu viên.

An tu viên hiền hòa miễn lễ cho mọi người, ngồi xuống cùng mọi người.

“Muội muội cảm thấy trời mát mẻ nên muốn ra ngoài ngắm hoa giống bọn ta sao?” Sầm tu nghi cười hỏi.

An tu viên sờ sờ bụng đã to, cười trả lời: “Muội muội thấy hôm nay đẹp trời, đi dạo một chút cũng tốt cho đứa bé. Mới ra ngoài một chút, ra đây một chút thì vừa hay gặp tỷ tỷ và các vị muội muội ngắm hoa ở đây.”

Lưu tài nhân này giờ không nói gì cũng mở miệng nói vài câu khen trời đẹp.

Đồng bảo lâm hoạt bát kể vài chuyện vui, làm cho mọi người đều cười.

An tu viên nói vài câu khách sáo với mọi người rồi mượn cớ mệt mỏi về trước.

Ai biết được vừa ra khỏi đình không bao lâu thì mọi người trong đình lại nghe được một tiếng thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Chương 36

Mọi người trong đình nghe được tiếng An tu viên hét chói tai, nhất thời đều xoay đầu nhìn lại đường nhỏ.

Chỉ thấy đường nhỏ hỗn loạn, mây ma ma đều tụ lại thành một vòng tròn, thấp thoáng còn thấy một nữ nhân mặt cung trang nằm trên đất, thân dưới còn có máu. Ma ma còn đang bảo cung nữ đi gọi thái y đến.

Các phi tần trong đình đều thu lại lòng riêng, trong mắt hiện lên tinh quang, nhưng giọng nói lại lo lắng:

“An muội muội sao vậy?”

Tình huống rất hỗn loạn, mọi người gấp gáp gọi nương nương, có người lại khóc thầm. Qua nửa ngày, mới có một tiểu cung nữ trả lời nàng, nói là nương nương nhà mình không cần thận ngã, bây giờ lại có máu. Sầm tu nghi nhăn mặt, nhưng rốt cuộc không nói gì. Vừa đúng lúc tiểu cung nữ và Thái y đã chạy đến, thấy các vị nương nương ở đây thì muốn hành lễ, Sầm tu nghi phát phát tay, nói là An tu viên quan trọng hơn, không cần hành lễ.

Thái y cũng không chối từ, biết tình huống bây giờ rất khẩn cấp, vội vàng sơ tấu những cung nữ xung quanh An tu viên, bắt đầu bắt mạch cho An tu viên. Sầm tu nghi là người có địa vị cao nhất lúc này, tất nhiên phải làm chủ. Trước tiên là phân phó người đến Phụng Tảo cung thông báo cho Hoàng hậu nương nương, sau đó thì cho người đưa An tu viên đang nằm dưới đất đến nơi gần Ngự Hoa viên nhất Cẩm Tú tiên.

Sầm tu nghi làm việc đầu vào đấy, rất phong độ.

Trong Cẩm Tú tiên, Ân Như Tuyết đang nằm đọc sách trên giường nhỏ, buồn ngủ. Đột nhiên, trong viện có tiếng động lớn, ồn ào, quẳng sách trên tay tuột xuống, Ân Như Tuyết giật mình, con buồn ngủ cũng bay mất phân nửa.

Miền cường ngáp một cái, Anh Đào vốn dĩ đang canh cửa bên ngoài thì lại chạy vào trong.

“Tiểu thư, Sầm tu nghi dẫn một nhóm chủ tử đến Cẩm Tú điện. Còn nói là muốn tá túc ở Cẩm Tú tiên của tiểu thư một chút nữa.”

“Tá túc ở Cẩm Tú tiên á? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ?”

Anh Đào tỉnh tỉnh nóng vội, nói năng lộn xộn.

Ân Như Tuyết nghe cái hiểu cái không, bảo Anh Đào nói chậm một chút.

“Anh Đào, ngươi đừng vội, nói cho rõ xem nào.”

Anh Đào còn chưa kịp nói chuyện, đoàn người Sầm tu nghi đã xông vào phòng trong của Ân Như Tuyết.

Sầm tu nghi một mặt chỉ cho mấy người mang An tu viên vào cho nằm ở giường của Duyệt quý tần, một mặt còn tỏ vẻ xin lỗi lên tiếng giải thích với Duyệt quý tần:

“Duyệt muội muội, thật ngại quá, bất đắc dĩ mới quấy rầy muội muội như vậy. An muội muội không cẩn thận trượt té trên đường, bị động thai. Chỗ này của ngươi lại gần Ngự Hoa viên nhất. Bọn tỷ không còn cách nào khác, cho nên mới đến mượn Cẩm Tú tiên của muội muội dừng một lát, đề Thái y giúp An muội muội kiểm tra một chút.”

Trong ý là xin lỗi, nhưng Ân Như Tuyết lại không nghe được một chút ý tứ hối lỗi nào trong lời nói của Sầm tu nghi, trái lại có một tia đương nhiên, coi như ngươi xui xẻo. Ân Như Tuyết mắt hững, đoàn người này cũng không hỏi ý nàng tự ý đến, nàng cũng không thể kêu người đưa An tu viên đang nằm trên giường ra ngoài. Nhưng Ân Như Tuyết không muốn cho Sầm tu nghi đắc ý trước mặt người khác.

“Sầm tu nghi nói vậy là có ý gì nha? Tần thiếp có nói là không cho An tu viên dùng tạm Cẩm Tú tiên đâu. Nhưng mà bộ dạng gấp gáp đó của Sầm tu nghi, vội vội vàng vàng nhét người vào phòng trong, người không biết lại tưởng là tần thiếp chặn ở cửa không cho An tu viên vào đây thì sao?”

Ân Như Tuyết nói lời này là nhắm vào Sầm tu nghi, vạch rõ ranh giới với “tỷ muội” trong lời nói của Sầm tu nghi, các phi tần bên cạnh tất nhiên cũng đã có kinh nghiệm từng trải với những chuyện này rồi.

Sầm tu nghi nhìn Duyệt quý tần trước mặt búi tóc có chút tán loạn, chỉ mặt trung y bình thường, nhưng mỹ sắc lại không giảm mà tăng, thêm ba phần mềm mại đáng yêu, mồm mép lại nói ra lời không khách khí như vậy, nhất thời lúng túng.

Ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Chẳng phải lúc đó là tỷ tỷ quá lo lắng cho An muội muội và hài tử trong bụng muội ấy thôi sao? Muội muội cũng đừng trách tội tỷ tỷ.”

Ân Như Tuyết cười nhạt: “Tần thiếp không dám trách tội Sầm tu nghi nương nương.”

Sầm tu nghi còn muốn nói gì đó, nhưng nghe thấy tiếng cung nhân thông báo Hoàng hậu nương nương đến, chỉ có thể ngậm miệng.

“An tu viên thế nào rồi? Hải tử trong bụng có sao không?” Hoàng hậu nương nương vừa tiến đến, thì đi thẳng đến bên giường, nhìn Thái y đang kiểm tra cho An tu viên hỏi.

Thái y quỳ xuống đáp lời: “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Tu viên nương nương tuy bị trượt té nhưng bào thai trong bụng vẫn khỏe mạnh, chỉ là Tu viên nương nương cần nằm trên giường điều dưỡng một tháng. May là thân thể Tu viên nương nương khỏe mạnh, nên điều dưỡng thật tốt là được.”

Nhiều phi tần len lén đánh giá phản ứng của Hoàng hậu nương nương, nhưng Hoàng hậu là người cực kỳ cẩn thận, chỉ bình tĩnh hỏi thêm mấy câu nữa. Sau đó dặn dò Đại cung nữ Tĩnh Tâm theo Thái y đến Thái y viện lấy thuốc về nấu. Hoàng hậu ngồi xuống giường dặn dò An tu viên đang nằm trên giường bắt đầu tĩnh lại, vẫn chưa hoàn hồn, để cho nàng an tâm dưỡng thai, điều dưỡng thân thể cho tốt, bình an sinh hạ hoàng tử.

Xử lý xong chuyện của An tu viên, lúc này Hoàng hậu mới quay đầu nhìn nhóm người Sầm tu nghi, Duyệt quý tần trong phòng.

Lúc Hoàng thượng nghe được tin An tu nghi té ngã từ chỗ Hoàng hậu thì đang ở Ngự Thư phòng trao đổi chuyện ở biên cương với mấy đại thần. Tân Thuyên nói nhỏ vào tai Hoàng thượng, Hoàng thượng lại không có phản ứng gì, các đại thần bị cắt đứt thì đang dò xét sắc mặt của Hoàng thượng lại không nhìn ra cái gì, hơn nữa Hoàng thượng lại tiếp tục nói, cũng đành bỏ qua suy nghĩ riêng bàn luận tiếp chuyện biên giới.

Đội thương lượng xong chính sự, Vĩnh Dạ đế mới rời Ngự Thư phòng, đến hậu cung. Vĩnh Dạ đế vừa đi, vừa nghe Tân Thuyên báo cáo sự tình. Vĩnh Dạ đế không quan tâm, mãi đến lúc nghe được Sầm tu nghi đưa An tu viên bị thương đến Cẩm Tú tiên nơi gần Ngự Hoa viên nhất, mới có phản ứng, bước chân dừng lại, hỏi một câu: “Ồ Cẩm Tú tiên sao?”

Tân Thuyên hiểu được trong lòng Hoàng thượng Duyệt quý tần có phân lượng không nhẹ, cũng hiểu Hoàng thượng hỏi cái gì.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương phái người đến bẩm báo, Thái y nói, An tu viên đã không còn đáng ngại, hải tử trong bụng cũng bình an. Nhưng mà Hoàng hậu nương nương và Sầm tu nghi và những phi tần liên can vẫn đang chờ ở Cẩm Tú tiên của Duyệt quý tần. Hoàng thượng có thể đi giá đến Cẩm Tú tiên gặp Hoàng hậu nương nương để xử lý chuyện này và thăm Tu viên nương nương, để nương nương an tâm dưỡng thai.”

Vĩnh Dạ đế nghe xong, dừng bước, tựa tiểu phi tiểu xoay lại liếc nhìn Tân Thuyên sau lưng.

Tân Thuyên mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, bộ dạng khản thiết như trước.

Vĩnh Dạ đế đi tiếp, nhưng chuyển hướng sang Cẩm Tú tiên.

Trong Cẩm Tú tiên, Hoàng hậu nương nương đoan trang ngồi ở chủ vị. Nhìn một đám phi tần đang quỳ bên dưới, không nói lời nào, trái lại cảm tách trà lên nhấp một ngụm. Mùi trà tỏa khắp nơi, sau khi nuốt xuống trong miệng vẫn còn vị trà làm cho nếp nhăn giữa mày của nàng giãn ra nhưng lại hơi khó chịu với Duyệt quý tần.

Trà của Duyệt quý tần quả là giống với trà ở Phượng Tào cung. Liếc nhìn Duyệt quý tần quỳ gối phía sau Sầm tu nghi, xem ra, Hoàng thượng đối với Duyệt quý tần này thật sự sủng ái.

Sau đó, mấy vị phi tần nương nương có địa vị cao nghe được tin tức, cũng chạy đến Cẩm Tú tiên. Cẩm Tú tiên nhỏ bé trong nháy mắt đầy ắp người, nhìn qua có chút chật chội.

Dung phi tới trễ nhất, tới nơi thấy Sầm tu nghi và mấy phi tần quỳ đầy đất thì sững sốt một chút. Sau đó phản ứng kịp hành lễ với Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương kêu đứng dậy, cho người chuẩn bị ghế cho Dung phi ngồi, còn chưa kịp cho mấy vị Tu nghi Quý tần đang quỳ đứng lên thì Vĩnh Dạ đế đã vào tới Cẩm Tú điện.

Lúc Vĩnh Dạ đế đến, thấy nhiều người quỳ trên đất, nhíu mày.

Hoàng hậu và Hoàng thượng là phu thê đã nhiều năm, tất nhiên có thể hiểu hành động của Hoàng thượng. Biết Hoàng thượng đã bắt mắt, vội kêu mọi người đứng lên, còn nói thêm vài câu hình thức.

“Đức phi muội muội và Thục phi muội muội đến rất nhanh, Bôn cung còn chưa kịp cho mọi người đứng lên.” Nói xong, còn ban tọa.

Mấy phi tần đã quỳ lâu tất nhiên cũng không dám trách tội Hoàng hậu, chỉ có thể cắn răng nuốt hận, còn phải đa tạ ân điển của Hoàng thượng và Hoàng hậu nữa.

Ân Như Tuyết khó khăn lắm mới ngồi xuống được, cả người đều thả lỏng, cả người vô lực dựa hẳn vào lưng ghế. Còn nhân lúc mọi người không chú ý xoa nhẹ đầu gối mấy cái. Trong lòng kêu thầm với Hệ thống.

Hệ thống đang rảnh rỗi nên toàn lực đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm hàng tồn trong kho với Ân Như Tuyết.

“Thân, Khoản Khư Tắc này dùng rất tốt nha. Dùng nó, mọi vết bầm của người sẽ lập tức tan hết, một chút vết tích cũng không có nha. Chỉ có 50 điểm tích lũy thôi nha, số lượng có hạn nha. Thân, giờ hàng của Hệ thống a.”

Đầu Ân Như Tuyết đầy hắc tuyến, Hệ thống, ngươi có chắc ngươi thật sự không phải là Hệ thống vợ vệt chứ?

“Bồn Hệ thống nghiêm túc nhắc lại, Bồn Hệ thống đã được đào tạo thành Hệ thống vĩ đại, không phải cái gì mà Hệ thống vợ vệt.”

Ân Như Tuyết yên lặng phỉ nhổ, vậy vì sao ta lại nghi ngờ chứ?

Ân Như Tuyết vui vẻ nói chuyện với Hệ thống, không phát hiện được động tác xoa chân mờ ám của mình đã bị Vĩnh Dạ để nhìn thấy. Vĩnh Dạ để đột nhiên có chút đau lòng: Thân thể Như Tuyết thân thể không tốt, quỳ lâu như vậy, khó tránh khỏi khó chịu.

Động tác của Duyệt quý tần Vĩnh Dạ để đã làm như không thấy, tất nhiên Hoàng hậu sẽ không làm trái tâm ý của Hoàng thượng mà cần không tha Duyệt quý tần, cũng làm như không thấy. Huống hồ chi, sắp có màn hay sắp diễn rồi.

Hoàng hậu nương nương xin chỉ thị của Hoàng thượng, Hoàng thượng không nói gì chỉ nói tất cả để cho Hoàng hậu xử lý.

Hoàng hậu nương nương nghe Hoàng thượng nói vậy, lại bắt đầu thăm vấn.

“Sầm tu nghi. Lúc đó ngươi cũng có mặt, nói xem đã xảy ra chuyện gì.”

Sầm tu nghi đứng lên, kể lại tình hình lúc đó.

Lúc Sầm tu nghi nói An tu viên té ngã thì đột nhiên có người lên tiếng:

“Nương nương không phải tự mình vấp té.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chương 37

“Ngươi là ai?”

“Nô tỳ là Hoàng Oanh cũng là cung nữ hầu hạ bên cạnh An Tu Viên nương nương.”

Cung nữ hầu hạ bên cạnh An tu viên lên tiếng

Hoàng hậu nương nương nghe thế lập tức truyền lệnh cho Hoàng Anh thuật lại tình cảnh lúc đó của An tu viên một cách tỉ mỉ, không được giấu giếm nửa điểm.

Ngày thường Hoàng Anh hiếm khi bị chủ tử nương nương nhìn chăm chú huống hồ bây giờ lại trở thành tâm điểm của sự chú ý, nhất thời tay chân luống cuống, toàn thân như nhũn ra, thanh âm có chút run rẩy nhưng vẫn kiên nhẫn thuật lại toàn bộ sự việc lúc đó một cách rõ ràng.

“Lúc đó nướng nướng đi trước, chúng nô tỳ theo sau thưởng cảnh. Bỗng nhiên có một con hắc miêu xông ra từ rừng cây kế bên.” Lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng thét lên đầy kinh hãi của các phi tần đang hiện diện. Ngay cả hoàng hậu nương nương an tọa trên cao cũng tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Hắc miêu (mèo đen)? Trong cung sao lại có hắc miêu được? Sầm tu nghi, các ngươi đã bao giờ nhìn thấy hắc miêu chưa?”

Nhận ra sự ngờ vực trong giọng nói của Hoàng hậu nương nương, Hoàng Oanh lập tức quỳ xuống phân bua: “Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ không nói dối. Quả thật đã có một con hắc miêu xuất hiện làm kinh động Tu viên nương nương nếu không làm sao có chuyện nương nương chúng nô tỳ bị trượt chân.”

Hoàng hậu nghiêm giọng.

“Bản cung đã cho phép ngươi mở miệng chưa?”

Hoàng Oanh toàn thân chấn động, lập tức quỳ rạp liên tục đập đầu tạ tội.

Sầm tu nghi ngồi bên cạnh tựa hồ đang cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy, Hoàng hậu liếc mắt: “Sầm tu nghi, các ngươi cuối cùng là có nhìn thấy hắc miêu xuất hiện ở Ngự Hoa viên như lời cung nữ của An tu viên nói hay không?”

“Hồi bẩm nương nương, quả thật thần thiếp chưa từng gặp qua con hắc miêu nào vậy nên cuối cùng là có xuất hiện hay không, thần thiếp cũng khó mà giải thích rõ ràng. Biết đâu chừng lúc An tu viên đi, thần thiếp và các tỷ muội đang thưởng cảnh hàn huyên nên nhất thời không chú ý. Nhưng Hoàng hậu

có thể hỏi Luru muội hay Đồng muội, có thể các muội ấy từng nhìn thấy.”

Sầm Tu Nghi khéo léo đưa đẩy để bản thân trở nên vô tội, cuối cùng vẫn không nói rõ thật sự có hắc miêu hay không.

Ánh mắt Hoàng hậu dừng lại trên người Luru tài nhân, Đồng bảo lâm và một vài phi tần có mặt ở đó.

Luru tài nhân cùng Đồng bảo lâm thấy Sầm tu nghi nhắc đến tên mình đồng thời đứng lên bẩm báo.

Luru tài nhân cùng Đồng bảo lâm tựa hồ tranh nhau, vội vàng bẩm tấu.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, tần thiếp cũng không thật sự nhìn thấy hắc miêu. Chỉ thấy An tu viên bất cẩn trượt chân.” Đồng bảo lâm tiếp lời: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đi dạo cùng Luru tỷ tỷ. Tần thiếp cũng không thật sự nhìn thấy cái gì gọi là hắc miêu. Tuy nhiên tần thiếp cũng không rõ nguyên nhân An tu viên vì sao lại trượt chân.”

Thoạt nhìn lời nói của Đồng bảo lâm cùng Luru tài nhân có vẻ rất nhất quán, tuy nhiên nếu cân nhắc kỹ sẽ cảm thấy có điều bất thường.

Luru tài nhân ở cùng Đồng bảo lâm, cả hai đều không nhìn thấy hắc miêu là hiển nhiên. Nhưng Luru tài nhân lại nói rằng nàng ta thấy An tu viên do bản thân bất cẩn mà ngã, trong khi đó Đồng bảo lâm lại nói nàng ta không biết nguyên do.

Vĩnh Dạ để biết rõ cả hai đang tìm có thoái thác, ngừng đầu, ánh mắt quét ngang hai vị phi tần. Hoàng hậu đương nhiên cũng nghe ra diêm mâu thuẫn trong lời nói của cả hai vị phi tần.

“Đồng bảo lâm, người nhắc lại một lần nữa.”

Về mặt Đồng bảo lâm vô tội, không hiểu vì sao Hoàng hậu nương nương yêu cầu mình lặp lại, chớp mắt mở to, chuẩn bị lên tiếng thuật lại lần nữa.

“Vậy tại sao hôm nay các người lại đến ngắm hoa ở Ngự Hoa viên?”

Sầm Tu Nghi thần nhiên lên tiếng: “Hồi bẩm nương nương, chúng tần thiếp không phải hẹn trước mà gặp. Chỉ là may mắn chạm mặt ở Ngự Hoa viên nên mới cùng nhau thưởng hoa.”

Giọng Đồng bảo lâm trong trẻo, lập tức thuật lại mọi chuyện: “Sáng nay tiết trời mát mẻ nên Luru tỷ tỷ hẹn tần thiếp ngắm hoa cho tâm hồn khoan khoái một chút. Đang lúc thần thiếp cũng rất muốn ra ngoài đi dạo nên mới cùng Luru tỷ tỷ ra ngoài. Không nghĩ tới lại gặp được Sầm tỷ tỷ cùng vài vị muội muội ở Ngự Hoa viên. Thế nên mọi người mới cùng nhau ngắm hoa.”

“Không ngờ đi dạo được một lúc lại gặp được An tỷ tỷ cũng đến Ngự Hoa viên. An tỷ tỷ nói rằng nhân lúc tiết trời tốt nên muốn ra ngoài tản bộ. Nhưng An tỷ tỷ không lưu lại quá lâu, hàn huyên vài câu liền cáo từ rồi ly khai.”

“Được một lúc lâu, đang lúc chúng thần thiếp vui đùa, bỗng nhiên ở đâu truyền đến tiếng thét chói tai.”

Nhắc đến việc này, vài tiểu phi tần nãy giờ vẫn không lên tiếng đều mở lời phụ họa theo lời nói Đồng bảo lâm.

Thục phi nương nương từ đầu đến cuối chưa hề mở miệng lúc này lại bắt đầu gây khó dễ.

“Luru tài nhân, vừa rồi người nói người nhìn thấy An Tu Viên tự bản thân mà trượt ngã phải không?”

Luru tài nhân khẽ cắn môi, gật đầu đáp lại.

Thục phi nương nương cười lạnh: “Vậy tại sao những người kia cùng Đồng bảo lâm lại không thấy? Bản cung quả thật rất muốn nghe người giải thích.”

Hoàng hậu nương nương đưa mắt khẽ liếc Thục phi đang chất vấn, tuy rằng ngoài miệng không nói gì, ngụ ý Thục phi liên tục tra hỏi, nhưng trong lòng có chút bất mãn với thái độ của Thục phi. Luru tài nhân tựa hồ nhận thấy lời nói của Thục phi có ý gây khó dễ, có chút khó xử nhìn Sầm tu nghi. Sầm tu nghi thấy Luru tài nhân nhìn mình, lập tức vờ như không phát hiện ra, hạ mắt nhìn xuống.

Thục phi nương nương tinh ý phát hiện hành động này của Luru tài nhân, lập tức hướng ánh mắt về phía Sầm tu nghi đang bất động.

Đột nhiên một tiếng thét kinh hãi vang lên phá vỡ bầu không khí quý dị trong Cẩm Tú điện.

Tất cả mọi người đồng loạt hướng về phía có tiếng thét, chỉ thấy Đồng bảo lâm đưa tay bịt chặt miệng mình, bộ dáng hoảng hốt tột cùng.

Thục phi nương nương mất hết kiên nhẫn quay đầu nhìn Đồng bảo lâm

Đức phi nương nương từ lúc bắt đầu vẫn chưa hề lên tiếng, lúc này lại nhẹ nhàng nói một câu: “Đồng bảo lâm, có phải người vừa nhớ ra điều gì?”

Đồng Bảo Lâm khom mình cáo tội.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng các vị nương nương, tần thiếp đột nhiên nhớ ra hình như đã từng nhìn thấy trong cung Luru tỷ tỷ có nuôi một con vật nhỏ chắc chắn là hắc miêu.”

Lời này của Đồng bảo lâm đường như đã giải đáp câu đố về tai nạn của An tu viên.

Xem ra lần này, kẻ hại An Tu Viên suýt nữa không giữ được long thai chính là Luru tài nhân.

Ngay cả bản thân Thục phi nương nương cũng không tin được một tài nhân nho nhỏ lại cả gan gây ra việc lớn như vậy.

Hoàng hậu lúc này mới lên tiếng hỏi tội: “Luru tài nhân, ngươi có nuôi một con hắc miêu như lời Đồng bảo lâm?”

Sắc mặt Luru tài nhân trắng bệch, lập tức quỳ rạp xuống đất lớn tiếng biện minh

Hoàng hậu nương nương vừa định hỏi tội. Thục phi nương nương lại đi trước nàng một bước mở miệng lên tiếng. Thục phi không phải là kẻ ngốc, hiển nhiên nhận ra điểm bất thường, sau lưng Luru tài nhân nhất định còn có người sai khiến. Nếu không chỉ bằng một tiểu tài nhân làm sao có thể cả gan gây ra chuyện này.

“Luru tài nhân, hắc miêu này làm sao ngươi có được?”

Hoàng hậu thấy vậy, liếc thấy Hoàng thượng hơi nhíu mày, trong lòng lại tăng thêm sự chán ghét đối với Thục phi, nhưng ngại hình tượng bản thân trước nay luôn rộng lượng nên chỉ có thể ho khan vài tiếng.

Thục phi lại giống như không hề hay biết, tiếp tục gan hỏi. Nàng cũng hiểu rằng hành động của bản thân có chút vượt quá bổn phận, nhưng nếu lần này không điều tra việc An tu viên bị hại một cách rõ ràng làm sao nàng có thể yên tâm bảo bối trong bụng

Luru tài nhân nhìn qua có vẻ điềm đạm đáng yêu đang quỳ rạp trên mặt đất, vì bản thân mà biện giải: “Nương nương, tần thiếp bị oan. Con hắc miêu kia bắt qua là do tần thiếp vô tình nhặt được. Tần thiếp nuôi nấng nó chỉ vì nó quá đáng thương.”

Thục phi không muốn nghe Luru tài nhân cãi chày cãi cối, từng bước ép sát.

“Vậy làm sao ngươi biết được hôm nay An tu viên sẽ đến ngự hoa viên?”

“Là Hoàng Li. Chính là Hoàng Li hôm nay khuyến khích nương nương ra ngoài tản bộ. Thục phi nương nương, xin người làm chủ cho Tu viên nương nương.”

Nói xong lập tức đưa tay hướng về phía Hoàng Li đang đứng phía dưới.

Hoàng Li chân mềm nhũn, liên tục kêu oan

Thục phi nương nương liếc mắt nhìn Hoàng Li, trong lòng có chút hồ nghi, Hoàng Li này mình biết rõ, nàng ta là người nhát gan, chẳng lẽ người như thế cũng dám phản bội chủ tử.

Lúc này Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng lên tiếng

“Hoàng Li? Hôm nay ngươi khuyên An tu viên ra ngoài tản bộ, rốt cục là kẻ nào sai ngươi làm việc này?”

Hoàng Li đã sớm bị dọa cho mất hồn, làm soa còn tâm trí mà biện minh. Chỉ biết cung kính quỳ rạp trên mặt đất khóc lóc thảm thiết.

Hoàng Li ý thức được hành động của bản thân, ánh mắt oán hận

“Khỏi bẩm Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương, trước kia nô tỳ có thấy Luru tài nhân cùng vài cung nữ lên lút to nhỏ, không dám để người khác nghe thấy, lúc ấy nô tỳ còn nghi hoặc không biết các nàng ấy đang làm gì. Cho tới bây giờ mới biết được thì ra là đang mưu tính hại Tu viên nương nương. Hoàng hậu nương nương, người nhất định phải làm chủ cho Tu viên nương nương của nô tỳ.”

Luru tài nhân thấy Hoàng Li phản bác, đã sớm bất động ngồi phịch xuống đất

Chuyện đã đến nước này mọi người đều hiểu rõ. Lần này Luru tài nhân hiển nhiên không thể nào thoát tội.

Hoàng hậu nương nương trước giờ luôn khoan dung độ lượng, giáng Luru tài nhân từ ngũ phẩm tài nhân xuống lục phẩm thái ấp, còn phạt cắt giảm nửa năm bổng lộc của Luru tài nhân xem như khiển trách. Về phần Hoàng Li lại không có phân phó gì.

Bất kể thật sự trong lòng Hoàng hậu nghĩ như thế nào, nhưng bên ngoài luôn luôn là hình tượng “Hoàng hậu nương nương nhân từ”.

Sau đó, Đế Hậu ngự giá Cẩm tú tiên thăm An tu viên. Hoàng thượng còn phân phó đưa An tu viên hỏi cung của nàng. Cẩm Tú tiên từ trước đến nay không mời khách cuối cùng mọi việc cũng ổn thỏa. Ân Như Tuyết nhất thời im lặng. Nhưng nghĩ đến giường của mình đã bị những người khác nằm qua, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tuy rằng cung nhân đã sớm sửa sang giường lại, Nguyệt Nha còn cẩn thận xông hương xua đi mùi thuốc đông y cùng mùi máu. Nhưng Ân Như Tuyết vẫn cảm thấy chán ghét cùng hoảng sợ, nằm im bất động để cung nữ chăm sóc chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Sự tình hôm nay thật thuận lợi, bất quá ngươi thật sự cam lòng hay sao.” Một thanh âm chế giễu vang lên

“Ngươi không vì mình, trời chu đất diệt. Ta nói không đúng sao?” Thanh âm nữ tử trái lại không hề có chút tức giận mà lại mang chút hứng thú bên trong.

“Lưu tài nhân bị giáng làm Thái ấp, Dung phi mất hết mặt mũi, Hoàng hậu tự mình xử phạt người của mình, mà Thục phi cũng khiến Hoàng hậu không vui, ngươi với ta cũng đạt được mục đích riêng”. Thật sự rất châm biếm mà.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chương 38

Mấy ngày sau Vĩnh Dạ đế mới trở lại Cẩm Tú tiên, cũng không có ý định thông báo. Chỉ trực tiếp đi thẳng vào nội điện, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong điện quét dọn rất sạch sẽ, nhưng lại có chút không giống với sạch sẽ của người khác. Nói như thế nào đây, giống như là sạch sẽ thái quá, làm Vĩnh Dạ đế có cảm giác như quanh năm không có ai ở.

Những món ăn vặt thường bày trên bàn để dùng khi ngồi trò chuyện, hoa trong lọ thường được đổi mới... đều không có.

Tân Thuyên là người rất tinh tế, thấy trong điện không có ai, đã sớm bảo tiểu thái giám theo sau đi tìm hiểu tình hình một chút. Tiểu thái giám được Đại tổng quản phân phó, tất nhiên không dám qua loa, đã nhanh nhẹn rời đi.

Vĩnh Dạ đế vừa ra khỏi nội phòng thì tiểu thái giám đã báo cáo với Tân Thuyên.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Quý tần nương nương đang ở thiên viện.” Tân Thuyên nghe xong thì vội báo tin lại cho Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế không hiểu, đang yên bình sao lại chạy đến thiên viện chứ.

Quả nhiên vừa đi đến thiên viện thì nghe được tiếng cười thanh thúy.

“Có chuyện gì thú vị mà nàng cười to như vậy, trẫm cũng muốn nghe một chút.”

Ân Như Tuyết đang cười giòn với mấy cung nữ, nghe được giọng của Hoàng thượng, mấy cung nữ vội quỳ xuống, không ai dám cười nữa.

“Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Vĩnh Dạ đế bước đến đỡ lấy tay của mỹ nhân đang khụy gối.

Tân Thuyên nhìn cảnh trước mắt, ánh mắt ra hiệu cho cung nữ hầu hạ theo hẩn lui ra ngoài.

Như Tuyết thấy cung nhân đã lui xuống, trong nháy mắt thiên điện chỉ còn lại hai người nàng và Vĩnh Dạ đế. Tự mình rót cho Vĩnh Dạ đế một chén trà, còn liếc mắt nhìn Vĩnh Dạ đế đầy oán trách.

Vĩnh Dạ đế nhận lấy chén trà, có chút thích ý hưởng thụ ân cần của mỹ nhân.

“Sao lại chạy đến thiên điện vậy?”

“Thỉnh thoảng đến thiên điện một chút cũng cảm thấy mới lạ.”

Thấy Ân Như Tuyết nhìn trái ngó phải nói như vậy, trong mắt còn không ngừng xoay chuyển, thật ra lại là không dám nhìn thẳng vào mình, Hoàng thượng sao lại không biết người trước mặt đang nói dối chứ.

Hoàng thượng cũng không nói gì, chỉ nhìn mỹ nhân trước mắt đang sắp làm nũng.

Ân Như Tuyết úp úp mở mở nửa ngày, thế nhưng người đối diện lại không có phản ứng gì, ngược lại còn tự tiểu phi tiểu nhìn nàng. Nàng bắt đầu thẹn quá hóa giận. Dùng ánh mắt “uy hiếp” nhìn Hoàng thượng: “Hoàng thượng, nếu người không nói gì, ta sẽ không để ý người nữa.”

Vĩnh Dạ đế lạnh mặt nói: “Duyệt quý tần, ngươi có biết ngươi đang nói gì không?”

Ân Như Tuyết thoáng sửng sốt, lại khần trương, nhớ lại lời nói vừa rồi của mình, dù sao thì phụ nữ lớn lên ở hiện đại không quá đặt nặng vấn đề tôn ti và

quy củ như ở đây. Vĩnh Dạ để vốn dĩ muốn hù dọa một chút, nhưng cảm giác được tiểu nữ nhân trong lòng thân thể đã cứng đờ, Vĩnh Dạ để cuối đầu nhìn xuống. Thấy khuôn mặt thanh lệ vô song trong lòng mình nhuộm màu u ám, sau đó hai mắt sáng như sao lại nổi hơi nước, chỉ chớp lát sau, giọt nước mắt thật to đã đọng đầy ở viền mắt, trong nháy mắt rơi xuống theo sườn mặt trơn nhẵn.

Vĩnh Dạ để đã thấy qua rất nhiều mặt của cô gái trong lòng, thanh cao, thẹn thùng, tùy ý, kiêu ngạo, ngọt ngào, nhưng lại chưa từng thấy nàng điềm đạm đáng yêu. Vĩnh Dạ để cho rằng nữ tử như vậy sẽ không tùy tiện lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác, hẳn cũng cho rằng nàng sẽ không khóc nháo với người khác.

Cho nên khi Ân Như Tuyết thật sự rơi lệ trước mặt hắn, trong lòng hắn đột nhiên mềm nhũn. Một nữ tử như vậy, trước mặt người ngoài luôn ra vẻ vô vị, thanh cao, hơn nữa chỉ để lộ nụ cười rạng rỡ của mình trước mặt người thân thuộc, thực sự đang rơi lệ trước mặt hắn. Trong lòng hắn đột nhiên có chút phức tạp, nhưng hắn không hình dung được loại cảm giác đó là gì.

Vì tâm tình phức tạp này hắn có chút thất thần. Đợi hắn khôi phục lại tinh thần thì nữ tử trong lòng đã sớm khóc đến rồi tinh rồi mù, vạt áo trước ngực cũng đã thấm ướt một mảng lớn.

Hắn có chút đau đầu, chưa từng có nữ tử nào khóc trong lòng hắn như vậy a.

“Sao vậy? Sao lại khóc rồi?”

Đầu nhỏ giấu trong ngực hắn vẫn không chịu nâng lên.

Vĩnh Dạ để không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dỗ dành nàng.

“Nếu còn tiếp tục khóc nữa, nước mắt sẽ chảy thành một dòng suối đó.”

Âm thanh nức nở trong ngực dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục khóc lớn hơn.

Vĩnh Dạ để lại càng đau đầu hơn, không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Ân Như Tuyết khóc nháo xong rồi, ngẩng đầu, bắt đầu lên án Hoàng thượng.

“Còn không phải là nguoi sao, đều tại nguoi, nguoi bắt nạt ta.”

Vĩnh Dạ để dở khóc dở cười. Ôm nữ nhân trong lòng tiếp tục dỗ.

Ân Như Tuyết khóc như vậy là bảy phần thật, ba phần giả. Nàng vốn nghe được lời nói nghiêm nghị của Vĩnh Dạ để, cho rằng Vĩnh Dạ để tức giận nàng không phân biệt tôn ti, trong nháy mắt có chút hoang mang lo sợ. Sau đó tính nết lại nổi lên, dứt khoát xem ngựa sống là ngựa chết, khóc lên. Kết quả khóc một hồi, lại cảm thấy thật buồn, thật sự nàng cũng rất đáng thương.

Nàng là một cô gái tốt, có tài có mạo, dựa vào cái gì mà phải chạy đến đây xuyên vào người khác chứ.

Cho dù đây chỉ là một trò chơi, nhưng nàng cũng đã giao toàn bộ mình cho hắn, nàng chỉ có một mình hắn, nhưng nàng lại chỉ là một bông hoa trong vườn hoa của hắn.

Ân Như Tuyết vất vả lắm mới nín, Vĩnh Dạ để nhìn thiên viện nhỏ xíu, hỏi tiếp vấn đề trước đó.

“Sao lại chuyển đến thiên viện? Thiên viện này rất bé.” Lời trong lời ngoài của Vĩnh Dạ để đều là ghét bỏ cái thiên điện này. “Thiên điện này rất tốt a.” Ân Như Tuyết nghe được ý tứ trong lời nói của Vĩnh Dạ để, trong lòng hơi tán thành, nhưng vẫn nghĩ một đằng nói một nẻo.

Gia cảnh của Ân Như Tuyết giàu có, ở hiện đại dù phòng ở không quá lớn, nhưng tuyệt đối thư thái. Hơn nữa từ lúc đến cổ đại tới nay, cuộc sống ở Túy Hồng lâu và Vân phủ cũng rất thư thả. Sau khi tiến cung đến Cẩm Tú tiên cũng chỉ có một mình nàng, một mình ở Cẩm Tú tiên tất nhiên rất thoải mái. Cho nên lúc đầu vừa dọn đến thiên điện nàng cũng không quen lắm. Nhưng nghĩ đến ở phòng chính đã có người nằm qua giường của mình, mặc dù người khác nhìn vào không thấy gì, nhưng trong lòng của nàng rất khó chịu, nàng rất chấp nhất chuyện có người nằm trên giường của mình. Vì vậy nàng đã cố gắng thuyết phục bản thân tiếp tục ở lại thiên viện.

Vĩnh Dạ để suy nghĩ một chút, lại hỏi tiếp: “Có phải là vì An tu viên không?” Vĩnh Dạ để ở cùng Ân Như Tuyết đã lâu, cũng có thể cảm nhận được Ân Như Tuyết đặc biệt cố chấp với những chuyện nhỏ nhặt.

Ân Như Tuyết cũng không phải không muốn Vĩnh Dạ để biết, cũng không vòng vo, bắt đầu thẳng thắn:

“Vâng, nàng nằm trên giường của ta. Ta không vui.”

Vĩnh Dạ để im lặng suy nghĩ, Ân Như Tuyết cũng không nói gì.

Không nghĩ đến mấy ngày sau đó, Ân Như Tuyết lại nhận được thánh chỉ.

Chuyển chỗ sao? Dời đến Chiêu Nguyệt cung.

Nghe được Quý tần nương nương nhà mình chuyển đến Chiêu Nguyệt cung, người hầu ở Cẩm Tú hiên có chút động tâm. Hai ngày nay Hoàng thượng tuy rằng không đến Cẩm Tú hiên nhiều, nhưng chỉ cần có thời gian rảnh rỗi cũng thường lui tới đây. Hơn nữa nhìn qua cũng không giống như Quý tần nương nương đã chọc giận Hoàng thượng, vậy sao Hoàng thượng lại muốn nương nương dời đến Chiêu Nguyệt cung chứ.

Duyệt quý tần tuy chuyển đến cung Chiêu Nguyệt thì trở thành chủ nhân duy nhất, nhưng cung Chiêu Nguyệt nằm ở nơi rất hẻo lánh

Mọi người trong hậu cung không nghĩ ra. Nếu nói Hoàng thượng không cung chiêu Duyệt quý tần này thì sao lại để cho nàng làm chủ một cung chứ. Nhưng nếu Hoàng thượng sủng ái nàng, sao đang yên vui lại để cho Duyệt quý tần chuyển từ Cẩm Tú hiên đến nơi hẻo lánh như cung Chiêu Nguyệt.

Mọi người trong hậu cung lại bắt đầu trông ngóng, không phải là gió sắp đổi chiều rồi chứ?

Nhưng ý tứ trong hành động lần này của Hoàng thượng cũng bị vài phi tần thông tuệ đoán được ít nhiều, hành động lần này của Hoàng thượng nhìn qua giống như đang bảo vệ Duyệt quý tần.

Không phải không có phi tần nghĩ vậy, tỷ như Thực phi nương nương đây.

Thực phi nương nương cũng có không ít tâm cơ, lần trước người chọc cho Hoàng hậu nương nương không vui, cũng chỉ vì lúc đó quá lo lắng cho hài tử trong bụng An tu viên. Sau khi nàng hồi cung, nàng mới hiểu được, sợ rằng việc này không đơn giản như vậy, có lẽ ngay cả mình cũng trúng kế rồi.

Lại tỷ như Hoàng hậu nương nương, Đức phi nương nương và “Bình hoa”, “Người ngu ngốc” trong mắt người khác Lệ mỹ nhân cũng nghĩ khác.

Bất quá Vĩnh Dạ để nghĩ như thế nào đây?

Lúc Vĩnh Dạ để hạ chi, thật sự không có nghĩ nhiều như mọi người đâu. Chẳng qua hần cảm thấy Ân Như Tuyết không thích kết giao với người khác, nơi đó cũng thanh tịnh. Hơn nữa cung Chiêu Nguyệt không có chủ, nàng sống cũng vui vẻ hơn.

Sau khi Duyệt quý tần dời đến cung Chiêu Nguyệt, Vĩnh Dạ để vẫn sủng ái Duyệt quý tần như cũ. Cho nên cung nhân hầu hạ Duyệt quý tần lại bắt đầu hy vọng, càng tận lực hầu hạ nương nương nhà mình. Điều này làm cho những người muốn cười chê Duyệt quý tần cũng nhin xuống, nhưng vẫn cực kì đố kỵ.

Ân Như Tuyết như cá gặp nước, vị trí của cung Chiêu Nguyệt rất đẹp, cũng sẽ không gặp phải kẻ vô duyên vô cớ nói là tiện đường đến quấy rầy. Nàng càng mừng rỡ thanh thản tự tại. Nàng thậm chí còn thích vị trí hẻo lánh của cung Chiêu Nguyệt, nhưng đồ ăn được đưa đến từ Ngự Thiện phòng thì đã bị nguội lạnh nên nàng mượn cớ này đòi Vĩnh Dạ để cho một phòng bếp nhỏ.

Tất nhiên Vĩnh Dạ để sẽ không từ chối, trái lại còn rất hào phóng, tìm một nữ đầu bếp nấu món ăn hợp khẩu vị của nàng đưa đến.

Những ngày bình yên ở hậu cung rất ít, cho dù ngoài mặt là gió êm sóng lặng, nhưng vẫn ngầm ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Sau khi An tu viên bị Lưu thái nữ ám hại suýt nữa sảy thai, hậu cung lại xảy ra một đại sự nữa.

Hàn tiếp dư bị Thái y chuẩn đoán là bị trúng độc mẫn tính, may là độc tố còn ít. Độc này là sau khi vào cung mới trúng. Thân phận Hàn tiếp dư cao quý, tổ phụ là Hàn quốc công uy danh vững chãi, cho nên chuyện này không chỉ đơn thuần là chuyện hậu cung, mà còn liên lụy đến triều đình.

Hàn quốc công cũng liên kết với một đám đại thần dâng sớ muốn Vĩnh Dạ để chủ trì công đạo, yêu cầu Hoàng thượng nhất định phải tra rõ việc này. Hàn quốc công càng cựa gãi lên mặt nói “Đến cả chuyện nhà cũng không quản được thì dùng cái gì để trị quốc.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chương 39

Đối mặt với Hàn quốc công cựa gãi lên mặt trên triều, Vĩnh Dạ để không nói gì, chỉ hỏi hột nói giao việc này cho Hoàng hậu toàn quyền xử lý, Hoàng hậu sẽ xử lý tốt.

Hàn quốc công được một tác lại muốn tiến một thước càng muốn nêu ý kiến nữa.

Vĩnh Dạ để không cho Hàn quốc công cơ hội.

“Vậy là Hàn quốc công đang nghĩ Hoàng hậu của trẫm không có khả năng điều tra rõ việc này sao? Hàn quốc công còn muốn trẫm bỏ quốc sự sang một bên để đi xử lý chuyện lông gà vỏ tỏi ở hậu cung à?” Giọng Vĩnh Dạ để không lớn, thế nhưng ý trong lời nói không thể nói là không nặng.

Hàn quốc công tụy rằng luôn kể công tụy cao, nhưng lúc này cũng biết nói vậy với Hoàng thượng là không đúng. Hắn thấy đa số triều thần đều nháy mắt với mình, cho dù trong lòng có chút không hài lòng, cũng đành bước ra thỉnh tội.

Lần này bầu không khí trên triều có chút ngưng trệ.

Vốn dĩ Vĩnh Dạ để đã không thích Hàn quốc công, Hàn quốc công tụy cao tụy đại, là người ngang ngược kiêu ngạo, thường kể công. Cố ý đẩy cháu gái Hàn Thanh Hà vào cung, Vĩnh Dạ để cũng không mặn không nhạt, thậm chí còn cho nàng thân phận tiếp dư.

Thiên hạ này là thiên hạ của hắn, những việc mà Hàn quốc công đã từng làm, ở trong mắt của Vĩnh Dạ để không có chỗ nào là không giống bùa đòi mạng của gia tộc. Vĩnh Dạ để không phải là một Hoàng đế hèn yếu, bây giờ không trị, thì tương lai không xa, sẽ để lại hậu hoạn.

Hoàng hậu nhận được ý chỉ của Hoàng thượng, tất nhiên hiểu là Hoàng thượng muốn tra rõ việc này. Mấy ngày trước An tu viện tể ngã huyết nữa thì sảy thai, Hàn tiếp dư lại bị trúng độc mãn tính, nếu nàng không tra ra, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ nghĩ nàng có ý gì. Lần này nàng nhất định phải tra rõ việc này, làm cho Hoàng thượng tin tưởng, nàng vẫn còn đủ tư cách để ngồi cái ghế này.

Nàng tự mình đến Tây Cảnh các thăm Hàn tiếp dư vẫn còn nằm tĩnh dưỡng trên giường, thẳng tay lấy mấy cây nhân sâm cất trong kho ra tặng cho nàng ta, đồng thời săn sóc an ủi Hàn tiếp dư.

“Hàn tiếp dư thân thể có tốt hơn chưa?” Hoàng hậu ngăn cản Hàn tiếp dư muốn xuống giường hành lễ.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương, thân thể tần thiếp đã tốt hơn nhiều rồi.”

Hàn Thanh Hà nằm trên giường, sắc mặt vàng như nến, nhìn qua có chút tiều tụy. Bị người khác hạ độc đã là chuyện khiến cho nàng rất kinh sợ, bình thường nàng qua lại rất tốt với các vị phi tần khác, cũng không gây thù chuốt oán với người khác. Nhưng trong lòng nàng vẫn hiểu rõ trong hậu cung này không có cái gọi là ti muội tình thân, nên thường ngày lúc tiếp xúc với những phi tần đó cũng rất cẩn thận, nhưng lại không nghĩ đến chuyện này lại xảy ra. Nàng có chút kinh hãi, may mà độc vẫn còn ít, bằng không, nàng thật sự không dám tưởng tượng nữa.

Hoàng hậu hỏi Hàn tiếp dư mấy câu, Hàn tiếp dư cũng trả lời đầy đủ.

Nàng hiểu Hoàng hậu nương nương bị Hoàng thượng yêu cầu làm rõ việc này. Thái y xem bệnh cho nàng cũng là người của Hàn gia, bằng không cũng sẽ không nói thật chuyện này với nàng. Lúc trước nàng tham gia tuyển tú thì chuyện này đã bắt đầu, lại không ngờ tới Hoàng thượng lại giao cho Hoàng hậu xử lý. Nàng không phải không muốn, nhưng vạn nhất Hoàng hậu là người đứng sau chuyện này, chẳng phải nàng lại bị đẩy vào vòng nguy hiểm sao. Thế nhưng lại lại có cảm giác chuyện này không có quan hệ gì với Hoàng hậu cả, dù sao nàng chỉ là một Tiếp dư mới vào cung, cũng không được sủng ái, Hoàng hậu không có lý do gì để đối phó nàng cả. Cho nên nếu hắn đã dám huyên náo như vậy, làm cho chuyện này bị lộ ra, thì sẽ không dám hạ thủ với nàng nữa.

Hoàng hậu ngồi không bao lâu, thì rời đi. Sau đó Tây Cảnh các lại nghênh đón rất nhiều phi tần đến thăm Hàn tiếp dư. Ngay cả mấy vị thượng phi nương nương cũng đưa quà đến, không phải là dược liệu thượng hạng thì cũng là tổ yến đồ bổ dùng để điều dưỡng thân thể.

Chuyện Hàn tiếp dư bị trúng độc Hoàng hậu tra xét mấy ngày đều không có manh mối gì, mọi người trong hậu cung đều liên tục suy đoán, đều nhìn chăm chăm vào Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nương nương cũng rất nóng lòng. Hàn tiếp dư trúng độc, nàng đã tra xét rất lâu mà không có manh mối gì, thái y, cung nữ, thái giám đều đã bị tra hỏi. Đồ ăn, huân hương cũng kiểm tra rồi, đồ dùng hàng ngày cũng xem xét nhưng không có một chút dấu vết nào. Vốn dĩ chuyện này ở trong cung cũng chẳng phải chuyện lớn gì. Thế nhưng tổ phụ của Hàn tiếp dư lại phát hiện, ngang ngành nháo loạn làm ai cũng biết chuyện này. Cái này, nàng chỉ sợ chuyện này nàng còn chưa kịp tra rõ thì người trong thiên hạ đã truyền miệng thành dạng gì nữa.

Hoàng hậu nương nương đang nóng ruột, thì cung nữ tâm phúc đến truyền tin.

“Nương nương Đồng bảo lâm đến hỏi ý kiến nương nương.”

“Đồng bảo lâm? Bồn cung đang bận. Nói là Bồn cung đang nghỉ ngơi, bảo nàng ta về đi.”

Cung nữ thiếp thân của Hoàng hậu Tĩnh Tâm là người không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhẹ giọng nói: “Hoàng hậu nương nương, Đồng bảo lâm nói là có việc muốn bẩm báo với ngài.”

“À.” Mắt phượng của Hoàng hậu nheo lại: “Gặp mặt một chút cũng không sao. Bảo Đồng bảo lâm chờ ta ở đại điện.”

Tĩnh Tâm nghe theo lời của Hoàng hậu sắp xếp cho Đồng bảo lâm.

Đồng bảo lâm đang uống trà cung nữ dâng lên, trà rất ngon, nhưng nàng lại không có lòng dạ nào thưởng thức trà ngon. Trong lòng nàng có chút kích động, nếu lần này nàng thành công, nàng không chỉ có thể leo lên cái cây to Hoàng hậu này, còn có thể loại trừ đi cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của nàng.

Hoàng hậu cũng không để Đồng bảo lâm đợi lâu, thay đổi vài món cung trang xong thì ra nội điện.

“Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương kim an.”

“Miễn lễ đi. Đồng bào lâm, người tới tìm Bồn cung có chuyện gì?”

Đồng bào lâm thấy Hoàng hậu nương nương hỏi, cũng không quanh co, nói thẳng ý đồ mình đến.

“Hỏi bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp biết nương nương đã vì chuyện của Hàn tỷ tỷ mà hao tổn tinh thần mấy hôm nay. Tần thiếp có biết chút ít, có thể sẽ giúp ích cho người, tần thiếp đến để phân ưu cùng nương nương.”

“Đồng bào lâm biết chuyện gì?” Hoàng hậu nghe được lý do của Đồng bào lâm, cũng không lộ ra vẻ vội vàng, bình thản hỏi, động tác đặc biệt ung dung, giọng nói và hành động không thay đổi gì.

Đồng bào lâm khẽ cắn môi, biết Hoàng hậu đang muốn nhìn xem rốt cuộc là nàng biết cái gì, nếu nàng không nói ra, chỉ sợ là không bao giờ có được tín nhiệm của Hoàng hậu. “Hoàng hậu nương nương, theo tần thiếp biết, chuyện này chỉ sợ là có liên quan đến Duyệt quý tần.”

Hoàng hậu nương nương nghe xong lời này của Đồng bào lâm, con ngươi chợt lóe sáng, nhìn Đồng bào lâm đang dò xét mình, nở nụ cười.

“Đồng bào lâm, người có chứng cứ không?”

Đồng bào lâm thấy Hoàng hậu nương nương không tin mình, cũng có chút nóng nảy.

“Hoàng hậu nương nương, tần thiếp nói thật. Tần thiếp đã từng thấy Duyệt quý tần và Hàn tỷ tỷ tranh chấp trong Ngự Hoa viên. Tần thiếp còn vô tình biết được có một cung nữ ở Chiêu Nguyệt cung là đồng hương của Đại cung Tuyết Mai của Hàn tỷ tỷ.”

“Đồng hương?” Hoàng hậu nương nương suy nghĩ một chút, đại khái đã có tính toán, mới hài lòng cho Đồng bào lâm hỏi cung.

Lúc Đồng bào lâm ra về trên mặt đầy hưng phấn, tim của nàng cũng đang đập mạnh. Tất cả đều vì lúc nàng về, Hoàng hậu nương nương hứa hẹn với nàng một câu:

“Nếu lời của Đồng bào lâm là thật, lần này Bồn cung nên cảm tạ Đồng bào lâm.”

Mấy ngày sau, Hoàng hậu nương nương triệu tập mọi người đến Phụng Tảo cung.

Cung Chiêu Nguyệt của Ân Như Tuyết ở chỗ hẻo lánh, hơn nữa nàng cũng không phải là người sẽ bạc đãi bản thân mình, cho nên cứ chậm rãi mà đi, mặc kệ Anh Đào luôn hối thúc.

Phi tần có địa vị thấp đến sớm nhất, còn các vị phi tần có địa vị cao sẽ luôn khoan thai đến sau. Nàng vào cung thì nhiều người đã đến, nhưng đa số chỉ là những người có địa vị thấp. Các phi tần thấy vị Duyệt quý tần xinh đẹp như hoa được sủng ái nhất hậu cung đã đến, đều hành lễ. Nhưng lại không có người nào muốn trò chuyện với nàng.

Ân Như Tuyết luôn độc lai độc vãng, trong cung chỉ có một mình, nhìn thấy mọi người như vậy, không cảm thấy gì cả, trái lại còn nghĩ mọi người duy trì khoảng cách với mình như vậy thật tốt, cũng chẳng thêm quan tâm, tìm được chỗ thì ngồi xuống uống trà. Trong đại điện đều là những cô gái nũng nịu, chỉ có nàng là lạnh lùng xa cách, Ân Như Tuyết cũng bình thản chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, Đức phi nương nương khoan thai bước vào, Thục phi nương nương, Dung phi nương nương cũng đã đến, chỉ còn lại An tu viên và Hàn tiệp dư đang dưỡng bệnh và Tiễn thái nữ bị cấm túc là không đến.

Mọi người đều biết mấy ngày qua hậu cung xảy ra chuyện Hàn tiệp dư trúng độc. Nghĩ đến hôm nay Hoàng hậu gọi đến chắc cũng là vì chuyện này.

Tất cả mọi người đều xì xào bàn tán, Hoàng hậu nương nương đến rồi.

“Hôm nay Bồn cung cho gọi tỷ muội đến đây, mọi người cũng biết là chuyện gì rồi. Bồn cung cũng không muốn nói vòng vo. Bắt đầu thôi.”

Hoàng hậu nương nương vừa bước vào đã hành động rồi, làm cho các phi tần có chút choáng váng.

“Truyền Đại cung nữ bên cạnh Hàn tiệp dư Tuyết Mai.”

Một người tóc tai rối bù, bị cung nữ đưa vào. Nàng thấy Hoàng hậu thì liền hô oan uổng. Hoàng hậu nương nương lại không chút đồng tình, lớn tiếng hỏi:

“Tuyết Mai, người có biết tội của mình không? Dám hạ độc Hàn tiệp dư, chủ tử của mình.”

Tuyết Mai nghe được lời chất vấn của Hoàng hậu nương nương, cả người run lấy bầy, liên tiếp phủ nhận.

Hoàng hậu uy nghiêm hỏi: “Còn không thừa nhận? Muốn Bồn cung tiếp tục tra tấn sao?”

Tuyết Mai càng khóc lớn hơn, nhưng vẫn không nhận tội.

“Muru hại phi tần là tội danh liên lụy cửu tộc, người còn không thú nhận là ai sai khiến người?” Hoàng hậu thay đổi hình tượng ôn hòa rộng lượng bình thường, lạnh giọng quát lớn.

Tuyệt Mai muốn khóc cũng không khóc được, nghe xong lời này, hai mắt sưng đỏ lộ ra sự tuyệt vọng.

“Nô tỳ nói, chỉ cầu xin Hoàng hậu nương nương có thể buông tha người nhà của nô tỳ.”

Hoàng hậu nương nương không nói gì.

“Thuốc kia, là Hương Thảo ở cung Chiêu Nguyệt đưa cho nô tỳ. Những cái khác nô tỳ không biết. Hương Thảo nói với nô tỳ sau khi chuyện này hoàn thành, đệ đệ của nô tỳ sẽ có tiền chữa bệnh.”

“Hương Thảo của cung Chiêu Nguyệt sao? Người đâu, đến cung Chiêu Nguyệt bắt Hương Thảo đến đây.” Hoàng hậu nói ra lời này thì tựa hồ như liếc sang chỗ Duyệt quý tần một cái.

Lúc này, nhiều phi tần trong điện đều nhìn Duyệt quý tần bằng ánh mắt sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Chương 40

Làm cho mọi người thất vọng rồi, Duyệt quý tần vẫn yên vị không có chút phản ứng nào, vẫn uống trà như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn thản nhiên nhìn các phi tần đang nhìn nàng.

Phản ứng nhàn nhạt như thế này làm cho mọi người bắt đầu suy nghĩ, chẳng lẽ chuyện này thật sự không liên quan đến Duyệt quý tần sao?

Ân Như Tuyệt cũng không biết trong lòng mọi người đang nghĩ gì, nàng bình tĩnh như vậy là vì nàng thật sự không làm chuyện này mà thôi. Mặt khác, nàng lại tin Vĩnh Dạ đế. Nàng không biết tại sao lại có suy nghĩ này, nhưng trong lòng lại như có một giọng nói, nói nàng hãy tin vào hắn.

Vì vậy, nàng lựa chọn vâng theo tim mình, lựa chọn tin tưởng hắn.

Lúc Hương Thảo bị dẫn đến, bầu không khí trong đại điện vừa chuyển, hầu như không có âm thanh gì, tất cả mọi người đều chờ Hoàng hậu nương nương thăm vấn, xem chuyện này có phải là thật sự không liên quan đến Duyệt quý tần hay không.

Hương Thảo quỳ trong điện, sống lưng thẳng tắp, mười phần khí thế, không giống như một cung nữ thông thường.

“Hoàng hậu nương nương, chính là nàng ta, thuốc là của Hương Thảo đưa cho nô tỳ.”

“Hương Thảo, ngươi còn gì để nói không? Còn không mau khai báo sự thật?”

Đối mặt với xác nhận của Tuyệt Mai, Hoàng hậu nương nương ép hỏi, Hương Thảo không kiêu ngạo, không siểm nịnh trả lời, thập phần mạch lạc.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đúng là đồng hương của Tuyệt Mai, mấy ngày trước cũng có gặp Tuyệt Mai, thế nhưng nô tỳ không cho nàng thuốc gì cả. Nếu Hoàng hậu nương nương không tin, nô tỳ có thể đối chất với Tuyệt Mai.”

Hoàng hậu cho phép Hương Thảo hỏi.

“Tuyệt Mai, ngươi nói ta đưa thuốc cho ngươi, ngươi có bằng chứng gì không?”

Giọng Tuyệt Mai bén nhọn: “Tất nhiên ngươi sẽ không để cho ta có được nhược điểm của ngươi. Ngươi chỉ đưa thuốc cho ta mà thôi.”

Hương Thảo không chút hoang mang tiếp tục hỏi: “Theo như lời ngươi nói, ta đưa thuốc thì ngươi nghe theo, cảm lấy sao?”

Tuyệt Mai phản hận nói: “Nếu ngươi không nói với ta đệ đệ ta bị bệnh, ta sẽ không làm việc cho ngươi. Nếu ta không nghe theo lời ngươi đệ đệ của ta sẽ không còn mạng để mà khám bệnh.”

“Bất quá ta cũng chỉ là một cung nữ nhỏ nhò mà thôi, không nên có bản lĩnh lớn như vậy chứ? Ta nói thế với ngươi, ngươi liền tin sao?”

Tuyệt Mai sững sốt, sau đó có chút hốt hoảng nói: “Ngươi nói ngươi làm việc cho Duyệt quý tần, ta không làm theo, Quý tần nương nương sẽ không bỏ qua cho ta.”

Tuyệt Mai nói xong còn quay đầu lại nhìn Duyệt quý tần.

Ân Như Tuyết nghe nói như thế, không giận mà cười, ngược lại hết sức hứng thú hỏi một câu: “Tuyết Mai, lời này của ngươi là muốn nói bản thân sai Hương Thảo uy hiếp ngươi sao?”

Tuyết Mai thấy Duyệt quý tần thanh lệ vô song gương mặt như hoa đang nở nụ cười, lời nói lại bình tĩnh giọng nói thanh cao, có chút ngây ngốc không phản ứng gật đầu một cái. “Vậy sao lúc này ngươi lại nói là Hương Thảo dùng đệ đệ để uy hiếp ngươi?”

Tuyết Mai bị âm thanh trong trẻo của Ân Như Tuyết làm cho tỉnh lại, nghe Duyệt quý tần dùng thanh âm không giống lúc này chỉ ra chỗ sơ hở của mình, mặt mũi trắng bệch.

Bầu không khí trong đại điện đang ngưng trệ thì tiếng thông truyền của thái giám bên ngoài phá vỡ hết thảy.

“Hoàng thượng giá lâm.”

“Hoàng hậu, việc này ngươi điều tra đến đâu rồi?”

Vĩnh Dạ đế bước vào trong, sau khi miễn lễ cho các vị phi tần, hỏi một câu.

Hoàng hậu không dám chậm trễ, liền đem đầu đuôi câu chuyện cẩn thận kể lại một lần, mãi đến đoạn Đại cung nữ bên cạnh Hàn tiếp dư Tuyết Mai xác nhận chuyện này là do cung nữ của Duyệt quý tần Hương Thảo bảo nàng làm, nàng lại nghe được Hoàng thượng nhẹ giọng nhắc lại: “Hương Thảo?”

Hoàng hậu nương nương có chút thắc mắc, tuy là Duyệt quý tần rất được sủng ái, thế nhưng cũng không đến nỗi Hoàng thượng có thể nhớ tên một cung nữ chứ. Trong đầu Hoàng hậu nương nương rất nhanh lóe lên gì đó, thế nhưng lại không có thời gian để suy nghĩ kĩ chuyện này.

Tần Thuyên nghe đến Duyệt quý tần, phản ứng đầu tiên trong đầu chính là: Cũng không trách người khác đổ chuyện này lên đầu Duyệt quý tần được, ai kêu Quý tần nương nương ở trong cung “Danh tiếng tại ngoại” làm gì? Bất quá lần này người đổ lại phạm phải sai lầm rồi. Nếu đổ chuyện này lên người cung nữ khác, Hoàng thượng còn có thể có chút nghi ngờ chuyện này có liên quan đến cung Chiêu Nguyệt, thế nhưng Hương Thảo lại là người do Hoàng thượng phái đến cung Chiêu Nguyệt.

Hoàng thượng cũng không có phản ứng gì, chỉ bảo Hoàng hậu tiếp tục thẩm vấn chuyện này.

Hoàng hậu nhìn Tuyết Mai đang im lặng, thanh âm càng uy nghiêm.

“Tuyết Mai, ngươi còn không chịu nói thật? Thật sự nghĩ chuyện này sẽ không liên lụy đến người nhà của mình sao?”

Tuyết Mai thấy không thể che giấu nữa, không thể làm gì hơn là nói thật.

Thì ra Tuyết Mai là người của kẻ mẫu của Hàn tiếp dư, kẻ phu nhân của Hàn quốc công thế tử. Kẻ phu nhân này lại không hợp với Hàn tiếp dư, nhưng Hàn tiếp dư lại được Hàn quốc công yêu thích, kẻ phu nhân không thể không nhìn Hàn tiếp dư, không thể làm gì khác hơn là phải Tuyết Mai theo Hàn tiếp dư vào cung. Về phần vì sao lại vu khống Duyệt quý tần thì là vì Hương Thảo là đồng hương của Tuyết Mai, nghĩ có thể chuyển dời tầm mắt của người khác.

Màn kịch luân lý này truyền đến hậu cung, điều này không khỏi làm lòng người thổn thức.

Hoàng thượng nghe chuyện này từ đầu đến cuối, biểu tình bí hiểm. Nói với Hoàng hậu một câu cực khổ, rồi dẫn Duyệt quý tần bị oan rời đi, còn lại một đám phi tần ở Phụng Tào cung.

Hoàng hậu không rõ trong lòng cảm thấy thế nào, nàng hoàn thành xuất sắc chuyện Hoàng thượng giao cho, nhưng Hoàng thượng chỉ nói với nàng một câu cực khổ rồi thì đất người được yêu chiều đi khỏi. Nhưng nàng biết lúc này cũng phải là thời cơ tốt để cảm khái, bày ra bộ mặt ung dung thái độ hào phóng với các phi tần trong điện. Thực phi trong mắt trần đây ý châm chọc, Hoàng hậu thì sao chứ? Ngươi xem người mới đến vĩnh viễn vẫn xinh đẹp hơn so với người cũ, không phải sao? Hoàng hậu, trước đây ngươi vũ nhục ta, sớm muộn cũng có ngày ta sẽ hoàn trả gấp bội.

Lại nói đến Ân Như Tuyết và Vĩnh Dạ đế bên này.

“Vừa rồi bị dọa sợ sao?”

“Không sợ.”

Vĩnh Dạ đế nhíu mày: “Không sợ?”

Ân Như Tuyết thân nhiên gật đầu: “Không sợ. Ta vốn không làm chuyện này.”

Cuối cùng lại bổ sung thêm một câu: “Huống hồ chỉ còn có Hoàng thượng ngài nữa mà. Ta tin tưởng chàng.”

Lòng Vĩnh Dạ đế mềm nhũn, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của tiểu nữ nhân đối diện, nổi vui sướng kì lạ tràn đầy tim của mình.

Vĩnh Dạ đế nhìn nữ tử bên cạnh ngáp, cười hỏi: “Sao lại chật vật như vậy? Tối qua ngủ không ngon sao?”

Ân Như Tuyết gật đầu: “Ta cũng không biết, gần đây luôn bồn chồn. Hoàng hậu nương nương lại triệu tập sớm, cung Chiêu Nguyệt lại ở xa, cho nên ta

phải dậy sớm.”

Anh Đào theo sau nghe được Quý tần nương nương nhà mình oán giận Hoàng thượng, khoe miệng giật giật.

Nương nương, ngài thật sự chắc chắn hôm nay ngài dậy sớm sao?

Vĩnh Dạ để hiểu rõ Ân Như Tuyết, cũng biết nàng lười biếng, cười đến dung túng: “Về cung Chiêu Nguyệt, trăm cùng nàng ngủ thêm chút nữa.”

Đối với Vĩnh Dạ để mà nói, hẳn nghĩ nữ tử này đáng để cho hẳn cung chịu, hẳn sao có thể không cung chịu nàng đây?

Cung nhân theo sau hai người đều vô cảm, ra vẻ như không nghe được chủ tử nhà mình nói gì.

Từ sau khi Ân Như Tuyết chuyển đến cung Chiêu Nguyệt, thì xin Vĩnh Dạ để ban cho vài thứ lặt vặt để trang trí. Cung Chiêu Nguyệt đã đẹp hơn nhiều, bầu không khí trong lành tràn đầy màu sắc. Dùng lời hiện đại để nói thì chính là có một chút tư tưởng già mồm cái lão.

Ngay cả trong đình viện của cung Chiêu Nguyệt, Ân Như Tuyết cũng phải người của phủ nội vụ tìm hoa hồng về trồng. Mặc dù hoa hồng không phải quý giá gì, nhưng cũng khá ít, Duyệt quý tần đang được cung chịu, tất nhiên phủ nội vụ sẽ tận lực tìm đưa tới.

Vĩnh Dạ để lúc đầu có hỏi Ân Như Tuyết sao lại không trang trí lại Cẩm Tú tiên, Ân Như Tuyết rất nghiêm túc nói cho hẳn biết, Cẩm Tú tiên lúc đầu đã rất sạch sẽ rồi, nàng không cần hao tổn tâm tư. Vĩnh Dạ để cười cười không nói, không vạch trần người đối diện. Kỳ thực hẳn biết đây chỉ là cái cớ, chẳng qua lúc đó người này đang lười mà thôi.

Ân Như Tuyết thật là rất mệt, nàng nói chỉ ngủ một chút, hai người nằm trên giường không bao lâu, nàng đã ngủ say. Vĩnh Dạ để chăm chú nhìn tiểu nữ nhân đang ghé vào lòng hẳn không thể nhịn cười, cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Chuyện Hân tiếp dư trúng độc, kết quả cuối cùng lại không thể tưởng tượng nổi.

Hân quốc công nghe được kết quả của Hoàng thượng, choáng váng. Hắn vốn muốn mượn chuyện này để kiểm chế Hoàng thượng, tôn nữ của ta ở hậu cung của ngài chịu ủy khuất, dù sao người cũng phải bù đắp chút gì đó. Bây giờ không nghĩ đến chuyện này là do vợ của mình làm, việc xấu trong nhà, biết thế không bầm báo mất cả chì lẫn chài rồi.

Hân quốc công cúi đầu không dám ngẩng lên, chỉ có thể nhịn đến lúc về nhà để phát tán lửa giận với con trai và vợ. Lúc đầu trong phủ Hân quốc công, chuyện thế tử và kế phu nhân trở về nhà mẹ đẻ đều truyền khắp Kinh Thành.

Về phần Hân tiếp dư sau khi trúng độc lại nhận được sự đồng tình của nhiều người trong hậu cung, thân là đích nữ nhưng kẻ mẫu lại không thương, còn bày kẻ hãm hại.

Vĩnh Dạ để lại không nghĩ chuyện này đơn giản như vậy, thân là đế vương nghi ngờ đã là bản tính của hẳn, để ám vệ điều tra chuyện này. Quả nhiên, chuyện khác thường đã xảy ra.

Theo lời Hương Thảo nói, Tuyết Mai cố ý tiếp cận nàng, tự nói mình là đồng hương của nàng. Hương Thảo không tin tưởng lời nàng, nhưng chỉ âm thầm quan sát. Không nghĩ đến, không lâu sau thì chuyện này lại xảy ra.

Chiếu theo lời này, Tuyết Mai cố ý giả họa cho Như Tuyết, nhưng tại sao lại làm vậy chứ?

Sau đó ám vệ lại báo cáo thêm một chuyện giải tỏa nghi vấn của Vĩnh Dạ để. Ám vệ nói Hân quốc công kế phu nhân là bạn thân giao nhiều năm của phu nhân Vân thượng thư. Mọi chuyện đến đây thì đã có lý giải hợp lý.

Vĩnh Dạ để vừa làm rõ nghi ngờ trong lòng thì đột nhiên hậu cung truyền tin đến.

Duyệt quý tần ở cung Chiêu Nguyệt cơ thể không khỏe, đã mời thái y đến.

Vĩnh Dạ để nghe xong tin tức này, lại nghĩ đến tình trạng của tiểu nữ nhân lúc trước, vội đặt bút xuống chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Chương 41

Đây là lần thứ hai Hồ thái y đến bắt mạch cho Duyệt quý tần cung Chiêu Nguyệt. Lần trước, Duyệt quý tần vô có té xỉu ở son trang nghi hè, thái y được gọi đến cũng là hẳn.

Hồ thái y chỉ mong vị chủ nhân này không có chuyện gì, lần trước hẳn nghe Đại tổng quản Tân Thuyền nói hẳn không được phép chậm trễ với vị chủ nhân này.

Quả nhiên, khi hẳn còn chưa kịp bắt mạch thì đã nghe thông báo Hoàng thượng đến.

Hắn lặng lẽ thờ dài, quả nhiên. Không thể làm gì khác là đặt hòm thuốc xuống, quỳ hành lễ.

Hồ thái y chỉ nghe được thanh âm truyền đến:

“Không cần đa lễ. Bắt mạch cho Duyệt quý tần đi.”

Ngón tay lưu loát đặt lên cổ tay, mạch này giống như...

Vĩnh Dạ đế nhìn Hồ thái y bắt mạch hồi lâu không nói, trong lòng có chút bất an. Nhưng Đại cung nữ Anh Đào của Ân Như Tuyết đã không còn kiên nhẫn nữa.

“Thái y, quý tần nương nương bị sao vậy?” Anh Đào thấy thái y vẫn không nói, trong lòng lo lắng không nhịn được bước lên hỏi. Thật ra Nguyệt Nha ở bên cạnh đã kéo nàng lại, nhưng mắt thấy Hoàng thượng không để ý đến hành động của Anh Đào, trái lại cũng đang nhìn vào bàn tay đang bắt mạch của thái y thì trong lòng cũng bớt lo lắng cho Anh Đào hơn. Nhìn ra được Hoàng thượng cũng đang lo lắng cho nương nương, muốn nghe được câu trả lời của thái y, chỉ là không tiện hỏi mà thôi.

Hồ thái y quỳ xuống nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, theo vi thần xem được thì mạch tượng của nương nương là mạch lưu ly di chuyển tron tru theo ngón tay như lưu châu, là hỉ mạch.”

Vĩnh Dạ đế sững sốt một chút, sau đó lại là đại hi. Nét vui sướng trên mặt hẳn không thể nào che giấu được.

Ân Như Tuyết nằm trên giường nghe được lời này của thái y cũng ngây ra một lúc, nàng vô thức sờ sờ bụng của mình. Hài tử? Có thể sao? Hệ thống đã từng kiểm tra thể chất của thân thể này, thân thể này không thể có thai được. Cho nên Hệ thống còn lừa nàng mua thuốc giúp thụ thai mà.

Thế nhưng nàng lại nghĩ chuyện này chỉ có thể dựa vào duyên phận, cũng không nghe theo Hệ thống dụ dỗ. Đúng lúc sẽ đến, nếu không phải thì không nên cưỡng cầu. Nếu như là hài tử của nàng, không cưỡng cầu cũng sẽ đến với nàng.

Nàng kéo kéo tay Hoàng thượng, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, mời thêm một thái y nữa đến xem lại đi.”

Hồ thái y chau mày, Duyệt quý tần này không tin y thuật của mình sao?

“Hồi bẩm nương nương, mặc dù y thuật của thần ở thái y viện không phải là giỏi nhất, thế nhưng cũng được cho là có y thuật. Hỉ mạch vi thần vẫn có thể xem được.”

Ân Như Tuyết nghiêm túc trả lời nghi hoặc của Vĩnh Dạ đế và Hồ thái y.

“Không phải như thế, chỉ là ta không cảm giác được cục cưng đang tồn tại trong bụng ta.”

“Nương nương quá lo lắng rồi, thai nhi còn nhỏ. Nương nương không cảm nhận được cũng là đúng.”

Vĩnh Dạ đế cảm giác được sự bất an của tiểu nữ nhân nằm trên giường, cũng không muốn làm nàng phật lòng, lại phân phó Tân Thuyền tìm người có danh vọng nhất trong giới phụ khoa Duẫn thái y đến. “Nương nương, mạch tượng này đúng là hỉ mạch. Nhưng mà có chút kì quái.” Sau khi Duẫn thái y chuẩn đoán cho Duyệt quý tần một hồi thì đưa ra kết luận.

Trong lòng Hồ thái y cảm thấy có gì đó không ổn, vội truy vấn: “Lời này của Duẫn thái y là có ý gì? Lão phu bắt mạch cho Quý tần nương nương rõ ràng là mạch hỉ mà.”

Duẫn thái y vuốt vuốt râu: “Văng lai ngọc lưu ly ứng với ngón tay khéo đưa đẩy như lưu châu, giống với mạch tượng của hỉ mạch. Thế nhưng dựa theo tháng mà nói, Quý tần nương nương mang thai cũng chỉ có thể hơn một tháng, mạch tượng sẽ không mạnh như vậy.”

Hồ thái y nghĩ lại, mạch này quả thật có chút kỳ quái.

Vĩnh Dạ đế thấy tình hình trước mặt, trầm ổn hỏi.

Duẫn thái y xoay người đáp lời Hoàng thượng: “Hồi bẩm Hoàng thượng, hỉ mạch của nương nương có chút kì hoặc. Vi thần nghe nói ở biên cương có một loại thảo dược, nếu phụ nữ dùng sẽ tạo ra triệu chứng như mang thai. Nhưng sau ba tháng thì bệnh trạng sẽ biến mất.”

Duẫn thái y là người của Hoàng thượng, lời hẳn nói, Hoàng thượng luôn tin tưởng.

Xem ra việc này thật kỳ lạ.

“Hai vị thái y lui xuống bóc thuốc đi.”

Nữ nhân hậu cung có muốn tính toán thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được phép tính kế với con nối dòng. Việc này phải điều tra thật rõ, hơn nữa người này lại động tay động chân với người không nên động rồi.

Vĩnh Dạ đế nắm bàn tay lạnh lẽo của nữ nhân trên giường, lặng lẽ an ủi nàng.

Tân Thuyên thấy tình hình thế này, đã sớm dẫn mọi người ra ngoài, để lại không gian riêng cho Hoàng thượng và Quý tần.

Ân Như Tuyết nắm tay của Vĩnh Dạ đế, vỗ vào vị trí trống bên cạnh, ý bảo Vĩnh Dạ đế nằm cùng mình.

Vĩnh Dạ đế nghe theo, nằm xuống bên cạnh Ân Như Tuyết, kéo nàng vào lòng, ôm chặt.

Đột nhiên Ân Như Tuyết lên tiếng, có chút buồn buồn: “Ta đã nói mà, nếu ta có cục cưng, sao ta lại không cảm nhận được chứ.”

Lòng Vĩnh Dạ đế lại càng khó chịu hơn, hẳn có chút không thoải mái, hẳn ôm nàng sát vào ngực của mình.

“Chúng ta sẽ có cục cưng nhanh thôi.”

Ân Như Tuyết khó có lúc uể oải: “Hoàng thượng, ta biết cơ thể của ta không tốt. Hoàng thượng, nhất định là cục cưng ghét bỏ cơ thể yếu ớt này của ta nên mới không chịu đến.”

Vĩnh Dạ đế có chút tức giận: “Nói vậy.” Nhưng cũng nhanh chóng hòa hoãn: “Hải tử sẽ nhanh đến.”

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ân Như Tuyết uể oải như vậy, cả người giống như một đóa hoa vừa bị mưa bão vùi dập, xem ra nàng thật sự bị chuyện này dọa sợ rồi. Chuyện này nhất định phải điều tra cùng nhân của cung Chiêu Nguyệt, nếu không phải có kẻ ăn cây táo rào cây sung, làm sao Như Tuyết lại bị trúng chiêu chứ?

“Sau này phải ăn nhiều vào, uống thuốc điều trị thân thể nữa, có biết không?”

“Ừ.” “Còn nữa, sau này phải tự bảo vệ bản thân, không nên nhìn sự vật qua vẻ bề ngoài mà không suy nghĩ.”

“Ừ. Không đúng, ai chỉ nhìn sự vật qua vẻ ngoài mà không dùng đầu óc chứ?”

Mất thấy tiểu nữ nhân trong lòng sẽ nổi bão, Vĩnh Dạ đế để nữ nhân không yên phận trong lòng lại.

“Đừng nhúc nhích, nghỉ ngơi cho tốt đi, thân thể nàng đang không khỏe đó?”

Ân Như Tuyết đành chịu, nằm xuống, chu môi bất mãn.

Ân Như Tuyết nghỉ ngơi, trong lòng Vĩnh Dạ đế lại tính toán chuyện này.

Điều tra lần này, lại tra ra được vài thứ.

Vĩnh Dạ đế nhìn báo cáo trong tay, cười nhạt. Xem ra trong cung thật sự không yên ổn.

An tu viên không biết an phận, bản thân không khỏe lại không chịu dưỡng thai cho tốt, còn có tâm tư tính kế với người khác. Xem ra chuyện lần trước suýt nữa thì nàng bị sinh non cũng nên điều tra một chút.

Chuyện An tu viên bị trượt té lần trước cũng không khó tra, bắt quả lần trước đã không thật lòng suy nghĩ nên mới qua loa định tội cho Lưu thái nữ.

Vĩnh Dạ đế càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, đã bảo người điều tra An tu viên, không nghĩ đến kết quả thật sự kinh người: Chuyện này sợ rằng là do An tu viên tự biên tự diễn. Cái gì mà Hoàng Li, Hoàng Oanh, chẳng qua là kẻ đóng vai phản diện thôi. Hai nô tài trung thành tự nguyện hi sinh vì chủ tử mà thôi.

Làm Vĩnh Dạ đế bất ngờ nhất chính là Đức phi cho đến lúc này luôn ở trước mặt hắn ôn nhu. Vì hắn nghĩ Đức phi thật tốt, không chỉ dưỡng dục công chúa Nhu Gia chu đáo, lại còn là người an phận. Hắn cũng không tiếc rẻ, mọi việc đều để cho Đức phi ba phần mặt mũi, không ngờ trong hậu cung này nàng ta lại khéo tay như vậy. Lần trước An tu viên gặp chuyện quả nhiên là An tu viên và Đức phi cùng nhau sắp xếp, hai người này không biết nghĩ cái gì, lần này An tu viên lại nhắm vào Như Tuyết.

Xem ra, gần đây người ở hậu cung không an phận rồi, nên hành động một chút thôi. Vĩnh Dạ đế bắt đầu suy nghĩ.

Gần đây trong lòng Đức phi nương nương có chút run sợ, Hoàng thượng mỗi lần đến thăm Nhu Gia thì thường xuyên nói nhiều câu tràn đầy thâm ý với nàng. Quả nhiên không lâu sau chuyện Đức phi lo sợ đã xảy ra.

Hoàng hậu nương nương có chỉ, nói là nhớ Nhu Gia, muốn đưa công chúa Nhu Gia đến Phụng Tảo cung ở.

Đức phi không thể cự tuyệt, bởi vì nói sao thì Hoàng hậu cũng là mẹ cả của Nhu Gia, nàng không có quyền ngăn cản. Nàng đi cầu kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương nói câu nào cũng ám chỉ, tất cả là chủ ý của Hoàng thượng, bản thân dù đau lòng cũng không thể giúp được. Sau khi hồi cung, nàng cẩn thận suy nghĩ, không phải là Hoàng thượng biết được việc làm của nàng rồi chứ. Cái này, nàng càng cẩn thận không dám làm gì

nữa.

An tu viên thân đang mang hoàng tự, Vĩnh Dạ để tạm thời không động đến, nhưng vẫn đang nhìn, chờ đợi.

Người ở hậu cung đều có tâm sự của riêng mình, bên này Ân Như Tuyết cũng có nỗi khổ khó nói.

Gần đây nàng thường xuyên bị ép ăn uống đồ bổ, còn bị ép uống thuốc bổ. Còn nữa, Vĩnh Dạ để ra lệnh cho tiểu trù phòng của nàng, không được làm theo yêu cầu của nàng nữa, phải thường xuyên nấu đồ bổ cho nàng ăn.

Nàng buồn miệng, không thể làm gì khác hơn là ăn mút hoa quả. Hoàn hảo, tiểu nha đầu Minh Châu không biết từ đâu mà nhận được tin, lại đưa đến rất nhiều đồ ăn vặt ở ngoài cung vào để cho nàng giải khuây. Lúc này nàng bắt đầu cảm thấy thế giới vẫn còn hy vọng.

Bây giờ nàng thật sự là đang mang tảng đá đập vào chân mình, sớm biết như vậy lúc đó sẽ không lên con động kinh mà chê thân thể yếu ớt, tự làm tự chịu rồi.

Bất quá, cục cung, nghe được từ này, trong lòng nàng lại có cảm giác khó nói. Có phải nàng cũng mong muốn mình có thể sinh ra một tiểu sinh mệnh mới không? Nói không chừng, đó chính là điều duy nhất có thể chứng minh sự tồn tại của nàng ở thế giới này.

Lúc Vĩnh Dạ để bước vào cung Chiêu Nguyệt thì thấy mỹ nhân đang nằm nghiêng trên ghế võ về bụng nhỏ của mình, trong lòng của hắn cũng tê dại.

“Đang nghĩ gì đó?” Vĩnh Dạ để ôn hòa hỏi.

“Đang suy nghĩ đến cục cung của chúng ta.” Ân Như Tuyết càng ôn nhu hơn.

“Nàng nỗ lực nhiều hơn một chút thì cục cung của chúng ta sẽ xuất hiện sớm thôi.” Tay của Vĩnh Dạ để không an phận đặt lên bụng của Ân Như Tuyết.

Ân Như Tuyết nhẹ nhàng né tránh, mặt nhăn như tơ, thanh âm kiêu mị có thể trích ra nước: “Theo ta thấy thì Hoàng thượng cần nỗ lực hơn mới đúng.”

Giọng của Vĩnh Dạ để nguy hiểm: “Phải không? Vậy xem ra trẫm cần phải cố gắng thật nhiều rồi.”

Vĩnh Dạ để nuốt những lời mỹ nhân nói ra vào trong miệng, cung Chiêu Nguyệt đêm nay xuân sắc vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chương 42

Thời gian thấm thoát trôi qua, đảo mắt mùa hạ nóng bức đã trở thành mùa thu.

Mùa thu không khí thoáng đãng, gió mát hiu hiu, bầu trời xanh biếc trong như ngọc.

Ngự Hoa viên là vườn hoa của Hoàng gia, là nơi để các chủ cung và quý nhân hậu cung thưởng thức. Tất nhiên các nghệ nhân làm vườn lúc này phải cố gắng duy trì vẻ đẹp của Ngự Hoa viên. Vừa vào thu, các nghệ nhân làm vườn đã tỉ mỉ chăm sóc hoa cúc trong vườn theo yêu cầu. ‘Lục mẫu đơn’ là giống cao cấp, cánh hoa tròn, màu ngọc bích, tươi đẹp, nổi bật giữa những chùm lá là ‘Suất Kỳ’, ngoài vàng trong đỏ, như mặt trời mới mọc, mềm mại quyến rũ như ‘Tịnh Nữ’, cánh hoa mỏng như tơ, như đang cúi đầu e thẹn, nhã nhặn lịch sự ưu nhã, quyến rũ đa tình... vô số danh cúc hội tụ. Mùa thu, cũng chính là mùa của mập mạp, ngon nhất.

Ân Như Tuyết rất thích ăn cua, vốn theo độ sùng ái của nàng thì khi cua được đưa đến, nội vụ phủ phải đưa đến cung Chiêu Nguyệt nhiều hơn một chút. Thế nhưng Vĩnh Dạ để lại ban lệnh cấm nàng ăn nhiều cua.

Theo ý của Vĩnh Dạ để thì cua là vật lạnh, thân thể Ân Như Tuyết lại là thể hàn, không thể ăn loài vật lạnh này được. Thế nhưng sao Như Tuyết có thể chịu bỏ qua chứ? Nàng rất thích ăn, mà cua mùa thu lại đặc biệt mập mạp, sao nàng có thể bỏ qua cơ hội này chứ, nàng sử dụng sức chín trâu hai hổ mà làm nũng với Vĩnh Dạ để, trao đổi, thậm chí còn giở thủ đoạn uy hiếp, mới thu được một chút xiu quyền lợi, hơn nữa thật sự là chỉ có một chút xiu thôi.

Đội tiểu trù phòng bày đĩa cua đã được chế biến trang trí đẹp mắt lên bàn thì Ân Như Tuyết đã cảm thấy nước miếng của mình đang tuôn trào. Vĩnh Dạ để nhìn bộ dạng không có tiền đồ của nàng, liếc mắt cảnh cáo nàng.

Lúc này Ân Như Tuyết mới ngồi nghiêm chỉnh lại, chờ cung nữ gấp cho mình. Động tác của cung nữ vui tai vui mắt, cẩn thận bóc thịt cua ra, chấm vào nước chấm, rồi đặt vào chén trước mặt chủ tử.

Thịt cua ngon, vào miệng tròn mọng, hơn nữa gia vị nêm rất vừa, tâm tình của Ân Như Tuyết thật tốt a. Còn muốn ăn tiếp thịt cua thì lại phát hiện thịt cua

trong bát của mình bị một đôi đũa khác gấp hết rồi. Nàng có chút mất bình tĩnh, cả người tựa như một con mèo nhỏ muốn lao tới giành thịt cua trong chén của Vĩnh Dạ đế.

“Thịt cua lạnh, ăn ít mới tốt.” Vĩnh Dạ đế bình thản ăn phun ra một câu.

“Nhưng mà Hoàng thượng đã nói là cho ta ăn rồi mà? Hoàng thượng nói không giữ lời.”

“Ai nói là trẫm không giữ lời? Không phải nàng vừa ăn thịt cua sao?”

“Nhưng mà ta chỉ mới ăn có một miếng, một miếng thôi.” Âm thanh tức giận cường điệu từ ‘một miếng’.

“Trẫm đã nói là nàng chỉ được ăn một chút thôi, trẫm không có nuốt lời.” Vĩnh Dạ đế thưởng thức thịt cua. Thật ra hắn cũng không thích ăn thịt cua lắm, thế nhưng hôm nay thịt cua ăn cực kỳ ngon miệng nha.

Ân Như Tuyết á khẩu không trả lời được, cắn bản không phản bác được. Chỉ có thể ngồi tức giận ăn cơm.

Trên mặt Vĩnh Dạ đế thoáng hiện lên một tia vui vẻ. Tính khí của Ân Như Tuyết cũng lớn, mãi cho đến buổi tối cũng vẫn còn giận Vĩnh Dạ đế chuyện ban ngày không cho nàng ăn.

“Thật xin lỗi, Hoàng thượng, hôm nay thân thể tần thiếp khó chịu. Hoàng thượng nên đến chỗ của mỹ nhân khác đi.” Ân Như Tuyết nằm trên giường, trùm chăn kín mít nói vọng ra.

Vĩnh Dạ đế cũng không tức giận, ôn tồn dụ dỗ: “Ngoan, không phải là không cho nàng ăn, đợi thân thể của nàng tốt hơn, trẫm nhất định cho nàng ăn.”

Lúc này Ân Như Tuyết mới chui ra khỏi ổ chăn, lộ khuôn mặt nhỏ nhắn ra, bán tín bán nghi nói: “Thật không? Hoàng thượng không gạt ta chứ?”

“Thật, lời của trẫm là lời vàng ngọc.”

Ân Như Tuyết mới chịu chui ra khỏi chăn, còn nói thêm: “Buồn chết ta rồi, buồn chết ta rồi.”

Vĩnh Dạ đế buồn cười nhìn nàng.

Kỳ thật Ân Như Tuyết vẫn cẩn thận suy nghĩ, nàng chỉ làm nũng ở trong phạm vi cho phép của Vĩnh Dạ đế, tức giận với hắn, tất cả không quan hệ đến quyền lợi và địa vị. Chỉ là trong quan niệm của nàng, vẫn theo thời hiện đại, tình yêu hôn nhân cũng như kinh doanh, hai bên đều có ranh giới cuối cùng của mình, chỉ cần không phạm đến điểm mấu chốt, thì mới có thể bảo vệ tốt tình yêu và quan hệ hôn nhân. Huống chi đây là cổ đại, nàng cần phải nắm bắt thật tốt.

Hoạt động tiêu khiển trong cung ít đến đáng thương, nữ nhân trong cung tất nhiên phải tự nghĩ ra trò để giết thời gian, Hoàng hậu nương nương cũng không phải ngoại lệ.

Mùa thu đã đến, Hoàng hậu nương nương muốn tổ chức tiệc ngắm hoa cúc, muốn phi tần ở hậu cung cùng đến ngắm hoa, cùng với thưởng thức thịt cua. Ngoại trừ vị thái hậu nương nương luôn đóng cửa bế quan không bao giờ xuất hiện thì hầu như toàn bộ phi tần hậu cung đều mong chờ tiệc ngắm hoa lần này. Quan trọng hơn là mọi người đều nghe được tin tức, nghe nói lần này Hoàng thượng cũng tham dự. Các phi tần tất nhiên đều muốn chọn trang phục thật đẹp, cố gắng để được Hoàng thượng liếc nhìn.

Lần này Ân Như Tuyết cũng không chọn xiêm y thanh lệ như bình thường, mà lại chọn một bộ quần áo màu đậm.

Trời vừa sáng, Anh Đào đã chuẩn bị cho nàng một bộ quần áo màu lam thêu hoa la quần, lúc nàng đang trang điểm. Liếc mắt nhìn quần áo màu lam nhạt, liền lắc đầu.

“Tiểu thư, thêu hoa la quần không đẹp sao? Ngài thích màu lam nhất mà.”

Ân Như Tuyết không phản bác, màu lam nhạt quả thật là màu nàng thích nhất, nhưng mà chỉ là đã từng mà thôi.

“Không phải là có cung trang màu đỏ tím sao? Lấy cái đó đi.”

Anh Đào có chút do dự, màu đỏ tím có phải hơi đứng tuổi không?

Nguyệt Nha ở bên cạnh mỉm cười, nói: “Nương nương da trắng, mặc màu đỏ tím sẽ rất đẹp mắt. Vậy thì nương nương, hôm nay nô tỳ búi tóc điệu mã kê cho người nhé.”

Ân Như Tuyết gật đầu tán dương, Nguyệt Nha thông minh, thấy mình hôm nay không chọn y phục thanh lệ như bình thường, thì lại nghĩ đến búi tóc điệu mã kê mềm mại quyến rũ cho mình. Nguyệt Nha thấy Duyệt quý tần khen ngợi mình, trong lòng cực kỳ vui sướng, động tác búi tóc trong tay càng linh hoạt hơn.

Sau khi Anh Đào mang y phục đến, cũng giúp cho nương nương nhà mình chuẩn bị.

Ân Như Tuyết nhìn mình trong gương: mày như núi, môi đỏ như son, mắt hạnh xinh đẹp mong nước, mệnh mệnh ẩn tình, nàng thỏa mãn cười, cả người

rực rỡ.

Lúc cung nữ hầu hạ nàng mặc cung trang đồ tím xong, thì lên đường đến tiệc thưởng hoa.

Cúc yến tràn đầy tiếng cười nói vui vẻ, khắp nơi đều là mỹ nhân.

Ân Như Tuyết so với mọi người thì cũng chưa phải là rực rỡ lắm, nhưng hôm nay nàng lại thay đổi, khác với vẻ thanh nhã của trước đây. Lần này mọi người ở tiệc thưởng hoa đều ấn tượng. Nàng cũng gặt hái được rất nhiều ánh mắt ghen ghét.

Dung phi nương nương đang bị thất sủng lần này cũng đến tiệc thưởng hoa, nhưng mà sắc mặt lại không tốt lắm, bộ dáng tươi cười cũng có chút miễn cưỡng.

Lệ mỹ nhân và Dung phi luôn luôn khắc nhau, thấy bộ dạng tiêu tụy của Dung phi, tất nhiên là được một phen trào phúng rồi. Với tính tình trước đây của Dung phi thì đã sớm phản kích. Thế nhưng Dung phi nương nương lại dễ dàng cho qua. Làm cho mọi người có chút kinh ngạc.

Đức phi nương nương cũng ôn nhu ngồi ở một góc trò chuyện với công chúa Nhu Gia, từ lúc công chúa Nhu Gia bị đưa đến chỗ Hoàng hậu nương nương rồi lại trở về từ Phượng Tào cung, Đức phi nương nương càng quan tâm hơn.

Thục phi nương nương đưa theo muội muội An tu viên bưng đĩa to đến thưởng hoa. Hai người có vẻ rất cẩn thận.

Trong lúc này, bầu không khí ở tiệc thưởng hoa đang rất hòa thuận.

Nói đến lần thưởng cúc này, Ân Như Tuyết rất hài lòng. Lý do không nhiều, chính là vì nàng rất vất vả mới có thể được ăn của thỏa thích.

Không lâu sau, Đế Hậu cùng nhau đến.

“Tục ngữ nói ‘Gió thu nổi, giải cước dương; cúc hoa khai, văn giải lai.’ thu đến rồi, cúc nở hoa, cảm cang của thưởng cúc, chính là việc vô cùng vui vẻ. Bồn cung nghĩ, vui một mình không bằng mọi người đều vui, cũng đã lâu không cùng bọn muội vui vẻ trò chuyện làm thơ, cho nên rất mong chờ.” Hoàng hậu nương nương mở lời với chúng phi tần hậu cung, sau đó lại nghiêng đầu, nhìn Hoàng thượng cười đến đoan trang: “Khó có dịp Hoàng thượng rảnh rỗi cũng ngắm hoa với bọn tỷ muội, nô tì kính người trước một ly.”

Hoàng thượng nhận ly rượu của Hoàng hậu, vẻ mặt luôn luôn nghiêm túc cũng thả lỏng một chút.

Phi tần bên dưới nhìn thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu trên này đang uống rượu, đương nhiên cũng uống cạn rượu trong ly.

Ân Như Tuyết không uống được rượu, uống say, hai gò má tự nhiên sẽ đỏ ửng, thêm với trang dung hôm nay, thoát nhìn càng xinh đẹp bức người.

Tầm mắt của Vĩnh Dạ đế vốn dĩ đang lướt qua các phi tần ngồi bên dưới, không nghĩ đến vừa nhìn thì lại thấy được hai gò má ửng hồng, gương mặt ngây ngốc của Như Tuyết. Chỉ cảm thấy kinh diễm dị thường, sau đó lại nhìn thấy nàng không ngừng phân phó cung nữ bóc thật nhiều thịt của thi vừa buồn cười vừa tức giận.

Vốn dĩ mọi người tham gia tiệc thưởng hoa hôm nay vì Hoàng thượng cũng đến, các vị phi tần càng dồn hết khí lực để nói chuyện, còn làm thơ, mong giành được sự chú ý của Hoàng thượng.

Không nghĩ đến Hoàng thượng nháy mắt một cái, lại chăm chú nhìn Duyệt quý tần đang ăn. Tất cả mọi người lặng lẽ nhìn về phía bên kia, đương sự đang liên tục ăn của lại không hề biết gì. Có phi tần không nhịn được đã lên tiếng:

“Duyệt muội muội, cang của thật sự ngon như vậy sao? Làm cho muội muội ăn liên tay chẳng thèm ngắm cúc.”

Ân Như Tuyết đã sớm cảm thấy rợn tóc gáy, biết có rất nhiều người đang nhìn mình, nhưng nàng không thèm để ý. Nàng ăn cang của của nàng, liên quan gì đến bọn họ chứ? Nhưng mà đã bị điểm danh rồi, nàng cũng không thể làm bộ như không nghe thấy được.

Mọi người chỉ thấy Duyệt quý tần nhẹ nhàng lấy khăn tay lau miệng một chút, sau đó không chút hoang mang mở miệng: “Tần thiếp tham ăn, làm các vị nương nương chê cười rồi.”

Có phi tần trong lòng yên lặng phi nhỏ: “Tham ăn là chuyện tốt sao? Sao Duyệt quý tần nói mà không hề xấu hổ vậy, trái lại còn có chút kiêu ngạo nữa?”

Tiệc thưởng hoa vẫn chưa hạ màn, thì Duyệt quý tần lại ở trước mặt mọi người ngã xuống hôn mê bất tỉnh, được Hoàng thượng túm về cung Chiêu Nguyệt.

Cái này, ngay cả người luôn diễn vai ôn nhu rộng lượng trước mặt mọi người Hoàng hậu nương nương cũng khó chịu nhũm mày.

Nhưng sau đó một tin tức kinh thiên động địa lại truyền ra ngoài, làm cho hậu cung lại dậy sóng một phen.

“Duyệt quý tần nương nương cung Chiêu Nguyệt mang thai.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43

Chương 44

“Tu viên nương nương, thật sự phải làm vậy sao?” Âm thanh quen thuộc vang lên, ngôn từ có chút e dè.

An tu viên đang ngồi trước gương đồng chải tóc, động tác nhẹ nhàng, nghe được lời của Hoàng Anh, tức giận, lược ngà voi rơi xuống bàn trang điểm.

“Đồ vô dụng, bản tần không phải đã nói rất rõ sao, ngươi không hiểu lời bản tần nói sao?”

Hoàng Oanh nghe được âm thanh tức giận của An tu viên, cuống quýt quỳ xuống thỉnh tội.

“Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận. Nô tỳ sẽ làm theo lời của nương nương.”

Lúc này An tu viên mới hài lòng gật đầu, tiếp tục cầm lược lên chải mái tóc đen dài óng ả.

Cung nữ hầu hạ buộc miệng khen:

“Tóc của nương nương thật là đẹp, đen bóng.”

Dung mạo của An tu viên bình thường, không xuất chúng như tỷ tỷ của nàng Thục phi nương nương, nhưng ưu điểm duy nhất của nàng chính là suối tóc vừa dày vừa dài và đen óng ả. Nàng rất quan tâm đến tóc của mình, bảo bồi của nàng chỉ có mái tóc này thôi, lúc nghe được cung nữ ca ngợi tóc của mình, tất nhiên là hài lòng, tươi cười, tuy im lặng không nói gì nhưng kiều ngạo trong mắt vẫn không thể nào giấu được.

“Ngươi tên gì, cái miệng nhỏ nhắn thật là ngọt.”

Tiểu cung nữ thấy thế, sao có thể không biết là mình đã lọt vào mắt xanh của An tu viên. Vội vàng báo danh.

“Nô tỳ tên là Hoàng Hoa.”

An tu viên không nhận được nữa, khoe miệng cong lên nở nụ cười.

“Bản tần vẫn còn thiếu một Đại cung nữ hầu hạ, ngươi đến thế vào chỗ đó đi. Về phần cái tên Hoàng Hoa này, cũng không cần nữa. Bản tần đã quen gọi Hoàng Li rồi, ngươi lấy tên là Hoàng Li đi.”

Hoàng Li là tên của người chết, rất xui xẻo. Nhưng dù biết là vậy, Hoàng Hoa cũng không dám phản bác An tu viên, dù sao thì An tu viên cũng là chủ, mà nàng thì chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ mà thôi.

Không chỉ có như vậy, còn phải thật vui vẻ hào hứng cảm tạ chủ tử.

“Đa tạ An tu viên nương nương ban tên, tạ ơn ân điển của nương nương. Nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ nương nương thật tốt.”

Hoàng Anh đứng đó, trong lòng rét run.

Nàng và Hoàng Li từ nhỏ đã hầu hạ An tu viên nương nương, cùng lớn lên với Tu viên nương nương. Tu viên nương nương nói bỏ qua thì bỏ ngay, lần trước Hoàng Li và nàng cùng làm theo lời nương nương dặn dò, diễn trò ở Cẩm Tú hiên cần Duyệt quý tần một cái. Nương nương còn nói, chắc chắn sẽ đảm bảo bình an cho Hoàng Li. Nhưng giờ thì sao? Bên cạnh nương nương lại xuất hiện một Đại cung nữ tên là “Hoàng Li”, cũng giống trước. Nàng sợ rồi sẽ có một ngày, nàng cũng sẽ đi theo Hoàng Li, bị nương nương bỏ qua, sau đó thì chết không có chỗ chôn.

“Hoàng Oanh, Hoàng Oanh?!” An tu viên xoay người lại, thấy Hoàng Oanh sợ sệt, chẳng biết đang nghĩ gì, không khỏi cao giọng. Hoàng Oanh hoàn hồn, nghe được An tu viên có vẻ tức giận, vội vàng trả lời:

“Nương nương gọi nô tỳ có chuyện gì?”

An tu viên không hài lòng: “Ngươi đang làm gì? Suy nghĩ cái gì?”

Hoàng Oanh cẩn thận trả lời: “Hồi bẩm nương nương, nô tỳ đang suy nghĩ đến chuyện nương nương đã giao phó.”

An tu viên nghe được là Hoàng Oanh đang nghĩ đến việc mình giao cho thì mới không tức giận nữa.

“Nhớ kỹ chuyện bản tần phân phó, làm cẩn thận. Còn nữa, sắp xếp việc cho Hoàng Li, chỉ bảo cho nàng ta một chút, cái gì nên làm, cái gì không nên làm.”

Hoàng Oanh vâng vâng dạ dạ.

Hoàng Li mới cúi đầu cười, cuối cùng mình cũng đã được làm Đại cung nữ, để xem sau này còn ai dám chê cười mình.

An tu viên nhìn hai cung nữ đang cúi đầu trả lời mình, trong lòng không khỏi đắc ý, nhưng càng đắc ý với địa vị mà bản thân đang mong mỏi hơn.

Không có vị thế, nàng không thể đi lên, thì tương lai nàng cũng chỉ có thể như hai nô tài này khúm núm với người khác.

An tu viên sờ sờ bụng của mình, con à, người nhất định phải không thua kém ai cả, như vậy mẫu phi mới có thể thăng tiến.

Bên này Ân Như Tuyết đang soi gương.

Nàng nhìn cái bóng mơ mơ hồ hồ của mình trong gương, tay không ngừng vuốt gò má, có vẻ như không nỡ buông tay.

Anh Đào thấy Quý tần nương nương nhà mình làm vậy, nói đùa: “Không phải là tiểu thư đang tự nhìn vào sắc đẹp trời ban của mình mà luyến tiếc không rời tay đó chứ?”

Nguyệt Nha đứng gần đó đang bày đồ ăn vặt mà Ân Như Tuyết thích lên bàn, nghe được Anh Đào pha trò, cũng phì cười.

Ân Như Tuyết thấy mọi người trong phòng đang cười trộm, xoay người sang chỗ khác, giả vờ tức giận: “Anh Đào người nói bậy gì đó? Bản tần tức giận rồi.”

Anh Đào cũng không sợ, còn cười hi hi khom lưng thỉnh tội với Như Tuyết: “Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội, Anh Đào biết sai rồi.”

Ân Như Tuyết dương dương tự đắc hất cằm: “Biết sai là tốt rồi, còn những tiểu nha đầu đang cười trộm kia, không mau thỉnh tội với bản tần đi.”

Mọi người đang vui vẻ cười đùa thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh uy nghiêm.

“Duyệt quý tần nương nương thật là oai phong.”

Thì ra là Hoàng thượng giá lâm, mọi người lập tức không dám cười đùa náo loạn nữa, bầu không khí trong phòng cũng lắng xuống.

Ân Như Tuyết đứng dậy, oán trách nói:

“Sao Hoàng thượng lại đến đây?”

Vĩnh Dạ đế nghiêng đón Ân Như Tuyết, tay đặt lên eo của nàng, cũng cười nói:

“Thế nào? Trăm hôm nay nghỉ sớm, bớt chút thời gian đến thăm nàng và cục cưng.”

Ân Như Tuyết làm nũng: “Có phải chủ yếu là đến thăm cục cưng thôi không? Còn ta thì tiện đường nên mới thăm!” Vĩnh Dạ đế lạnh giọng nói: “Đúng, chủ yếu là thăm đến thăm cục cưng.”

Ân Như Tuyết vốn chỉ muốn làm nũng mà thôi, giờ nghe được câu trả lời nửa thật nửa giả của Vĩnh Dạ đế, trong lòng lại có chút không thoải mái. Nghiêng đầu sang chỗ khác, rầu rĩ không vui.

Vĩnh Dạ đế bật cười, ôm tiểu nữ nhân đang giận dỗi vào lòng: “Sao lại như trẻ con vậy chứ. Bản thân cũng sắp làm mẫu phi rồi mà.”

Ân Như Tuyết ủy ủy khuất khuất nghiêng đầu, kỳ thực trong lòng nàng có chút kinh ngạc, hình như vừa rồi trong lòng mình có chút chua.

“Thế nào? Còn tức giận sao? Ghen với cả cục cưng của mình à.”

“Nào có? Nào có? Ai nói là ta đang ghen chứ?” Bộ dạng giấu đầu lòi đuôi, còn cao giọng nữa chứ.

“Vi đứa bé này là con của nàng nên trăm mối cảm thấy nó đặc biệt.”

Vĩnh Dạ đế thâm trầm nói.

Nói thật, lời này chính là nói thật. Tuy rằng Vĩnh Dạ đế coi trọng con nối dòng, nhưng không thể phủ nhận khả năng để sống sót trong cung rất thấp. Hắn cũng sẽ không quá quan tâm đến phi tần mang thai, hẳn nghĩ, một đứa bé được sinh ra, một mẫu phi kiên cường cũng là nhân tố rất quan trọng. Đức phi đã như vậy, An tu viên cũng như vậy. Hoàng hậu ngấm ngầm mờ ám, không phải hẳn không biết. Nhưng hẳn cũng biết nữ nhân ở hậu cung thì phải có thủ đoạn, cần bản hẳn không cần phải lo lắng cho bọn họ. Mãi cho đến lúc tiểu nữ nhân trong lòng này phá vỡ quy cũ của hắn, nhưng mà, hẳn lại vui vẻ chịu đựng.

Ân Như Tuyết nghe được lời này của Vĩnh Dạ đế, đột nhiên bắt đầu hồi hận.

Không được tự nhiên nói: “Có nhiều người ở đây lắm. Hoàng thượng.” Âm cuối cùng còn triền triền miên miên, giống như là kẻo đường.

Vĩnh Dạ đế cảm giác như mình vừa được ăn một viên kẹo ngọt ngào, hẳn không thích đồ ngọt, nhưng cũng không ghét, nghĩ lại cảm giác này không tồi.

“Còn có người khác sao?”

Ân Như Tuyết mới phát hiện, cung nữ trong phòng đã lui ra từ lúc nào. Nàng hơi ngượng, ân ân ái ái trước mặt mọi người như vậy, còn dọa cho cung nhân chạy hết nữa.

Vĩnh Dạ đế đột nhiên nhớ đến lời Như Tuyết nói lúc mình vừa bước vào phòng, liền mở miệng:

“Vừa này có chuyện gì? Sao lại ra oai như vậy a?”

Hàm ý trêu chọc.

Ân Như Tuyết mới nhớ đến, vội vàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đến gần Vĩnh Dạ đế, còn lo lắng nói: “Hoàng thượng, người xem, có phải ta đã mập lên không, mặt cũng tròn rồi.”

Ân Như Tuyết khần trương, chỉ vào cằm của mình, nhìn Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế cũng rất phối hợp, tay hơi nâng cằm của mỹ nhân lên, cẩn thận nhìn. Da thịt trên tay rất non mềm, Vĩnh Dạ đế thâm sâu, phối hợp nói: “Trẫm thấy, nàng thật sự đã mập lên.”

Ân Như Tuyết uể oải, rõ ràng như vậy rồi?

Nàng biết mình béo lên vì đang mang thai, là chuyện bình thường. Nhưng mà ai cũng thích cái đẹp mà.

Vĩnh Dạ đế lại đổi giọng: “Thật ra béo lên vẫn tốt hơn, trầm ôm cũng thoải mái hơn. Hơn nữa, mẫu phi khỏe mạnh thì cục cung mới khỏe mạnh.”

Như Tuyết nghĩ cũng đúng, bây giờ cục cung trong bụng mới là quan trọng nhất.

Vĩnh Dạ đế hưởng thụ nhuyến ngọc ôn hương trong lòng, kỳ thật hẳn chỉ mới nói có một nửa, béo nhưng không phải nơi nào cũng béo, chỉ là hơi đầy đà một chút thôi. Bây giờ nhìn nàng không còn mỏng manh nữa, còn có chút phong tư, cả người lại càng mỹ miều hơn.

Cung Chiêu Nguyệt tràn đầy tình cảm, nhưng các cung khác có như vậy không?

Phượng Tảo cung, hai Đại cung nữ quỳ bên giường nhỏ, xoa bóp chân cho Hoàng hậu. Hoàng hậu tín nhiệm nhất là Đại cung nữ Tĩnh Tâm, để cho nàng xoa bóp trán, Hoàng hậu nương nương có bệnh đau đầu. Gần đây lại tái phát.

Đại cung nữ Tĩnh Tĩnh của Hoàng hậu bước vào, trên tay là chén thuốc an thần của thái y.

“Hoàng hậu nương nương, thuốc đã nấu xong rồi.”

Hoàng hậu cũng không uống ngay, trái lại còn nói: “Hôm nay nghỉ sớm đi.”

Mấy cung nữ đều vâng dạ.

“Hoàng thượng vẫn chưa đến sao?”

Tĩnh Tĩnh cuối đầu trả lời: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đã đến Chiêu Nguyệt cung từ sớm rồi.”

Hoàng hậu nương nương cũng không nói gì, chỉ bảo cung nữ hầu hạ mình uống thuốc.

Hoàng hậu uống thuốc xong, thì không cẩn thận làm văng thuốc lên quần áo.

Cung nữ hầu hạ Hoàng hậu uống thuốc vội quỳ xuống thỉnh tội.

Hoàng hậu cũng không quở trách, chỉ hơi nhíu mày. Nhưng Tĩnh Tâm và Tĩnh Tĩnh đã hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu sao lại không biết cái nhíu mày này của Hoàng hậu không phải là vì bị thuốc bắn vào người, mà là vì Duyệt quý tần ở cung Chiêu Nguyệt kia.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Ân Như Tuyết rất nhanh thì đã đến tháng thứ hai của thai kì. Lúc này phong ba lại nổi lên.

Không biết sao, sau khi Duyệt quý tần có thai được một tháng, trong cung lại nổi lên một lời đồn. Rất nhiều thái giám và cung nữ đều đồn đãi rằng Duyệt quý tần không phải mang thai thật sự. Đồn đãi có mũi có mắt, còn có người nói là tận mắt nhìn thấy một cung nữ ở trong góc phòng hẻo lánh đốt một bộ trang phục dính máu.

Lời đồn nổi lên bốn phía, kỳ quái là các chủ tử lại có vẻ như không biết. Vì vậy lời đồn này lại như lửa cháy trên đồng, càng lan càng rộng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Chương 45

Lúc Ân Như Tuyết nghe Anh Đào đen mặt thuật lại những lời ‘đồn đại’ gần đây trong cung về mình thì nàng đang dùng cháo tổ yến táo đỏ.

Táo đỏ ngọt ngọt, tổ yến trơn giòn, Ân Như Tuyết vui vẻ ăn.

Vừa nghe xong tin tức Anh Đào bẩm báo thì thiếu chút nữa Ân Như Tuyết đã phun hết cháo tổ yến táo đỏ ra.

Cái gì mà quần áo và đồ dùng dính máu? Nàng có chút không hiểu, lại hỏi Nguyệt Nha bên cạnh.

“Nguyệt Nha, người là người quản lý sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày mà. Người có nhớ là gần đây Chiêu Nguyệt cung có quần áo và đồ dùng dính máu không?”

Nguyệt Nha cũng trầm mặc, suy nghĩ nửa ngày mới do dự nói: “Nương nương, chẳng lẽ là cái khăn thêu hoa đó?”

Ân Như Tuyết mới nhớ đến chuyện này, lần đó nàng rãnh rỗi buồn chán, mới tò mò đòi Nguyệt Nha và Anh Đào dạy thêu. Nhưng lại không có thiên phú thêu khăn tay, còn làm đầu ngón tay bị thương, kết quả là đã ‘Nhuộm đỏ’ một cái khăn tay lụa.

Kỳ thật nói là nhuộm đỏ thì cũng có chút khoa trương, nhưng mà mấy vết máu loang lổ trên cái khăn kia thì là có thật. Còn chưa nói đến lúc đó Vĩnh Dạ để lại vừa đến cung Chiêu Nguyệt. Không chỉ có như vậy, còn vừa khéo nhìn thấy ngón tay bị thương nữa, sắc mặt liền âm trầm. Lúc đó còn gọi thái y đến băng bó vết thương cho nàng.

Lúc đó Ân Như Tuyết không dám nói gì, nhìn sắc mặt âm trầm của Vĩnh Dạ để, chỉ có thể cười lấy lòng. Còn lập lời thề sau này sẽ không bao giờ động vào kim thêu nữa chứ.

Lúc này sắc mặt Vĩnh Dạ để mới tốt lên một chút, nhưng mà vẫn bảo cung nhân đem khăn dính máu đó đi đốt.

“Chỉ là một cái khăn tay nhỏ bé mà cũng nói thành quần áo và đồ dùng thường ngày được sao?” Anh Đào tức giận, do dự nói.

Nguyệt Nha giải thích: “Trong cung chính là nhiều chuyện thị phi như vậy, đen cũng có thể nói thành trắng. Đừng nói là khăn tay, cho dù chỉ là một miếng vải vụn, cũng có thể bị người ta nói thành chứng cứ định tội.”

Anh Đào hừ lạnh, lại nhìn thấy chủ tử của mình vẫn còn thản nhiên ăn cháo tổ yến táo đỏ, nhất thời có chút uể oải.

Ân Như Tuyết thấy sắc mặt Anh Đào thay đổi, từ giận dữ đến uể oải, cảm thấy buồn cười. Đặt chén ngọc tinh xảo xuống, hăng hái hỏi: “Anh Đào, người sao vậy?”

Anh Đào dọn dẹp chén ngọc, trả lời nương nương: “Nương nương, nô tỳ đang nghĩ, sao nương nương lại không có chút tức giận nào hết vậy, lần này mọi người nói ngài đến mức như vậy. Thế mà nương nương lại không có phản ứng gì hết là sao?”

Ân Như Tuyết thấy Anh Đào lại như sắp tức giận, nở nụ cười.

“Anh Đào, cần gì phải vì mấy chuyện không có thật này mà tức giận chứ? Mặc kệ người khác nói gì đi, chuyện này nếu đã không có thật, chúng ta không quan tâm tới, thì cũng sẽ từ từ lắng xuống thôi.”

Cái miệng nhỏ của Anh Đào cong lên, không tình nguyện nói: “Nương nương, chuyện này chỉ có chúng ta biết là không phải thật thôi. Nếu người khác không biết, lại còn truyền đi như vậy, sợ rằng danh tiếng của nương nương sẽ mất hết.” Nguyệt Nha luôn suy nghĩ tỉ mỉ, lo lắng chu toàn mọi chuyện, lúc này cũng mở miệng: “Nương nương, nô tỳ thấy Anh Đào nói có lý.”

Anh Đào thấy Nguyệt Nha cũng đứng về phía mình, giọng nói cũng tự tin hơn, tràn đầy đắc ý.

“Nương nương, người xem, lần này Nguyệt Nha cũng đồng ý với nô tỳ. Nương nương, ngài thật sự phải nghĩ cách gì đó đi.”

Nguyệt Nha lại nói tiếp: “Nương nương, Anh Đào nói không phải không có lý. Ở trong cung này, lời nói tùy tiện, nhiều người truyền nhau, không bao lâu sau, cũng có thể trở thành sự thật. Nương nương, ngài thật sự không muốn làm gì để ngăn cản chuyện này sao.”

Ân Như Tuyết nhìn hai Đại cung nữ của mình, Anh Đào ngay thẳng, nhanh nhẹn nhưng tâm tư đơn giản, không hiểu lòng người khó đoán. Còn Nguyệt Nha thì làm việc cẩn thận, chu toàn nhưng lại rụt rè, cũng không dám làm việc thẳng tay. Thế nhưng Anh Đào và Nguyệt Nha ở chung lại rất tốt, hai người có thể bù đắp ưu khuyết điểm cho nhau, Anh Đào làm việc sẽ không manh động, Nguyệt Nha cũng sẽ không quá lo lắng trước sau...

Anh Đào thấy nương nương nhà mình nhìn mình và Nguyệt Nha, nhưng không nói gì. Cũng không biết nương nương đang nghĩ gì, nhưng cũng không thèm mở miệng. Nguyệt Nha cũng nghĩ như thế, nhất thời cũng im lặng.

Ân Như Tuyết hoàn hồn lại, thấy hai Đại cung nữ nhà mình không nói gì, yên lặng đứng đó.

Trong nhất thời “Xĩ” cười một tiếng.

“Sao vậy? Đột nhiên lại im lặng không nói gì cả?”

Anh Đào vốn cho rằng nương nương đang nghĩ cách đối phó chuyện này, nên không dám quấy rầy nương nương suy nghĩ. Nghe được nương nương mở miệng, không nhịn được lên tiếng: “Nương nương, có phải ngài đã nghĩ được biện pháp rồi phải không?”

“Không có.” Ân Như Tuyết lại rõ ràng rành mạch mà nói từng chữ.

“Tiểu thư, sao ngài có thể nhàn rỗi như vậy chứ?” Anh Đào lúc này đang rất vội, đến cả cách xưng hô “Tiểu thư” cũng lấy ra dùng.

Nguyệt Nha tuy không nói gì, nhưng biểu tình trên mặt thì đang tán thành lời của Anh Đào.

“Hệ thống thông báo, Hệ thống thông báo, kí chủ nhận được nhiệm vụ phụ: Xử lý chuyện mang thai giả.”

“Ký chủ có nhận nhiệm vụ phụ không?”

Đương nhiên là nhận rồi, nhiệm vụ phụ không phải là để đòi thưởng sao? Nàng đã lâu không được nhận phần thưởng của Hệ thống rồi.

Nhìn hai cặp mắt đang nhìn mình chằm chằm, Ân Như Tuyết cười cười:

“Các người nói xem chủ nhân của hậu cung là ai?”

“Hoàng hậu nương nương.” Hai thanh âm cùng nhau vang lên.

“Vậy các người nói xem Hoàng hậu nương nương sẽ nghe theo ai?” Giọng Ân Như Tuyết trong trẻo, hướng dẫn từng bước một.

“Đương nhiên là Hoàng thượng rồi.” Anh Đào và Nguyệt Nha lại không hẹn mà cùng trả lời.

Nguyệt Nha như bừng tỉnh đại ngộ, đã hiểu ra gì đó. Anh Đào nhìn vẻ mặt bừng sáng của Nguyệt Nha và nương nương đang cười hài lòng thì càng không hiểu.

“Nương nương, ngài và Nguyệt Nha đang giả vờ bí hiểm gì vậy? Nô tỳ không hiểu.”

Ân Như Tuyết lắc đầu, Anh Đào đúng là nha đầu ngốc, chỉ có thể hiểu đường thẳng thôi, đối với những cái quanh co khúc khuỷu thì nhất định phải giải thích rõ ràng mới có thể hiểu a.

“Thiên hạ này đều là của Hoàng thượng, tất nhiên hậu cung này dù chỉ có một ngọn gió thổi qua thôi cũng sẽ không lừa được Hoàng thượng.”

Nguyệt Nha nói tiếp: “Nương nương bị bêu xấu, Hoàng thượng cũng sẽ biết, Hoàng thượng tất nhiên sẽ không tin chuyện này. Chỉ cần Hoàng thượng không tin, thì cho dù người khác có nói thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể dao động được địa vị của nương nương. Người khác càng nói, Hoàng thượng sẽ bắt đầu nghi ngờ, đến lúc đó, chúng ta không cần làm gì cả, kẻ đó tự nhiên sẽ ôm đá đập vào chân mình thôi.”

Ân Như Tuyết cũng gật đầu: “Những người khác nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là Hoàng thượng nghĩ như thế nào.”

Về mặt Anh Đào lúc này chính là “Thì ra là thế”. Nhưng thấy Như Tuyết và Nguyệt Nha nhìn mình cười, hai gò má đỏ lên, trong miệng lí nhí: “Người ta không có óc nha. Tại mọi người chuyện gì cũng làm phức tạp lên thôi. Tất cả mọi người nói đơn giản thôi không phải tốt hơn sao?”

Ân Như Tuyết gật đầu, rất đồng cảm: “Đúng đó, tất cả mọi chuyện đều thật đơn giản không phải tốt hơn sao? Cứ phức tạp như vậy để làm gì chứ?”

Anh Đào thấy nương nương nhà mình tâm trạng có vẻ không vui, không biết mình nói sai cái gì, thế nhưng cũng muốn làm nương nương vui lòng một chút.

“Nương nương, nô tỳ nghe nhà bếp nói gần đây có nghiên cứu một món mới. thơm thơm, giòn giòn, còn ngọt ngọt nữa. Khẳng định ngài sẽ thích, nô tỳ kêu cách nàng làm. Làm xong sẽ cho người nếm thử.”

Ân Như Tuyết rất hào ngọt, vừa nghe nói có món ăn, liền vớt mấy chuyện không vui sang một bên.

“Tốt, ta cũng có chút đói. Bảo phòng bếp làm hai phần đi.”

Anh Đào và Nguyệt Nha nghe nương nương phân phó, trong lòng lại thấy lo lắng.

Cái gì mà dối bụng chứ? Duyệt quý tần nương nương à, người vừa mới ăn xong mà, chén đĩa trên bàn vẫn còn chưa dọn xuống kia, bằng chứng kia.

Tất nhiên lời này chỉ là đùa giỡn, hai người sao có thể không biết chủ tử thích ăn, nhưng mà từ sau khi có thai, chủ tử càng ăn nhiều hơn. Anh Đào và Nguyệt Nha cũng không dám trễ nãi, chỉ cần Ân Như Tuyết muốn ăn cái gì thì sẽ phân phó phòng bếp làm, không có việc gì hai người cũng thường đến phòng bếp làm thêm món mới để chủ tử ăn giải buồn.

“Hoàng hậu nương nương, chuyện của Duyệt quý tần mấy hôm nay rất sôi nổi. Ngài nói, có phải là thật không?” Sầm tu nghi ngồi ở phía dưới hỏi Hoàng hậu, trong lời nói có ba phần thăm dò.

Hoàng hậu nương nương đang uống trà, nghe Sầm tu nghi nói, thì tự tiểu phi tiểu, đặt chén trà xuống, mở miệng.

“Thật thì sao, giả thì sao, có liên quan đến Bôn cung sao?”

Sầm tu nghi không hiểu thái độ của Hoàng hậu.

“Nhưng mà nương nương, Duyệt quý tần được sủng ái như vậy, nếu nàng ta mang thai thật, hơn nữa còn là con trai, vậy thì mọi người phải làm sao?” Sầm tu nghi mặc dù chưa nói hết ý, nhưng mọi người đều hiểu rõ ý tứ trong câu kia.

Trong mắt Hoàng hậu hiện lên một tia sắc bén:

“Trong cung này, người sốt ruột cũng không chỉ có một mình Bôn cung.”

Lúc này Sầm tu nghi mới hiểu ra, xem ra Hoàng hậu nương nương muốn mượn dao giết người. Cũng đúng, Duyệt quý tần được sủng ái như vậy, phi tần ở hậu cung ai mà không nóng nảy chứ.

Nghĩ thế, Sầm tu nghi cũng không vội nữa, trái lại cũng yên tĩnh lại thưởng thức trà với Hoàng hậu nương nương.

An tu viên mang thai, Vĩnh Dạ đế hôm đó rảnh rỗi đến thăm An tu viên. Không nghĩ đến lại nghe được mấy cung nữ huyền thuyên ở cửa cung.

Vĩnh Dạ đế vốn định cắt ngang, nhưng lại mơ hồ nghe được mấy câu. Vĩnh Dạ đế liếc mắt nhìn Tân Thuyên, ngăn Tân Thuyên đến trách tội các nàng.

“Duyệt quý tần nương nương mang thai giả sao?” Âm thanh đè thấp xuống nhưng vẫn rất kinh ngạc.

“Vậy thì có là gì chứ, trong cung này nương nương có thủ đoạn gì mà không dám dùng chứ.”

Thanh âm còn sót lại cũng chậm rãi tiêu tán trong gió, nghe không rõ nữa.

Vĩnh Dạ đế vẫn bước đi như thường, vào trong điện của An tu viên, chỉ là nháy mắt với Tân Thuyên một cái, Tân Thuyên tất nhiên ngầm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Chương 46

An tu viên cũng sắp lâm bồn rồi, Vĩnh Dạ đế đến thăm cũng là chuyện thường tình. Thế nhưng khi Vĩnh Dạ đế nhìn thấy An tu viên vuốt ve bụng cười yếu ớt thì lại không khỏi nghĩ đến một người người khác trong cung cũng đang mang thai. Đột nhiên hắn có chút muốn gặp tiểu nữ nhân thích làm nũng lại hay cáu kỉnh kia, mà không phải là người luôn ăn nói nhẹ nhàng dịu dàng trước mặt. Như Tuyết nhất định sẽ oán giận nói với hắn hôm nay đã phải ăn ít đồ ăn vặt, hôm nay đã xảy ra chuyện gì, những chuyện nhỏ nhặt vụn vặt, nhưng lại làm cho người nghe cảm thấy ấm áp.

Mà An tu viên trước mặt thì chỉ biết dịu dàng ngồi trả lời những câu hỏi của hắn, ngay cả muốn nói gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, trau chuốt câu từ thật lâu mới có thể nói ra.

Vĩnh Dạ đế ngồi ở chỗ An tu viên không quá lâu, hỏi thăm An tu viên vài câu rồi đi.

An tu viên nhìn theo bóng lưng Vĩnh Dạ đế rời đi, khóe miệng tuy mỉm cười, nhưng trong lòng lại không có tư vị gì. Vì nàng còn đang nhớ vẫn còn một nữ nhân khác trong cung mang thai – Duyệt quý tần. Nếu trong cung nếu chỉ có một mình nàng mang thai hoàng tử, tất cả mọi người nhất định sẽ nhìn chằm chằm vào bụng của nàng, nàng có chút sợ người khác sẽ hại nàng, nhưng đồng thời nàng lại có chút kiêu ngạo.

Duyệt quý tần này là người nàng tìm để làm bia đỡ đạn cho nàng, lúc cái bia ngắm này giành lấy hết sự chú ý của tất cả mọi người, nàng vốn nên vui vẻ mới phải, sao lại có chút đố kỵ chứ?

Cùng là người mang thai, nhưng Duyệt quý tần này xuất thân thấp hèn là một phi tần nhỏ bé sao có thể ngồi ngang hàng với nàng chứ, thậm chí còn có vẻ lấn áp nàng, tất cả đều là vì nam nhân đang rời đi này.

An tu viên được cung nhân dìu, từ từ đứng lên, khoe miệng vẫn hàm chứa ý cười.

Không sao cả, người được sủng ái thì sao nào? Khuôn mặt xinh đẹp như hoa của người rồi cũng sẽ mất đi thôi, nhưng hoàng tử trong bụng Bản tần thì sẽ không.

Hừ, là thật hay giả, chờ ba tháng sau, hỉ mạch sẽ biến mất, hài tử trong bụng bản tần đã ra đời, đến lúc đó, xem ai mới là nữ nhân có được tiền đồ rộng mở trong cung này?

“Hoàng Oanh, chuyện bản tần giao cho người thế nào rồi?”

Hoàng Oanh cúi đầu trả lời: “Hồi bẩm tu viên nương nương, Hoàng Oanh đã sắp xếp mấy cung nữ không cần thận nói những lời đó trước mặt Hoàng thượng rồi.”

Khoe miệng An tu viên dần dần cong lên, cười đắc ý, Duyệt quý tần sao? Để xem sau sự kiện mang thai giả này người còn được sủng ái nhất hậu cung không? Bản tần sắp xếp thế này là để cho người có hiềm khích với Hoàng thượng, tạo ra một vết nứt, như vậy với tính cách của Hoàng thượng còn có thể sủng ái người nữa không chứ?

“Hoàng Oanh, người cùng bản tần lớn lên với nhau, chuyện lần này làm tốt như thế, Bôn cung sẽ không bạc đãi người.” An tu viên nhìn Hoàng Oanh đang khúm núm nói.

Người vừa mới được sắc phong tần Hoàng Li mặc dù ghen tị với Hoàng Oanh nhưng trước mặt An tu viên vẫn cố tỏ ra vui vẻ trêu ghẹo Hoàng Oanh, nhân tiện nói vài lời lấy lòng An tu viên nương nương: “Hoàng Oanh tỷ tỷ, người xem An tu viên rất tốt với tỷ nha. Nô tỷ thấy người còn nhớ đến tình xưa nghĩ cũ như An tu viên ở trong cung rất ít nha. Hoàng Oanh tỷ tỷ, sau này chúng ta nhất định phải trung thành tận tâm hầu hạ An tu viên nương nương nha.”

An tu viên nghe Hoàng Li nói nở gan nở ruột, càng tươi cười: “Xem cái miệng ngọt của người kia, sau này bản tần cũng sẽ không bạc đãi người đâu.”

Hoàng Li nghe xong lời này, càng vuốt mông ngựa hơn, nói ra một tràng lời có cánh.

Hoàng Oanh chỉ trầm mặc không nói gì, nàng nhìn chủ tử trước mắt vui vẻ hài hòa, trong lòng lại không bị không khí vui vẻ này ảnh hưởng, trái lại càng rét run. Hoàng Li đã từng được An tu viên nương nương coi trọng, thế nhưng không lâu sau đã bị tần “Hoàng Li” thay thế dễ dàng. Vậy không phải nàng cũng sẽ như vậy chứ, không được, nàng phải làm gì đó. Nàng không thể chết được, nàng nhất định phải sống tốt, sống thay phần của Hoàng Li nữa.

Vĩnh Dạ đế đến thăm An tu viên thì lại nhớ đến Ân Như Tuyết, sau khi ra khỏi chỗ An tu viên, tất nhiên là đi về hướng cung Chiêu Nguyệt.

Tần Thuyên giao cho tiểu thái giám tra xét chuyện nghe được ở chỗ An tu viên, tiểu thái giám cũng rất mau lẹ. Chuyện liên quan đến đứa bé trong bụng của Duyệt quý tần, Tần Thuyên không dám chậm trễ, vừa nhận được tin tức đã lập tức đến báo cho Hoàng thượng.

Tiểu thái giám dù sao địa vị cũng thấp, có một số chuyện hỏi không tiện, cho nên việc này đại khái cũng chỉ có thể điều tra sơ bộ, chỉ nói là gần đây trong cung nổi lên một lời đồn, nói là Duyệt quý tần mang thai giả, thật ra nàng ta không có thai.

Vĩnh Dạ đế ý muốn điều tra một chút về lời đồn này, về phần ai là chủ nhân sau màn này thì hẳn cũng không trông cậy vào mấy tiểu thái giám có thể điều tra ra.

Sau khi Vĩnh Dạ đế nghe Tần Thuyên báo cáo sự việc, cũng không nói gì.

Vậy mà chuyện thảo dược trước đây đã rõ ràng, hẳn cũng biết người kê đơn là ai. Lần này lại có kẻ khơi mào chuyện này, trong lòng hẳn cũng có chút tính toán, nhưng mà làm cho mọi chuyện thành thế này thì lại có chút ngu xuẩn. Làm hắn tò mò hơn lại là các phi tần trong hậu cung đóng vai gì trong chuyện lần này.

Bất quá chuyện đó không quan trọng, mà là...

Vĩnh Dạ đế nhìn bảng đề ba chữ “Cung Chiêu Nguyệt” trên đầu mỉm cười, nhảy vào.

“Hoàng thượng, ngài tới thật là đúng lúc. Ngài xem, nhà bếp vừa làm đậu phụ hoàng kim, vừa thơm vừa ngọt nè.” Như Tuyết vốn đang say mê ăn đậu phụ trên ghế tựa, thấy Hoàng thượng bước vào, tay còn đang cầm một nửa miếng đậu phụ đang ăn dở, mở miệng nghênh đón người.

Vĩnh Dạ đế thấy mỹ nhân trước mặt cười tươi như hoa, thuận thực cầm tay mỹ nhân dứt đậu phụ vào miệng mình.

“Ừ, mùi vị không tệ.”

Ân Như Tuyết tròn mắt, ngón tay vẫn còn lưu lại độ ẩm lúc đầu lưỡi của Vĩnh Dạ đế lướt qua. Mặt nàng chậm rãi đỏ lên, chỉ lát sau đã như bị rán đỏ. Nàng có chút quần bách: “Hoàng thượng, người giờ trò.”

Vĩnh Dạ đế thấy mỹ nhân đối diện thẹn thùng, tâm tình thật tốt, bắt đầu muốn đùa.

“Sao, trăm giờ trò gì?”

Ân Như Tuyết nhìn ngón tay của mình, nhăn nhó không nói lời nào.

Trong lòng Vĩnh Dạ để vui vẻ, cảm giác nặng nề khó chịu ở chỗ An tu viên vừa nãy đã không còn, ít nhất vẫn còn một nơi trong cung này làm cho hắn thoải mái.

“Hôm nay thế nào?”

“Rất tốt.”

Ân Như Tuyết nhìn Hoàng thượng đang ngồi xuống, ánh mắt rơi vào đĩa đậu phụ trên bàn, vui vẻ với tay cầm một thỏi đậu phụ lên, bắt đầu ăn tiếp.

Vĩnh Dạ để thấy tiểu nữ nhân muốn ăn như vậy cũng gật đầu.

“Trăm cũng thấy rất tốt.”

Ân Như Tuyết có chút khó hiểu ngẩng đầu lên, nhưng đồng thời cũng có chút đắc ý.

“Hoàng thượng, ta thấy có vẻ không tốt a.”

Vĩnh Dạ để lắc đầu, Ân Như Tuyết lại càng nghi ngờ hơn.

“Trăm thấy nàng ăn uống rất tốt. Không giống như trước đây, rất thích ăn nhưng lại ăn mỗi thứ một ít.” Vĩnh Dạ để liếc nhìn đĩa đậu phụ trống trơn.

Ân Như Tuyết không chút đỏ mặt, vừa nói chuyện vừa ra hiệu bảo Anh Đào mang thêm điểm tâm lên.

“Hoàng thượng, ta bảo đảm, không phải là ta tham ăn đâu. Mà là cục cung muốn ăn. Còn Anh Đào nữa, bảo nhà bếp mang lên nữa đi.”

Anh Đào nghe phân phó, tất nhiên là vui vẻ đến phòng bếp.

Vĩnh Dạ để thấy vẻ mặt chân thành của tiểu nữ nhân trước mặt cùng với cái bụng phẳng lì đã hoài thai hai tháng của nàng, bất đắc dĩ nở nụ cười, cũng đúng, ăn được là tốt a.

“Trăm sẽ tìm thêm một nữ đầu bếp cho nàng.”

“Đa tạ Hoàng thượng.”

Ân Như Tuyết vui vẻ.

“Còn nữa, gần đây trong cung có đồn đãi cái gì thì cũng mặc kệ đi. Trăm sẽ xử lý.” Đột nhiên Vĩnh Dạ để chuyển trọng tâm câu chuyện từ nữ đầu bếp sang lời đồn.

Ân Như Tuyết còn đang suy nghĩ rốt cuộc là mình cần nữ đầu bếp chuyên nấu món gì, thì Vĩnh Dạ để lại đề cập đến chuyện không liên quan thì thờ ơ hỏi lại.

“Hoàng thượng đang nói đến lời đồn mang thai giả sao? A, ta vốn không có để ý mà.”

“Nàng không lo lắng sao?”

“Lo cái gì chứ, vốn không phải là sự thật mà. Hơn nữa, không phải Hoàng thượng ngài đã nói là sẽ xử lý sao.”

Vĩnh Dạ để thấy tiểu nữ nhân trước mặt vô tư như vậy tựa hồ có chút suy nghĩ, sau đó lại nghe một tiếng thét kinh hãi:

“Hoàng thượng. Ta nghĩ tới nghĩ lui, hay là ngài tìm cho ta một đầu bếp chuyên làm điểm tâm đi. Như vậy là tốt nhất nha.”

Vĩnh Dạ để thấy tiểu nữ nhân này nói vậy, có chút ngẩn người.

“Nàng suy nghĩ lâu như vậy, là đang suy nghĩ cái này sao?”

“Đúng vậy, thế người nghĩ ta đang khổ sở suy nghĩ cái gì.” Ân Như Tuyết dùng ánh mắt kì quái nhìn Vĩnh Dạ để.

Vĩnh Dạ để bật cười, xoa xoa đầu Như Tuyết.

Ân Như Tuyết thật sự có chút mê muội.

“Hệ thống, chẳng lẽ ta nói sai gì à?”

Hệ thống vô cùng đau đớn: “Đồ tham ăn a, đồ tham ăn a, bình thường không phải rất thông minh lanh lợi sao. Thế nào mà vừa nhắc đến ăn thì lại trở nên ngu ngốc vậy.”

Ân Như Tuyết hơi đỏ mặt, hình như nàng thật sự có tật xấu này nha.

Hôm nay mừng một, Vĩnh Dạ đế chỉ ở cung Chiêu Nguyệt một chút, sau đó đến Phượng Tảo cung.

Lúc ăn tối, Hoàng hậu tự mình gấp tôm cá đặt vào chén của Vĩnh Dạ đế.

“Hoàng thượng, hôm nay Ngự Thiện phòng nói tôm và cá rất tươi, vị rất ngon.”

Vĩnh Dạ đế liếc mắt nhìn Hoàng hậu, cũng không làm xấu mặt Hoàng hậu. Cầm đũa gấp một ít thịt tôm lên ném, gật đầu: “Ừ tôm cá rất tươi.”

Hoàng hậu sung sướng tươi cười, lại tiếp tục gấp thêm một ít tôm cá vào chén của Vĩnh Dạ đế. Lại không phát hiện, lần này Vĩnh Dạ đế không hề động đến tôm cá nàng đã gấp.

Sau bữa tối, Vĩnh Dạ đế và Hoàng hậu ngồi ở giường nhỏ chờ tiêu thực.

“Mấy ngày qua, phi tần hậu cung rất hòa thuận, ngay cả những chuyện cãi vã nhỏ nhặt cũng không có. Có lẽ là trời đang chuyển lạnh, tâm trạng phiền muộn của mọi người cũng được xoa dịu.” Hoàng hậu tán gẫu.

Vĩnh Dạ đế tán dương: “Hoàng hậu luôn quản lý hậu cung rất tốt.”

Hoàng hậu vừa nghe lời này, trong lòng vui vẻ, nhưng nàng lại khiêm tốn không biểu hiện ra, lại đột nhiên nghe Hoàng thượng nhân nhạ chuyển giọng.

“Nhưng mà, trầm lại nghe nói trong cung có lời đồn.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Chương 47

Hoàng hậu nghe được câu nói này của Hoàng thượng trong lúc lơ đãng, cho nên ngẩn ra một lúc, sau đó mới có phản ứng lại.

“Lời đồn trong hậu cung sao? Nô tì không có chú ý lắm a.” lời nói của Hoàng hậu có ba phần nghi hoặc, bảy phần do dự, lại cố gắng che giấu tâm trạng của mình thật cẩn thận.

Vĩnh Dạ đế hí hóp mắt, trong hai mắt hẹp dài lóe lên một tia cảm xúc không rõ tên.

“Xem ra Hoàng hậu cần phải để tâm chuyện hậu cung nhiều hơn nữa đó.” lời nói của Vĩnh Dạ đế đầy ý cảnh báo.

Sắc mặt của Hoàng hậu không tốt lắm, tuy rằng các cung nhân phục vụ trong điện không đứng gần, cũng không có người nào có thể nghe được những lời đó, nhưng trong lòng Hoàng hậu vẫn rất khó chịu.

“Xin Hoàng thượng thứ tội, nô tì nhất định sẽ quản lý hậu cung thật tốt.”

Hoàng hậu đứng dậy thỉnh tội.

Vĩnh Dạ đế không có biểu lộ gì nữa, kêu đứng lên.

Sau đó, coi như là Hoàng hậu cố gắng xoa dịu bầu không khí giữa hai người, nên giọng điệu của Vĩnh Dạ đế lúc nói chuyện với Hoàng hậu cũng bình thường hơn.

Buổi tối, Hoàng hậu không ngủ được. Nhìn thoáng qua khuôn mặt anh tuấn của Vĩnh Dạ đế nằm bên cạnh mình đã ngủ say, khẽ trở mình. Hoàng hậu quay lưng với Vĩnh Dạ đế, về mặt đoan trang như thường ngày vẫn thấy đã không còn nữa, thay vào đó là sự tàn nhẫn.

“Xem ra Duyệt quý tần này đã trở thành tâm can của ngài rồi.”

Giờ Dần ngày hôm sau, Hoàng hậu thức dậy cùng lúc với Vĩnh Dạ đế như mọi lần.

Hoàng hậu tự mình mặc triều phục cho Vĩnh Dạ đế, giọng nói nhu hòa.

“Hoàng thượng, ngài có dùng bữa sáng ở Phụng Tào cung không?”

Vĩnh Dạ đế giơ hai tay lên, thân thể khoác lên bộ triều phục cang lộc vẻ ngọc thụ lâm phong, thờ ơ trả lời.

“Không cần, bữa sáng Chiêu Nguyệt ăn sáng, Hoàng hậu không cần chờ bữa. Nên ăn sáng sớm đi.”

Câu nói sau cùng của Vĩnh Dạ đế là muốn an ủi, nhưng Hoàng hậu nghe vào lại chỉ thấy nó đang giễu cợt mình.

Vĩnh Dạ đế vào triều. Sau khi người cất bước đi thì Hoàng hậu mệt mỏi ngồi lại trên giường.

Tối hôm qua Hoàng hậu ngủ không ngon, tâm tư lại nặng trĩu, hôm nay lại phải dậy thật sớm để hầu hạ Vĩnh Dạ đế trước khi lâm triều, lúc này vẻ mệt mỏi rõ ràng đã hiện rõ trên mặt, vành mắt còn hiện lên hai quầng thâm.

Tĩnh Tâm nhìn nương nương nhà mình tinh thần không tốt, liền khuyên một câu: “Nương nương, hay là người về giường nghỉ thêm một lúc nữa đi.”

“Đang là giờ gì?” Hoàng hậu nương nương ý bảo Tĩnh Tâm đến xoa bóp huyệt thái dương cho mình.

Tĩnh Tâm trả lời Hoàng hậu nương nương: “Nương nương, vẫn còn rất sớm mới đến giờ các vị nương nương đến thỉnh an. Hay là nương nương nghỉ ngơi một chút nha.” Hoàng hậu nương nương biết hai Đại cung nữ lo lắng cho mình, hơn nữa tâm trạng của nàng quả thật không được tốt, cũng gật đầu nghe theo.

Tĩnh Tâm, Tĩnh Tĩnh thấy Hoàng hậu nương nương chịu nghe lời khuyên của mình, cũng vui vẻ không ngớt, liền lục dận dò cung nhân ở Phụng Tào cung làm việc nhẹ nhàng, nhỏ giọng nói chuyện, không được kinh động đến Hoàng hậu nương nương đang nghỉ ngơi.

Cho nên cung Phụng Tào chìm vào im lặng, mỗi cung nhân đều cẩn thận làm việc sợ quấy rầy đến Hoàng hậu, thế nhưng đầu của Hoàng hậu nương nương lại đang căng lên như dây cung, trong lòng không thể nào bình tĩnh được, nàng chỉ có thể nghĩ đến một chuyện duy nhất:

“Xem ra Duyệt quý tần này không thể giữ lại nữa. Địa vị của Duyệt quý tần trong lòng Hoàng thượng ngày càng cao, nếu tương lai lại sinh hạ một Hoàng tử, thì địa vị Hoàng hậu này của mình sớm muộn gì cũng lung lay thôi.”

Ở bên này Hoàng hậu đang trầm tư tính toán Duyệt quý tần, còn bên kia Duyệt quý tần đang ngủ say sưa trên giường.

Sau khi Vĩnh Dạ đế bãi triều, thì đến cung Chiêu Nguyệt dùng bữa sáng với Như Tuyết.

Cung nhân cung Chiêu Nguyệt đều đang cực kỳ bận rộn, nhìn thấy Hoàng thượng đến, định hành lễ thì bị Hoàng thượng ngăn lại.

Vĩnh Dạ đế đang muốn vào phòng trong, mọi người đều biết ý mà lui xuống, bỗng nhiên có một cung nữ dáng vẻ mi thanh mục tú đột nhiên quỳ xuống, thanh âm lạnh lạnh:

“Hoàng thượng, quý tần nương nương còn chưa thức dậy. Có cần nô tỳ vào gọi nương nương dậy không?”

Vĩnh Dạ đế trầm mặt, nhưng không nổi giận, ngược lại thanh âm trầm thấp hỏi một câu.

“Người tên gì?”

Tiểu cung nữ đang quỳ cúi đầu, không nhìn thấy vẻ mặt của Vĩnh Dạ đế, nhưng nghe thấy Hoàng thượng hỏi tên của lòng nhất thời vui vẻ. Không phải là cơ hội của nàng đã tới rồi chứ? Mà lúc đó Anh Đào đang đứng bên cạnh muốn bước ra nói gì đó, lại bị Nguyệt Nha kéo lại.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ là nhị đẳng cung nữ của quý tần nương nương tên Phụng Phi.” giọng nói của tiểu cung nữ lộ rõ vẻ vui mừng.

Vậy mà Hoàng thượng lại đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

“Chỉ là một nhị đẳng cung nữ nhỏ bé mà dám cản đường bữa sáng, người ăn gan hùm mật gấu sao?”

Tiểu cung nữ Phụng Phi lúc này bắt đầu hoảng loạn, ý thức được mình đang ở trong tình huống gì, sắc mặt trắng bệch, cả người đầy mồ hôi lạnh.

“Hoàng thượng thứ tội, Hoàng thượng thứ tội. Nô tỳ không cố ý, nô tỳ chỉ suy nghĩ cho Hoàng thượng mà thôi.”

“Ra cửa cung Chiêu Nguyệt quỳ đi. Quý hai canh giờ sau đó đến Tân Gia Khố (phòng giặt giũ).”

Vĩnh Dạ đế nhẹ nhàng nói một câu, lại làm cho Phụng Phi nghe được lãnh ý trong đó. Toàn thân run run, xụi lơ trên mặt đất. Tầng đá dưới đầu gối lạnh lẽo, nhưng thân thể của nàng còn lạnh hơn. Đột nhiên, nàng nghe một tiếng hừ lạnh trên đầu. Anh Đào đứng trước mặt nàng, cười trào phúng.

Sau khi Vĩnh Dạ đế xử lý Phụng Phi xong, thì vào phòng trong.

Lúc nhóm người của Anh Đào và Nguyệt Nha định theo vào thì bị Đại tổng quản Tân Thuyên cản lại ở ngoài cửa.

Anh Đào bưng chậu nước rửa mặt trên tay, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu.

“Tân tổng quản, ngài ngăn nô tỳ ở ngoài cửa làm gì? Nương nương thức dậy phải rửa mặt a.”

Tân Thuyền nở nụ cười, hẳn đã sớm lĩnh hội tính tình lạnh lẽo của Anh Đào, đối với câu hỏi thẳng thắn này của Anh Đào cũng không tức giận:

“Không thấy ánh mắt của Hoàng thượng lúc bước vào sao?”

Anh Đào còn muốn nói gì đó, thì bị Nguyệt Nha kéo tay đi, ý bảo Anh Đào không nên vào. Lúc này Anh Đào mới chịu thôi.

Vĩnh Dạ đế vừa bước vào thì thấy tiểu nữ nhân đang ngủ say sau rèm giường đỏ tím tươi đẹp. Vĩnh Dạ đế khẽ cười một tiếng, tiến lên xốc rèm che lên. Không nghĩ đến lại thấy tiểu nữ nhân vốn dĩ đang ngủ say lại mở mắt nhìn mình.

Hai mắt vẫn còn vẻ ngái ngủ, càng làm người ta cảm thấy vẻ thuần khiết hoàn toàn không giống với sự mỉa mai.

Vĩnh Dạ đế cúi người hôn lên mắt Như Tuyết, ôn nhu:

“Sao lại thức dậy đúng lúc như vậy?”

Như Tuyết lộ đầu ra khỏi chăn, nũng nịu dựa lên cổ của Vĩnh Dạ đế, tựa đầu vào vai Vĩnh Dạ đế.

“Đâu có trùng hợp? Ta nghe tiếng động bên ngoài.”

Vĩnh Dạ đế thuận thế nằm xuống.

“Còn muốn ngủ sao? Hay là rời giường ăn sáng với trẫm?”

Như Tuyết chép chép miệng, có vẻ như đang nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Vậy ta cũng ăn sáng. Hình như cục cưng đói bụng.” Còn chỉ chỉ vào bụng của mình.

Vĩnh Dạ đế bật cười, gọi cung nhân đang chờ ở bên ngoài mang dụng cụ rửa mặt vào.

Ân Như Tuyết vẽ mặt tươi tỉnh khoan thai ngồi vào bàn trang điểm.

“Nương nương, hôm nay búi tóc thế nào?”

“Không cần, búi đơn giản là được rồi.”

Vĩnh Dạ đế yên lặng không một tiếng động bước đến, nhận lấy lược sừng trâu trên tay cung nữ, ý bảo cung nữ lui ra để mình làm.

Tay Vĩnh Dạ đế linh hoạt vén tóc, nhẹ nhàng khoan thai lịch sự tạo nhả.

Ân Như Tuyết sờ sờ búi tóc, “A” một tiếng. Đột nhiên nghe được giọng nam trầm thấp phía sau.

“Thế nào, không hài lòng sao?”

Ân Như Tuyết quay đầu lại, cười tươi như hoa: “Thì ra là Hoàng thượng làm nha. Vừa rồi ta còn đang thắc mắc, không biết tiểu cung nữ nào lại có tay nghề tốt như vậy.”

Nhưng mà âm thanh tán dương đột nhiên hơi ngừng lại, bắt đầu rầu rĩ không vui: “Hoàng thượng, có phải người búi tóc cho nhiều nữ nhân rồi không. cho nên mới đẹp như vậy.”

Vĩnh Dạ đế nhìn tiểu nữ nhân đột nhiên không vui, ý cười trên mặt càng sâu.

“Không có, nàng là người thứ hai.”

“Vậy ai là người đầu tiên?” giọng nói Như Tuyết nồng đậm âm ỉ.

Vĩnh Dạ đế ôm tiểu nữ nhân trước mặt, ngón tay gõ nhẹ vào mũi ngọc của nàng.

“Bình dân chưa, người đầu tiên là mẫu phi của trẫm.”

Lúc này Ân Như Tuyết mới nở nụ cười, Vĩnh Dạ đế nhắc đến mẫu phi của hắn làm Như Tuyết có chút tò mò, nhưng Vĩnh Dạ đế lại như không muốn nhắc đến thì cũng hiểu chuyện chuyển sang chủ đề khác.

Đồ ăn sáng rất phong phú, một mặt là do Vĩnh Dạ đế dùng bữa ở đây, mặt khác cũng bởi vì Duyệt quý tần đang mang thai.

“Hoàng thượng, bánh đậu xanh này ăn rất ngon, bánh sữa này cũng không kém nha.” Ân Như Tuyết được ăn ngon cũng không quên giới thiệu cho Vĩnh Dạ đế.

Nữ đầu bếp này còn chú ý đến những chi tiết rất nhỏ, cố ý làm điểm tâm thành những miếng nhỏ vừa miệng. Vĩnh Dạ đế gấp một miếng bánh đậu xanh trước, sau đó mới đến bánh sữa.

“Thế nào?” ánh mắt của Ân Như Tuyết sáng rực, như đang chờ lời tán dương của Vĩnh Dạ đế.

Thấy mỹ nhân trước mắt đang mong đợi, Vĩnh Dạ đế vốn muốn nói “Không ngon lắm” cũng đành nuốt xuống.

“Không sai. Nhưng mà quá ngọt, nàng đang mang thai không nên ăn quá ngọt.”

Ân Như Tuyết nghe chuyện liên quan đến cục cung, lập tức nhớ đến chuyện “ăn cua”. Nhớ đến giáo huấn cơ bản lúc đó, thì gật đầu như bỏ củi.

Dùng bữa xong, Vĩnh Dạ đế còn phải đi xử lý chính sự, Ân Như Tuyết cũng không dây dưa, để cho hắn đi.

Ân Như Tuyết đang xem sách giết thời gian thì nghe Anh Đào hô to gọi nhỏ.

“Nương nương, nương nương, có tin vui.”

Ân Như Tuyết ngừng đầu: “Sao vậy, nhìn bộ dáng hấp tấp của ngươi kia.”

“Nương nương, nô tỳ nghe nói buổi thỉnh an sáng nay Hoàng hậu nương nương đã cảnh cáo các vị nương nương, bảo các nàng quản lý cung nhân cho tốt, không được tái diễn chuyện đồn đãi nữa.” Anh Đào vui vẻ nói.

Ai ngờ đâu, nương nương nhà mình lại không hề vui vẻ chút nào, nói thế nào nhỉ, giống như là thờ ơ ấy.

“Nương nương, những lời đồn về người sắp không còn nữa. Sao ngài lại không vui.”

Ân Như Tuyết đặt quyển sách xuống, nhàn nhạt hỏi một câu:

“Đây là chuyện tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Chương 48

“Đây là chuyện tốt sao?”

Nghe được câu hỏi của nương nương nhà mình, Anh Đào hơi khó hiểu, sao nghe giọng của nương nương thì hình như lần này Hoàng hậu đẹp bỏ những lời đồn ở hậu cung không phải là chuyện tốt.

“Nhưng mà Hoàng hậu nương nương đã giúp ngài ngăn cản những lời đồn ở hậu cung mà, chuyện này với chúng ta không phải là chuyện tốt sao?”

Ân Như Tuyết loay hoay với những cành hoa sen mới hái đang cắm trong bình hoa, dáng vẻ tươi cười, nhưng giọng nói lại sâu lắng:

“Chặn đứng lời đồn tiếp tục lan rộng nữa thì tốt đó, nhưng mà còn phải xem là Hoàng hậu nương nương dùng biện pháp gì nữa?”

“Hoàng hậu nương nương...”

Anh Đào còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Nguyệt Nha đang vén rèm lên bước vào cắt ngang.

“Nương nương, nô tỳ nghe nói buổi thỉnh an sáng nay Hoàng hậu nương nương đã cảnh cáo các chủ tử nương nương một phen, bảo các nàng ấy phải quản lý tốt cung nhân của mình.”

Nguyệt Nha nói đến đây thì ngừng đầu liếc nhìn Duyệt quý tần đang ngồi trên giường nhỏ, thấy nương nương đang mỉm cười nhìn mình, hình như là khích lệ nàng nói tiếp, cũng khẽ cắn môi, nói ra lo lắng trong lòng.

“Nương nương, xem ra các chủ tử ở hậu cung càng hận ngài thêm rồi. Cứ tiếp tục như vậy, nương nương và hài tử trong bụng ngài có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Nguyệt Nha càng nói càng sợ hãi, nói xong lời cuối cùng thì đã trở thành lí nhí.

Ân Như Tuyết gật đầu, xoay đầu nhìn Anh Đào vốn đang nghĩ xem hành động ‘minh tư khổ tương’ của Hoàng hậu nương nương là tốt hay xấu. Chỉ thấy tiểu nha đầu Anh Đào khổ não, uể oải.

“Sao vậy? Bây giờ đã hiểu ra chưa?”

Anh Đào gật đầu.

“Tiểu thư, Anh Đào rất ngốc có phải không. Chuyện đơn giản như vậy mà vẫn không hiểu rõ.” Tiểu nha đầu oán giận bản thân nói.

Ân Như Tuyết nhìn đáng vẻ ủ rũ của Anh Đào, không thoải mái như ngày thường, ngược lại còn nghiêm túc gật đầu: “Đúng, Anh Đào, ngươi phải suy nghĩ cho thật sâu. Sau này đi theo Nguyệt Nha học hỏi một chút đi, sửa đổi tính tình lỗ mãng của mình đi.”

Anh Đào triệt để sụp đổ, vẻ không vui hiện rõ trên mặt.

Ân Như Tuyết chỉ tiết rên sắt không thành thép lắc đầu: “Ngươi đó nha, ở trong cung này, chỉ có người thông minh và kẻ cẩn thận mới có thể sống lâu dài, ngươi nói thử xem, hai loại người này ngươi thuộc loại nào?”

Thấy tiểu nha đầu này vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê, Như Tuyết cũng không nói tới nàng. Trái lại nhìn Nguyệt Nha ở đối diện đang lo lắng nói:

“Hoàng hậu nương nương thể hiện rằng đang đứng về phía bản tần, nhưng lời nói thì luôn khuyến khích người khác đến hạ thủ với ta. Hoàng hậu nương nương gấp gáp như vậy chỉ sợ là đã chường mắt ta rồi.” Như Tuyết chỉ chỉ bụng của mình. Nguyệt Nha đáp lời: “Nương nương, bây giờ phải làm sao đây? Chỉ sợ trong cung này không thiếu người hy vọng như vậy.”

Ân Như Tuyết thoát nhìn không hề gấp gáp, tiếp tục cắm những cành hoa trong bình, nhàn nhạt cười.

“Bình đến thì tương đương.”

“Nương nương, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.” Anh Đào lúc này lại bật ra lời này.

“Bản tần ở trong cung trước nay luôn độc lai độc vãng, sợ rằng rất nhiều người đã chường mắt ta rồi.”

Ân Như Tuyết nhẹ nhàng ôn nhu nói, nhưng lời nói lại rất nặng. Anh Đào và Nguyệt Nha nhất thời không nói gì.

—

“Hoàng thượng, tần thiếp nghe nói hôm nay Hoàng hậu nương nương đã xử lý chuyện đồn đại ở buổi thỉnh an.”

“Ừ.” Vĩnh Dạ đế không có phản ứng, giống như không để ý đến chuyện này chút nào.

Ân Như Tuyết thấy Vĩnh Dạ đế không thêm phản ứng như vậy, lòng đau xót, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, trái lại đổi đề tài khác.

Vĩnh Dạ đế cũng nhất thời không chú ý, nhưng đến buổi tối thì lại cảm thấy không đúng lắm.

Tuy nói là Duyệt quý tần đang mang thai, nhưng Vĩnh Dạ đế vẫn ngủ lại cung Chiêu Nguyệt như bình thường. Cái gì cũng không làm, chỉ ‘đắp chăn bông nói chuyện trong sáng’ mà thôi.

Buổi tối, sau khi hai người đánh răng rửa mặt xong, nếu là bình thường Vĩnh Dạ đế sẽ ôm ấp nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, cả hai thì thăm trò chuyện. Nhưng hôm nay tiểu nữ nhân này làm thế nào cũng không chịu, trái lại giấu mặt vào ngực hắn, cái gì cũng không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ nhú lại.

Vĩnh Dạ đế sợ nàng khó chịu, tuy rằng chỉ nhú mày một cái, nhưng lại không nói chuyện, không biết nàng sao lại náo loạn như thế.

Lần này, Ân Như Tuyết thấy hắn không có hành động gì, trong lòng nàng càng buồn phiền hơn, mãi đến khi cả người đều mỏi thì xoay người, quay lưng lại với Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế là cửu ngũ chí tôn, từ trước đến nay chỉ có người khác lấy lòng hắn. Hắn luôn ôn hòa với các nữ nhân hậu cung nhưng cũng chỉ có chừng mực nhất định. Ân Như Tuyết lần này đột nhiên nổi tính tình, trong lòng Vĩnh Dạ đế cũng có chút không kiên nhẫn. Nữ tử trước mắt này là người duy nhất được hắn sủng ái trong nhiều năm qua, đồ dành có nuông chiều cũng có. Nhưng có vẻ như hắn đã quá dung túng nàng rồi. Theo tính cách của nàng thì chuyện này sẽ không duy trì lâu, đoán chừng ngày mai sẽ tốt thôi.

Nghĩ vậy, Vĩnh Dạ đế ngủ mất.

Cứ như vậy, hai người mỗi người một ý nghĩ mà trôi qua một đêm này.

Hôm sau, Vĩnh Dạ đế theo thói quen không gọi tiểu nữ nhân bên cạnh dậy, bảo cung nhân mặc triều phục cho mình rồi lâm triều.

Bãi triều thì nghĩ đến An tu viên cũng sắp lâm bồn rồi, nên đến chỗ An tu viên dùng bữa sáng vậy, thuận tiện ngồi một chút.

Ân Như Tuyết ngây ngốc chờ Vĩnh Dạ để trở về cùng ăn sáng, chờ đến lúc bãi triều thì nghe được tin Hoàng thượng đến chỗ An tu viên dùng bữa sáng, cũng không nói gì, nhưng trong lòng không vui.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Chương 49

Ân Như Tuyết nhìn thần sắc vẫn không buông lỏng của Vĩnh Dạ đế, cũng không nói gì thêm, chỉ nói là thân thể mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Vĩnh Dạ đế gật đầu, bảo cung nữ thái giám phục vụ lui ra.

Ân Như Tuyết nghi ngờ, hơi ngần đầu liếc mắt nhìn Vĩnh Dạ đế vẫn ngồi ở giường nhỏ, đôi mắt trừng to ý nói: Ta muốn nghỉ ngơi, sao người còn chưa đi.

Vĩnh Dạ đế thấy biểu tình nghịch ngợm đã lâu không thấy này của Như Tuyết, trong lòng mềm nhũn.

“Không phải nói mệt mỏi sao? Nghỉ ngơi thôi. Trẫm và nàng cùng nghỉ.” tay của Vĩnh Dạ đế choàng lên vai Như Tuyết.

Ân Như Tuyết cũng không nói gì, chỉ liếc nhìn bàn tay to đặt trên vai mình, thuận theo bước chân của Vĩnh Dạ đế.

Rèm giường đỏ tím rơi xuống, giường lớn như vậy bỗng trở thành một không gian nhỏ hẹp, trên giường có hai người ôm nhau gần bó.

Tay Vĩnh Dạ đế nhẹ vỗ về mái tóc đen nhánh của người trong lòng.

“Gần đây có chuyện không vui phải không?”

Vĩnh Dạ đế lên tiếng trước.

Ân Như Tuyết lưỡng lự một chút, sau đó từ từ lắc đầu.

Vĩnh Dạ đế thấy người trong lòng lắc đầu, trầm mặc không nói, lại nói tiếp. Động tác tay cũng không dừng lại, vẫn khe khẽ chậm rãi vuốt ba nghìn tóc đen.

“Còn tiếp tục như vậy nữa, cục cưng cũng sẽ lo lắng cho mẹ của nó đó.”

Vĩnh Dạ đế đổi cách khác.

Ân Như Tuyết ngây ra một lúc, tay từ từ trượt đến bụng của mình. Trong miệng lẩm bẩm:

“Cục cưng...”

Đúng vậy, đây là sinh mệnh duy nhất trong thế giới này có huyết mạch tương liên với nàng a.

“Chẳng qua là tần thiếp cảm thấy trong lòng khó chịu mà thôi.” giọng nói Ân Như Tuyết thâm thúy.

Vĩnh Dạ đế cũng rời tay khỏi mái tóc mềm mượt chuyển đến cái bụng vẫn còn bằng phẳng của Như Tuyết, tay Vĩnh Dạ đế chậm rãi đặt trên tay của Ân Như Tuyết.

Ở một khắc lúc tay Vĩnh Dạ đế đặt lên tay của nàng kia, Ân Như Tuyết đột nhiên cảm thấy rất ủy khuất.

Nàng xoay người, đưa lưng về phía Vĩnh Dạ đế, cả người co rút cuộn trong lại.

Tay của Vĩnh Dạ đế trống trơn, nhìn thấy người trong lòng đang chui rúc vào một chỗ, cả người tỏa ra một cảm giác bất lực.

Trong lòng Vĩnh Dạ đế vốn có chút tức giận nhưng thoáng cái đã tràn đầy thương tiếc. Hắn vòng tay qua, ôm tiểu nữ nhân đang cuộn tròn từ phía sau, thờ dài một tiếng.

Ân Như Tuyết khóc không tiếng động, cả người run run. Bỗng nhiên cảm thấy phía sau có chút ấm áp, trong lòng nàng đột nhiên đau xót. Dứt khoát

quay người lại, vừa khéo lại đâm vào lòng Vĩnh Dạ đế.

Đầu tiên là nhẹ giọng nức nở, sau đó là khóc lớn tiếng, thanh âm càng lúc càng lớn, cũng không muốn kiềm chế nữa, nước mắt của trào ra, y phục của Vĩnh Dạ đế bị thấm ướt rất nhanh. Vĩnh Dạ đế cũng không nói gì, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt lưng Như Tuyết. Tựa như thoải mái, tựa như phóng túng, động tác ôn nhu. Cả hậu cung này người duy nhất có thể để cho hấn dung túng như vậy cũng chỉ có tiểu nữ nhân này, nhưng cho dù là vậy, Vĩnh Dạ đế cũng có chút không hiểu rõ lòng mình, trái lại còn cảm thấy thỏa mãn.

Ân Như Tuyết khóc thảm thiết, khóc liên tục. Sau đó thì Hệ thống lên tiếng cắt ngang nàng.

“Hệ thống thông báo, kí chủ hoàn thành nhiệm vụ: Giải quyết lời đồn mang thai giả. Hệ thống thưởng: Nhu tình tứ phía.”

“Nhu tình tứ phía? Là cái gì vậy?”

Hệ thống thấy nghi vấn của Ân Như Tuyết, thì giống như hoa Cao Lãnh cao quý lãnh diễm, không ai bì nổi trả lời một câu: “Hệ thống ban thưởng cho, kí chủ tự mình tìm hiểu chức năng đi.”

Ân Như Tuyết tức giận hô to: “Nhưng mà trong thưởng thành Hệ thống có giới thiệu mà.”

Hệ thống vẫn kiêu ngạo như trước: “Hệ thống đã thăng cấp. Thịnh kí chủ tự mình tìm hiểu.”

Sau đó, Ân Như Tuyết không nghe thấy giọng của Hệ thống nữa.

Vĩnh Dạ đế thấy tiếng khóc trong lòng đã từ từ biến mất, cho rằng người trong lòng đã bình tĩnh. Tay đang nhẹ nhàng vỗ lưng nàng cũng dừng lại. Chỉ là vừa dừng lại thì lại nghe tiếng khóc lớn lên.

Vĩnh Dạ đế bất đắc dĩ, tay lại bắt đầu nhẹ nhàng vỗ lưng Như Tuyết, giống như là đang dỗ dành tiểu hài tử ngàn vạn cung chiều.

“Sao vậy? Không phải vừa mới ngừng khóc sao.”

“Vừa rồi ta khóc mệt, nghỉ ngơi một chút.” Như Tuyết già mồm át lẽ phải, giọng nói còn tràn đầy âm mưu.

“Sao lại giống trẻ con vậy, nàng nói thử xem cục cưng sinh ra rồi có chê cười nàng không.” mặc dù Vĩnh Dạ đế trách cứ, nhưng giọng nói lại không hề có ý tức đó, trái lại còn sùng ái hơn, nồng nặc cung chiều.

“Vậy nói cho trẫm nghe thử xem, mấy hôm nay rốt cuộc là thế nào vậy?” Vĩnh Dạ đế không nói, không có nghĩa là hấn không biết mấy hôm nay Ân Như Tuyết khác thường.

Ân Như Tuyết già mồm: “Mấy hôm nay ta có sao đâu. Rất tốt, chỉ là không ăn được thôi.”

Vĩnh Dạ đế thấy tiểu nữ nhân trong lòng vẫn còn không chịu nói thật, tay vẫn tiếp tục vuốt lưng Như Tuyết nhưng miệng lại phun ra một câu làm Ân Như Tuyết không còn chỗ nào che giấu.

“Còn nói là không sao? Chẳng lẽ trẫm không cảm giác được sao? Trước đây nàng chưa từng xưng ‘Tần thiếp’ với trẫm.” nói xong câu cuối cùng còn pha trò.

Ân Như Tuyết nghẹn lời. Méo miệng, lại muốn khóc tiếp.

“Nói chuyện cho tốt, khóc suốt mướt còn ra thể thống gì nữa. Cũng không nhìn lại xem mình đã sắp làm mẫu thân của người ta rồi.”

Phụ nữ có thai tâm tình rất dễ kích động, nghe thấy thế, Ân Như Tuyết vốn cảm thấy có chút ủy khuất thoáng cái thì bộc phát ra.

“Ngươi không tốt, ngươi là tên bại hoại, ngươi không quan tâm ta chút nào.”

Ân Như Tuyết lên án như vậy làm Vĩnh Dạ đế dở khóc dở cười, hấn nhìn tiểu nữ nhân liên tục tìm cách thoát khỏi mình, thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chương 50

Thế nhưng lời này của Hoàng hậu nương nương lại làm cho lòng của Thục phi nương nương gọn sóng.

Thục phi nương nương cười nhạt trong lòng, hài tử này chui ra từ bụng của An gia, thì nhất định là của An gia. Hoàng hậu ngơoi tuy là mẹ cả, nhưng vậy thì sao?

Hai người có hai tâm tư khác nhau, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn như là tỷ muội thân thiết đang trò chuyện, ... lời nói ý tứ sắc bén, nhìn từ xa thì như đang vui vẻ tán gẫu, bầu không khí hài hòa.

Tuy An tu viên sinh non, nhưng vẫn thuận lợi.

Hoàng hậu nương nương và Thục phi nương nương đang đầu khâu, chưa đến một chung trà thì ma ma đã đi ra bẩm báo.

“Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, Thục phi nương nương, An tu viên nương nương đã sinh hạ một tiểu công chúa. Mẹ tròn con vuông.”

“Cái gì? Tiểu công chúa không phải là tiểu hoàng tử sao?” Thục phi nương nương nghĩ mình đã nghe nhầm.

“Thục phi muội muội, ma ma nói là mẹ con An tu viên đều bình an.” tâm trạng Hoàng hậu nương nương đang rất tốt.

Thục phi nương nương nghe Hoàng hậu nương nương “Hảo tâm” nhắc nhở thì sắc mặt càng khó coi hơn.

Không phải An tu viên đã nói, thái y nói thai của nàng là Hoàng tử sao?

Không nói đến Thục phi nương nương bên này đang rất tức giận, An tu viên vừa mới sinh xong, chống chọi đến phút cuối cùng để hỏi bà đỡ một câu: “Là tiểu hoàng tử phải không?” Nghe được bà đỡ chúc mừng nàng “Mẹ con bình an” thì hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Trước khi nhắm mắt trong đầu vẫn còn ý niệm: Tại sao lại là công chúa, không phải là Hoàng tử sao?

Hoàng hậu nương nương thấy An tu viên sinh một công chúa, thì phân phó người bên cạnh đi báo tin cho Hoàng thượng, rồi trở về Phượng Tảo cung, còn Thục phi nương nương cũng nói gót Hoàng hậu nương nương trở về cung Vĩnh Yên của mình, về phần tiểu công chúa thì chẳng ai quan tâm đến, chỉ có Hoàng hậu ra về yêu thương nựng nựng mặt của đứa bé, khách khí khen một tiếng “Bộ dáng này, sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân.” Lúc sau được nhũ mẫu ôm đi.

Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương ở Ngự Thư phòng.

“Hoàng thượng, An tu viên nương nương bình an sinh hạ một tiểu công chúa.”

“Ừ, lui ra đi.”

Sau khi Vĩnh Dạ đế nghe xong, không thể nói rõ là trong lòng có cảm giác gì.

An tu viên sinh ra một công chúa, cộng thêm công chúa Nhu Gia của Đức phi, hẳn đã có hai người công chúa. Vĩnh Dạ đế vẫn chưa có Hoàng tử, hẳn cũng không phải là rất sốt ruột. So với việc được ghi vào sử sách huy hoàng vì có nhiều Hoàng tử nhưng lại tàn sát lẫn nhau mà nói, hẳn tình nguyện có ít con nối dòng, dù sao sinh mạng cũng rất quý giá.

Huống hồ chi, trong cung vẫn còn có một phụ nữ mang không phải sao?

Nghĩ vậy, trong lòng Vĩnh Dạ đế lại có chút mềm mại, hai ngày nay Như Tuyết không vui, không như ý, cho nên ăn uống cũng không tiện. Nhìn qua rất tiêu tụy, thất vật và mới giải khai khúc mắc với hắn, khó có được thời điểm vui vẻ hòa thuận như hôm nay, lại bị sự việc khó hiểu kia quấy rầy. Gắn đây hẳn luôn rất dễ tâm đắc tiểu nữ nhân này.

Suy nghĩ một chút, lại phân phó chút chuyện cho Tân Thuyên.

“Nương nương, có tin báo, An tu viên sinh một tiểu công chúa.” tiểu thái giám của Đức Hoa cung vội thông báo tin cho Đức phi nương nương.

Đức phi đang được hai cung nữ sơn móng tay, móng tay đỏ tươi nổi bậc trên làn da trắng nõn, cực kì chói mắt.

Khỏe miệng Đức phi nương nương hiện lên ý cười, không biết là vì màu sắc của móng tay thật đẹp mà nở nụ cười, hay là vì tin tức của tiểu thái giám mà nở nụ cười.

Đức phi nương nương nhìn màu sơn đỏ trên móng tay một hồi, lại để cho cung nữ rửa hết màu trên ngón tay đi. Thật ra Đức phi nương nương rất thích sơn móng tay màu đỏ, thế nhưng từ trước đến nay nàng luôn diễn vai ôn nhu hiền dịu trong cung, đặc biệt là trước mặt Hoàng thượng, cho nên không thể là không khác đi, đẹp bỏ màu sơn yêu thích.

Đội tất cả cung nữ phục vụ lui ra, chỉ còn lại Đức phi và hai Đại cung nữ Mộ Vũ, Khinh Yên thân tín, Đức phi nương nương mới phân phó:

“Tìm một phần lễ vật ‘tốt’ trong kho của Bồn cung đưa đến cho An tu viên vừa sinh hạ tiểu công chúa ‘tôn quý’ đi, nói với An tu viên rằng đó là quà mừng của Bồn cung.”

Đức phi nương nương vừa dứt lời, lại nở nụ cười.

Mộ Vũ và Kinh Yên đều vắng dạ.

Mộ Vũ to gan, nói đùa: “Nồi tỳ đã nói, sao nương nương lại không hề lo lắng đến thai nhi của An tu viên.”

Mộ Vũ khen ngợi, Kinh Yên cũng liên tiếp tán thành.

Đức phi nương nương nghe Kinh Yên, Mộ Vũ khen, không chút che giấu vui vẻ tươi cười, có thể nói là đắc ý, so với hình tượng ôn nhu thường thương bên ngoài không giống nhau.

“Bốn cung cũng không có bản lĩnh biết trước đâu. Chẳng qua Bốn cung nhìn thấy dáng vẻ mang thai của An tu viên giống với Bốn cung trước đây đến mười phần. Còn có, mấy ngày trước đó, Hoàng thượng đã nghỉ ngơi, Bốn cung cũng không muốn An tu viên ngu xuẩn đó liên lụy đến Bốn cung.” Đức phi nương nương nói đến đây “Xì” cười, phất phất dáng vẻ khinh thường An tu viên.

Kinh Yên nhũn nhũn mày, hình như có sầu lo: “Thế nhưng nương nương, An tu viên cũng sinh tiểu công chúa, vị nhị công chúa này có thể nào uy hiếp địa vị của công chúa Nhu Gia không.”

Nghe xong lời này của Kinh Yên, Đức phi nương nương nhũn mày.

Mộ Vũ thấy thế, vội nói: “Công chúa Nhu Gia là công chúa đầu tiên của Hoàng thượng, thân phận tôn quý. Hơn nữa, An tu viên đó chẳng qua chỉ là một nhị phẩm tu viên, còn Đức phi nương nương của chúng ta là nhất phẩm Đức phi. Nhị công chúa sao có thể so sánh với công chúa Nhu Gia chứ.”

Đức phi nương nương gật đầu, lời này của Mộ Vũ hiển nhiên là nói đúng ý nàng. Thế nhưng Đức phi nương nương cũng nói thêm:

“Kinh Yên nói cũng không phải không có lý.”

Nhưng chỉ nói một câu như vậy thôi, không đề cập đến vấn đề này nữa. Mộ Vũ và Kinh Yên phục vụ Đức phi từ trước đến nay, tuy rằng thân phận ngang nhau, đều là Đại cung nữ. Thế nhưng một bàn tay xòe ra cũng có ngón dài ngón ngắn, Đức phi nương nương tất nhiên cũng có yêu thích nhiều hơn.

Rất rõ ràng, vừa rồi Kinh Yên nói vậy tuy làm cho Đức phi không vui, nhưng Đức phi chỉ nói một câu. Còn Mộ Vũ nói đúng ý của Đức phi, thì cũng chỉ nhận được một ánh mắt tán thưởng mà thôi.

Đối với điểm này, Mộ Vũ đã nhìn rõ từ lâu, ở trước mặt Đức phi nương nương, Kinh Yên là thân, còn nàng là sơ (không thân), thân sơ khác biệt. Nhưng Mộ Vũ cũng không oán giận, nàng hiểu rõ, Kinh Yên và nàng đều cùng chung một chủ – Đức phi nương nương.

Mỗi cung một tình hình, hậu cung to như vậy, có bi có hài, có khóc có cười.

Chiêu Nguyệt cung đang là một đám hỗn độn.

“Nương nương, người đỡ chút nào chưa? Nô tỳ lại đi lấy mớ đến cho ngài ăn.”

Thì ra là từ lúc Ân Như Tuyết trở về từ chỗ An tu viên thì mặt mũi trắng bệch, dọc đường nàng luôn thất thần, hồn phách để đâu đâu. Cung Chiêu Nguyệt hẻo lánh, trên đường không gặp nhiều phi tần, bằng không lại có người đến gây chuyện.

Mãi đến lúc Như Tuyết ngồi trên giường nhỏ, Nguyệt Nha châm trà cho nương nương nhà mình thì mới phát hiện có gì không đúng.

Nguyệt Nha pha trà ngon đặt ở trên bàn nhỏ trước mặt nương nương, nhắc nhở nương nương nhà mình một câu:

“Nương nương, có thể dùng trà rồi.”

Sau đó chỉ thấy nương nương nhà mình ừ một tiếng, rồi bụng chén trà nóng hồi lên uống.

“A, nương nương.”

Nguyệt Nha kinh hô một tiếng, nhanh nhẹn cướp chén trà nóng hồi trên tay Duyệt quý tần đi khỏi. Lại cầm tay nương nương lên, quả nhiên là đã có vài vết bong xuất hiện.

“Nhanh, nhanh mang thuốc mỡ đến đây.”

Nguyệt Nha nhìn vết hồng chói mắt trên tay Duyệt quý tần, không ngừng phân phó thái giám cung nữ.

Bọn tiểu thái giám cung nữ thấy tay của quý tần nương nương bị thương, cũng có chút hoảng loạn, ở hậu cung này có ai mà không biết, Duyệt quý tần chính là châu báu quý giá nhất trong cung. Chớ nói đến bây giờ quý tần nương nương lại còn mang long thai, trở thành tâm can của Hoàng thượng. Nếu như Hoàng thượng biết tay của nương nương bị bong, sợ rằng cung nữ thái giám hầu hạ hôm nay không chết thì cũng bị lột một lớp da.

Cung Chiêu Nguyệt nhất thời loạn cả lên.

“Nguyệt Nha tỷ tỷ, thuốc mỡ này lần trước Hoàng thượng để lại.” Cuối cùng vẫn là Hương Thảo luôn trầm mặc đưa thuốc mỡ đến.

Nguyệt Nha nhìn Hương Thảo đầy cảm kích. Đang muốn cảm ơn, lại bị Anh Đào bước vào chặn ngang.

“Làm sao vậy, sao lại loạn cả lên vậy.”

Lúc này, Nguyệt Nha trả lời.

“Tay nướng nướng bị bỏng, người thoa thuốc đi.”

Anh Đào nghe xong lời này, nóng nảy, đặt hộp đồ ăn trên tay xuống, chạy đến chỗ Duyệt quý tần.

“Tiểu thư, có đau không?”

Nói xong, cũng không đợi Như Tuyết trả lời, nhận lấy thuốc mỡ từ Nguyệt Nha. Cẩn thận bôi thuốc, nhẹ nhàng thổi.

Giọng của Anh Đào cuối cùng cũng kéo hồn phách Như Tuyết trở về. Ân Như Tuyết mới cảm thấy tay có chút đau, hít sâu một hơi.

Anh Đào thấy thế, động tác thoa thuốc càng nhẹ nhàng hơn.

Nguyệt Nha nhìn cảnh trước mắt, tự trách: “Đều tại nô tỳ không tốt, nô tỳ không chú tâm.” Nói xong còn quỳ xuống thỉnh tội.

Ân Như Tuyết biết vừa rồi mình không chú ý, cầm chén trà nóng mà bỏng. Nàng mím môi một cái, nặn ra nụ cười: “Không trách người, bản tần thất thần nên mới như vậy. Anh Đào, mau đỡ Nguyệt Nha đứng lên.”

Anh Đào nghe theo, trong miệng cũng không nhân rồi, vẫn còn đang quờ trách.

“Nướng nướng, lần sau ngài không thể thất thần.”

Ân Như Tuyết xóc lại tinh thần, đồng ý với Anh Đào.

Trong lòng nàng vẫn đang rất khó chịu, vừa nhìn cảnh An tu viên sinh sản thì nàng lại khiếp sợ, từng chậu máu loãng được bung ra, nàng thật sự luống cuống.

Nàng rất muốn nôn.

Lúc này Nguyệt Nha mới hỏi Như Tuyết có muốn ăn mớ chua để dần xuống hay không.

Như Tuyết gạt đầu, thấp giọng dặn dò: “Ừ, mang đồ chua đến đây.”

Nguyệt Nha nhanh nhẹn đi làm.

Vất vả một hồi mới đè nén cảm giác buồn nôn xuống, còn chưa được nghỉ ngơi thì đã đến lúc Duẩn thái y đến xem mạch.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Chương 51

“Nướng nướng, có phải gần đây eo của người hay đau nhức, bụng dưới hay quặn đau không?” Sau khi Duẩn thái y bắt mạch xong thì bắt đầu hỏi Ân Như Tuyết.

Ân Như Tuyết không nói gì, chỉ gạt đầu.

“Nướng nướng, vì thân cũng đã nói qua thai của ngài có chút bất ổn, cơ thể ngài vốn yếu ớt, hơn nữa lúc đầu thai kì lại không có ăn kiêng, nhất là lúc ăn của là vật lạnh. Bây giờ nướng nướng lại suy nghĩ lo lắng nhiều, tâm trạng không vui. Nếu quý tần nướng nướng không suy nghĩ thông suốt, dưỡng thai cho tốt thì chỉ sợ vì thân cũng không có cách nào để xoay chuyển tình hình này đâu.” Duẩn thái y quỳ xuống, giọng nói nặng nề.

Ân Như Tuyết nghe Duẩn thái y đoán bệnh, tay siết chặt khăn tay, khó hiểu:

“Duẩn thái y, thân thể của bản tần thật sự rất không ổn sao?”

Duẩn thái y vuốt râu, không nói gì.

Ân Như Tuyết thấy thế, khẩn cầu, tha thiết cầu xin.

“Đuẩn thái y, người nhất định phải bảo vệ con của bản tằm.”

Đuẩn thái y thấy dáng vẻ này của Duyệt quý tằm, thờ dài một tiếng.

“Vi thần sẽ cố hết sức. Nhưng mà chủ yếu vẫn là quý tằm nương nương tự cố gắng. Tâm bệnh phải chữa bằng tâm được a.”

Đuẩn thái y lời ít ý nhiều, Ân Như Tuyết gật đầu.

Sau khi Đuẩn thái y rời khỏi cung Chiêu Nguyệt cũng không trở về Thái y viện ngay mà rẽ vào một con đường nhỏ khác. Nhìn về phía trước, chính là Ngự Thư phòng.

“Hoàng thượng, Đuẩn thái y cầu kiến.”

“Cho vào.” Vĩnh Dạ đế đặt bút son xuống.

“Dạ, Hoàng thượng.” Tân Thuyên ra ngoài thỉnh Đuẩn thái y vào.

“Chuyện gì?” Vĩnh Dạ đế thờ ơ hỏi.

Đuẩn thái y hành lễ xong thì từ từ mở miệng.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm nay là ngày bắt mạch định kỳ cho Duyệt quý tằm nương nương.”

Quả nhiên, Vĩnh Dạ đế vừa nghe đến việc có liên quan đến Như Tuyết thì ánh mắt lập tức chuyển lên người Đuẩn thái y đang quỳ trên sàn.

Đuẩn thái y cảm thấy được ánh mắt đang nhìn thẳng vào mình, trong lòng hít sâu một hơi.

“Hôm nay vi thần bắt mạch cho quý tằm nương nương thì phát hiện thai của nương nương không tốt lắm.”

Từ trước đến nay khả năng ăn nói của thái y luôn kém, Đuẩn thái y nói một lời này, Vĩnh Dạ đế liền cảm nhận được Đuẩn thái y còn có ý khác.

“Đuẩn thái y kê đơn thuốc thế nào? Không có cách nào sao?” lời nói của Vĩnh Dạ đế lộ ra sự lo lắng, không yên lòng.

“Vi thần chỉ có thể kê đơn thuốc dưỡng thai mà thôi, những chuyện còn lại cũng chỉ có thể trông cậy vào quý tằm nương nương. Hoàng thượng, vi thần to gan nói một câu, nếu Hoàng thượng có thời gian hãy khuyên nhủ nương nương. Ngày nào những khúc mắc trong lòng nương nương chưa giải tỏa được, thì thai nhi sợ rằng sẽ...” Đuẩn thái y nói chưa hết câu, Vĩnh Dạ đế cũng đã hiểu Đuẩn thái y muốn nói gì.

“Trẫm đã biết.”

Sau khi Đuẩn thái y lui ra, Vĩnh Dạ đế để mặt mày xoa xoa trán.

Xem ra tình hình của Như Tuyết không tốt lắm.

Vĩnh Dạ đế bỗng nhiên nhớ đến lần trước nâng vùi mặt vào lòng mình khóc lớn oán trách từng chuyện từng chuyện.

An tu viên, Hoàng hậu, xem ra còn nhiều chuyện cần phải xử lý đây.

“Tân Thuyên, đến cung Chiêu Nguyệt.”

“Dạ.” Tân Thuyên không đổi sắc mặt, thế nhưng trong lòng đang không ngừng độc thoại.

Sợ rằng vị trí của Duyệt quý tằm này ở trong lòng Hoàng thượng không nhỏ, người xem An tu viên sinh non, liều mạng sinh ra một tiểu công chúa. Đến giờ Hoàng thượng còn chưa nhớ đến An tu viên. Mà Duyệt quý tằm này, chẳng qua Đuẩn thái y chỉ mới nói có một câu “Duyệt quý tằm nương nương thân thể không được tốt” với Hoàng thượng thì Hoàng thượng đã vội bỏ hết tấu chương xuống chạy đến cung Chiêu Nguyệt. Duyệt quý tằm nương nương này thật là được cưng chiều nha.

Đuẩn thái y đi rồi, Ân Như Tuyết vẫn đang suy nghĩ bắt đầu từ khi nào thì mình bước vào vòng lẩn quẩn của: Tâm tình không vui – Ăn uống không vô – Tâm tình không vui.

Lúc Ân Như Tuyết Bách tư bắt đắc kỳ giải (*) thì tiểu thái giám vào bẩm báo.

(*) Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết.<https://leosansutu.wordpress.com/2014/07/23/%E2%80%A2phuong-dai-tru-chuong-41%E2%80%A2/>

“Nương nương, Hoàng thượng đến.”

Nghe được câu này, Ân Như Tuyết bỗng nhiên hoảng sợ.

Lúc ở hiện đại, không phải nàng chưa từng yêu đương, hành vi của nàng bây giờ không phải giống như là đang ghen với bạn trai lắm sao? Chẳng lẽ nàng thích Vĩnh Dạ đế rồi?

Như Tuyết nghĩ vậy mà hơi luống cuống, không, không thể nào.

Như Tuyết ngẩng đầu lên đúng lúc Vĩnh Dạ đế bước vào.

“Làm sao vậy?” giọng Vĩnh Dạ đế rất ôn nhu.

Như Tuyết có chút hoảng hốt, cũng không trách được nàng trầm mê, một nam nhân có thân phận cao quý như vậy, hết mình che chở cho người, xem người như báu vật, thì cho dù người chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều những vật quý xung quanh hắn, người cũng sẽ trầm mê thôi.

Nhưng mà, nếu đã rõ ràng rồi thì cứ vậy mà tùy tâm thôi. Như Tuyết tự nhủ.

Nghĩ như thế, trong lòng Ân Như Tuyết nhất thời sáng tỏ. Lúc này chợt nghe “Tít”.

“Hệ thống thông báo: ‘An thai hoàn’ có hiệu quả.”

Nghe Hệ thống thông báo xong, Ân Như Tuyết cũng cảm thấy cả người sáng khoái, những uế oải chán nản mấy ngày nay cũng bị quét sạch.

Vĩnh Dạ đế thấy tiểu nữ nhân không trả lời thì cho là nàng không thoải mái. Không nghĩ đến vừa ngồi xuống giường nhỏ thì vẻ mặt của tiểu nữ nhân trước mặt đã thả lỏng, giống như một chú mèo nhỏ đang thỏa mãn. “Đuẩn thái y đã nói lại với trẫm.”

Như Tuyết hiểu ý tứ của Vĩnh Dạ đế, mở to mắt, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt Vĩnh Dạ đế, không nháy một cái.

“Hoàng thượng, ta sẽ bảo vệ cực cung thật tốt. Sau này ta sẽ ăn cơm thật ngon, ngủ thật sâu.” Không bao giờ... chú ý đến những chuyện vô bổ nữa.

Vĩnh Dạ đế thấy tiểu nữ nhân trước mắt vừa mới mất tinh thần, đảo mắt một cái thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã khí thế bùng bùng. Tuy thân thể của nàng vẫn đơn bạc, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng cả người đều tràn đầy tinh khí.

“Nàng khỏe mạnh, trẫm an tâm.” lòng của Vĩnh Dạ đế cũng buông lỏng một nửa, tinh thần của nàng như thế này mới là điều quen thuộc với mình, mới là điều mà mình yêu thích. Tất nhiên nữ nhân ưu buồn luôn hấp dẫn nam nhân, thế nhưng nữ nhân luôn ưu buồn sẽ không chiếm được nhiều sủng ái của nam nhân. Bởi vì nam nhân cũng sẽ có lúc mệt mỏi, cũng sẽ cần một nữ nhân bao dung hắn, giúp hắn nâng cao tinh thần.

“Được rồi, thân thể của nàng đã không tốt nhiều ngày rồi, giờ ở yên trong cung Chiêu Nguyệt nghỉ ngơi cho tốt đi. Gần đây trong cung sẽ có chút loạn.”

Loạn á? Sao lại loạn? Mặc dù trong lòng Như Tuyết có chút thắc mắc, nhưng cũng không nói lời nào, dù sao thì chuyện đó cũng sẽ không liên quan đến nàng. Nếu Vĩnh Dạ đế chỉ nói vậy mà không muốn nàng biết trước, thì sớm hay muộn nàng cũng sẽ biết thôi.

Đã như vậy thì cũng không cần phải hỏi.

Lúc này, Như Tuyết đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“Vậy còn lễ tẩy tã (lễ tắm ba ngày) của tiểu công chúa của An tu viên thì sao? Có phải ta không cần phải đi không?”

Vĩnh Dạ đế xoa xoa chóp mũi của tiểu nữ nhân.

“Không muốn đi sao?”

Ân Như Tuyết đẩy ‘ma quỷ’ của Vĩnh Dạ đế ra, cái miệng nhỏ nhắn cong lên.

“Không muốn đi, Đuẩn thái y cũng nói thân thể ta không tốt. Hoàng thượng.” từ ‘Hoàng thượng’ cuối cùng này Ân Như Tuyết còn kéo dài ra, âm điệu lượn lờ.

Vĩnh Dạ đế rất hưởng thụ âm thanh làm nũng đã lâu không gặp này, nặng nề hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đó.

“Trẫm đồng ý.”

Đối với Vĩnh Dạ đế mà nói, mặc dù Nhị công chúa là đứa con gái thứ hai của hắn, nhưng hắn cũng không quá coi trọng. Một mặt, là do hắn không yêu thích mẫu phi của Nhị công chúa, An tu viên. Mặt khác, Vĩnh Dạ đế đã có một đứa con gái, cho nên không có cái gọi là “Cảm giác được làm cha” lần đầu.

Huống chi, tiểu nữ nhân trước mặt là tâm can của hắn, được hắn yêu thích, trong bụng còn có hài tử của hắn.

Hôm sau, trong cung lại có một trận sóng gió mới, nguyên nhân là thánh chỉ của Hoàng thượng vừa đưa ra.

Thân thể Hoàng hậu không khỏe, cho nên ba vị cung phi Thục phi, Đức phi, Dung phi cùng nhau giúp Hoàng hậu xử lý mọi chuyện trong cung.

Thánh chi vừa ban xuống, có người bi có người vui, ngay cả người luôn tỏ ra khoan dung trước mặt người ngoài, tu dưỡng tốt như Hoàng hậu nương nương cũng trừng mắt xanh mặt trước mặt mọi người.

Người khác có thể không biết ý tứ của thánh chi này, còn đang phỏng đoán ý tứ của Hoàng thượng, nhưng Hoàng hậu là phu thê với Hoàng thượng từ ngày còn trẻ, sao lại không biết được Hoàng thượng đang nổi giận chứ.

Nhưng mà, là vì An tu viên sinh non sao? Hoàng hậu nương nương không đoán nổi.

Thục phi, Đức phi, Dung phi tất nhiên là vui tận trời xanh, đặc biệt là Dung phi, nàng vốn cho rằng mình đã thất sủng, không nghĩ đến còn có cơ hội này. Lần này nhất định phải nắm chắc, nếu không sau này mình sẽ vĩnh viễn bị vấy trong vũng bùn.

Hai ngày này, có thể nói hậu cung vô cùng náo nhiệt.

Trước cửa cung của ba vị nương nương Đức phi, Thục phi, Dung phi luôn đông như trẩy hội, người đến kẻ đi, từ sáng sớm đến chiều tối, lúc nào cũng có phi tần đến cầu kiến.

Còn Phụng Tảo cung của Hoàng hậu nương nương và cung điện của người vừa mới hạ sinh con gái là An tu viên thì có chút vắng vẻ. Không phải nói là không có nhiều người đến, mà là không có ai đến.

Từ lúc An tu viên tỉnh lại cũng chưa có nhìn đến Nhị công chúa.

Lòng nàng tràn đầy mong chờ, mà chỉ đổi lấy một đứa con gái, bây giờ cả người không sinh được con trai cũng có được cung quyền, mà nàng sinh cho Hoàng thượng một đứa con gái lại kém xa người ta.

Trẻ nhỏ luôn luôn thuần khiết, Nhị công chúa không rành thế sự đang bú sữa trong lòng nhũ mẫu.

Đảo mắt một cái thì đã đến lễ tẩy tam cho Nhị công chúa.

Tuy nói An tu viên sinh ra một công chúa, nhưng dầu gì thì cũng là đứa nhỏ thứ hai trong cung, cho nên các phi tần đều đến dự. Không, chỉ có một người, chính là Duyệt quý tần đang nổi danh lúc này, nhưng mà nghe nói là vì thai nhi không khỏe nên không đến.

Mọi người nghe xong, trong lòng bắt đầu mong ước.

Trong lễ tẩy tam, Nhị công chúa rất yên tĩnh, Hoàng thượng cũng không đến, nhưng có bảo Tân Thuyền mang thánh chi đến, ban tên cho tiểu công chúa.

“Nhu Nghi, tên thật đẹp.”

Mọi người nghe thánh chi xong, đều khen tiểu công chúa có tên đẹp.

An tu viên đang ở cữ, cũng không có ra ngoài gặp ai, mọi người cũng thắc mắc, An tu viên sinh con, tuy rằng chỉ sinh hạ một tiểu công chúa, nhưng mà cũng phải được tấn vị a, sao Hoàng thượng không có hành động gì hết vậy.

Có vài người nghĩ hay là Hoàng thượng muốn chờ đến tiệc đầy tháng của tiểu công chúa mới tuyên bố?

Nhưng nhiều kẻ khác cũng đang suy đoán, chỉ sợ là Hoàng thượng còn có ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Chương 52

Vừa chớp mắt thì một tháng đã trôi qua.

Một tháng này, Ân Như Tuyết cơ bản không ra khỏi cung Chiêu Nguyệt, ngoan ngoãn ở trong cung dưỡng thai. Còn hậu cung to lớn bên ngoài cung Chiêu Nguyệt thì có thể nói là cực kỳ đặc sắc.

Tĩnh tĩnh Thục phi nương nương mạnh mẽ, một khi quyền thế đến tay, liền có hành động. Thật vất vả mới có thể cướp được một phần cung quyền từ trong tay của Hoàng hậu nương nương, tất nhiên là phải nắm thật chặt rồi.

Còn Đức phi nương nương thì luôn bày ra một bộ dáng im lặng không muốn tranh giành, tuy rằng ý chí của Hoàng thượng cũng muốn Đức phi nương nương giúp đỡ Hoàng hậu quản lý Lục cục. Nhưng Đức phi nương nương lại cực kỳ hào phóng, không giống như hai vị Thục phi và Dung phi, luôn tranh chấp với Hoàng hậu nương nương, ngược lại thỉnh thoảng còn làm người tốt, giúp hai bên hòa giải, ngăn cản lửa giận của song phương bốc lên.

Cũng vì vậy mà danh tiếng của Đức phi ở trong cung càng tốt hơn, không ít người đều thay đổi cách nhìn về Đức phi ôn nhu.

Tiệc đầy tháng của tiểu công chúa cũng đã bắt đầu chuẩn bị.

Thai của Ân Như Tuyết được Hệ thống và Dẫn thái y nội ứng ngoại hiệp giúp đỡ đã tốt lên rất nhiều, nàng định tham gia tiệc đầy tháng của tiểu công chúa thứ nhất là vị đột nhiên muốn đi, thứ hai, và cũng là điều quan trọng nhất, chính là Vĩnh Dạ đế đã nói với nàng, những chuyện An tu viên làm với Ân Như Tuyết hẳn đều biết, trước đây không động đến An tu viên là bởi vì niệm tình xưa và hải tử trong bụng An tu viên mà thôi. Đến lúc thì tất nhiên sẽ cho An tu viên một bài học.

Như Tuyết đoán, theo tính cách của Vĩnh Dạ đế, thì hơn phân nửa là hắn sẽ chọn ngày đầy tháng của tiểu công chúa để trị tội An tu viên, làm cho An tu viên thật sự sợ hãi, không dám làm xằng bậy nữa.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Như Tuyết đều ở trong cung Chiêu Nguyệt, một mặt là dưỡng thai, đương nhiên mặt khác là do Vĩnh Dạ đế đã nói với nàng, sợ nàng lại chạy nhảy ảnh hưởng không tốt đến hải tử trong bụng, muốn nàng ở cung Chiêu Nguyệt an dưỡng cho tốt.

Như Tuyết đã buồn chán lắm rồi, mặc dù nàng không phải là người thích náo nhiệt, cũng chịu được tịch mịch, thế nhưng mỗi ngày đều ở cung Chiêu Nguyệt chờ đợi thì cũng không thích thú gì.

Mất thấy sắp có “Tuồng” hay, lập tức xin Vĩnh Dạ đế cho mình ra ngoài hít thở không khí.

Vĩnh Dạ đế cũng không dễ dàng nói chuyện, nghĩ tiệc đầy tháng của tiểu công chúa sẽ có rất nhiều người lại tạp nham, đương nhiên là không chịu. Thế nhưng Ân Như Tuyết vừa làm nũng, có lúc đáng thương có lúc ngốc nghếch, cuối cùng còn dùng đến kỹ năng “Nhu tình tứ phía” được Hệ thống ban thưởng, tất nhiên vẫn là Như Tuyết chiến thắng. Nhưng mà điều kiện của Vĩnh Dạ đế là phải cho Hương Thảo đi theo dự tiệc đầy tháng, bởi vì Hương Thảo là người của hắn, cũng có chút công phu, nếu xảy ra chuyện gì, có Hương Thảo ở cùng Như Tuyết, hắn cũng yên tâm hơn.

Như Tuyết có chút bất ngờ, không phải bất ngờ vì Hương Thảo là người của Vĩnh Dạ đế, chuyện này, từ lúc Hương Thảo bị hãm hại, mà vẫn còn có thể ở lại cung Chiêu Nguyệt làm nhị đẳng cung nữ, đến cả Hoàng hậu nương nương cũng không nói gì, trong lòng Như Tuyết đã có chút suy đoán. Làm nàng bất ngờ chính là Vĩnh Dạ đế không hề e dè mà nói ra thân phận của Hương Thảo với nàng, đồng thời còn nói hắn đã thanh lý tất cả người ở cung Chiêu Nguyệt, những người còn lại đều có thể dùng được.

Như Tuyết bỗng nhiên cảm động, Vĩnh Dạ đế thân là đế vương, những chuyện hắn đang làm nếu là ở hiện đại thì là những chuyện mà bạn trai phải làm, có thể hắn làm chưa đúng cách lắm, thế nhưng đối với một đế vương mà nói, hắn đã làm rất nhiều. Ít nhất là bao nhiêu năm qua đây là lần đầu tiên hắn làm vậy.

Bởi vì khi Ân Như Tuyết nghe Vĩnh Dạ đế nói những lời này, tuy giọng nói trấn định, bình tĩnh, nhưng bàn tay thường gõ trên bàn của hắn lại có chút mất tự nhiên.

Bỗng nhiên ngực Ân Như Tuyết khẽ động, tiến lên một bước, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế sững sờ, sau đó cười, nụ cười này làm cho gương mặt của hắn trở nên rạng rỡ, làm kẻ khác kinh diễm.

Vĩnh Dạ đế cảm thấy được khóe miệng của mình bị một đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào, trong lòng nhất thời tràn ngập nhu tình.

“Vậy, Hoàng thượng, ta đồng ý đưa Hương Thảo đến tiệc đầy tháng. Vậy ta có thể ra ngoài hít thở không khí phải không?” Như Tuyết chờ mong nói.

Vĩnh Dạ đế cười bất đắc dĩ: “Nàng đã đồng ý với trẫm thì trẫm cũng đồng ý với nàng.”

Vĩnh Dạ đế vừa nói xong thì Ân Như Tuyết đã hoan hô vui vẻ, gọi Nguyệt Nha và Anh Đào vào bắt đầu chọn xiêm y để mặc vào ngày đầy tháng tiểu công chúa.

Ân Như Tuyết vừa chọn, vừa hỏi ý kiến của Vĩnh Dạ đế. Cuối cùng vẫn phải chọn một bộ váy màu xanh biếc thêu lá sen và một bộ trang sức trân châu.

Tiểu công chúa là đứa bé thứ hai trong cung, tuy rằng Hoàng thượng không nói quy mô của tiệc đầy tháng lớn hay nhỏ. Nhưng Hoàng hậu nương nương và các nương nương phụ giúp xử lý cung vụ đều nhất trí. Vì vậy tiệc đầy tháng của tiểu công chúa có thể nói là không phải cực kỳ long trọng nhưng cuối cùng vẫn long trọng.

Tiệc đầy tháng của tiểu công chúa Nhu Nghi rất náo nhiệt, cung nhân vội vội vàng vàng, đi qua đi lại như con thoi ở giữa các phi tần. Đưa điểm tâm đến chỗ này, rót nước trà ở chỗ kia.

Các phi tần cũng bận rộn trò chuyện, nào là điểm tâm nào không tệ, phi tần nào hôm nay trang điểm xuất sắc, nào là vị nương nương nào dùng trang sức quý giá.

Hôm nay Ân Như Tuyết đến sớm, được cung nữ dìu đỡ, chậm rãi bước vào cung của An tu viên.

Các phi tần có địa vị thấp hơn nhìn thấy nàng, không có chỗ nào mà không cung kính hành lễ; còn gặp phải các phi tần có địa vị cao hơn, Ân Như Tuyết cũng không ý vào mình đang mang thai, vẫn tiến hành đủ các lễ nghi. Thế nhưng, trong hậu cung hiện nay, ai mà không biết Duyệt quý tần là tâm can của Hoàng thượng, nhìn thấy Duyệt quý tần không có ai là không khách khí.

Dù cho mọi người có nói sau lưng khó nghe thế nào thì khi ra ngoài vẫn phải thật xinh đẹp. (???)

Tuy điểm tâm ở tiệc đầy tháng được làm rất tinh xảo nhưng vẫn là được mang từ Ngự Thiện phòng đến, đường đi lại xa, đương nhiên là sẽ mất đi hương vị thuần túy, Ân Như Tuyết tùy tiện ăn mấy món, thì cảm thấy không ngon bằng nữ đầu bếp ở cung Chiêu Nguyệt làm nên cũng không ăn nữa. Đương nhiên, những món này đều được Hương Thảo kiểm tra rồi, vì Hương Thảo có hiểu biết về dược lý, Như Tuyết cũng ngạc nhiên một hồi, sau lại quên đi. Có thể được giữ lại bên cạnh Vĩnh Dạ để tất nhiên không phải là kẻ vô dụng rồi, tất nhiên là có công phu thật sự.

Ân Như Tuyết vẫn đang chờ “Tuồng hay”, trong lòng cũng đang tranh luận với Hệ thống, nên nghỉ thời gian sẽ trôi qua rất nhanh. Thế nhưng hôm nay lại là ngoại lệ, mấy vị thượng phi nương nương ngồi cùng với An tu viên lại thấy thời gian trôi qua cực kì chậm chạp.

An tu viên vừa mới ra tháng, xem ra cũng không còn đậm bạc như trước, trang phục cực kỳ diễm lệ, nhưng một môi ở đuôi lông mày vẫn có thể bị người tính ý nhìn thấy, nhưng mà ai cũng giả vờ như không thấy, không thấy vị tỷ tỷ của An tu viên Thực phi nương nương ngồi cạnh nàng đều vờ như không thấy sao?

Nhưng mà, cuối cùng An tu viên cũng thất vọng, tiệc đầy tháng của tiểu công chúa sắp kết thúc mà Hoàng thượng vẫn không xuất hiện. An tu viên rất khó chịu, thất vọng, nhưng vào lúc đó, cung nữ canh giữ ở cửa cung lại chạy đến nói với nàng một câu:

“Nương nương, Hoàng thượng có chỉ, công công truyền chỉ đang chờ ở cửa.”

An tu viên nghe xong, thì trở nên vui mừng, nhìn xem, nét mặt môi uể oải cũng mất đi.

Hiển nhiên là Hoàng hậu nương nương cũng nhận được tin, đã cho gọi thái giám truyền chỉ vào rồi.

Thánh chỉ truyền xong, An tu viên không thể nói rõ tâm trạng của mình là gì. Thánh chỉ của Hoàng thượng là muốn ghi tạc tiểu công chúa trên danh nghĩa Thực phi nương nương tức là chị ruột của nàng, trước đây nàng chỉ sợ chuyện này sẽ xảy ra, mới liên kết với Đức phi tạo ra sự cố “Sinh non”. Thế nhưng không nghĩ đến chuyện này thật sự xảy ra. Có thể thường ngày nàng luôn mong sinh được Hoàng tử nhưng tiểu công chúa này đầu gì cũng là miếng thịt của nàng mà, sao Hoàng thượng có thể ác độc như vậy chứ, chia rẽ mẹ con nàng.

So với tinh thần hoảng hốt của An tu viên thì trong lòng Thực phi nương nương có chút vui mừng.

Tuy rằng không phải là Hoàng tử, thế nhưng đây là đứa bé thứ hai trong cung. Đây còn không phải là đang chứng minh nàng vẫn được cung chịu đó sao, hưởng chi, tiểu công chúa còn có quan hệ máu mủ ruột thịt với nàng.

Tuồng hay đã khép màn sau một hồi khua chiêng gõ trống.

Ân Như Tuyết bĩu môi, đột nhiên cảm thấy mình có chút thua thiệt.

Tự mình đòi ra ngoài hít thở không khí, chạy tới đây xem trò vui, kết quả là tự mình thấy không vui, ăn cũng ăn không ngon, còn không bằng ở lại cung Chiêu Nguyệt tự mình vui đùa.

Như Tuyết quyết định, sau này không bao giờ vì người khác mà để bản thân chịu khổ, thật sự là, khổ quá mà, vỗ vỗ bụng, dự định dọn đường về phủ.

Không nghĩ đến lúc này, Đồng bảo lâm đã lâu không gặp lại gọi nàng.

“Như Tuyết tỷ tỷ, muội muội có thể đến cung của tỷ uống chén trà không?”

Như Tuyết nhíu mày, muốn nhìn xem rốt cuộc Đồng bảo lâm đơn thuần ngày thơ này đang muốn làm gì: “Đồng bảo lâm đã có nhũ húng thì theo bản tần đi.”

Trên đường đi, Ân Như Tuyết không nói gì, ngay cả Đồng bảo lâm thường ngày lú lú cũng trầm mặc, bầu không khí thoát nhìn rất ngưng trệ, thế nhưng hết lần này đến lần khác đều không hay biết tình trạng này. Mãi đến khi vào cung Chiêu Nguyệt, Ân Như Tuyết mới phá vỡ không khí trầm mặc.

“Rót cho Đồng bảo lâm một chén trà đi.” Ân Như Tuyết phân phó.

“Đa tạ tỷ tỷ, muội nghe nói trà ở chỗ của tỷ tỷ rất ngon, ngay cả trà ở chỗ Hoàng hậu nương nương cũng kém hơn một chút.” Đồng bảo lâm cũng rất khách khí.

Ân Như Tuyết không nói chuyện, chỉ cười cười, nụ cười lãnh đạm. Nói thật là nàng không biết phải trả lời như thế nào.

Đồng bảo lâm cũng không chú ý, đến khi trà được mang lên, nàng lại nói thêm một câu:

“Tỷ tỷ còn nhớ lúc An tu viên nương nương không cẩn thận bị té suýt chút nữa thì đẻ non không?”

Như Tuyết gạt đầu, sau đó bung tách trà lên, chậm rãi uống một ngụm.

“Tỷ tỷ còn nhớ lúc chuyện đó xảy ra đã liên lụy đến một cung nữ trong cung của tỷ tỷ không?” Đồng bảo lâm nói lời này thì liếc nhìn Hương Thảo đang phục vụ mình.

Hương Thảo rất bình tĩnh, không có biểu hiện gì.

Như Tuyết vẫn gạt đầu.

“Tỷ tỷ có muốn biết chuyện là như thế nào không? Nếu như muội nói chuyện này không phải Lưu tỷ tỷ làm thì sao.” Đồng bảo lâm nhẹ giọng.

Như Tuyết nghe nói như thế, mí mắt mới giương lên, nhìn Đồng bảo lâm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chương 53

Đồng bảo lâm thấy Duyệt quý tần ngồi trước mặt mình vẫn mạn bất kinh tâm (không đếm xỉa tới) uống trà rót cuộc cũng chú ý đến mình, trong lòng cực kỳ đặc ý. Mặc kệ người có bao nhiêu thanh cao, còn không đặt ta vào mắt sao, bây giờ đã biết đến ta rồi phải không? Muốn biết sao ta lại có thể biết được người bị hãm hại sao?

Ân Như Tuyết bình tĩnh nhìn Đồng bảo lâm thật lâu, mãi đến khi Đồng bảo lâm không duy trì được nét cười trên mặt, càng lúc càng cứng đờ, mới không nhanh không chậm mở miệng.

“Đồng bảo lâm có ý gì?”

Mặc dù trong lòng Đồng bảo lâm cực kỳ căm ghét Duyệt quý tần, nhưng ở trong cung đã lâu rồi, công phu thay đổi nét mặt đã luyện tốt lắm rồi. Tuy rằng gương mặt cứng nhắc một hồi, nhưng được điều chỉnh rất nhanh.

“Muội muội cũng vô tình biết được chuyện này thôi.”

Ân Như Tuyết cũng không keo kiệt từ ngữ, hứng thú hỏi Đồng bảo lâm.

“Sao Đồng bảo lâm lại muốn nói chuyện này với bản tần?”

Về mặt Đồng bảo lâm cứng lại, lập tức trả lời, còn cầm khăn tay lên giả vờ lau nước mắt ở khóe mắt nữa.

“Lúc đó muội muội cũng nhớ đến Lưu tỷ tỷ thôi. Nếu chuyện đó không phải do Lưu tỷ tỷ làm, sao Lưu tỷ tỷ lại phải chịu tội oan chứ?”

Trong giọng nói có ba phần thương cảm, bảy phần diễn trò. Trong lòng Ân Như Tuyết thực sự rất muốn cười.

Kể lúc đầu đứng ra chỉ tội Lưu tài nhân chính là người, bây giờ đứng ra nói nàng vô tội cũng là người, người đang tính toán cái gì vậy?

Trong lòng Như Tuyết nghĩ vậy nhưng cũng không nói thẳng ra, chỉ tự tiểu phi tiểu nói với Đồng bảo lâm một câu: “Đồng bảo lâm muốn gì?”

Đồng bảo lâm nhanh chóng nói suy nghĩ của mình ra.

“Chẳng qua muội muội nghĩ, hiện tại tỷ tỷ là phi tử được Hoàng thượng sủng ái nhất, lời nói với Hoàng thượng cũng có chút phân lượng. Muội muội nói với tỷ tỷ, tỷ tỷ lòng dạ tốt, sẽ nói giúp vài câu cho Lưu tỷ tỷ trước mặt Hoàng thượng. Huống chi chuyện này còn liên lụy đến tỷ tỷ ngài mà.”

Ân Như Tuyết không nói gì, Đồng bảo lâm cho rằng nàng đã ngầm chấp nhận chuyện này, nên đem đầu đuôi chuyện An tu viên suýt nữa sinh non kể lại một lần nữa.

Sự tình đã xong, Đồng bảo lâm cũng không ngồi lâu ở cung Chiêu Nguyệt nữa, cáo lui.

Đồng bảo lâm đi rồi, Ân Như Tuyết ngồi tại chỗ suy nghĩ gì đó.

Quả nhiên nữ nhân ở hậu cung rất lợi hại, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ sẵn. Ba mươi sáu kế gì đó đều nắm rõ, thật lòng mà nói, nếu những nữ nhân này tham gia vào thương trường ở hiện đại, chỉ sợ rằng sẽ tạo ra một giang sơn của nữ cường nhân.

Tâm kế, thủ đoạn, sắc sảo, mọi thứ đều có đủ.

Theo Đồng bảo lâm nói thì An tu viên tự biên tự diễn màn té ngã để đẩy việc này lên người mình. Cuối cùng lại còn lôi ra một Luru tài nhân xui xẻo, làm kẻ chết thay nữa. Nhưng Ân Như Tuyết không nghĩ vậy, việc này có vẻ không đơn giản như Đồng bảo lâm nói.

Theo nàng thấy, vẫn có người xúi giục Luru tài nhân ám hại An tu viên sinh non, thế nhưng An tu viên lại cao tay hơn, biết được. Nhưng không hiểu tại sao An tu viên lại đẩy chuyện này lên người mình. Nhưng mà An tu viên này đến tột cùng là vì cái gì mà hy sinh Đại cung nữ của mình chứ?

Vĩnh Dạ để đến lúc hoàng hôn, vừa hay gặp được mỹ nhân đang ngồi ngay ngắn ở chính điện, giữa mây lộ ra vẻ ưu sầu, như đang suy nghĩ gì đó.

Vĩnh Dạ để bước đến cầm tay Như Tuyết, thấy bàn tay ấm áp có chút lạnh, nhũn nhũn mảy.

“Đang nghĩ gì vậy? Mất hồn như thế.”

“Hương Thảo, người cũng không biết khuyên chủ tử của người, mùa thu trời rất lạnh.”

Hương Thảo quỳ xuống thỉnh tội.

Như Tuyết lại nhìn Vĩnh Dạ đế, mắt chân thành, nghịch ngợm nói.

“Hoàng thượng, không liên quan đến Hương Thảo đâu. Ta đang suy nghĩ thôi.”

Lúc này Vĩnh Dạ để mới bỏ qua cho Hương Thảo.

“Vào phòng trong đi, tay nàng lạnh quá.”

Như Tuyết ngoan ngoãn gật đầu.

Trở lại phòng trong, Vĩnh Dạ để bảo cung nữ mặt thêm áo cho Như Tuyết, lúc này hai người mới cùng nằm trên giường nhỏ.

Vĩnh Dạ để đặt một chén trà có độ ấm vừa phải vào tay Như Tuyết, hai tay Như Tuyết nắm chặt chén trà, thích thú thở nhẹ một hơi.

“Lúc này nghĩ gì?” Vĩnh Dạ để cố ý hỏi lại.

“Lúc này Đồng bảo lâm đến.” Ân Như Tuyết trả lời không liên quan.

Vĩnh Dạ để cũng không hỏi, hỏi tiếp:

“Nàng ta nói gì?”

“Nói vài chuyện trước đây.”

“Hả?”

“Là chuyện An tu viên suýt nữa thì sinh non đó mà.” Như Tuyết chăm chú.

Lúc này Vĩnh Dạ để mới để tâm, hứng thú hỏi: “Nàng ta nói sao?”

“Nàng nói, chuyện không liên quan đến Luru tài nhân, là An tu viên tự mình làm.” Ân Như Tuyết nghi hoặc nói.

Vĩnh Dạ để hơi trầm ngâm, đã hiểu hơn một nửa.

Sợ rằng Đồng bảo lâm này và Luru tài nhân đều là người của Hoàng hậu. Một chiều này của An tu viên, không chỉ nhắm vào người được sủng ái nhất hậu cung – Như Tuyết, mà còn làm Hoàng hậu mất đi một con cò nữa, lại vừa lúc khiến cho Thục phi và Hoàng hậu nảy sinh hiềm khích.

An tu viên này tâm kế cũng không thấp, không, sợ rằng trong này không thiếu ‘công lao’ của Đức phi đâu.

Vĩnh Dạ để ngẩng đầu, phát hiện Như Tuyết đang tròn mắt nhìn mình.

Vĩnh Dạ để bật cười, “Sao, muốn biết?”

Trong lòng Như Tuyết hiếu kỳ, rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thấy Vĩnh Dạ để nói vậy, rất đúng những gì mình nghĩ. Vội vàng gật đầu. Vĩnh Dạ để vuốt tóc Như Tuyết, trêu đùa: “Trẫm nói cho nàng biết thì được lợi gì?”

“Lợi gì á?” Ân Như Tuyết không phản ứng kịp, lặp lại lời của Vĩnh Dạ đế.

“Đúng vậy, chuyện tốt như vậy sao trẫm lại làm miễn phí chứ?” Vĩnh Dạ để trêu tức.

Như Tuyết chớp mắt, như đang nghĩ đến gì đó, hô lớn với người bên cạnh: “Nguyệt Nha, mau, mang điểm tâm phòng bếp vừa làm lên đây.”

Vĩnh Dạ để ngăn ra: “Điểm tâm á?”

Ân Như Tuyết lại nghiêng đầu, như là đang giải thích.

“Đúng vậy, Hoàng thượng. Đây là lợi ích khi người giúp ta nha. Hôm qua phòng bếp dâng lên một đĩa điểm tâm mới, rất ngon. Được rồi, gọi là mân côi từng tử cao, hương vị rất giống hoa hồng nha.”

Vĩnh Dạ để nghe được “hương vị hoa hồng” thì ánh mắt đột nhiên rất thâm thúy.

“Trẫm cũng muốn ngửi một chút.” Vĩnh Dạ để động động ngón tay.

Ân Như Tuyết hoàn toàn chưa hiểu gì cả, còn muốn hỏi sao Nguyệt Nha đi lâu như vậy mà vẫn chưa mang điểm tâm lên, đang muốn bảo người đi hối thúc. Lại phát hiện Tần Thuyên và cung nữ phục vụ trong phòng đã lui ra rồi.

“Này, Hoàng...” mấy chữ còn dư lại đã bị Vĩnh Dạ để nuốt hết vào bụng.

Đã lâu Vĩnh Dạ để không động vào thân thể Như Tuyết, lúc này vừa chạm đến thì tiểu huynh đệ như nhận thấy được mùi vị quen thuộc của Như Tuyết, tưởng nhớ đến mức muốn ra ngoài. Đặc biệt trên người Như Tuyết lúc này còn tỏa ra hương hoa hồng thơm ngát, làm bụng dưới của Vĩnh Dạ để căng thẳng hơn.

Tay Vĩnh Dạ để khẽ vuốt ve thân thể như ngọc của Như Tuyết, động tác nhẹ nhàng, cố gắng khơi dậy run rẩy của Như Tuyết.

“Thật là vật nhỏ nhạy cảm.” Vĩnh Dạ để khẽ cắn vành tai khéo léo của Như Tuyết, âm thanh khàn khàn mang theo tình dục.

Như Tuyết lắc lắc đầu, như là bị khí nóng bên tai làm nhột.

Vĩnh Dạ để khẽ cười, tay tìm đến hai luồng mềm mại trước ngực Như Tuyết.

“Trẫm sờ thấy hình như là lớn thêm một chút rồi.”

Hai gò má Như Tuyết đỏ bừng, tay ngọc như muốn che lại.

Vĩnh Dạ để nhanh tay, bắt được hai tay Như Tuyết, đồng thời đặt ngang hông mình.

“Nắm chặt vào.” Vĩnh Dạ để mập mờ nói.

Như Tuyết nghe lời, hai tay vững vàng choàng ở hông của Vĩnh Dạ để.

Vĩnh Dạ để hài lòng: “Thật ngoan.”

Dứt lời, tay của Vĩnh Dạ để đã đưa đến u cốc thần bí.

“Nước chảy róc rách, ấm áp ướt át, thật là một nơi tuyệt vời.” giọng Vĩnh Dạ để khàn khàn.

“Hoàng thượng.” Ân Như Tuyết hồn dỗi. Thân thể mang thai cực kỳ nhạy cảm, cực kỳ dễ động tình.

Vĩnh Dạ để nghe âm thanh như chim hoàng anh của mỹ nhân, bụng dưới càng như bị lửa đốt, rất nóng, rất cứng rắn.

Chỉ là Vĩnh Dạ để có chút cố kỵ.

“Hài tử...”

Lúc này đến phiên Vĩnh Dạ để bị Ân Như Tuyết nuốt chữ.

“Đừng lo, Hoàng thượng chỉ cần cẩn thận nhẹ nhàng một chút.” Mị nhãn Như Tuyết như tờ.

Vĩnh Dạ để đứng dậy, bế bổng Như Tuyết đang nằm trên tháp lên. Vừa bước nhanh về phía giường lớn vừa hứa hẹn: “Trẫm bảo đảm”

Không biết có phải là ảo giác hay không mà Như Tuyết cảm nhận được thâm tình trong lời nói của Vĩnh Dạ để. Như Tuyết có chút tự giễu, không phải lời nói của nam nhân lúc lên giường là không đáng tin nhất, không đáng giá nhất sao.

Vĩnh Dạ để đặt Như Tuyết trên giường, lại phát hiện tiểu nữ nhân này thất thần.

Vĩnh Dạ để nặng nề mút cổ Như Tuyết.

Như Tuyết cảm thấy cổ có chút nhột và đau, tinh thần phục hồi lại, thấy Vĩnh Dạ để tình ý nồng nàn, hai mắt tràn đầy dục vọng, hai tay từ từ vòng lên cổ

Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế thấy động tác mời gọi của người bên dưới, nhẫn nại tiến vào cơ thể của nàng thật chậm rãi, bắt đầu chậm chạp lấy ra, đưa vào.

Vĩnh Dạ đế thoải mái thờ ra, Như Tuyết cũng thỏa mãn, nhưng trong lòng lại không rõ tư vị gì. Nghĩ đến cuối cùng, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của người bên trên, đơn giản là không muốn, mà thôi, một đôi một đi, hà tất gì phải nghĩ nhiều như vậy. Cứ thoải mái thôi, bây giờ chỉ cần hưởng thụ là được rồi.

Như Tuyết nghĩ vậy, càng thêm trầm luân vào tình dục hơn.

Thể lực của Vĩnh Dạ đế rất tốt, hai người giằng co một lúc lâu mới xong việc. Xong việc, Vĩnh Dạ đế vỗ nhẹ lưng Như Tuyết, trên mặt tràn đầy thỏa mãn. Nói thật đi, kích tình hôm nay thật sự làm cho hắn rất thỏa mãn.

Một loại thỏa mãn vì che chở cho người khác, thận trọng mà thỏa mãn. Tuy rằng tư thể như vậy tiêu hao thể lực của hắn rất nhiều, nhưng khi kết thúc lại rất thỏa mãn. Giống như là hao tâm tổn trí làm một việc, cuối cùng sẽ có được cảm giác cực kỳ thành công.

Như Tuyết rất buồn ngủ, phút cuối cùng, trước khi ngủ say, trong đầu còn lần quẩn một suy nghĩ: xem ta như là điểm tâm mà ăn sạch sẽ, vậy mà vẫn không nói chân tướng mọi việc cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Chương 54

Bên này Đồng bảo lâm vừa nghe tiểu thái giám bẩm báo tin tức ở cung Chiêu Nguyệt thì cực kỳ kích động. Đặc biệt khi nghe được mình vừa đi khỏi không bao lâu thì Hoàng thượng đã đến cung Chiêu Nguyệt.

Trong lòng nàng tràn đầy đắc ý, Vân Như Tuyết này rất thanh cao, tất nhiên sẽ không cam tâm mà nuốt cục tức vì bị An tu viên hãm hại, bây giờ nàng lại nói chân tướng ra với Vân Như Tuyết, Vân Như Tuyết tất nhiên sẽ không bỏ qua cho An tu viên. Mà đây lại là lúc nàng đang được cung chiêu nhất, hơn nữa ở bên cạnh Hoàng thượng mỗi ngày, nhất định sẽ cáo trạng An tu viên với Hoàng thượng.

Cứ như vậy Hoàng thượng sẽ càng chán ghét An tu viên hơn, sau đó nhất định sẽ không để tiểu công chúa trở về bên cạnh An tu viên. Nàng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ Thục phi nương nương giao phó.

Lá gan của Đồng bảo lâm không nhỏ, nàng hiểu rõ, muốn sinh tồn ở hậu cung này, nhất định phải dựa vào đại thụ. Mà cây đại thụ này, lựa chọn tốt nhất đương nhiên là Hoàng thượng, chỉ tiếc là, nàng không dựa vào được, trái lại còn bị Vân Như Tuyết đoạt mất, trở thành phi tử được sủng ái nhất. Vì vậy, lùi một bước, nàng đành phải đầu quân Hoàng hậu, nàng quy phục Hoàng hậu nương nương, nhưng Hoàng hậu nương nương lại không nói rõ ràng, lời nói ba phải ngược lại là không đồng ý. Mắt thấy bản thân đã ở trong cung thời gian dài, thái giám và cung nữ phục vụ cũng đã muốn phản bội, không tận tâm hầu hạ mình nữa.

Nàng không đợi được nữa, gần nhất thì có Đức phi, Thục phi và Dung phi nương nương được thánh chỉ lệnh phụ giúp Hoàng hậu nương nương xử lý mọi việc ở Lục cục, nàng cảm thấy Thục phi nương nương cũng là một cây đại thụ đáng để dựa vào, ít nhất... lúc nàng chưa thăng được đến phi vị thì còn có thể dựa vào. Vì vậy nàng trăm phương nghìn kế lấy lòng Thục phi nương nương, vất vả lắm mới có được một cơ hội, Thục phi nương nương muốn nàng làm tốt chuyện này.

Hành động lần này của nàng có thể hoàn thành chuyện Thục phi nương nương giao phó rồi. Cuối cùng nàng cũng có thể thoát khỏi tình trạng quần bách, Đồng bảo lâm nhìn quanh thiên điện nhỏ bé của mình, trong mắt tràn đầy bất mãn.

“Đến chính điện thăm dò thử xem Thục phi nương nương đã trở về chưa?” Đồng bảo lâm sai bảo tiểu thái giám bên cạnh.

Tiểu thái giám tỏ vẻ không muốn đi, lè mề chậm chạp đi ra ngoài.

Trong lòng Đồng bảo lâm thật sự rất tức giận, giọng nói nghiêm khắc.

“Thế nào? Bản tần đường đường là một Bảo lâm, còn không thể sai bảo một tiểu thái giám như người sao? Có muốn bản tần trách phạt người không?”

Tiểu thái giám nghe vậy mới chạy nhanh ra ngoài.

Đồng bảo lâm càng tức giận hơn, hung hãn mắng: “Cầu nô tài, xem bản tần giáo huấn các người như thế nào... loại cầu nô tài ăn cây táo, rào cây sung, làm việc lè mề cầu thả.”

Tiểu thái giám hình như là bị Đồng bảo lâm dọa sợ, dù Đồng bảo lâm không được sủng ái thì cũng là chủ tử, tiểu thái giám cũng thực sự sợ Đồng bảo lâm

này sinh lòng ác độc xử trí hần. Động tác mau lẹ, lúc quay lại cũng cung kính hơn: “Chủ tử, nô tài nghe ngóng được Thục phi nương nương đang ở nội phòng. Hình như đang thăm tiểu công chúa.”

Đồng bảo lâm nhướng mày, sắc mặt tốt hơn, liên tục phân phó tiểu cung nữ hầu hạ nàng thay quần áo, chuẩn bị đi thỉnh an Thục phi nương nương.

“Nương nương, Đồng bảo lâm ở thiên điện cầu kiến, nói là đến thỉnh an ngài.” tiểu cung nữ đến bẩm báo lúc Thục phi nương nương đang cảm trống bỏi đùa với tiểu công chúa.

Tiểu công chúa cười “Khanh khách”, Thục phi nương nương cũng cười theo.

Tiểu cung nữ đã quý rất lâu, lại thấy nương nương không có phản ứng gì, cuối cùng nhịn không được định ngẩng đầu lên lên nhìn Thục phi nương nương. Nhưng lúc ngẩng đầu lên thì lại đột nhiên thấy Thanh Mai tỷ tỷ đứng bên cạnh Thục phi nương nương nháy mắt với nàng, bảo nàng lui ra.

Tiểu cung nữ đang cầu mà không được, nhìn ánh mắt Thanh Mai, vội vàng lui xuống.

Thục phi nương nương thấy một màn này, ngẩng đầu lên, tự tiểu phi tiểu với Thanh Mai, Thanh Chi nói:

“Xem tiểu cung nữ kia sợ hãi như vậy, hình như Bồn cung luôn làm người khác sợ hãi.”

Thanh Mai cũng không sợ, cười hi hi trả lời:

“Không phải nha, tiểu cung nữ này gan quá nhỏ, bị quý khí của Thục phi nương nương dọa sợ thôi.”

Thục phi nương nương không nhịn được nở nụ cười, cúi đầu phì cười:

“Chỉ có người lạnh lợi, mới nói vậy. Còn không mau mời Đồng bảo lâm vào.”

“Dạ, nương nương. Nô tỳ cẩn tuân phân phó của nương nương.” Thanh Mai vẫn cười hi hi.

Thục phi nương nương thấy vậy cũng không giận, tính nết của Thanh Mai nàng hiểu rất rõ.

Đồng bảo lâm bước vào thì thấy Thục phi nương nương đang cảm trống bỏi chơi với tiểu công chúa.

Đồng bảo lâm cung kính thỉnh an Thục phi nương nương, sau đó lại nhìn tiểu công chúa đang cười “Khanh khách” với Thục phi nương nương thì bắt đầu khen tiểu công chúa nhu thuận.

“Thục phi nương nương, ngài xem, tiểu công chúa thật là thông minh mà. Cười vui vẻ với ngài như vậy.”

Không nghĩ đến chuyện làm người khác lúng túng lại xảy ra. Đồng bảo lâm vừa nói xong thì tiểu công chúa lại “Oa oa” khóc lớn.

Đồng bảo lâm đỏ mặt, xem ra là không xuống đài được rồi. Thục phi nương nương cũng không quan tâm đến Đồng bảo lâm, bắt đầu dỗ tiểu công chúa. Qua một lúc lâu, tiểu công chúa mới ngưng khóc, Thục phi nương nương giao tiểu công chúa cho nữ hầu đưa đi bú sữa.

“Chắc là tiểu công chúa đói bụng rồi, trẻ nhỏ không chịu đói được.”

Đồng bảo lâm thấy Thục phi nương nương cho mình một bậc thang để leo xuống, sắc mặt mới bình thường lại. Địa vị của Thục phi nương nương cao hơn nàng nhiều, ngay cả tiểu công chúa cũng tôn quý hơn nàng, Đồng bảo lâm có thể oán giận cái gì chứ? Đồng bảo lâm cũng chỉ phụ họa theo lời của nương nương: “Tiểu công chúa cực kì thông minh.”

Thục phi nương nương nghe vậy tất nhiên vừa lòng, tạm thời tiểu công chúa đang được ghi tạc dưới danh nghĩa của nàng, là con gái của nàng. Có người khen con gái của mình, người làm mẹ sao lại không vui chứ.

Đồng bảo lâm sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt), thấy tâm tình Thục phi nương nương không tệ, cũng dần thả lỏng.

“Thục phi nương nương, hôm qua tần thiếp đã đến cung Chiêu Nguyệt.”

Thục phi nương nương có vẻ như không hiểu lắm: “Sao? Bồn cung nghe nói Duyệt quý tần không khỏe.”

Đồng bảo lâm luôn luôn đổ kỵ Ân Như Tuyết được sủng ái, tất nhiên sẽ không nói tốt cho Ân Như Tuyết trước mặt Thục phi nương nương.

“Hôm qua lúc ở tiệc đầy tháng của tiểu công chúa, nương nương ngồi xa chỗ của Như Tuyết tỷ tỷ, có lẽ không thấy rõ sắc mặt của Như Tuyết tỷ tỷ. Tần thiếp thấy sắc mặt của tỷ tỷ rất hồng nhuận.”

Thục phi nương nương cũng chỉ cười cười.

“Hôm qua tần thiếp cũng có trò chuyện vài câu với Như Tuyết tỷ tỷ.” Đồng bảo lâm ngôn tẫn vu thừa (lời nên nói đã nói), nhưng ý tứ lại không biểu đạt ra.

Thục phi nương nương nghe xong lời này, ý cười cuối cùng cũng đạt đến đáy mắt.

“Đồng muội muội, ngày mai đến đây ăn sáng với Bôn cung đi. Ngày mai Hoàng thượng có thể đến thăm tiểu công chúa.”

Đồng bảo lâm nghe xong lời này, trong lòng cực kỳ vui sướng, trên mặt cũng không che dấu được sự vui vẻ.

“Muội muội cảm tạ Thục phi tỷ tỷ.”

Đồng bảo lâm cũng không phải kẻ ngốc, thấy Thục phi nương nương sửa lại cách xưng hô, tất nhiên cũng làm theo, xưng hô “Thục phi tỷ tỷ”.

Lúc Đồng bảo lâm đi, trong lòng rất đắc ý.

“Cuối cùng cũng dựa vào Thục phi rồi, cuộc sống sau này càng ngày càng tươi đẹp.”

Lại không biết đối với Thục phi nương nương, Đồng bảo lâm chỉ là một con cò.

“Nương nương, hà tất gì ngài phải giúp Đồng bảo lâm chứ? Khó khăn lắm Hoàng thượng mới đến cung Vĩnh Yên ăn sáng một lần. Nương nương sao lại phải gọi thêm một người, càng không thoải mái.” Lời này cũng chỉ có Thanh Mai, người thân cận nhất với Thục phi mới dám nói.

Trên mặt Thục phi mang nụ cười lạnh: “Cho nàng hưởng chút mật ngọt thì sao? Bất quá cũng chỉ là một con cò mà thôi. Bôn cung cho nàng ném thử chút ngon ngọt, sau này sẽ hết lòng ‘Vào sinh ra tử’ cho ta.”

“Hơn nữa, Bôn cung chỉ nói là Hoàng thượng ‘có lẽ sẽ đến’, cũng không phải sẽ đến. Nếu Hoàng thượng không đến, cũng không trách Bôn cung được.”

“Nương nương sao người lại biết ngày mai Hoàng thượng sẽ không đến, Hoàng thượng vẫn còn chưa gặp mặt tiểu công chúa mà.” Thanh Mai thắc mắc.

“Hừ, hiện tại trong lòng của hắc đầu chứa được ai, người nhìn đi dạo này Hoàng thượng của chúng ta toàn dùng bữa sáng ở cung Chiêu Nguyệt thôi mà. Xem ra, ước gì một ngày ba bữa đều muốn dùng ở cung Chiêu Nguyệt rồi.” Thục phi nương nương chưa ngoa nói.

“Nhưng mà nương nương, Đồng bảo lâm địa vị thấp kém không nói đi, xem ra cũng không phải là một người hào phóng. Sao nương nương lại lựa chọn Đồng bảo lâm chứ?” Lúc này Thanh Chi cũng mở miệng, phá vỡ bầu không khí có chút ngưng trệ trong điện.

“Đức hạnh của Đồng bảo lâm Bôn cung thật sự rất khinh bỉ, thế nhưng Bôn cung nhìn trúng một điểm, Đồng bảo lâm này đã từng đầu quân cho Hoàng hậu nương nương. Sau này Bôn cung có gọi này đi làm chuyện gì, người khác thế nào Bôn cung không rõ, nhưng không phải đã kéo thêm được một kẻ không thuận mắt Hoàng hậu nương nương sao?”

Thanh Mai nhẹ giọng nói, trong lời nói mang theo bất mãn với Đồng bảo lâm:

“Nhưng mà, nương nương, nô tỳ thấy Đồng bảo lâm này cũng không phải là một người thông minh. Chuyện nương nương giao phó, nàng ta có thể hoàn thành tốt không?”

“Thành hay bại, Bôn cung cũng không thể nói trước. Làm tốt, thì chỉ là thêm hoa trên gấm; làm không xong, thì cũng không liên quan gì đến Bôn cung mà.”

Thanh Mai lúc này mới cười hi hi nói: “Nương nương anh minh.”

Thục phi bị giọng điệu khoa trương của Thanh Mai làm cho phì cười.

“Nha đầu ngốc.”

Thanh Chi nhìn bầu không khí hài hòa giữa Thục phi và Thanh Mai, trong lòng có chút không cam tâm. Rõ ràng là thân phận giống nhau, nhưng Thục phi nương nương lại luôn thiên vị, luôn dung túng cho Thanh Mai hờ dờ.

Thanh Chi cuối đầu, che giấu đôi mắt mang đầy phẫn hận và bất bình của mình.

Chỉ là hai người Thục phi Thanh Mai đang vui vẻ lại không chú ý đến, chỉ thấy Thanh Chi đang nắm hai tay lại.

Thục phi nương nương nghe Đồng bảo lâm nói xong, thì đã đoán được hiệu suất làm việc của Đồng bảo lâm.

Còn Đồng bảo lâm thì lại không chờ được đến lúc Hoàng thượng xử lý An tu viện. Cuối cùng, thậm chí còn muốn đến cung Chiêu Nguyệt thăm dò ý tứ của Duyệt quý tần. Nào ngờ, lại bị chặn ở trước cửa cung Chiêu Nguyệt.

Một câu “Quý tần nương nương không được khỏe.” đã chặn đứng bước chân của nàng.

Đồng bảo lâm nóng lòng, sau khi trở lại cung Vĩnh Yên thì muốn tìm Thục phi nương nương, nhưng cũng bị từ chối. Điểm buồn cười chính là, lý do cũng là “Nương nương không được khỏe.”

Đồng bảo lâm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không làm gì được.

Chương 54

Chương 55

Lúc Đồng bảo lâm bất an suy đoán thì chớp mắt thời gian đã trôi qua.

Bốn tháng, năm tháng, sáu tháng... Trong nháy mắt, Ân Như Tuyết đã mang thai tròn sáu tháng.

Một tháng, hai tháng, ba tháng... Trong nháy mắt Đức phi, Thục phi, Dung phi, ba vị nương nương đã hiệp trợ Hoàng hậu nương nương xử lý chuyện ở Lục cục được mấy tháng.

Mấy tháng này, bởi vì mấy vị nương nương bận rộn xử lý công vụ mà mọi người ở hậu cung đều gà bay chó sủa, nếu không phải là hôm nay đến thỉnh an vị nương nương này thì ngày mai lại phải tặng lễ vật cho vị nương nương kia. Không biết có phải vì thế hay không mà cung Chiêu Nguyệt của Ân Như Tuyết đặc biệt yên tĩnh, đặc biệt an bình.

Bất quá nhân sinh trên đời này có nhiều chuyện dễ sốt ruột lắm, nên cũng không có cách nào để tránh khỏi. Tỷ như, gần đây đại đa số các phi tần đều đầu đá đến vui vẻ, không có ai có thời gian để ý đến nàng, thì vẫn còn một số người thường xuyên đến tìm nàng. Tỷ như: Đồng bảo lâm.

Đồng bảo lâm lần trước đến cầu kiến đã bị Ân Như Tuyết cự tuyệt nhưng vẫn chưa chết tâm. Trái lại, thỉnh thoảng sẽ đến cung Chiêu Nguyệt cầu kiến, bắt khuất a. Đó là một đức tính tốt đẹp, nhưng Như Tuyết lại chán ghét, nếu như dùng đức tính này cho chuyện khác thì có lẽ Đồng bảo lâm đã leo lên địa vị rất cao rồi a.

Tất nhiên Ân Như Tuyết sẽ không gặp Đồng bảo lâm. Đối với loại nữ nhân có tâm kế như thế này, Như Tuyết tự biết đầu óc của nàng sẽ không ứng phó nổi, cho nên tránh mặt vẫn tốt hơn.

Đồng bảo lâm cũng rất tức hận, nàng nghĩ Vân Như Tuyết dựa vào cái danh “Duyệt quý tần” này để không gặp nàng, rõ ràng là đang tránh né nàng, cứ như vậy nàng càng ngày càng đến cung Chiêu Nguyệt nhiều lần hơn.

Chuyện thật sự xảy ra vào chạng vạng ngày kia, lúc Đồng bảo lâm đến cung Chiêu Nguyệt lần thứ hai.

Như Tuyết đang uống nước quả ngâm, nghe xong lời này, cũng không thêm suy nghĩ, lười biếng bảo: “Cứ lấy lý do từ chối như lần trước đi.”

Vĩnh Dạ đế đang ở đó, nghe vậy thì hiểu kỳ: “Sao? Lý do thoái thác lần trước là gì?”

Như Tuyết đang cầm ô mai do nội vụ phủ dâng lên, dứt cho Vĩnh Dạ đế một miếng ô mai trước, sau đó cầm lấy cả mâm ô mai tiếp tục ăn.

“Thì ta nói ta không khỏe.”

Vĩnh Dạ đế nuốt ô mai trong miệng xuống, nhíu nhíu mày: “Sao lại phải nguyên rủa bản thân mình không khỏe chứ?”

Như Tuyết lại không thêm để ý, tiếp tục chăm chú ăn ô mai.

Vĩnh Dạ đế càng nhíu mày chặt hơn.

Như Tuyết thấy vậy, chậm chạp cầm khăn tay lau nước ô mai dính trên mép.

“Ai nha, ta biết rồi. Đồng bảo lâm kia rất phiền phức, mấy tháng nay cứ đến tìm ta hoài, ta phiền muốn chết.”

Như Tuyết muốn đổi đề tài, liền chuyển trọng tâm câu chuyện lên người tiểu thái giám đang chờ lệnh.

“Sao vẫn còn đứng đây, mau đuổi Đồng bảo lâm đi đi.” Tiểu thái giám nghe Duyệt quý tần nói thế, nào dám chậm trễ, vội vàng chạy đi. Không nghĩ đến Hoàng thượng lại lên tiếng.

“Chờ một chút, cho Đồng bảo lâm vào đi.”

Ân Như Tuyết không biết Hoàng thượng muốn làm gì, nhưng biết chắc chắn hẳn đã có tính toán, cũng không nói gì.

Thật ra Đồng bảo lâm cũng đã chờ khá lâu ở cửa cung Chiêu Nguyệt, nghe tiểu thái giám nói nương nương mời nàng vào đã rất kinh ngạc. Sau đó thì nghi ngờ một lúc, sao hôm nay Vân Như Tuyết lại tốt bụng mời nàng vào vậy?

Nàng đưa cho tiểu thái giám dẫn đường một túi tiền, muốn moi chút tin tức, hỏi thăm tình hình một chút. Thế nhưng không nghĩ đến, cung Chiêu Nguyệt này thật sự sạch sẽ, ngay cả một tiểu thái giám cũng có tính tình thanh cao như Duyệt quý tần, tiểu thái giám dẫn đường không nhận tiền. Lại còn ra về ngớ ngẩn, nói rằng là do Duyệt quý tần phản phò, hẳn chỉ là một thái giám nhỏ bé mà thôi, không biết gì cả. Chỉ cần cô ta tự đi gặp Duyệt quý tần nương nương thì sẽ biết.

Đội tiểu thái giám dẫn nàng vào phòng thì Đồng bảo lâm mới phát hiện, thì ra trong phòng không chỉ có một mình Duyệt quý tần, còn có Hoàng thượng đang ở đây nữa.

Đồng bảo lâm đã rất lâu rồi không nhìn thấy Hoàng thượng, hôm nay lại bất ngờ được gặp Hoàng thượng, điều đầu tiên hiện lên trong đầu nàng chính là hôm nay mình ăn mặc quá sơ sài, trang điểm nhạt, có phải thất lễ với Hoàng thượng không. Thế nhưng chớp mắt, lại thấy Duyệt quý tần đang ngồi cạnh Hoàng thượng, lòng của nàng lạnh đi.

Vân Như Tuyết này rốt cuộc là cái gì chứ? Khuôn mặt xinh đẹp như hoa, lại còn có khí chất thanh cao không nhiễm bụi trần nữa chứ? Cứ như vậy mà ở cạnh Hoàng thượng, giờ lại có thai, không thể hầu hạ Hoàng thượng được, vậy mà vẫn kề cận, làm cho vô số phi tử đều không được nhìn thấy thánh nhan.

Ngay lúc Đồng bảo lâm dờ dẩn, Vĩnh Dạ đế lên tiếng.

“Thế nào, Đồng bảo lâm đã quên hết quy củ của hậu cung rồi sao? Thấy trẫm và quý tần đều không hành lễ à?”

Đồng bảo lâm nghe Hoàng thượng đã ngầm tức giận vội quỳ xuống xin lỗi, hành lễ.

Ân Như Tuyết cũng lười làm người tốt, thấy Đồng bảo lâm quỳ trên mặt đất như vậy tất nhiên sẽ không nói giúp với Vĩnh Dạ đế. Cơ bản thì Vĩnh Dạ đế đang muốn giáo huấn Đồng bảo lâm một chút, để nàng thành thật một chút, nên cũng sẽ không để Đồng bảo lâm đứng lên. Ngược lại bình tĩnh uống trà.

Đồng bảo lâm vẫn quỳ trên đất. Cũng may vì nương nương nhà mình mang thai thân thể sợ lạnh nên trong phòng luôn đốt than, mặt đất cũng không lạnh lẽo.

Thật lâu sau, mãi đến lúc Ân Như Tuyết không chịu được mà ngáp một cái, Vĩnh Dạ đế mới có hành động tiếp theo.

“Ra ngoài đi, sau này không có chuyện gì thì đừng chạy tới chạy lui, nữ nhân nên lấy đức hạnh làm trọng.”

Vĩnh Dạ đế nặng lời, Đồng bảo lâm nghe Hoàng thượng trách mình không có phẩm hạnh, cảm giác lạnh lẽo lan rộng. Hoàng thượng đang vì nàng “Quấy rối” sự thanh tịnh của Duyệt quý tần mà giận chó đánh mèo với nàng. Vẫn có thể đuổi nàng đi, nhưng Hoàng thượng có vẻ không muốn đơn giản như vậy, cho nên mới cho nàng vào cung Chiêu Nguyệt. Ra oai phủ đầu với nàng, đầu tiên là bắt nàng quỳ, sau đó mới trách nàng không có phẩm hạnh.

Nàng không kịp giải thích gì cả, thì đã bị Hoàng thượng định tội rồi.

Đồng bảo lâm không nói gì, xoay người lui ra.

Thế nhưng trong mắt lại tràn đầy trào phúng và oán hận.

Duyệt quý tần sao? Thật là tốt đẹp, còn có thể làm cho Hoàng thượng bảo vệ đến mức này.

Một ngày mới lại bắt đầu, Ân Như Tuyết ngồi ở bàn trang điểm chải lại mái tóc đen của mình, sung sướng nghĩ.

“Nương nương, sáng hôm nay nô tỳ gặp Hoàng Oanh nô tỳ của An tu viên.”

Ân Như Tuyết vẫn tiếp tục chải tóc, không quan tâm, nhưng lại không ngăn Nguyệt Nha nói tiếp. Bởi vì nàng biết Nguyệt Nha rất có chừng mực, nếu chỉ là chuyện bình thường tất nhiên sẽ không cố ý nói với nàng. Quả nhiên những lời tiếp theo của Nguyệt Nha đã làm Ân Như Tuyết thấy hứng thú.

“Nương nương, nô tỳ và Hoàng Anh gặp nhau không lâu, Hoàng Oanh chỉ lết lết đưa cho nô tỳ một mảnh giấy. Nô tỳ không dám tự ý làm chủ.”

Nguyệt Nha dút lời, đã đưa mảnh giấy đó đến.

Ân Như Tuyết buông lược sừng trâu xuống, hăng hái cầm lấy tờ giấy Nguyệt Nha đưa, chậm chậm mở ra.

“Bẩm quý tần nương nương, nô tỳ là Hoàng Oanh, cung nữ thiếp thân của An tu viên. Nô tỳ nguyện ý nói tất cả sự thật cho nương nương biết, nhưng cầu xin nương nương bảo đảm mạng này của nô tỳ.”

“A, tất cả những gì ta muốn biết. Là cái gì đây?” Ân Như Tuyết cảm thấy có hứng thú với những gì Hoàng Oanh sẽ nói.

“Nguyệt Nha, bản tâu giao chuyện này cho người. Tìm cơ hội, chuyển lời này cho Hoàng Oanh.”

Nguyệt Nha đưa tai tới gần, chỉ nghe được nương nương nhà mình nhẹ nhàng nói nhỏ thời gian và địa điểm.

Giờ mùi, đình Vân Tĩnh.

Hoàng Oanh cẩn thận đứng trong đình thoạt nhìn có vẻ không rõ ràng lắm, cúi đầu. Bỗng nhiên nàng nghe được tiếng bước chân từ đằng xa. Hoàng Oanh ngẩng đầu, thấy người đến không phải là Duyệt quý tần, trong mắt hiện lên sự thất vọng.

“Hoàng Oanh tỷ tỷ không nên tức giận, nương nương của chúng ta đã mang thai, tất nhiên sẽ không thể tùy tiện ra ngoài.” Anh Đào thấy sắc mặt Hoàng Oanh không vui, thành thật giải thích trước.

Nguyệt Nha ở bên cạnh nói giúp cho Anh Đào: “Duyệt quý tần nương nương phái chúng ta đến đây, đúng như lời Anh Đào nói, Hoàng Oanh có thể nói chuyện người muốn nói cho ta và Anh Đào nghe, ta và Anh Đào sẽ chuyển lời lại cho nương nương.”

Hoàng Oanh cắn răng, trong lòng đã có quyết định.

Đem chuyện An tu viên làm thế nào để dựng lên mọi chuyện một năm một mười nói ra hết, bỏ rơi Đại cung nữ Hoàng Li, rồi giả họa cho Duyệt quý tần.

Về phần tại sao lại là Duyệt quý tần, thì là vì có liên quan đến Văn phu nhân của Văn thượng thư.

Còn dính dáng đến Lưu tài nhân chỉ là vì ngoài ý muốn. Bởi vì nếu Lưu tài nhân không nuôi mèo mun thì An tu viên cũng sẽ tự mình tìm ra cách để vấp ngã.

Nguyệt Nha thắc mắc: “Vì sao An tu viên lại muốn làm như vậy? Chuyện đó có lợi ích gì cho nàng chứ? Lẽ nào chỉ vì muốn hãm hại Duyệt quý tần nương nương của chúng ta thôi sao?”

Hoàng Oanh cũng không nói rõ được lý do. Mặc dù An tu viên tín nhiệm nàng và Hoàng Li, thế nhưng có một số chuyện sẽ không nói với nàng và Hoàng Li.

Anh Đào nghe được mọi chuyện thì ứa nước mắt, khó khăn lắm mới hiểu rõ, cũng thắc mắc:

“Hoàng Oanh tỷ tỷ, sao người lại nói hết chuyện An tu viên làm ra vậy? An tu viên là chủ tử của người mà, nghe nói người đã theo hầu hạ An tu viên từ lúc còn là tiểu thư.”

Hoàng Oanh trầm mặc nửa ngày, khó hiểu nói: “Bởi vì, Hoàng Oanh muốn sống, không muốn bị An tu viên bỏ rơi như Hoàng Li, muốn sống thật tốt thay cho phần của Hoàng Li.”

Nguyệt Nha và Anh Đào đều im lặng, bởi vì các nàng biết và hiểu những chua xót trong lời nói của Hoàng Oanh.

Trên đường trở về cung Chiêu Nguyệt, Nguyệt Nha và Anh Đào chìm trong bầu không khí trầm mặc. Nhưng cuối cùng, Nguyệt Nha luôn luôn lý trí lại nói một câu rất tính cảm với Anh Đào: “Nguyệt Nha chưa từng cảm nhận sâu sắc sự may mắn của mình khi gặp được một chủ tử tốt như Duyệt quý tần.”

Anh Đào nghe vậy tưởng là chủ tử nhà mình được khen, kiêu ngạo nói: “Tất nhiên rồi, nương nương của chúng ta là một chủ tử tốt.”

Nguyệt Nha cũng không pha trò với Anh Đào, chỉ nặng nề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Chương 56

Sau khi Anh Đào và Nguyệt Nha trở lại cung Chiêu Nguyệt đã thuật lại những gì Hoàng Oanh nói cho nương nương nhà mình nghe.

Sau khi Ân Như Tuyết nghe xong, cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Hai Đại cung nữ Anh Đào và Nguyệt Nha thấy nương nương nhà mình bình tĩnh như vậy, cực kỳ bình tĩnh, thì không khỏi tò mò.

Cuối cùng vẫn là Anh Đào tính tình háp tấp, không nhịn được hỏi:

“Nương nương, ngài không thấy bất ngờ vì những gì An tu viên làm sao? Lẽ nào ngài đã sớm biết rồi?”

Nguyệt Nha và Anh Đào thấy nương nương nhà mình lắc đầu, thì đến cả Nguyệt Nha cũng không nhịn được.

“Nhưng mà sao dáng vẻ của ngài giống như là đã biết mọi việc vậy?”

Như Tuyết cười rất là vô tội: “Bản tần nào có sớm biết? Tục ngữ nói ngàn vàng khó mua biết sớm, huống chi bản tần chẳng có ngàn vàng?”

Nói xong lời cuối cùng, giọng của Như Tuyết càng lúc càng tiếc hận.

Anh Đào lạnh mồm lạnh miệng: “Nương nương, ngài còn có hơn cả ngàn vàng ấy chứ.”

“Nào có?”

“Nương nương, bảo bồi Hoàng thượng ban cho ngài, có cái nào không phải là ngàn vàng nha?”

Như Tuyết híp mắt lại, méo miệng: “Nhưng bảo bồi đó không phải là vàng chân chính nha. Bản tần muốn là vàng thật cơ.”

Anh Đào và Nguyệt Nha chưa kịp có phản ứng gì với lời của nương nương nhà mình, chợt nghe thấy âm thanh của Hoàng thượng từ cửa truyền đến.

“Vàng gì vậy?”

Anh Đào và Nguyệt Nha lập tức quỳ xuống hành lễ với Hoàng thượng.

Còn Như Tuyết thì lại chậm chạp đứng lên, chào một cái.

Vĩnh Dạ đế thấy vậy, cũng không trách tội, trái lại còn nâng Như Tuyết đang qua loa hành lễ dậy, một tay theo thói quen đặt ở bên hông của nàng, tay kia khẽ vẫy ý bảo những người phục vụ trong phòng lui hết ra ngoài.

“Hoàng thượng đến đúng lúc nha.”

“Là rất đúng lúc, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt mê tiền của nàng, đúng không?” Vĩnh Dạ đế vô cùng thân thiết gõ nhẹ lên mũi Như Tuyết.

Như Tuyết hít hít mũi, nín nọt nói:

“Hoàng thượng thấy bộ dạng mê tiền đó của ta, không có nhận xét gì sao?”

Nói xong, còn đưa tay đến trước mặt Vĩnh Dạ đế, xòe ra.

Vĩnh Dạ đế cười rất thoải mái, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

“Trẫm nghĩ rồi, thật ra phải có chút nhận xét.”

Như Tuyết nghe xong lời này, lại thấy vui vẻ, đầu nhích lại gần, muốn nghe xem rốt cuộc là nhận xét gì.

Vĩnh Dạ đế thấy dáng vẻ cao hứng của Như Tuyết, thần sắc nghiêm túc trong mắt đột nhiên chuyển thành trêu tức.

Ấn Như Tuyết chỉ thấy Vĩnh Dạ đế cầm lấy một miếng điểm tâm trong khay nhỏ đặt vào bàn nàng, Ấn Như Tuyết nhor ngác không kịp phản ứng. Thấy Vĩnh Dạ đế đặt viên điểm tâm vào tay mình, một lúc sau mới cầm điểm tâm ăn hết, cuối cùng còn ngậy ngốc hỏi một câu: “Hoàng thượng, ngài nhận xét đi?”

Vĩnh Dạ đế thấy người trước mặt vẻ mặt ngơ ngác, lại cảm thấy người đối diện này thật đơn thuần khả ái.

“Không phải trẫm đã nhận xét rồi sao?”

“Đâu có đâu?” Như Tuyết bắt mắt oán trách.

“Không phải nàng vừa mới ăn hết rồi sao?” Vĩnh Dạ đế nghiêm túc nói.

“Cái gì? Hoàng thượng nhận xét bằng một miếng điểm tâm nhỏ a?” Giọng của Ấn Như Tuyết biểu thị nàng bất ngờ, không thể tin được.

“Đúng vậy.” Biểu tình của Vĩnh Dạ đế vẫn đạm phong khinh, thậm chí còn nâng chung trà trên bàn lên uống.

Như Tuyết nóng nảy, giành lấy chén trà trong tay Vĩnh Dạ đế, còn gấp gấp nói: “Hoàng thượng, ngài xấu lắm, ngài xấu lắm.”

Vĩnh Dạ đế bị Như Tuyết đoạt mất chén trà trong tay, cũng không tức giận, cười dung túng, giọng nói tràn đầy hứng thú:

“Trẫm xấu thế nào, sao trẫm lại không biết nhỉ? Nàng nói rõ chút đi.”

Ấn Như Tuyết nhất thời không nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt với Vĩnh Dạ đế.

Nói là trừng, nhưng đôi mắt to tròn, long lanh nước làm cho ai thấy cũng không nghĩ là đang trừng, trái lại còn nghĩ là đang nịnh hót, căn bản không hề có lực uy hiếp.

Vĩnh Dạ để không để ý đến cảm lại chén trà, sau đó từ từ uống.

Đương nhiên là Như Tuyết không từ bỏ ý đồ, thấy Vĩnh Dạ để đoạt lại chén trà từ trong tay mình, còn chậm chạp uống trà, bộ dạng cực kì thành thạo, trong lòng càng oán trách.

Trong nháy mắt lại dùng đến mảnh cũ: Giả khóc.

Vĩnh Dạ để thấy tiểu nữ nhân bên cạnh bộ dáng sắp khóc, đặt chén trà xuống, hít một hơi.

“Còn giả khóc nữa?”

Trong lòng Ân Như Tuyết ai oán than: “Bị phát hiện rồi.”

Vĩnh Dạ để sao lại không nhìn ra được nàng đang nghĩ gì.

“Tiểu ngọc nghếch, nàng tưởng nàng giả khóc rất giống sao trước đây trăm không vạch trần là vì muốn cho nàng chút mặt mũi thôi.”

Như Tuyết cũng không giả bộ, buông xuôi, tò mò hỏi:

“Hoàng thượng, sao ngài biết là ta giả vờ?”

Vĩnh Dạ để cười dung túng, cũng không trả lời vấn đề này, ngược lại quay qua nói chuyện với cục cưng trong bụng Như Tuyết:

“Đều đã sắp làm mẫu thân rồi, cũng không thể động một chút là khóc nhè được. Khóc nhiều sẽ tổn hại đến thân thể.”

Như Tuyết thấy Vĩnh Dạ để lại bắt đầu thuyết giáo, vội vàng xin tha:

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, ta biết rồi. Tàn ma ma Hoàng thượng phái đến đã dạy ta rồi.” Nói đến Tàn ma ma, Ân Như Tuyết còn cảm thấy ngạc nhiên.

“Hoàng thượng, sao Tàn ma ma thích ở phòng ăn vậy.”

Không rõ biểu tình trên mặt của Vĩnh Dạ để là gì: “Trước đây Tàn ma ma đã hầu hạ mẫu phi của trăm.”

Nói xong, còn không chờ Như Tuyết đặt câu hỏi tiếp theo, đã dời trọng tâm câu chuyện lên cục cưng trong bụng Như Tuyết.

“Cục cưng gần đây ổn chứ?”

Tuy rằng Như Tuyết thấy kỳ quái, nhưng biết Vĩnh Dạ để không muốn nhắc đến chuyện này, cũng thông minh không nhắc lại.

“Cục cưng rất ngoan, đúng không, cục cưng?” Như Tuyết xoa xoa bụng. Đột nhiên, kêu lên: “Hoàng thượng, cục cưng lại đạp ta.”

Một tay Như Tuyết đỡ bụng, tay kia còn hưng phấn kéo tay áo Vĩnh Dạ để. Thật ra từ lúc nàng mang thai được năm tháng, nàng đã cảm nhận được cục cưng đang đạp. Thế nhưng kịch liệt như vậy vẫn là lần đầu. Cho nên hẳn cũng cực kì hưng phấn.

Vĩnh Dạ để thấy tình cảnh này, trong lòng cũng sinh ra một loại cảm giác kích động khó hiểu, không giống như cảm giác lúc hân hạnh cơ, nhưng vẫn na ná như nhau.

Vĩnh Dạ để có chút tò mò đặt tay trên bụng Như Tuyết, vừa cảm giác được cục cưng hình như đá chân trong bụng Như Tuyết. Vĩnh Dạ để ngẩng đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc, giọng nói càng nghiêm túc hơn:

“Ừ, cục cưng hình như thật sự đang động.”

Như Tuyết thấy bộ dạng của Vĩnh Dạ để nghiêm túc, giống như là đang xử lý chuyện quốc gia đại sự vậy, cảm thấy buồn cười.

“Hoàng thượng, hình như cái gì chứ? Thật sự là cục cưng đang động mà.”

Đột nhiên Vĩnh Dạ để nhíu mày, hình như đang suy nghĩ đại sự gì đó.

Ân Như Tuyết còn tưởng là Vĩnh Dạ để đang suy nghĩ quốc gia đại sự gì, còn đang thắc mắc tại sao đang vui vẻ lại nhớ đến những chuyện đó làm gì.

Lại nghe được giọng nói hết sức nghiêm túc của Vĩnh Dạ để: “Trăm vừa nhớ ra, còn chưa đặt tên cho cục cưng. Bây giờ phải nghĩ cho thật tốt mới được.”

Như Tuyết phì cười.

“Nhũ danh có thể gọi là Bảo Bảo.”

Vĩnh Dạ để nghe xong thì mày càng nhủ chặt hơn.

“Nhi tử của Trẫm sao có thể gọi như vậy được?”

“Vậy vạn nhất là một nữ nhi thì sao?”

“Nữ nhi cũng không thể gọi bằng cái tên không có khí phách như vậy.”

“Nhũ danh thôi mà.”

Như Tuyết bĩu môi nói: “Ta vẫn cứ gọi như vậy, cục cưng nghe mãi sẽ quen.” Như Tuyết nói xong, xoa xoa bụng, còn cảm nhận được cục cưng đang đá vào bụng nàng, lại khoe khoang nhìn Vĩnh Dạ để.

Khóe mắt Vĩnh Dạ để giật giật, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Ân Như Tuyết lại bắt đầu làm nũng: “Hoàng thượng, ngài nói xem, nhũ danh gọi như vậy có được không, có được không vậy.”

Vĩnh Dạ để bị Như Tuyết làm nũng cũng có chút nhẹ dạ, không vực dậy nổi, đành phải đồng ý. Thế nhưng còn thêm vào một câu: “Tên của cục cưng trẫm sẽ đặt, đến lúc đó không được giở trò nữa đâu.”

Như Tuyết cười thỏa mãn, ra sức gật đầu.

Nói thật thì nhũ danh của cục cưng quả thật là không có khí phách, nhưng mà nàng cũng có chút cố chấp. Thứ nhất là đó là nhũ danh ở hiện đại của Như Tuyết, nàng muốn dùng cái này để kỉ niệm, thứ hai, cục cưng, cục cưng, là bảo vật đó.

“Đừng rồi, Hoàng thượng, hôm nay Hoàng Oanh đến tìm ta.”

“Hoàng Oanh?” tất nhiên Vĩnh Dạ để không hiểu.

Như Tuyết cũng không thấy lạ, dù sao Vĩnh Dạ để đứng đầu một nước, sao lại nhớ rõ tên của cung nữ bên cạnh phi tần chứ? Cho dù trí nhớ của Vĩnh Dạ để có tốt thì cũng sẽ không muốn dùng đầu óc để nhớ những chuyện nhỏ nhặt này. Như Tuyết giải thích một chút:

“Là đại cung nữ của An tu viên.”

Vĩnh Dạ để nhủ mày: “A, sao người của An tu viên lại đến tìm nàng?”

Như Tuyết kể lại mọi chuyện, cũng không thêm bớt câu nào, chỉ đơn thuần kể lại.

Vĩnh Dạ để liếc mắt nhìn Như Tuyết: “Nàng nghĩ thế nào.”

Như Tuyết nghiêm túc trả lời: “Ta không nghĩ gì cả.”

Vĩnh Dạ để nghiêng ngả nói: “Không nghĩ gì?”

Như Tuyết làm nũng: “Dù sao ta cũng không nghĩ gì được, ta cũng không muốn nghĩ. Hoàng thượng nghĩ đi.”

Vĩnh Dạ để cười cười, rốt cuộc là muốn thế này.

Như Tuyết càng cười vui vẻ: “Hoàng thượng tiết lộ một chút cho ta đi.”

Vậy mà Vĩnh Dạ để lại sờ sờ bụng của Như Tuyết, cười nói: “Dù sao thì có nói nàng cũng không hiểu, trẫm nói cũng chẳng được gì. Dưỡng thai cho tốt là được rồi.”

Như Tuyết ngẫm lại, thật là đem chuyện kể cho Vĩnh Dạ để nghe cũng là có ý này mà.

Bên ngoài trời lạnh, trời cũng đã vào đông rồi, Vĩnh Dạ để qua đêm ở cung Chiêu Nguyệt. Ân Như Tuyết sợ lạnh, dùng bữa tối xong thì kéo Vĩnh Dạ để vào ổ chăn.

Phụ nữ có thai rất thích ngủ, nói chưa được mấy câu thì Như Tuyết đã ngủ say. Vĩnh Dạ để bận rộn quốc sự cả ngày đã mệt, cũng ôm Như Tuyết chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chương 57

Bụng Như Tuyết giống như một quả cầu bị thổi hơi, phồng lên như cái trống, nhưng mà ngoại trừ bụng, thân hình nàng cũng không có biến hóa gì nhiều. Khẩu vị Như Tuyết cũng thay đổi thất thường, lúc thì thích ăn chua, loáng cái lại thích ăn cay, một lát sau lại muốn ăn ngọt. Có một ngày, đúng lúc nàng đang giã vò đầu bếp nữ của phòng bếp nhỏ, thì đột nhiên có khách không mời mà đến.

“Nương nương, Tĩnh Tâm tỷ tỷ bên cạnh Hoàng hậu nương nương đến.”

“Tĩnh Tâm? Nàng đến làm gì?” Như Tuyết buông điểm tâm trên tay xuống.

Anh Đào lập tức bấm báo, “Nương nương, Tĩnh Tâm còn đưa một người nữa đến, nô tỳ nhìn thoáng qua, người nọ hình như là Vân phu nhân.”

Ngược lại Nguyệt Nha lại không nói gì, không phải vì nàng không thấy Tĩnh Tâm dẫn thêm một người, chỉ là vì Duyệt Quý tần tiến cung nàng mới hầu hạ, không giống Anh Đào trước giờ vẫn hầu hạ Duyệt Quý tần, cho nên không biết Vân phu nhân này, cũng không lắm miệng.

“Vân phu nhân? Bà ta đến đây làm gì?” Giọng nói Như Tuyết không che giấu vẻ không vui.

Nô tài hầu hạ trong cung Chiêu Nguyệt có ai mà không thành tinh, đương nhiên hiểu rõ tình cảm của chủ tử với nhà mẹ, đồng thời cũng rõ ràng thái độ với Vân phu nhân này.

“Để cho Tĩnh Tâm vào đi.” Như Tuyết đẩy đĩa điểm tâm ra xa.

“Tĩnh Tâm thỉnh an Duyệt Quý tần nương nương, nương nương vạn phúc.”

Tĩnh Tâm ngay ngắn hành lễ.

Như Tuyết cũng nghiêm túc kêu đứng lên.

Tĩnh Tâm cũng coi như hiểu rõ tính tình Duyệt Quý tần, cũng không nói vòng vo, nói thẳng ý đồ đến.

“Quý tần nương nương, nô tỳ hôm nay phụng chỉ Hoàng hậu nương nương đến đây. Vân phu nhân muốn cầu kiến Quý tần nương nương, đưa bài từ tới Phụng Tảo cung của Hoàng hậu nương nương. Hôm nay nô tỳ đưa Vân phu nhân đến Chiêu Nguyệt cung.”

Tĩnh Tâm dừng một chút, nói tiếp

“Vân phu nhân đang ở ngoài điện.”

Như Tuyết cũng không nhiều lời, ngữ khí lãnh đạm

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Tĩnh Tâm quả nhiên không hổ là người hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu đã lâu, thấy Duyệt Quý tần đáng vẻ lãnh đạm, cũng không thể hiện ra chút khó chịu. Ngược lại cười cười cáo lui, động tác thành thạo, tư thái đoan trang kính cẩn.

Vân phu nhân từ lúc Tĩnh Tâm vào nội điện, một mình đứng bên ngoài điện. Trong lòng Vân phu nhân không thể nào là bình tĩnh. Thế sự này ai có thể nắm chắc chứ, ai mà biết là một thứ nữ thân phận thấp kém, lại có thể để bà – một người nửa đời hưởng vinh hoa phú quý giờ phải cúi đầu.

Vân phu nhân lúc trước nghe được nữ nhi của mình Hi Châu không trúng tuyển, ngược lại thứ nữ này lại hợp mắt hoàng thượng, trong nội tâm cực kỳ phức tạp, có thương tiếc con gái, cũng có chán ghét Như Tuyết này. Nhưng cho dù tốt hơn nữa cũng không cho là đúng, một thứ nữ thân phận thấp hèn mà thôi, có thể tiến xa được đến đâu chứ? Cho dù trời sinh mỹ mạo thì thế nào, trong nội cung cái không thiếu nhất chính là nữ tử xinh đẹp như hoa. Nhưng mà, trong nội cung không ngừng truyền ra tin tức, lại càng làm cho bà kinh ngạc.

Ban đầu phong làm mỹ nhân, sau đó Quý tần, có phong hào, còn mang thai...

Thứ nữ này trong cung từng bước lên cao, lại càng làm cho Vân phu nhân không thoải mái, đồng dạng, nếu so sánh với nữ nhi của mình chán nản, thứ nữ này lại càng vinh quang, mà nữ nhi của mình lại càng thấy đáng thương.

Thì ra, dù Vân thượng thư biết rõ mình có một đứa con gái tiến cung rồi cũng không buông việc thấy người sang bắt quàng làm họ. Nghĩ rằng dù sao cũng là tỷ muội, Hi Châu là tỷ muội với Như Tuyết, vì vậy liền đưa Hi Châu đi Thành vương phủ.

Nào biết đâu rằng Thành vương này lại không nể tình, người đưa qua cho hắn, hắn cũng không cự tuyệt, đem Hi Châu nhét vào phủ. Nhưng chỉ là tiểu thiếp vô danh không phần mà thôi. Đường đường là đích tiểu thư phủ thượng thư lại trở thành một tiểu thiếp, điều này làm bà và lão gia mất hết mặt mũi, càng làm nữ nhi trở thành trò cười ở kinh thành.

Vân phu nhân đương nhiên đau lòng con gái, nhưng Vân thượng thư dù biết rõ là mình sai, nhưng không kéo mặt mũi xuống được. Chỉ có một mình bà

khó cực tìm cách. Cuối cùng, thật sự không có biện pháp nữa, mới nhớ tới Vân phu còn có một thứ nữ trở thành quý nhân trong cung, hơn nữa còn sủng quan hậu cung.

Vân phu nhân suy nghĩ thật lâu, vì con gái Hi Châu của mình, cuối cùng cắn răng lần lượt đưa bài tử cầu Hoàng hậu nương nương.

Vân phu nhân đang chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên thấy Tĩnh Tâm đưa nàng đến Chiêu Nguyệt cung từ trong nội điện đi ra.

“Vân phu nhân, lát nữa Duyệt Quý tần nương nương sẽ triệu kiến bà đấy. Vậy nô tỳ xin lui xuống trước.” Tĩnh Tâm nói với Vân phu nhân.

Vân phu nhân nhìn Tĩnh Tâm cảm tạ, từ trong ống tay áo nhét cho Tĩnh Tâm một cái hà bao.

Tĩnh Tâm cũng không từ chối, nhận túi gấm rồi rời khỏi Chiêu Nguyệt cung.

Vân phu nhân không đợi lâu đã có người truyền triệu.

Trên đường Vân phu nhân luôn suy nghĩ đến lúc gặp Duyệt Quý tần sẽ nói chuyện như thế nào, nhưng khi bà thật sự gặp Duyệt Quý tần đang ngồi trên chủ vị, đột nhiên lại quên mất phải nói gì.

Duyệt quý tần ngồi trên chủ vị, mặc cung trang tinh xảo, bụng to, tuy rằng trên mặt không chút son phấn nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước, đôi mắt sáng rực trắng tinh, bờ môi đầy đặn. Một thân quý khí tự nhiên, khác hoàn toàn với thứ nữ yếu ớt bệnh tật quần thân trong trí nhớ của bà.

Lại nhìn bài trí trong nội cung Chiêu Nguyệt, trên ghế gỗ là đệm thêu tinh xảo, trên tường toàn là bức họa của danh gia cùng với công phẩm... không chỗ nào không phải là vật phẩm quý báu tinh xảo.

Nhìn những điều này, Duyệt quý tần này đúng là giống như lời đồn, sủng quan hậu cung.

“Vân phu nhân cầu kiến bản tần có chuyện gì?” Như Tuyết nhìn Vân phu nhân phía dưới.

Vân phu nhân ở chung với Duyệt quý tần này cũng không lâu, nhiều lắm là trước khi nàng vào cung mới được Vân thượng thư đón về phủ thượng thư có gặp vài lần lúc nàng đến thỉnh an. Cho nên, Vân phu nhân cũng không đoán được Duyệt Quý tần mặt không biểu cảm trên kia tính tình như thế nào, mà trước kia bà là mẹ cả, còn Duyệt quý tần chỉ là một thứ nữ được lão gia nhà mình đón về từ “thôn trang” mà thôi, bà căn bản không cần quan sát xem tính tình nàng thế nào. Vân phu nhân cứ dựa theo xã giao bình thường với các quan phu nhân mà đến.

“Duyệt Quý tần nương nương gần đây vẫn tốt chứ? Lão gia cùng thần phụ gần đây đều luôn quai niệm (nhớ mong+thấp thỏm, lo lắng) thân thể nương nương”.

“Ừ.” Như Tuyết ngữ khí lãnh đạm.

Vân phu nhân không ngừng cố gắng

“Nương nương hiện tại có mang, chắc là rất vất vả?”

Như Tuyết có chút không kiên nhẫn được, nói vòng vo thế này lúc nào mới nói đến vấn đề chính, thật sự phiền toái. Trong lòng Như Tuyết nghĩ vậy, trên mặt tự nhiên cũng biểu hiện ra như vậy.

Vân phu nhân vẫn còn quanh co lòng vòng tán dương Như Tuyết được sủng ái, cũng không chú ý Duyệt Quý tần ngồi bên trên trên mặt đã lộ ra càng ngày càng không kiên nhẫn được nữa.

Anh Đào gần đây để ý nhất là cảm xúc của nương nương nhà mình, thấy nương nương biểu lộ tràn đầy không kiên nhẫn cùng lãnh đạm, lên tiếng nói.

“Nương nương, có phải ngài mệt mỏi không. Hôm qua ngủ không ngon, còn bảo ngày hôm nay phải nghỉ ngơi chút đây.”

Vân phu nhân nghe xong lời này, trong lòng cả kinh, ngẩng đầu nhìn, phát hiện sắc mặt Duyệt quý tần quả thật không tốt lắm. Vội vàng thỉnh tội.

“Nương nương thứ tội, thần phụ có việc muốn nhờ.”

Cuối cùng cũng nói rồi, Như Tuyết trong lòng thở dài.

“Vân phu nhân thỉnh nói.”

“Nương nương, muội muội Hi Châu của ngài vào Thành vương phủ, lão gia cùng thần phụ...”

Vân phu nhân cũng không nói đây là vì Vân thượng thư thấy người sang bắt quàng làm họ mà đưa nữ nhi của mình vào Thành vương phủ, mà nói là nữ nhi của mình vì không hiểu chuyện ái mộ Thành vương, vì tâm nguyện nữ nhi mà náo loạn phải gả cho Thành vương. Vân thượng thư cùng bà cũng không lay chuyển được nàng, liền nói chuyện này với Thành vương. Thế nhưng không nghĩ rằng, Thành vương không lấy Hi Châu làm vợ, ngay cả danh trắc thất cũng không cho, chỉ cho cái danh thiếp.

“Ta là mẫu thân dù đau lòng con gái, cũng không có biện pháp chỉ có thể đến xin Duyệt Quý tần ngài giúp đỡ. Nương nương, ngài hiện giờ được Hoàng

thượng sủng ái, ngài sẽ không mặc kệ muội muội của ngài chịu khổ phải không, lại nói, muội muội của ngài chỉ là tiểu thiếp của Vương gia, không duyên không cớ hạ thấp thân phận của ngài phải không?”

Vân phu lời trước còn làm cho người ta cảm giác được trái tim người mẹ thương con, nhưng lời cuối cùng, Như Tuyết nghe mà không thấy chút tư vị nào. Lời này của Vân phu nhân càng không được tự nhiên, đây không phải là ngoằn ngoèo uy hiếp nàng sao: nếu như người không giúp Vân Hi Châu đạt được một danh phận thì thanh danh Duyệt quý tần không tốt cũng có rồi.

Như Tuyết mắt hừng đương nhiên cũng biểu lộ trên mặt.

Vân phu nhân nói xong lời này, kỳ thật trong lòng cũng bất an. Thật ra với tình tình của bat cùng mưu lược cũng không nên nói lời này, lời này là lúc bat cùng lão gia thương lượng có nên gặp Duyệt Quý tần hay không là Vân thượng thư dạy bà đấy.

Vân phu nhân cũng không phải người ngu, cũng cảm giác được không khí trong điện có chút không đúng. Trong lòng vừa tức vừa vội, nhưng đây dù sao cũng là hoàng cung, bà cũng không thể trực tiếp phát giận.

Như Tuyết cả buổi không lên tiếng, uống hết chén trà trong tay mới buông tách xuống, một câu tiễn khách.

Sau đó, cũng không quan tâm Vân phu nhân phản ứng thế nào, trực tiếp đi vào phòng trong.

“Vân phu nhân, xin mời.” Tiểu thái giám ngăn Vân phu nhân đang còn muốn nói gì đó với Duyệt Quý tần.

Vân phu nhân đành phải hậm hực rời đi.

“Nương nương, ngài nói xem Vân phu nhân này quá ghê tởm phải không. Hi Châu tiểu thư thì liên quan gì đến ngài nha. Nói cứ như là nếu ngài không giúp Hi Châu tiểu thư thì... thanh danh của ngài cũng không tốt như vậy.” Anh Đào người nói chuyện thẳng thắn.

Nguyệt Nha ngược lại suy nghĩ mặt khác một chút, “Nương nương, nô tỳ cảm thấy Vân phu nhân nói cũng có điểm đúng. Chuyện của Hi Châu tiểu thư này có thể thật sự sẽ ảnh hưởng đến nương nương đó.”

Như Tuyết không nói chuyện, chỉ là ánh mắt sáng ngời.

“Mẹ, như thế nào rồi? Duyệt quý tần kia nói thế nào, có nói sẽ giúp con hay không?” Vân phu nhân vừa về tới Vân phủ, đã bị nữ nhi của mình giữ lại hỏi han.

Thì ra, hôm nay Hi Châu trở về từ Thành vương phủ.

Vân phu nhân sắc mặt không tốt, nhưng thấy con gái đã lâu không gặp, trên mặt vẫn cố nặn ra tươi cười.

“Hi Châu, sao con gầy như vậy, mẫu thân gọi người hầm canh bồi bổ cho con được không?”

Vân Hi Châu cũng không trả lời điều này, ngược lại chấp nhất hỏi lại câu vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Chương 58

“Hoàng thượng, ngài có biết rõ chuyện của Thành vương không?”

Vĩnh Dạ đế nhíu mày, “Nàng có hứng thú với Liên Tuấn sao?”

Như Tuyết bĩu môi làm nũng: “Hoàng thượng, ngài nói xem ngài có biết hay không đi.”

Vĩnh Dạ đế trêu đùa: “Cái này còn phải xem nàng muốn biết ở phương diện nào? Nếu chỉ bó hẹp chuyện trong phủ hán thì..., chuyện đó không chỉ trăm biết rõ, chẳng phải nàng cũng biết sao?”

“Hoàng thượng, thì ra ngài cũng biết ta từng đến Thành vương phủ sao?” Như Tuyết nói chuyện có vẻ khoa trương.

Vĩnh Dạ đế không nói đúng hay không.

Như Tuyết thấy Vĩnh Dạ đế chỉ nhìn nàng mà không nói chuyện, tiếp tục ồn ào làm nũng, nũng nịu nói chuyện: “Cha Bảo Bảo a, chàng mau nói cho mẹ

Bảo Bảo biết đi, nếu không thì mẹ Bảo Bảo ăn không ngon ngủ không yên đâu.”

Vĩnh Dạ để ôm Như Tuyết đang làm nũng, gỡ một cái lên cái trán trơn bóng của nàng, trong lời nói đậm ý trêu tức:

“À, mẹ Bảo Bảo ngủ không được, ăn không vô như thế nào?”

Ánh mắt Vĩnh Dạ để nhìn về phía đĩa điểm tâm trống trơn bên kia, trong ý càng cường điệu từ “ăn” kia.

Như Tuyết đương nhiên hiểu ý Vĩnh Dạ để, cắn răng, cuối cùng cũng nói thật. Kỳ thật chuyện này cũng có liên quan đến hệ thống. Ngay lúc Vân phu nhân nói xong, nhiệm vụ nàng từng tiếp nhận lại nhảy ra một nhiệm vụ nhỏ nữa: Trừng phạt người đã tạo ra bi kịch cho Mẫu Đơn năm đó.

“Còn không phải vì Vân phu nhân kia hôm nay đến Chiêu Nguyệt cung sao, bà muốn cầu thiệp giúp đỡ Vân Hi Châu.”

Vĩnh Dạ để hé mắt: “Phu nhân Vân thượng thư?”

Như Tuyết gật đầu.

“Trẫm nghe nói, đích nữ của Vân thượng thư được đưa vào Thành vương phủ.”

Như Tuyết bĩu môi, trong lời nói tràn đầy bất mãn: “Bà ta nói với thiệp là chính Vân Hi Châu mang tâm sự thiếu nữ yêu thương Thành vương gia đấy. Thi ra là tự bọn họ đưa đi.”

Thấy người sang bắt quàng làm họ?

Vĩnh Dạ để cảm thấy hứng thú cười cười: “Vân thị cầu nàng như thế nào?”

Ân Như Tuyết miệng nhỏ vênh lên, háng giọng bắt đầu phun nước miếng. blabla...

“Hoàng thượng, chàng nói xem có phải bà ta quá phận, cầu ta vậy mà còn uy hiếp ta, còn nói cái gì mà thanh danh Vân Hi Châu không tốt rồi, nếu ở trong Thành vương phủ không có danh phận sẽ liên quan đến thanh danh của ta.”

Vĩnh Dạ để nghe xong Như Tuyết tố khổ, trong mắt thần sắc nặng nề, giống như có bão táp.

Bởi vì lúc trước đã từng điều tra qua Như Tuyết, đương nhiên cũng thuận tay nhìn qua tài liệu Vân phủ. Vân thị này từ nhỏ được người nhà nuông chiều, lớn lên trong sự sủng ái, tính tình ngang ngược kiêu ngạo vô cùng. Nếu không sẽ không vào lúc phụ thân nàng chức quan hiển hách, ý vào thế lực nhà mẹ đẻ, ở Vân phủ làm mưa làm gió, ngay cả một tiểu thiếp cũng không cho Vân Tĩnh nạp, làm cho mẫu thân Như Tuyết buồn bực sâu não mà chết. Tuy nhiên về sau, Vân Tĩnh thăng quan tiến chức, mà nhà mẹ đẻ Vân thị lại xuống dốc, Vân thị dần dần thu liễm tính tình lại. Nhưng là người nửa đời ngu ngốc, nửa đời quen chen ép bắt nạt, không thể sửa đổi nhanh được, tính tình với bản tính tự nhiên có lẽ khắc vào tận xương tủy rồi.

Cho nên Vĩnh Dạ để có chút do dự, lần này Vân thị nói chuyện có trật tự như thế, uy hiếp cùng thỉnh cầu đều nói được sao? Nhưng mà, nếu lời này là Vân Tĩnh nói ra, vậy thì cũng đừng hỏi nữa.

Vân Tĩnh làm người mặc dù thích luồn cúi, nhưng Vĩnh Dạ để thấy tài năng của hắn không tệ, cho nên có lúc Vĩnh Dạ để giao việc cho Vân Tĩnh làm vẫn tương đối yên tâm.

Chỉ là, Vân Tĩnh này lá gan cũng quá lớn rồi, thấy người sang bắt quàng làm họ không thành, còn nghĩ đến uy hiếp phi tử hán sủng ái nhất?

Như Tuyết nói nửa ngày, phát hiện Vĩnh Dạ để nửa điểm phản ứng cũng không có, có chút tức giận, không muốn nói chuyện nữa.

Vĩnh Dạ để nghe thấy thanh âm Như Tuyết dần dần giảm xuống, cuối cùng tắt hẳn, đưa mắt nhìn về phía Như Tuyết, thấy tiểu nữ nhân đáng vẻ mặt hừng.

“Sao lại không vui rồi hả?” Vĩnh Dạ để vuốt ve mái tóc nàng.

“Ta đang oán trách tố cáo với Hoàng thượng, nhưng mà Hoàng thượng ngài thì sao? Ngài chẳng những không để ý nghe còn thất thần nữa”.

“Trẫm đang nghe này. Còn không phải là trẫm đang nghĩ tới chuyện của nàng sao?”

“Nghĩ tới chuyện gì của ta vậy Hoàng thượng?” Như Tuyết hiểu kỳ.

“Trẫm suy nghĩ, xử lý chuyện này giúp nàng như thế nào.” Vĩnh Dạ để cầm lấy một lọn tóc của Như Tuyết lên ngửi.

Như Tuyết oán trách đoạt lại tóc của mình, còn thuận tiện tặng cho Vĩnh Dạ để một cái mị nhãn.

Tâm tình Vĩnh Dạ để tốt hơn một nửa, ra vẻ công tử nhà giàu phong lưu phóng khoáng, nửa nằm trên giường, hưởng thụ mỹ nhân hôn dỗi.

Như Tuyết thanh âm nịnh hót: “Vậy công tử phải xử lý tốt chuyện này nha, đừng làm ta phải lo lắng.”

Vĩnh Dạ để thấy dáng vẻ Như Tuyết kiều mi, cũng vui vẻ phối hợp với nàng: “Cô nương cứ yên tâm, bản công tử đương nhiên sẽ xử lý tốt chuyện này cho nàng. Cô nương chỉ cần nhìn cho kỹ thôi.”

Như Tuyết dựa vào ngực Vĩnh Dạ để, điều chỉnh một tư thế thoải mái. Vì đôi lời kia, Như Tuyết cũng hứng thú tiếp tục diễn: “Vậy đúng là ta có thể yên tâm rồi.”

Vĩnh Dạ để cẩn thận ôm Như Tuyết vào ngực, bảo vệ bụng nàng.

“Khi còn bé lúc trầm thấy mẫu hậu mang thai Liên Tuấn, vẫn suy nghĩ, có phải lúc trầm ở trong bụng mẫu phi cũng nghịch ngợm giống Liên Tuấn hay không?”

Như Tuyết cẩn thận nghe, cũng không nói chen vào. Từ lần đầu tiên Vĩnh Dạ để vô tình trước mặt nàng nhắc đến mẫu phi hán, sau đó nàng liền hiểu kỳ. Nhưng xem ra Vĩnh Dạ để cũng không phải rất muốn nhắc đến chuyện này, nên cũng thức thời không nhắc đến. Nhưng về sau, lúc Hoàng thượng phái Tàn ma ma đến chăm sóc nàng, còn nói Tàn ma ma từng theo mẫu phi hán lúc còn sống, thì Như Tuyết lại càng tò mò. Như Tuyết cũng từng hỏi qua Nguyệt Nha, tuy rằng Nguyệt Nha cũng nói tiến cung từ khi còn nhỏ, nhưng dù sao chuyện này cũng rất lâu rồi, cũng chỉ có thể nói sơ qua. Nhưng thì ra là kiểu cũ, sủng phi được sủng ái vô cùng, sau đó sinh hạ hoàng tử xong, là Vĩnh Dạ để thì qua đời. Hoàng đế bi thương, nhưng dù sao trong hoàng cung không thiếu nhất chính là mỹ nhân, Hoàng đế lại có sủng phi mới, sủng phi trước kia chết bất đắc kỳ tử đương nhiên cũng bị người quên lãng. Nhưng là một hoàng tử, ở trong hoàng cung vẫn rất được coi trọng, cuối cùng là muội muội của mẫu phi Vĩnh Dạ để nuôi con thay tỷ tỷ mình. Sau đó, tất cả đều suôn sẻ. Hoàng tử kia làm Hoàng đế, muội muội kia đương nhiên cũng làm Thái hậu. Chỉ là Thái hậu này đúng là người yêu Phật, chỉ thích thấp hương báỉ Phật, chưa bao giờ bước ra cửa cung, cũng không đoạt cung quyền, Hoàng thượng vừa đăng cơ, lập tức buông xuống đem cung quyền giao cho Hoàng hậu.

Cho nên lần này Vĩnh Dạ để bắt đầu nhắc đến mẫu phi hán, Như Tuyết rất chăm chú lắng nghe.

“Sau này thấy nàng sau khi có con, tính tình lúc thì ồn ào, trong chốc lát lại phát giận, đôi khi cái gì cũng muốn ăn, có khi cái gì cũng không muốn ăn. Trầm suy nghĩ, có phải lúc mẫu phi trầm mang thai trầm cũng có nhiều biến hóa như nàng hay không?”

Vĩnh Dạ để không nói, chỉ yên lặng vuốt ve bụng to của Như Tuyết.

Như Tuyết đột nhiên cảm thấy không khí có chút ngưng trệ, mỗi người đều có chỗ yếu ớt, dù bình thường hán luôn mạnh mẽ, lại có thể hô phong hoán vũ.

“Mang Bảo Bảo rất mệt a, nhưng ta vẫn sẽ bảo vệ tên tiểu tử này”, Như Tuyết nghịch ngợm chỉ chỉ bụng mình: “Ăn không ngon, ngủ không ngon. Có lúc chân phù lên, nửa đêm còn có thể bị chuột rút. Nhưng ta vẫn cảm thấy hạnh phúc.”

“Ta còn có thể cảm nhận được biến hóa của bé, bé lớn lên từng ngày. Có khi, ta còn nghĩ đến hình dáng tương lai của Bảo Bảo. Nếu là một bé trai, vậy hán nhất định sẽ anh tuấn giống phụ hoàng, nếu là bé gái... lớn lên mất sẽ giống ta, miệng giống phụ hoàng của bé, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân.” Như Tuyết thanh âm dịu dàng, giống như một dòng nước ấm từng chút từng chút chảy vào lòng Vĩnh Dạ để.

“Nếu là con trai, trầm sẽ dạy hán cưỡi ngựa, đi săn, đọc sách.”

Như Tuyết nói tiếp: “Nếu là con gái, ta sẽ dạy nàng đánh đàn, đọc thơ.”

Vĩnh Dạ để giọng nói dịu dàng, “Trầm sẽ cưng chiều nàng, để nàng trở thành công chúa tôn quý nhất.”

“Nếu hư thì sao bây giờ?” Như Tuyết ra vẻ làm khó dễ.

“Hư thì sao? Công chúa của trầm vốn đã trân quý vô cùng rồi.”

Như Tuyết không không thừa nhận lời này của Vĩnh Dạ để làm nàng rất vui vẻ. Nàng biết Vĩnh Dạ để coi trọng mình, cũng coi trọng đứa bé trong bụng nàng. Nhưng nàng vẫn có chút lo lắng, tư tưởng cổ đại trọng nam khinh nữ đã thâm căn cố đế, nếu nàng chỉ sinh được con gái, có phải có thể cũng giống như công chúa của An tu viên, không được Vĩnh Dạ để yêu thích. Nhưng lời này của Vĩnh Dạ để hôm nay, thật sự làm nàng an lòng.

Như Tuyết thoát nhìn có vẻ vui vẻ, Vĩnh Dạ để lại không nói gì.

Thì ra đây là khúc mắc cho tới bây giờ sao? “Đồ ngốc, chỉ cần là con do nàng sinh, sao trầm lại không thương không yêu chứ?”

Sau khi Vân Hi Châu trở về Thành vương phủ bắt đầu đi nghe ngóng tin tức xung quanh. Mẹ nàng nói, cho dù Duyệt Quý tần không giúp đỡ, mẫu thân cũng sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng nàng đợi tới đợi lui, cuối cùng lại đợi được một tin tức xấu.

Thành vương muốn thành thân, Hoàng thượng ban hôn cho Thành vương, tin tức xấu nhất không phải là cái này, mà là Vương phi của Thành vương lại là người mà khi nàng còn là khuê tú có quan hệ không tốt lắm – đích nữ của Điện Đô Đốc Điện Diễm.

Điện Diễm là người có dáng vẻ xinh đẹp, nhưng làm việc lại trầm ổn vô cùng, cũng giống như Vân Hi Châu nổi danh trong đám khuê tú là đoan trang hào phóng, tri thư thức lễ, mà so với thanh danh của Vân Hi Châu thì chỉ hơn chứ không thua. Dáng vẻ ngọt ngào của nàng còn hơn Vân Hi Châu một bậc. Nhưng hai nữ tử từ ưu tú giống nhau đặt cùng một chỗ tất nhiên sẽ nảy sinh ra tâm háo thắng, các nàng thường so tài, cho nên quan hệ giữa hai người cũng không tốt.

Vân Hi Châu lại càng luống cuống tay chân, kẻ thù khuất trung ngày xưa nay lại trở thành chủ mẫu trên đỉnh đầu nàng, điều này làm sao nàng chịu được? Sau khi nàng nghe nha đầu nói xong tin tức, lập tức đi tìm Thành vương gia.

Thành vương gia đang nghe ca cơ hát khúc, thấy người tới cắt ngang đã không vui, đương nhiên dựa vào tính tình bá vương của hắn liền trực tiếp phân phó người kéo đi, căn bản không nghe là ai, có chuyện gì muốn tìm hắn.

Như Tuyết nghe Anh Đào cười nói với nàng Thành vương gia muốn kết hôn, cũng không quan tâm, rất bình tĩnh cười cho qua. Nhưng lại thấy Anh Đào bên cạnh cười đến vui vẻ, nàng còn nghi hoặc khó hiểu nói ra một câu:

“Anh Đào, sao ngươi cười vui vẻ vậy? Tin Thành vương thành thân có gì buồn cười hay sao?”

Anh Đào nhìn nương nương nhà mình bắt đầu giải thích: “Tỷ tỷ, ngài có nhớ hai ngày trước Vân phu nhân có chuyện đến tìm ngài không?”

“Nhớ rõ nha.” Như Tuyết vẫn có chút không hiểu.

“Nương nương, Vân phu nhân đến cầu ngài không phải là vì chuyện của Hi Châu tiểu thư sao. Thành vương thành thân, Thành vương phủ có tân vương phi, khẳng định mọi chuyện sẽ có trật tự. Hi Châu tiểu thư kia hẳn là sẽ không còn nhiều thời gian vui vẻ nữa đâu nhỉ?”

Như Tuyết giật mình nhớ tới chuyện này, sau khi Vĩnh Dạ đề nói sẽ giải quyết chuyện này, nàng cũng không giữ chuyện Vân phu nhân đến Chiêu Nguyệt cung trong lòng nữa, cho nên nhất thời cũng không liên hệ hai chuyện này với nhau.

Bây giờ nghe Anh Đào nói, mới có cảm giác bùng nổ. Nhưng thoáng cái lại hoài nghi.

Như Tuyết lại hỏi Anh Đào: “Thành vương thành hôn là Hoàng thượng ban hôn à?”

Anh Đào cũng cười: “Hoàng thượng ban hôn. Nương nương, tân vương phi là khuê tú nổi danh trong kinh thành, đích nữ của Điện Đô đốc đấy. Người từng gặp Điện tiểu thư này đều khen nàng không dứt miệng. Điều nói Điện tiểu thư không chỉ làm việc đoan trang hào phóng, tri thư thức lễ, lại còn xinh đẹp mỹ mạo nữa. Tình cảm giữa Hoàng thượng và Thành vương quả là tốt nha.” Như Tuyết cũng biết Vĩnh Dạ đề cùng Thành vương gia tình cảm huynh đệ không tẻ, nhưng sao lại trùng hợp như vậy. Chân trước nàng mới nói chuyện Vân Hi Châu với Hoàng thượng, chân sau Hoàng thượng đã ban hôn cho Thành vương rồi.

“Nương nương, nương nương, ngài đang suy nghĩ gì vậy? Sao đang nói chuyện với nô tỳ lại thất thần rồi?” Anh Đào thấy nương nương nhà mình hơi thất thần.

“Ồ, ta đang suy nghĩ nha, Anh Đào nhà ta trở nên thông minh như vậy từ bao giờ thế hả?” Như Tuyết cố ý dùng giọng vui đùa.

“Nương nương,” Anh Đào vốn đang tức giận, dần dần giọng có chút ngượng ngùng, hai má đỏ bừng, “Thật ra đây là Nguyệt Nha giảng cho nô tỳ đấy.”

Như Tuyết nghe Anh Đào giải thích, liền hiểu ra. Khó trách, Anh Đào vốn đơn thuần, suy nghĩ mọi chuyện đơn giản làm sao có thể nghĩ đến tầng này đâu? Nếu là Nguyệt Nha thông minh thì, cũng không có gì lạ.

“Đúng rồi, nhắc đến Nguyệt Nha, Nguyệt Nha đâu rồi. Cả ngày đều không gặp nàng?”

Anh Đào đáp lại, “Nương nương, ngài quên rồi à. Hôm trước không phải nô tỳ đã nói hôm nay Nguyệt Nha theo Tần ma ma học ướp mơ sao.”

“Học ướp mơ?”

“Đúng vậy, tối qua không phải nương nương nói Tần ma ma ướp quả mơ ăn thật ngon. Hơn nữa ăn xong còn không bị buồn nôn. Nhưng mà trình tự ướp mơ có chút rắc rối, Tần ma ma lớn tuổi, Nguyệt Nha dứt khoát nói mình học. Như vậy lúc nương nương muốn ăn cũng không cần làm phiền Tần ma ma nữa.”

Như Tuyết gạt đầu, trong lòng rất cảm động hành động của Nguyệt Nha. Nói thật Như Tuyết cũng không phải là người cổ đại thật sự, ý thức tôn ti cũng không khắc vào xương, ở thời đại này mà nói, nô tài hầu hạ chủ tử là thiên kinh địa nghĩa (đạo lý hiển nhiên). Mặc dù nói từ khi Như Tuyết xuyên không đến đây vẫn có nô tài hầu hạ, nhưng nàng cũng không có ý thức nô tài phải hết sức hầu hạ chủ tử.

Ngay lúc kinh thành đang xôn xao tin tức “Thành vương gia muốn thành thân”, thì trong phủ Thành vương lại đặc biệt bình tĩnh.

Thành vương gia đang ở thư phòng, trên mặt không còn chút biểu hiện phóng đảng ngang ngạnh nào như bình thường, lúc này cả người đều thể hiện ra một khí chất trầm ổn.

Trong tay Thành vương cầm một bức họa, bức họa tròn chăm chăm mở ra, hình vẽ một nữ tử. Nếu như lúc này có người ngoài..., có thể sẽ nhận ra người trong bức họa này là Tề vương phi.

“Nàng xem, ta đã sắp thành thân rồi.”

Thành vương gia ngón tay chậm rãi lướt qua ánh mắt cô gái.

Thành vương nghĩ lại tình cảnh lúc hoàng huynh hạ chỉ tứ hôn cho hắn.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Chi nữ Diên Diêm của Đô Đốc Diên Vũ có tiếng thành thực hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, Thái hậu cùng trẫm nghe thấy vô cùng vui mừng. Nay Thành vương đã đến lúc lập gia đình, nên chọn hiền nữ sánh đôi. Trong số khuê nữ Diên Diêm cùng với Thành vương Liên Tuấn có thể nói là trời đất tạo thành, vì tác thành cho một mối lương duyên, đặc biệt gả Diên Diêm cho Thành vương làm Vương phi. Tất cả lễ nghi, giao cho Lễ bộ cùng Khâm thiên giám giám chính cùng xử lý, chọn ngày tốt thành hôn.” Thành vương gia tuy khiếp sợ, đang êm đẹp hoàng huynh của mình sao đột nhiên nhớ tới chuyện tứ hôn cho hắn, nhưng vừa nghĩ tới mẫu hậu vốn ở phật đường hậu cung kia thì chuyện này có vẻ hợp tình hợp lý.

Thật ra, Vĩnh Dạ để tứ hôn cho Thành vương thật sự đã cân nhắc thật lâu. Thành vương cùng Tề vương cùng tuổi, thế như Tề Vương cũng đã có một Minh Châu quận chúa đáng yêu rồi, dưới gối Thành vương thì ngay cả một hài tử cũng không có. Trước kia Thành vương cùng Tề vương có ân oán không phải hắn không biết.

Vĩnh Dạ để lúc trước không có cảm giác với loại chung tình này, còn cảm thấy đệ đệ mình là càn quấy, nhưng hắn gặp được Như Tuyết, về sau ở chung mới dần dần hiểu rõ loại cảm tình này. Hậu cung đông nữ tử, mỹ mạo giai nhân không thiếu, tính tình dụ ngoạn cũng không thiếu, nhưng hắn vẫn cảm thấy Như Tuyết trong hậu cung này là độc nhất.

Sau khi hắn hiểu được loại cảm tình này, hắn mới cảm thấy không thể bỏ mặc Thành vương được. Hơn nữa Thái hậu cũng nhiều lần nhắc tới hôn sự của Thành vương với hắn, nhưng Thái hậu với hắn vẫn không hạ được quyết định chọn Thành vương phi.

Lần này Vân phu nhân tiến cung cầu Như Tuyết, lại làm hắn nhớ tới một người.

Trong triều Diên Đô Đốc chỉ có một con gái, làm việc không tệ, đoan trang hào phóng, dung mạo cũng xinh đẹp, hơn nữa Diên Đô Đốc tính cách cũng chính trực, là người trung thực. Hắn rất yên tâm.

Mà Diên Đô Đốc cùng đồng cấp với Vân Tĩnh, hơn nữa nghe nói nữ nhi của hắn cùng nữ nhi của Vân Tĩnh rất không hòa hợp, nếu tương lai vào phủ, chỉ sợ Vân Hi Châu không có quả ngon để ăn rồi.

Vĩnh Dạ để nói về người được chọn cho Thái hậu xong, lại lấy bức họa Diên Diêm cho Thái hậu xem, Thái hậu cũng hài lòng. Người không tệ, đoan trang xinh đẹp, có khi hợp khẩu vị đứa con trai này của bà đấy.

Vĩnh Dạ để cùng Thái hậu cùng suy tính, cũng quyết định thật nhanh đưa ra thánh chỉ tứ hôn.

Một sự kiện có người buồn có người vui, có người khóc có người cười.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Chi nữ Diên Diêm của Đô Đốc Diên Vũ có tiếng thành thực hào phóng, ôn lương đôn hậu, tướng mạo xuất chúng, Thái hậu cùng trẫm nghe thấy vô cùng vui mừng. Nay Thành vương đã đến lúc lập gia đình, nên chọn hiền nữ sánh đôi. Trong số khuê nữ Diên Diêm cùng với Thành vương Liên Tuấn có thể nói là trời đất tạo thành, vì tác thành cho một mối lương duyên, đặc biệt gả Diên Diêm cho Thành vương làm Vương phi. Tất cả lễ nghi, giao cho Lễ bộ cùng Khâm thiên giám giám chính cùng xử lý, chọn ngày tốt thành hôn”.

Cùng tiếp một thánh chỉ nhưng Diên phủ thì không có bình tĩnh như vậy.

Diên Vũ là người thành thật, dựa vào quân công một đường đi tới vị trí này, nhưng hiện nay quốc thái dân an, không còn chiến tranh gì rồi, hắn cũng hiểu rằng chỉ sợ mình đã đi đến đỉnh rồi, cho nên Diên Vũ cũng không có tâm muốn bò lên trên nữa, mong muốn duy nhất hiện tại của hắn là gả nữ nhi duy nhất của hắn đi, là người tài giỏi là được rồi. Hắn chỉ có một đứa con gái, cũng không muốn gả con gái đến nơi phủ quý ngấp trời, hắn có thể dùng chức quan của hắn bảo vệ con gái có cuộc sống thuận lợi là được rồi.

Nhưng làm sao tính được số trời, tất cả an bài đều bị một đạo thánh chỉ của Hoàng thượng cùng Thái hậu làm rối loạn.

Diên Vũ là hạng vũ phu, tiếp thánh chỉ xong không biết nên làm thế nào. Mà phu nhân cũng sầu mi khổ kiếm (mặt mày ủ ê) như vậy. Cuối cùng vẫn là con gái trí kỷ đến dỗ dành nhị lão.

Diên Diêm này nói thật cũng không biểu hiện ra là không sợ hãi.

Nàng tuy là nữ nhi khuê các, nhưng chuyện bên ngoài không phải không có nghe người khác nói qua. Nói đơn giản là phụ thân nhà mình thôi, phụ thân thường nói Thành vương gia này không học vấn, không nghề nghiệp, ngang ngược càn rỡ. Làm lúc nàng nghe được phu quân tương lai là Thành vương thì Diên Diêm cảm thấy lòng mình vừa khổ sở vừa đắng chát. Nàng cũng rõ, nàng là làm Thành Vương phi, quyền thế danh lợi nằm trong tay cũng không phải là vui vẻ. Nhưng khi chứng kiến cha mẹ già nua đều có vẻ mặt buồn bực, không thể không nuốt khổ sở trong lòng xuống, cười đến an ủi nhị lão.

Diên phủ bên này cố gắng cười, thì Vân phủ không xa là một mảnh sầu vân thăm vự (buồn rầu).

Nha hoàn sai vật hầu hạ trong Vân phủ từ trên xuống dưới đều nom nớp lo sợ, sợ mình làm sai chỗ nào thì sẽ trở thành nơi trút giận cho nữ chủ nhân Vân phủ.

Vân phủ không khí không được tốt là sau khi Hoàng thượng ban hôn cho Thành vương, bắt đầu mây đen giăng kín. Trong đó, chính viện là nghiêm trọng nhất.

Vân phu nhân ném vỡ tất cả ly, bình hoa trong phòng, trên đất một mảnh bừa bộn. Ma ma, nha hoàn bên người căn bản không dám nói lời nào, các nàng chỉ cần mới mở miệng phu nhân sẽ mắng tới.

“Mau đi xem, lão gia đã hồi phủ chưa?” Vân phu nhân sau khi phát tiết xong, sai một nha hoàn trong phòng.

Tiểu nha hoàn vội vàng chạy khỏi nơi bão tố thổi mạnh.

Nhưng những người khác thì không có vận khí tốt như vậy, Vân phu nhân lại bắt đầu phát giận:

“Nha đầu ngu ngốc, không coi chủ tử ra gì phải không, không thấy lão gia sắp về sao? Còn không dọn dẹp sạch sẽ cho bản phu nhân.”

Trong phòng bọn nha hoàn lại sợ phu nhân tức giận lên các nàng, vội vàng bắt đầu thu dọn phòng.

“Phu nhân, lão gia trở về rồi, đang đến chính viện.” Tiểu nha hoàn đi xem lão gia đã trở về chưa vội vàng tiến vào chính viện.

Vân phu nhân nghe xong, thấy bọn nha hoàn còn chưa thu dọn phòng xong, lại muốn mở miệng mắng.

Ma ma bên cạnh tiến lên nhắc nhở một câu, “Phu nhân, để lão nô sửa sang lại dung nhan cho ngài một chút a. Lão gia lập tức đến rồi.”

Vân phu nhân nghe xong, nghĩ nghĩ, gạt nhẹ, đi về bàn trang điểm.

Bọn nha hoàn thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nhanh chóng dọn dẹp đồng bừa bọn trong phòng.

Lúc Vân thượng thư đến, trong phòng tuy chỉnh tề nhưng lại trống trơn. Vân thượng thư cùng Vân phu nhân là vợ chồng nhiều năm, đương nhiên cũng hiểu rõ tính tình của Vân phu nhân, biết rõ Vân phu nhân nhất định là phát hỏa một trận to. Vân thượng thư cũng không nói Vân phu nhân, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu:

“Vội vàng gọi ta hồi phủ làm gì? Chuyện hôm nay còn chưa xử lý tốt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Chương 59

Vân phu nhân nghe những lời này của Vân Thượng thư, trong lòng không có tư vị gì nhưng cũng không phiền, bà hiểu rõ hiện tại lão gia đã khác trước kia, lão gia không còn nhường nhịn bà như trước kia nữa. Mà bà cũng không phải là tiểu thư kiêu căng của trước kia nữa. Làm chủ mẫu, đặc biệt là nhà mẹ đẻ đã sa sút, phu gia lại phát triển không ngừng, chủ mẫu đương nhiên cần phải đoan trang hào phóng ôn hòa hữu lễ.

Bởi vậy Vân phu nhân vẫn cố gắng cười, trên mặt mang nụ cười miễn cưỡng nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa lo lắng thật sâu: “Lão gia, thiếp thân hôm nay nghe tin Thành vương gia muốn thành hôn. Không biết lão gia đã hay tin chưa?”

Vân phu nhân nói hết lời, mắt nhìn thẳng về phía Vân Thượng thư, muốn nhìn phản ứng của lão gia nhà mình.

Vân Thượng thư lại thật sự không biết chuyện này, vì vậy lúc Vân phu nhân nhắc tới có chút nghi hoặc, cho là mình không nghe rõ, hỏi một câu: “Tin tức gì?”

Vân phu nhân giải thích: “Hôm nay Hoàng thượng và Thái hậu hạ ý chỉ tứ hôn cho Thành vương gia.”

Mấy chữ phía sau Vân phu nhân nói đặc biệt chậm, nhấn mạnh.

Sắc mặt Vân thượng thư thoáng âm trầm.

Hoàng thượng ban hôn cho Thành vương hấn thực sự không biết. Việc này một chút tiếng gió hấn cũng không nghe thấy, theo lý mà nói, hấn là Lễ bộ thượng thư, Thành vương gia thành hôn chiếu theo tổ lệ là do Lễ bộ xử lý, không thể nào đến một chút tin tức hấn cũng không biết được. Nhưng chuyện này một chút manh mối hấn cũng không biết.

Vân phu nhân bây giờ chỉ suy nghĩ đến nữ nhi của mình sau khi Thành vương thành hôn thì sẽ ra sao. Nhưng Vân Thượng thư thì sao, càng cân nhắc đến hàm nghĩa sâu xa đằng sau hành động của Hoàng thượng lần này.

“Có biết là khuê tú nhà ai không?” Vân Thượng thư hỏi thăm Vân phu nhân.

Vân phu nhân nghe được câu hỏi của lão gia, đương nhiên một năm một mười nói tất cả những chuyện mình biết ra.

“Nghe nói là tiểu thư nhà Điền Đô Đốc Điền Diễm”.

Vân phu nhân nói đến đây, cuối cùng cũng không nhận được nữa, nụ cười miễn cưỡng cũng biến mất, giọng nói cũng giận dữ.

“Lão gia, Điền tiểu thư Điền Diễm này có quan hệ không tốt với Hi Châu nhà ta, nàng ta trở thành Thành vương phi, Hi Châu của chúng ta còn có ngày lành sao?”

Vân lão gia nghĩ không chỉ là chuyện hậu viện này, Điền Đô Đốc là đồng liêu với hần, chỉ có điều hần là quan văn còn Điền Đô Đốc là võ quan mà thôi. Nhưng mà, với phẩm cấp của bọn hần, con gái ngồi lên vị trí Thành vương phi vẫn có chút miễn cưỡng đấy. Nhưng lại có chuyện trùng hợp như vậy, con gái hần thì làm một tiểu thiếp không danh không phận của Thành vương, mà con gái của lão vũ phu Điền Vũ này lại làm tới Thành vương phi.

Vân phu nhân đột nhiên nhớ đến một chuyện, bắt đầu phàn nàn với Vân lão gia:

“Lão gia, trước khi ngài bảo thiếp đưa bài tử tới cung Hoàng hậu nương nương, đi cầu kiến Duyệt quý tần kia. Còn nói dù gì Duyệt quý tần cũng là họ Vân, nếu không thì cũng sẽ cố kỵ thanh danh của mình mà giúp Hi Châu một tay. Nhưng mà ngài xem, thiếp vừa đi cầu Duyệt quý tần, nháy mắt Thành vương gia đã có đại hôn rồi, có một vị Thành vương phi đặt trên đầu Hi Châu nhà chúng ta. Thiếp thân thấy, không chừng là do Duyệt quý tần giờ trò quỷ”. Vân thượng thư nghe Vân phu nhân nói một hồi, nói một câu: “Duyệt quý tần đầu gì cũng họ Vân, cũng là nữ nhi ruột của ta. Sao có thể không giúp muội muội của nó, coi như vì thanh danh của mình cũng không thể làm như vậy”.

Trong mắt Vân phu nhân tràn đầy oán độc, thanh âm trào phúng:

“Lão gia, ngài nói Duyệt quý tần có thể nhớ rõ Vân phủ chúng ta sao? Hôm nay thiên hạ người nào không biết, Duyệt quý tần này được vinh sủng nhất hậu cung. Nhưng lão gia ngài có phải vẫn như trước làm Lễ bộ thượng thư không? Còn không tiến lên được chút nào?”

Vân thượng thư tuy không nói gì, nhưng Vân phu nhân là vợ chồng với hần mười mấy năm, đương nhiên biết kiên quyết lúc này của lão gia đã có dao động. Vân phu nhân không ngừng cố gắng, tiếp tục nói.

“Duyệt quý tần thụ sủng long ân nay thân mang lục giáp (có thai), nếu trong bụng là hoàng tử..., đây là trưởng tử của Hoàng thượng nha. Duyệt quý tần thật đúng là vinh quang vô hạn rồi”.

Vân phu nhân nói đến đây ngừng một chút, đột nhiên xoay chuyển.

“Nhưng mà, lão gia. Duyệt quý tần nếu thực sự phong quang như vậy, còn cần lão gia ngài sao? Còn có thể coi trọng Vân phủ chúng ta sao? Thiếp thấy, có khi còn không tránh cho nhanh.”

Vân thượng thư thật sự có chút dao động. Vân thượng thư bây giờ lại không để ý, dùng cái tính tình cùng bản tính của Vân phu nhân thật sự có thể nói trật tự thế nào? Trong đầu Vân Thượng thư bây giờ toàn bộ là toan tính, hần cảm thấy có chút nguy cơ, Hoàng thượng liệu có phải muốn chen ép hần, nâng Điền Đô Đốc cùng phẩm cấp với hần. Chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự bị Như Tuyết đầu độc?

Vân thượng thư trăm mối cũng không có cách giải, chỉ cảm thấy việc này rắc rối phức tạp vô cùng, trong lòng nghĩ, lấy quyết đoán của Hoàng thượng thì không thể nào bị một nữ tử hậu cung ảnh hưởng. Nhưng ngoại trừ Duyệt quý tần này hần nhất thời không tìm thấy lời giải thích nào thỏa đáng hơn.

Vân phu nhân thấy Vân thượng thư đang không ngừng suy nghĩ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, tay cũng nắm chặt khăn tay. Một đoạn này là Cảnh ma ma bên người bà dạy bà.

Cảnh ma ma này quả nhiên đắc lực, không hổ là cánh tay phải của bà.

Vân Thượng thư suy nghĩ một lúc lâu, lúc hoàn hồn nhìn lại thấy Vân phu nhân còn nhìn hần, mày nhíu lại, giọng có chút nghiêm khắc: “Phụ nhân đoán mò cái gì?”

Mất thấy Vân Thượng thư quay người muốn đi, Vân phu nhân nóng nảy.

“Lão gia, Hi Châu làm sao bây giờ? Hi Châu bây giờ đi theo Thành vương không danh không phận, mà Thành vương phủ lập tức sẽ có một Thành vương phi, Hi Châu của chúng ta sợ là phải chịu khổ rồi. Hi Châu từ nhỏ được thiếp nâng trong lòng bàn tay lớn lên, ăn ở tốt, nào đã phải chịu chút khổ sở nào chứ?”

Về mặt Vân Thượng thư không kiên nhẫn.

Nhưng Vân phu nhân làm như không thấy, tiếp tục khóc: “Nhớ ngày đó, chính là lão gia ngài tự tay đưa Hi Châu vào Thành vương phủ. Thiếp thân không muốn, ngài còn nói, Hi Châu sẽ không lỗi đâu. Nhưng bây giờ thì hay rồi, đường đường đích nữ Lễ bộ Thượng thư vậy mà làm một tiểu thiếp không lên được mặt bàn.” Vân Thượng thư nghe đến đó, sắc mặt ngày càng khó coi, tuy lúc trước là hần đưa Hi Châu đến Thành vương phủ. Nhưng bản ý của hần lúc đó chẳng phải vì tốt cho Hi Châu sao?

“Khóc cái gì, không có chút đáng về của phụ nhân Lễ bộ thượng thư.”

Vân thượng thư bị Vân phu nhân đâm vào chỗ đau, hần cũng coi như không thấy, đi thẳng vào hậu viện.

Vân phu nhân thật là thúc thủ vô sách rồi (bó tay rồi), nàng chỉ có thể ở trong phòng không ngừng phát giận. Nàng biết rõ mình chỉ là một phụ nhân, căn

bản không làm được gì. Bây giờ ngay cả lão gia cũng đi rồi, nàng nên làm cái gì đây?

Lúc này, Cảnh ma ma bên người Vân phu nhân lại hiến kế cho bà.

“Phu nhân, chuyện này bây giờ...”

Cảnh ma ma nói chủ ý vào tai Vân phu nhân, Vân phu nhân nghe Cảnh ma ma nói không ngừng gật đầu.

“Hoàng thượng, ngài tứ hôn cho Thành vương gia rồi.” Như Tuyết tùy ý hỏi.

“Ừ, con gái Diên Đô Đốc, Diên Diễm”. Vĩnh Dạ đế trả lời cũng tùy ý.

“Diên Diễm, tên ngọt như mật. Sao lúc trước mẹ ta không nghĩ cho ta một tên hay như vậy chứ.” Như Tuyết hăm mộ tiếc hận.

Vĩnh Dạ đế nghe nói như thế, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, khó hiểu nói:

“Phụ thân của Diên Diễm là Diên Đô Đốc một vũ phu.”

Vĩnh Dạ đế ngụ ý là cái tên này được lấy không theo tiêu chuẩn, rất bình thường đơn giản.

Như Tuyết ngược lại hiểu lầm: “Hoàng thượng, ý ngài là mẫu thân của ta không tốt sao?”

Vĩnh Dạ đế bây giờ cảm nhận được chân lý của câu “Chỉ có nữ nhân và tiểu nhân là khó đối phó”, khóe môi nhếch lên bất đắc dĩ mỉm cười, nhưng mà Vĩnh Dạ đế lại nói:

“Sa mạc cát như tuyết, Yên Sơn trắng như lưỡi câu. Ai nói tên Như Tuyết không hay chứ?”

“Hoàng thượng, tên ta xuất xứ từ bài thơ này sao. Bài thơ tên gì vậy?”

Như Tuyết chưa từng nghĩ đến ý nghĩa tên của mình, hôm nay Vĩnh Dạ đế giảng, thật sự hào hứng bùng bùng muốn tìm xuất xứ bài thơ này.

Vĩnh Dạ đế giữ chặt người trong ngực đang muốn đứng lên, bảo vệ bụng nàng.

“Không biết thực sự vì sao mới tứ hôn cho Thành vương gia sao? Không phải vừa rồi còn ngạc nhiên sao.”

Như Tuyết nháy mắt mấy cái, cân nhắc một chút, lần nữa ngoan ngoãn nằm lại trong ngực Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế chậm rãi vuốt ve bụng Như Tuyết, trêu chọc Như Tuyết bây giờ đang ngoan ngoãn trong lòng hắn.

“Sao không đi xem thơ nữa hả?”

Như Tuyết làm nũng, “Không đi, Hoàng thượng sẽ giảng cho ta nghe mà.”

Vĩnh Dạ đế giả vờ: “Vậy thì tốt, trăm sẽ không nói cho nàng vì sao tứ hôn cho Thành vương, trăm nói cho nàng một chút về thơ này nha.”

Như Tuyết nóng nảy, “Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên nói chuyện Thành vương a, ta không có hứng thú với thơ nữa rồi.”

Vĩnh Dạ đế bề ngoài giống như đáng tiếc nói, “Thật sự không có hứng thú sao, vốn trăm thấy nàng vội vội vàng vàng, đang còn muốn nói với nàng chút đây.”

Như Tuyết lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn chăm chú nhìn.

Vĩnh Dạ đế cười thoải mái.

Như Tuyết lúc này mới hiểu Vĩnh Dạ đế trêu đùa nàng, mắt nhếch lên, bắt đầu ôm bụng kêu to.

“Hoàng thượng, ta đau bụng.”

Vĩnh Dạ đế thấy nàng ôm bụng kêu đau, cho là mình thái quá rồi, hoang mang hỏi, “Sao rồi, trăm gọi thái y đến.”

Như Tuyết nắm góc áo Vĩnh Dạ đế đáng thương nói, “Là do cha nó chọc tức đấy, Bảo Bảo kháng nghị cha nó bắt nạt mẹ nó.”

Vĩnh Dạ đế nghe xong lời này, sao lại không rõ tiểu nữ nhân lại bướng bỉnh nghịch ngợm rồi, thở dài một hơi, cũng phối hợp nói.

“Cha đưa bé cam đoan, không bao giờ khi dễ mẹ nó nữa.”

Như Tuyết lúc này mới thỏa mãn gật đầu.

“Vây Hoàng thượng nhanh nói chuyện Thành vương đi.”

“Muốn nghe sự thật sao?” Thanh âm Vĩnh Dạ để đột nhiên trầm thấp gọi cảm

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Chương 60

Như Tuyết nghe thanh âm Vĩnh Dạ để đột nhiên trầm thấp, gọi cảm như bắt đầu ..., hai gò mắt đột nhiên đỏ ửng, giống như đang nghĩ cái gì.

Vĩnh Dạ để nhìn người trước mắt cảnh đẹp ý vui, giọng nói cũng mang theo vui vẻ:

“Đệ đệ này của trẫm nháy mắt cũng đã lớn như vậy rồi, trẫm còn nhớ khi còn bé hần cực kỳ nghịch ngợm, thích gây sự, bây giờ cũng đã trưởng thành rồi. Mắt thấy Tề vương cùng tuổi hần cũng đã có Minh Châu quận chúa đáng yêu, trẫm mới ý thức thì ra Thành vương vẫn chưa có người quan tâm chăm sóc. Không chỉ vậy, ngay cả mẫu hậu không thương ra khỏi Từ An cung cũng thúc giục, giục trẫm đi tìm người quản người không nên thân ấy.”

Như Tuyết một bên nghe một bên gật đầu, liú lười, xem ra Vĩnh Dạ để cũng không phải thiên vị bình thường, Thành vương ở kinh thành ngang ngược càn rỡ cực điểm, vậy mà trong mắt Vĩnh Dạ để chỉ là “Nghịch ngợm, gây sự”.

Sau đó, Ân Như Tuyết lại nghe thấy Vĩnh Dạ để nói tiếp, bắt đầu chăm chú nghe, “Nhưng mà, đây cũng mới là một mặt, mặt khác là vì nàng.”

“Ta?” Như Tuyết thấy chuyện kéo đến trên người mình, khó hiểu đặt câu hỏi.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự vì ta mà tức giận?”

Vĩnh Dạ để sờ sờ cái mũi Như Tuyết.

“Đích nữ nhà Điền Đô Đốc thực sự rất tốt, trẫm phái người đi thăm dò rồi, làm người trẫm ổn, tướng mạo mỹ lệ, trẫm cùng mẫu hậu xem qua đều rất hài lòng.”

Như Tuyết nói tiếp: “Quan trọng nhất là, hơn nữa điều ta muốn hỏi nhất là, Điền Diễm thật sự bất hòa với muội muội cùng cha khác mẹ kia của ta sao?”

“Biết còn hỏi. Tuy cái đó có liên quan đến nàng, nhưng nếu Điền Diễm kia không tốt như lời nói ..., trẫm cũng không thật sự gả nàng cho đệ đệ đâu.”

“Ta biết rõ, ta biết rõ, Hoàng thượng anh minh như vậy, quyết đoán như vậy sao sẽ vì ta mà ra quyết định sai lầm đâu?” Như Tuyết tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng rất ngọt ngào, một nam nhân quyền thế ngập trời, bình thường quốc gia đại sự đã vất vả rồi, lại tự nguyện để ý đến kẻ làm khó dễ nàng. Nói Như Tuyết không cảm động là không thể, nụ cười Như Tuyết càng ngày càng rạng rỡ.

Vĩnh Dạ để hiểu kỳ hỏi: “Chẳng qua là việc nhỏ mà thôi, cũng làm nàng vui vẻ như vậy sao, ngày thường trẫm đối xử với nàng không tốt sao?”

Như Tuyết lắc đầu, cười nói: “Hoàng thượng, ta chỉ là đột nhiên nhớ ra một câu già mồm cãi láo mà thôi.”

“Nói.”

“Chàng phụ trách quyền khuynh thiên hạ, ta phụ trách cười tươi như hoa.”

Vĩnh Dạ để giật mình, sau đó lắc đầu, “Ý không tệ, rất tinh tế, nhưng mà...”

Vĩnh Dạ để còn chưa nói xong, đã bị Như Tuyết dùng ngón tay ngăn lại.

Như Tuyết bĩu môi, “Hoàng thượng không có ý tốt.”

Vĩnh Dạ để cảm nhận được ngón tay mềm mại đang ngăn miệng mình, hơi thất thần, lại nghe được tiểu nữ nhân mềm mại như gợn dỗi. Vĩnh Dạ để đột nhiên có hành động. Như Tuyết giật mình, Vĩnh Dạ để lại ngậm ngón tay nàng vào miệng.

Vĩnh Dạ để tuy thật sự rất sủng ái nàng, nhưng thân là hoàng đế cao quý, có một số việc sẽ không chấp nhận làm, như có hành động nịnh nọt người khác.

Cho nên bình thường Vĩnh Dạ để dễ dàng nàng, sủng nàng, Như Tuyết cũng hiểu rõ cảm giác về sự ưu việt đấy, giống như người nuôi một con mèo nhỏ, con mèo nhỏ làm nũng với người, người sẽ hưởng thụ, con mèo nhỏ tức giận với người, người sẽ dễ dàng dỗ dành nó.

Nhưng lần này thực sự bất đồng. Như Tuyết lần này thật sự cảm thấy một loại cảm giác gọi là thật tình, Vĩnh Dạ để ngậm ngón tay nàng, thậm chí có cảm giác cần thận từng li từng tí.

Như Tuyết hoàn hồn lập tức rút ngón tay về, còn giận Vĩnh Dạ để một câu: “Tay bẩn đó, vừa rồi ta còn ăn linh tinh đấy”.

Nào biết Vĩnh Dạ để luôn đứng đắn giờ lại không đứng đắn, miệng lưỡi trơn tru:

“Vui về chịu đựng.”

Như Tuyết lúc này mặt cực kỳ đỏ, cái gì mà vui về chịu đựng...

Hệ thống quân đã lâu không thấy giờ phút này lại đi ra tác quái.

“Thiếu nữ, đây tuyệt đối là trắng trợn đùa giỡn nha! Thiếu nữ, ngươi không thể sa đoạ! Chạy mau rời khỏi ma trảo a.”

Như Tuyết đen mặt, “Hệ thống quân, ngươi lâu không xuất hiện như vậy có phải vì ngươi vụng trộm trốn trong xó xỉnh suy nghĩ tiểu thuyết nào tàn buồn nôn không?”

Hệ thống quân quả nhiên nổi giận đùng đùng, “Hệ thống thông báo, hệ thống thông báo, kí chủ xin chú ý, nếu như kí chủ chửi bới hệ thống lần nữa..., hệ thống sẽ áp dụng biện pháp trừng phạt với kí chủ.”

Như Tuyết đang còn muốn trêu chọc hệ thống quân chút nữa, nhưng ngại biện pháp trừng phạt của hệ thống quân thật sự làm nàng khiếp sợ, hảo hán biết thức thời nên im miệng không nói nữa.

Như Tuyết thất thần nói chuyện với hệ thống quân, mà Vĩnh Dạ để cũng đang trầm tư, không khí giữa hai người hòa hợp tốt đẹp, rất an bình.

Mà lúc này trong nội cung khác đang thương lượng một chuyện, cũng là bình tĩnh hòa khí, nhưng nội dung lại không ít.

“Nương nương, đây là thư thể tử phu nhân đưa đến”. Cảnh Tuyết cung kính đưa một phong thư cho Hàn Tiệp dư đang nghỉ ngơi.

“Mau đưa đây.” Hàn Tiệp dư nghe được Cảnh Tuyết bẩm báo, gấp gấp nhận thư trên tay Cảnh Tuyết.

Sau khi Hàn Tiệp dư xem xong trầm tư một lát, phân phó Cảnh Tuyết một chuyện.

“Cảnh Tuyết, đến Tây Dạng các của Lý Tiệp dư, nói bản tần gần đây có trà ngon, muốn mời Lý Tiệp dư đến Tây Cảnh các thưởng trà, thuận tiện giám thưởng (đánh giá+thưởng thức).”

Cảnh Tuyết không dám sơ suất, lập tức đi làm.

Nếu trong cung có người khác nghe được lời này của Hàn Tiệp dư, nhất định sẽ chấn động. Dù sao trong cung này có ai mà không biết, không hiểu, Hàn Tiệp dư đoan trang hào phóng, mà Lý Tiệp dư tính tình dữ dằn, hai người căn bản không thể hòa hợp được. Hơn nữa từ khi tiến cung đến nay chưa từng nghe Hàn Tiệp dư và Lý Tiệp dư có giao tình. Nhưng Cảnh Tuyết biết không giống như bề ngoài vậy.

Cảnh Tuyết từ nhỏ lớn lên cùng với Hàn Tiệp dư, hiểu rõ mọi chuyện của Hàn Tiệp dư. Đương nhiên cũng rõ quan hệ của Hàn Tiệp dư và Lý Tiệp dư không lãnh đạm như bề ngoài.

Hàn Tiệp dư và Lý Tiệp dư đang làm gì, Cảnh Tuyết không biết, nàng chỉ làm theo phân phó.

Cảnh Tuyết đi Tây Dạng các, theo lý do mà Hàn Tiệp dư phân phó nói cho Lý Tiệp dư. Lý Tiệp dư nhanh chóng quyết định, cũng nghiêm túc nói: “Bản tần đã biết, ngươi trở về nói cho Hàn Tiệp dư bản tần lập tức sẽ đến thưởng trà”.

Hàn Tiệp dư nghe Cảnh Tuyết đáp lời xong cũng không gấp, như trước ngồi trong phòng, cũng không gấp gấp chuẩn bị khi sắp có khách.

“Hàn tỷ tỷ, sao hôm nay lại có hứng tìm muội muội thưởng trà vậy?” Lúc Lý Tiệp dư tiến vào, giọng mang vẻ bói móc. Mọi người hầu hạ xung quanh đều nghĩ, Hàn Tiệp dư tốt tính mời Lý Tiệp dư tới uống trà, nhưng Lý Tiệp dư một lần lại một lần không cho Hàn Tiệp dư mặt mũi, lời nói lúc nào cũng khích bác.

Hàn Tiệp dư ôn hòa tươi cười, không chút nào có vẻ khó chịu, ôn hòa nhìn Lý Tiệp dư.

“Tỷ tỷ có ít trà ngon, chỉ là tỷ tỷ không hiểu về trà lắm. Nghe nói muội muội tinh thông trà đạo, nên mới mời muội muội đến”. Hàn Tiệp dư nói xong, để cung nữ mang đồ pha trà, lá trà lên.

Trong chốc lát, trong phòng chỉ còn Hàn Tiệp dư Lý Tiệp dư và hai đại cung nữ thiếp thân.

Hàn Tiệp dư liếc mắt ra hiệu, Cảnh Tuyết cùng cung nữ của Lý Tiệp dư là Mai Linh ra cửa canh chừng.

Lý Tiệp dư lúc này mới gỡ vẻ khinh thường trên mặt xuống, cả người có vẻ đơn thuần ngây thơ ngoài ý muốn.

“Hàn tỷ tỷ, vội vã gọi ta đến làm gì vậy?”

Hàn tiếp dư cũng có vẻ nhẹ nhõm, “Đừng nóng vội, chẳng phải bây giờ ta nói cho muội sao.”

Lý tiếp dư lúc này mới ngồi xuống chăm chú lắng nghe.

“Hôm nay kế phu nhân phái người gửi thư đến.” Hàn tiếp dư nói đến chỗ này, ngữ khí dần có vẻ trào phúng.

“Kế phu nhân, bà gửi thư nói gì?” Lý tiếp dư nghe thế, ngữ khí bắt đầu có vẻ bất thiện. ..., trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nộ khí.

Hàn tiếp dư liếc qua Lý tiếp dư, nhủ mảy.

“Ta còn chưa có tức giận, muội gấp cái gì?”

“Hàn tỷ tỷ, chẳng phải là muội lo lắng cho tỷ sao.” Lý tiếp dư không đồng ý nói.

“Trong thư bà nói, chỉ cần ta làm xong chuyện này, bà sẽ thả hấn.”

Lý tiếp dư tập trung suy nghĩ: “Hàn tỷ tỷ, việc này ta có thể giúp gì không?”

Lý tiếp dư biết rõ Hàn tỷ tỷ vì “Hấn” kia mà làm rất nhiều, cũng muốn hỗ trợ.

Hàn tiếp dư thấy Lý tiếp dư tin tưởng, cười nói: “Muội xem đây không phải ta tìm muội đến để hỗ trợ sao? Nghe cho kỹ.”

Không lâu sau, Lý tiếp dư đi về. Hàn tiếp dư nhìn bóng Lý tiếp dư rời đi, suy nghĩ bắt đầu trôi đi.

Lý Dạng nhỏ hơn mình hai tuổi, vẫn ngây thơ thiên chân vô tà. Mấy năm trước từ khi mình vô tình gặp nàng ở Thọ Thánh tự, sau đó vô tình cứu nàng một mạng, quan hệ giữa các nàng rất tốt. Mình cũng rất thích tiểu muội muội này.

Về sau tiến cung, mình nói với Lý Dạng, hậu cung phức tạp, quan hệ giữa các nàng không thể để người khác biết. Vốn là vì bảo vệ mình, cũng là vì tốt cho nàng. Nhưng lần này, nàng thật sự có nỗi khổ tâm, vì hấn, Lý muội muội, Hàn tỷ tỷ lần này chỉ có thể thật sự xin lỗi muội thôi.

Nhưng mà đã làm chuyện này, dứt khoát làm tốt một chút, không để để lại bất cứ dấu vết gì để người khác biết được. Hàn tiếp dư luôn luôn ôn hòa vậy mà trong ánh mắt lúc này lại nhuốm vẻ tàn nhẫn hung ác.

Cảnh Tuyết tiễn Lý tiếp dư xong, trở về bẩm báo với Hàn tiếp dư, vô tình thấy thần sắc nương nương không giống bình thường. Cảnh Tuyết nghĩ ra một lát, hình như nương nương có chút thay đổi, thì ra nàng không phải luôn luôn có dáng vẻ dịu dàng an tường.

Hàn tiếp dư thấy Cảnh Tuyết đi vào, vội vàng thu hồi ánh mắt tàn nhẫn, trong nháy mắt lại là tươi cười dịu dàng.

“Lý tiếp dư về Tây Dạng các rồi?”

“Vâng nương nương”. Cảnh Tuyết thấp giọng đáp lời.

“Vậy là tốt rồi.”

Cảnh Tuyết thấy nương nương lại là dáng vẻ ôn nhu, hơi hoài nghi, liệu có phải vừa rồi mình nhìn nhầm rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Chương 61

Hai tháng này, cả ngày Như Tuyết đều vui mình trong cung Chiêu Nguyệt, hôm nay thấy khí trời sáng sủa, liền gọi mấy người cung nữ đưa mình ra ngoài đi dạo một chút. Vốn dĩ Nguyệt Nha luôn cẩn thận chu đáo, sợ nương nương ra ngoài sẽ không ổn, nhất định không đồng ý. Sau đó lại có thêm Tàn ma mà kinh nghiệm dày dặn ra mặt nói chuyện, nói là ra ngoài đi lại một chút, đối với Duyệt quý tần nương nương và cả hài tử trong bụng cũng tốt, dù sao nương nương đã ở trong phòng quá lâu, cứ như vậy sẽ thấy tù túng cũng không tiện.

Cuối cùng, Nguyệt Nha cũng đồng ý, nhưng mọi người lại quyết định, lần này ra ngoài nhất định phải chú ý động tĩnh xung quanh, không thể để cho nương nương và tiểu chủ tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không biết có phải là trực giác của Nguyệt Nha quá chính xác hay không mà lần này thật sự đã xảy ra chuyện.

Vừa vào đông, tuyết chỉ bắt đầu rơi, tuyết đọng lại còn ít, không khí phả lệ tươi mát.

Như Tuyết bị bao bọc trong một bộ đồ lông cừu màu đỏ tươi, khuôn mặt trắng trẻo lộ ra dưới lớp lông tơ, càng thêm nổi bật và khéo léo. Vốn có khí chất nhu nhược, thế nhưng có thêm sắc đỏ tươi, lại còn có thêm một đám ma ma, cung nữ và thái giám theo sau, có vẻ rất có thanh thế a.

Đoàn người chậm chạp di chuyển, Tần ma ma hôm nay không ở phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho Như Tuyết nữa mà theo bồi bên cạnh Như Tuyết, diu nàng đi dạo. Tần ma ma ở trong cung đã rất lâu, cũng đã từng trải rất nhiều, đối với cảnh sắc trong cung rất rõ ràng. Tần ma ma thấy Như Tuyết hăng hái, cũng bắt đầu giới thiệu một chút. Như Tuyết cũng rất hứng thú nghe.

Anh Đào và Nguyệt Nha đi ở hai bên, Anh Đào cũng theo Tần ma ma nghe giới thiệu, giống với nương nương đều rất hứng thú ngắm cảnh vật xung quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra rất hứng thú. Nhưng mà Nguyệt Nha thì luôn luôn nhìn chăm chăm vào nương nương, quan sát đường đi dưới chân nương nương.

Đột nhiên lúc này, đoàn người của Duyệt quý tần lại gặp được nhóm người của những phi tần khác cũng đang đi dạo giải sầu.

“Tần tiếp thỉnh an Duyệt quý tần, Duyệt quý tần nương nương kim an.” Như Tuyết hí mắt nhìn, thì ra là Lý tiếp dư tiến cung lúc đó cùng mình a.

Như Tuyết cho đứng lên, cũng không nói gì nhiều.

Trùng hợp, Lý tiếp dư cũng là một người không thích trò chuyện với người lạ, trong nhất thời, hai nhóm người đều im lặng.

Như Tuyết cũng không cảm thấy có gì kì quái, Như Tuyết cũng biết, Lý tiếp dư này là người tính tình cao ngạo, trong nhóm người tiến cung cùng nàng lúc đó, người đầu tiên không có duyên với mọi người là mình, người còn lại thì chính là Lý tiếp dư.

Như Tuyết thì vì thanh cao, không thích tụ tập, còn vì dung mạo xinh đẹp mà bị mọi người kì thị, nhưng còn Lý tiếp dư này thì bởi vì tính tình không tốt, cao ngạo, Như Tuyết đã từng nghe qua, Lý tiếp dư này tính tình hung dữ, có một tiểu nha đầu đắc tội với nàng, kết quả thật không tốt lắm.

Đại khái là Lý tiếp dư có xuất thân tốt, căn bản thì không ai dám đắc tội với Nghị Bá Hầu phủ kiên cố vững chắc sau lưng Lý tiếp dư, cho nên dù Lý tiếp dư không được sủng ái, nàng ở trong cung cũng không quá khó khăn, Như Tuyết thấy Lý tiếp dư ở trong cung cũng không tệ lắm. Hình như lúc này Lý tiếp dư mới tỉnh lại, chủ động bước sang một bên, nhường đường cho Duyệt quý tần đi qua trước.

Như Tuyết cũng không từ chối, cũng không nói mấy lời khách sáo, chỉ gật đầu với Lý tiếp dư, rồi dẫn đầu đoàn người đi qua khỏi chỗ Lý tiếp dư.

Thế nhưng Như Tuyết vừa lướt qua khỏi Lý tiếp dư thì lập tức thấy có điều không đúng, sao trên người Lý tiếp dư có mùi rất lạ. Như Tuyết vốn không để tâm, thế nhưng đến cả Tần ma ma cũng cảm thấy không bình thường. Tần ma ma rất nhanh kéo Như Tuyết sang một bên, cách xa khỏi Lý tiếp dư, nhưng một chuyện ngoài sự đoán của mọi người đã xảy ra.

Như Tuyết vốn bước đi rất vững vàng, Tần ma ma kéo nàng sang một bên thì lúc tay Tần ma ma vừa buông lỏng thì nàng lại trượt chân, cả người ngã về trước.

Như Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, đến cả thét cũng không thét nổi, chỉ có hai tay theo bản năng ôm khư khư bảo vệ bụng mình.

“Nương nương.”

“Nương nương.”

“...”

Vô số thanh âm kinh hoàng truyền đến, nhưng Như Tuyết chỉ cảm thấy những âm thanh đó rất xa xôi.

Duyệt quý tần nương nương té, thật là làm cho mọi người thất điên bát đảo, vây xung quanh nàng, chỉ có Nguyệt Nha phản ứng lại kịp đỡ nàng.

May mắn lúc đó Nguyệt Nha luôn chăm chú quan sát nương nương nhà mình, chưa từng thả lỏng. Cho nên lúc Như Tuyết sắp ngã xuống, đã kịp thời đỡ nương nương.

Tần ma ma tuy cũng rất khẩn trương, nhưng lúc này hành động không hề hoang mang, giọng nói bình tĩnh, một bên phân phó mọi người cẩn thận đưa nương nương hồi cung, may mà mọi người đi rất chậm nên cách cung Chiêu Nguyệt không xa. Lại bảo tiểu thái giám nhanh chóng đi mời thái y đến, rồi cho người mời Hoàng hậu nương nương và Hoàng thượng.

Như Tuyết được mọi người cẩn thận đỡ dậy, Nguyệt Nha cũng được đỡ dậy, tay chân bị trầy da, thế nhưng Nguyệt Nha đang rất lo lắng, ngay cả Tần ma ma nhìn thấy tình trạng thâm trọng của nàng, bảo tiểu cung nữ đưa nàng về cung nghỉ ngơi trước, nhưng nàng lại không chịu, mắt nàng chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của Duyệt quý tần.

Như Tuyết chỉ cảm thấy bụng của mình rất nặng, rất nặng, nhưng ý thức của nàng lại cực kì thanh tỉnh. Nàng biết lúc này mọi người đang rất hoảng loạn, cũng biết Tần ma ma đang chỉ huy mọi người, cũng biết Nguyệt Nha đã làm đệm đỡ cho mình nên đang rất chật vật.

Như Tuyết nhìn Nguyệt Nha, cố gắng nở nụ cười:

“Nguyệt Nha, có đau không, mau về thoa thuốc thôi.”

Lúc này trông mắt Nguyệt Nha đã chứa đầy nước mắt, bảo vệ chủ nhân chính là trách nhiệm của nàng, nàng cũng chỉ là một cung nữ nhỏ thôi, nhưng nương nương lại rất quan tâm nàng.

Sau khi Như Tuyết nói những lời này, cũng thật sự nhịn không được mà cười, chỉ có thể nhắm mắt ra sức cầu xin Hệ thống.

“Hệ thống đại nhân, mau nói cho ta biết có sản phẩm nào có thể bảo vệ cục cung không? Không cần biết là bao nhiêu điểm tích lũy ta cũng mua.” Hệ thống đại nhân rất bình tĩnh trả lời, nhưng mà thay vì nói là bình tĩnh, thì nói là vô cảm đi.

“Kí chủ đã sử dụng an thai hoàn, nhất định sẽ có thể bình an sinh hạ đứa bé thôi.”

Như Tuyết nghe được âm thanh máy móc của Hệ thống, biết rất rõ hệ thống rất lý trí, lúc này cũng có thể nói là máy móc. Nhưng nàng vẫn cảm thấy khủng hoảng, khủng hoảng từ tận đáy lòng.

“An thai hoàn, an thai hoàn, nhất định sẽ có công dụng, nhất định là có hiệu lực...”

Như Tuyết cũng không muốn trông cậy vào Hệ thống máy móc có thể hiểu được suy nghĩ của loài người, nàng chỉ có thể tự trấn an mình mà thôi.

Tần ma ma thấy Duyệt quý tần nhắm chặt mắt, cho rằng Như Tuyết rất khó chịu, chỉ khom lưng nói lớn vào tai Như Tuyết:

“Nương nương, ngài hãy nghĩ đến cục cung trong bụng của ngài, không phải ngài vẫn luôn nhắc đến sao? Không nên ngủ. Ngàn vạn lần không được ngủ.”

Như Tuyết mở mắt, nhìn bầu trời xanh lam trên kia, gật đầu thật mạnh.

Cuối cùng cũng đến cung Chiêu Nguyệt, Tần ma ma có kinh nghiệm phong phú, nghĩ Duyệt quý tần tần có thể sẽ sinh non, lại tiếp tục phân phó cung nhân đưa nương nương đến phòng sinh, lại gọi bà đỡ đến.

Phòng sinh và bà đỡ đã chuẩn bị xong. Như Tuyết đã mang thai được tám tháng, phủ nội vụ đã gọi sẵn bà đỡ đến, thế nhưng lại không ở trong cung Chiêu Nguyệt, mọi người chưa từng nghĩ Duyệt quý tần sẽ sinh non.

Tiểu thái giám nhanh nhẹn chạy đến Thái y viện, không dám nghỉ lấy hơi, lau vội mồ hôi trên mặt, lớn tiếng gọi thái y. Người trong Thái y viện nghe tin Duyệt quý tần đang được sủng ái bị ngã, càng không dám chậm trễ, thái y đứng đầu Thái y viện và Dẫn thái y vội vàng chạy về cung Chiêu Nguyệt.

Tiểu thái giám phụ trách thông báo cho Hoàng hậu và Hoàng thượng cũng đã để nơi.

Phượng Tào cung.

“Hoàng hậu nương nương, có một tiểu thái giám của cung Chiêu Nguyệt đến cầu kiến.”

Hoàng hậu nương nương vốn đang bận kiểm tra sổ sách, nghe được Tình Tâm nhắc đến ‘Cung Chiêu Nguyệt’ thì nhíu mày.

“Làm sao nữa?” Hoàng hậu nương nương bưng chén trà lên.

Tình Tâm nhỏ giọng đáp: “Nương nương, nghe nói Duyệt quý tần ngã, có vẻ là không ổn.”

Chén trà trong tay Hoàng hậu nương nương rơi xuống đất, vỡ tan. Hoàng hậu nương nương cũng không quan tâm đến, lập tức bảo cung nhân chuẩn bị đến cung Chiêu Nguyệt thăm Duyệt quý tần.

Trong lúc đó, tại Ngự Thư phòng.

“Hoàng thượng, cung Chiêu Nguyệt thông báo, nương nương bị ngã.”

Bút son trong tay Vĩnh Dạ để rơi xuống, quét một đường mực đen trên tấu chương.

Vĩnh Dạ để lập tức đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi:

“Xảy ra chuyện gì? Đang yên lành sao lại ngã chứ?”

Sải chân Vĩnh Dạ để lớn, Tần Thuyên đuổi theo có chút khó khăn, còn phải trả lời, lại càng khó hơn.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tiểu thái giám nói, hôm nay nương nương muốn ra ngoài tản bộ.”

Tần Thuyên nói một câu, lại thở dốc mấy lần.

Vĩnh Dạ để bỏ lại Tân Thuyên, chạy vội đến cung Chiêu Nguyệt. Chuyện quan trọng lúc này không phải là truy cứu những thứ đó, nữ tử yếu ớt kia quan trọng hơn tất cả.

Vĩnh Dạ để lướt nhẹ như bay, bỏ lại một đám người hầu sau lưng.

Cung Phụng Tảo của Hoàng hậu vốn nằm trong hậu cung, nên đã đến cung Chiêu Nguyệt sớm hơn Vĩnh Dạ để một bước. Hoàng hậu vừa đến thì thấy Lý tiếp dư đứng một bên, cũng không kinh ngạc, chân tướng của chuyện này nàng đã được nghe thuật lại trên đường đến đây. Hoàng hậu cong môi, vừa định ngồi nghỉ một chút thì vừa chớp mắt, Hoàng thượng đã đến.

Hoàng thượng bước vào trong điện, mắt chỉ nhìn đến phòng sinh. Hoàng hậu và Lý tiếp dư thính an cũng không quan tâm.

Hoàng hậu nương nương hơi xấu hổ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hoàng thượng thì không thể làm gì hơn là nhịn xuống, còn phải cười yếu ớt:

“Hoàng thượng, Duyệt quý tần chắc chắn sẽ bình an sinh hạ Hoàng tử.”

Vĩnh Dạ để nghe vậy, gạt đầu qua loa, thế nhưng biểu tình nghiêm trọng cũng không giảm đi.

“Hoàng thượng.” Cuối cùng Tân Thuyên cũng đã đuổi đến nơi.

“Tân Thuyên.” Vĩnh Dạ để nhìn Tân Thuyên, thấp giọng giao phó vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Chương 62

“Tân Thuyên...” Vĩnh Dạ để giống như đang muốn phân phó.

Tân Thuyên cẩn thận nghe, rất chăm chú, nghe Vĩnh Dạ để phân phó xong thì lập tức lui xuống làm việc.

Vĩnh Dạ để vẫn đang đứng ở trước cửa phòng sinh, hai tay nắm chặt thành quyền, thần sắc rất nghiêm trọng.

Hoàng hậu nương nương muốn bước đến khuyên nhủ Hoàng thượng đang đứng trước cửa phòng sinh, nhưng vừa bước lên thì lại thấy có thêm người nữa đến cung Chiêu Nguyệt.

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

“Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

Thì ra là Đức phi, Thục phi và Dung phi – ba vị đang hợp tác giúp đỡ Hoàng hậu nương nương xử lý chuyện trong cung.

Chiếu theo quy cũ mà nói, mấy vị phi tử này so với Hoàng thượng và Hoàng hậu đến muộn hơn một chút, thế nhưng Vĩnh Dạ để nhìn lướt qua mấy người phi tử xong thì luôn cảm thấy không vừa mắt, muốn bắt bẻ.

Thấy mấy phi tử yêu kiều xinh đẹp xông đến hành lễ với mình thì Vĩnh Dạ để hừ lạnh một tiếng, vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm cửa phòng sinh đang đóng chặt.

Mặc dù ba vị Đức phi, Thục phi và Dung phi thấy Hoàng thượng có thái độ không vui với các nàng, nhưng mọi người đều biết người đang nằm trong phòng sinh lúc này chính là đầu quả tim của Hoàng thượng, mọi người cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên.

Một lúc sau đó, các phi tần trong cung đều đến. Bên ngoài phòng sinh cung Chiêu Nguyệt trong nháy mắt đã đầy người. Tuy rằng có rất nhiều phi tần trong hậu cung, nhưng cung Chiêu Nguyệt lại cực kì yên tĩnh, không, phải nói là im lặng như tờ. Nguyên nhân là bởi vì cả người Hoàng thượng đang tọa ra lãnh khí.

Sau khi Vĩnh Dạ để nghe thái y ra khỏi phòng sinh báo cáo là Duyệt quý tần nương nương sắp sinh thì tình hình càng nguy cấp hơn, lãnh khí tỏa ra càng lúc càng nồng đậm.

Trước đó còn có người lúi rúi trò chuyện, thế nhưng chỉ cần có tiếng trò chuyện thì Vĩnh Dạ để sẽ đảo mắt liếc nhìn một cái, trừng mắt hắng giọng, giống

như là đóng băng trong nháy mắt.

Dần dần, dần dần, mọi người đều hiểu, tâm tình Hoàng thượng đang rất rất không tốt, làm cho mọi người không dám hó hé gì, sợ mình làm cho Thánh nhan nổi giận, đến lúc đó sẽ có lợi cho người khác. Không nói chuyện thì mọi người lại không có gì để làm, cho nên liền trở thành tình huống lặng ngắt như tờ lúc này.

Không khí ngoài phòng sinh quý dị vắng vẻ, càng làm cho phòng sinh bị ‘chiếu cố’ nhiều hơn.

Trong phòng sinh, các bà mẹ đang chuẩn bị, Tần ma ma đỡ Duyệt quý tần đi lại.

“Tần ma ma, đã được chưa?” Như Tuyết hít sâu một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Nương nương, cố gắng một chút nữa, sản đạo (đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài) của ngài vẫn chưa mở đủ rộng.” Tần ma ma bình tĩnh nói. Như Tuyết không thể làm gì khác là im lặng, tiếp tục cố gắng.

“Tần ma ma, lão nô đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi. Nước nóng cũng đã chuẩn bị rồi.”

Tần ma ma gật đầu, tiếp tục đỡ Như Tuyết đi lại.

“A!” Như Tuyết không nhịn được kêu lên.

“Sản đạo nở rồi.” Bà đỡ thông báo.

Tần ma ma không chút hoang mang sai bảo cung nữ điều nương nương đến giường, lại bảo bà đỡ chuẩn bị tốt mọi thứ, bắt đầu sinh.

Như Tuyết hét một tiếng, làm cho Vĩnh Dạ để càng nhũn chặt mày hơn, lổ xoáy trong con ngươi càng dữ dội hơn nữa.

Sau đó, lại là một tiếng hét chói tai, tựa như một dấu hiệu, sau đó, các cung nữ liên tục ra ra vào vào phòng sinh, sắc mặt nghiêm túc, vội vã. Cung nữ bụng từng thau nước nóng vào, lại bê từng thau nước máu loãng ra, ngực Vĩnh Dạ để lại càng đau hơn.

Tiểu nữ nhân này sợ đau như vậy, bình thường chỉ cần đụng đau một chút thôi cũng đã hô to gọi nhỏ bắt hấn phải đỡ một lúc lâu mới được, bây giờ lại như vậy, hấn cũng chỉ có thể nhìn xuống nghe nàng kêu đau mà thôi.

Trong lòng Vĩnh Dạ để đau đớn không thôi.

Trong phòng sinh.

“Nương nương, dùng sức, dùng sức.” Bà đỡ không ngừng cổ vũ bên tai Như Tuyết.

Như Tuyết cũng dùng hết sức, theo hướng dẫn của bà đỡ bắt đầu dùng sức.

Mặc dù Như Tuyết rất muốn nghe theo lời bà đỡ, thế nhưng thân thể đã dần không còn sức lực, nàng biết mình không làm được.

Tần ma ma thấy thế, giọng nói đầy lo lắng.

“Duyệt chủ tử, cố gắng giữ sức, đợi đến lúc lão nô thông báo hãy dùng sức.”

“Duyệt chủ tử, ngài hãy nghĩ đến tiểu chủ tử trong bụng của người. Người quên rồi sao, ngài vẫn thường nói, muốn nhìn xem tiểu chủ tử lớn lên sẽ như thế nào mà.”

“Duyệt chủ tử, Duyệt chủ tử...”

Như Tuyết nghe được tiếng gọi của Tần ma ma, tuy rằng mí mắt đã rất nặng, nhưng vẫn cố gắng mở to, lên tiếng.

“Đúng vậy.”

Tần ma ma thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bà đỡ, ý bảo các bà tiếp tục đỡ đẻ.

Chẳng bao lâu sau, Như Tuyết lại kiệt sức.

Tần ma ma đành phải nhẫn tâm, tay nhéo mạnh Duyệt quý tần, Như Tuyết mới tỉnh lại.

Tần ma ma nặng nề nói: “Nương nương, ngài phải dùng sức, cố gắng dùng sức sinh tiểu chủ tử ra.”

Như Tuyết gật đầu, bắt đầu phối hợp với bà đỡ.

Tần ma ma xoay người, ra khỏi phòng sinh.

Vĩnh Dạ để thấy Tần ma ma ra khỏi phòng sinh, không ở đó giúp đỡ, trong lòng có dự cảm bất thường.

“Hoàng thượng,” giọng của Tần ma ma tuy rằng trấn tĩnh như trước nhưng Vĩnh Dạ để đã theo Tần ma ma từ bé, sao có thể không nghe được sự trầm trọng trong lời của bà. “Nói đi.” Vĩnh Dạ để cũng rất bình tĩnh. Thế nhưng bàn tay giấu trong tay áo đã nắm chặt thành quả đầm đề lộ nội tâm không bình tĩnh của hắn.

“Hoàng thượng, lão nô chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.”

Vĩnh Dạ để gật đầu.

“Cố gắng hết sức, bảo vệ Duyệt quý tần.”

Tần ma ma cũng gật đầu, xoay người trở lại phòng sinh.

Như Tuyết vốn đã kiệt sức, nhưng lúc này, Hệ thống lại lên tiếng.

“Hệ thống thông báo, an thai hoàn kí chủ mua đã có tác dụng.”

Như Tuyết đã tỉnh táo lại.

“Sinh, sinh rồi.” Bà đỡ la lên, Tần ma ma thấy hài tử đã sắp ra, khuôn mặt vẫn luôn căng thẳng đã có chút thả lỏng.

Không biết có phải vì an thai hoàn hay không, mà tinh thần của Như Tuyết lúc này cực kì tốt, thấy Tần ma ma ôm cục cưng của mình, cũng lên tiếng:

“Tần ma ma, mau bế cục cưng lại đây cho ta xem.”

Tất nhiên là Tần ma ma đưa đứa bé đến, chẳng qua khi Tần ma ma nhìn thấy tình hình Duyệt quý tần vừa sinh xong, khuôn mặt luôn tỉnh táo để lộ ra sự kinh hoàng. Nhưng đã bị Tần ma ma che giấu.

“Nương nương, lão nô ra ngoài thông báo tin vui cho Hoàng thượng. Hoàng thượng vẫn còn chờ bên ngoài.” Đợi Như Tuyết nhìn đứa bé xong, Tần ma ma ôm lấy đứa bé nói với nàng.

Như Tuyết gật đầu, muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi thật tốt.

Tần ma ma bước ra cửa phòng sinh, lại xoay người lại nhìn Duyệt quý tần đang nhắm mắt, thấy vẻ mặt nàng hồng nhuận, lại nhớ đến cái gì đó, thờ dãi.

“Hoàng thượng, nương nương sinh hạ một tiểu hoàng tử.”

Vĩnh Dạ để nghe Tần ma ma báo tin vui xong, không nhìn đến đứa bé, trái lại cực kì nghiêm túc hỏi một câu:

“Mẹ con bình an?”

“Mẹ tròn con vuông.” Tần ma ma trả lời.

Nhưng mà Vĩnh Dạ để đã buông lỏng tâm tư lại không cảm giác được lời nói của Tần ma ma còn có ý gì đó.

Vĩnh Dạ để ôm con trai vào lòng, cẩn thận quan sát một chút, cười lạnh lạnh.

“Con trai đầu tiên của trẫm, con trai duy nhất của trẫm.”

Mặc dù Vĩnh Dạ để không nói sai gì cả, nhưng trong lòng các phi tần ở đây đều không nhận được mà chưa chút. Ngay cả Hoàng hậu luôn đoan trang hào phóng cũng không cười nổi.

Còn phải nói đến hai người duy nhất đã sinh con gái cho Hoàng thượng là Đức phi và An tu viên.

Trong lòng Đức phi cực kì phức tạp, nàng biết mình có một địa vị nhất định trong hậu cung nhưng giờ lại bị cướp mất. Trường công chúa tuy rằng quý giá, thế nhưng chỉ cần có Hoàng tử, thì trường công chúa sẽ không còn giá trị gì nữa.

Trong lòng An tu viên còn oán hận hơn, cũng là người sinh con nối dòng cho Hoàng thượng. Nhưng mà mình lại không có tương lai tươi đẹp như kẻ khác.

Cũng là con nối dòng của Hoàng thượng, lại không giống nhau. Một người thì không ai quan tâm, một người thì được sủng ái. Đây là sao chứ?

Mặc kệ các phi tần có phản ứng gì, đối với Vĩnh Dạ để mà nói, hắn cảm giác được một loại vui mừng, không phải bởi vì chỉ vui mừng vì đứa bé, mà còn vì đây là cốt nhục của hắn và Như Tuyết, là nữ nhân mà hắn yêu thương nhất sinh cho hắn.

Vĩnh Dạ đế rất muốn gặp được nữ nhân đã sinh con trai cho hắn. Đương nhiên Vĩnh Dạ đế nghĩ là làm, hành động ngay lập tức, vội vã chạy vào phòng sinh.

Hoàng hậu nương nương hiểu rõ quy củ, lên tiếng ngăn cản:

“Hoàng thượng, Duyệt quý tần vừa sinh Hoàng tử, trong phòng sinh huyết khí rất nặng, ngài không nên vào.”

Vĩnh Dạ đế liếc nàng một cái, giọng nói có chút tự tiểu phi tiểu:

“Duyệt quý tần sinh hạ Hoàng tử cho trẫm, trẫm vào thăm nàng cũng là chuyện nên làm.”

Vĩnh Dạ đế nói xong, cũng không nhiều lời, đi vào phòng sinh.

Hoàng thượng đã vào phòng sinh, Hoàng hậu nương nương cũng đã đi rồi, phi tần ở đại sảnh cũng không còn gì để nghe ngóng, tất nhiên cũng giải tán. Chỉ là cuối cùng vẫn còn người đầu tiên đến cung Chiêu Nguyệt ở lại – Lý tiếp dư.

Lý tiếp dư sắc mặt rất xấu, trắng bệch.

Nàng biết mình đã rơi vào xoáy nước rồi. Nàng cảm giác được có một bàn tay đang điều khiển tất cả mọi thứ, bao gồm cả nàng, bao gồm cả chuyện Duyệt quý tần sinh non hôm nay.

Lý tiếp dư cũng không thể trở về Tây Dạng các của mình, mà đến Tây Cảnh các của Hàn tiếp dư.

“Hàn tỷ tỷ.” Lý tiếp dư khuôn hoảng.

“Sao vậy?” Hàn tiếp dư nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt.

Lý tiếp dư mới chú ý đến Hàn tiếp dư đang nằm trên giường

“Hàn tỷ tỷ, tỷ không khỏe sao? Chẳng trách hôm nay ta không thấy tỷ ở cung Chiêu Nguyệt.”

“Chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi.” Hàn tiếp dư nói xong, cầm lấy khăn tay che miệng ho khan.

Lý tiếp dư cũng không quan tâm đến, gật đầu, kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay cho Hàn tiếp dư nghe. Lý tiếp dư vừa nghe vừa ho khan.

“Hàn tỷ tỷ, hôm nay Duyệt quý tần xảy ra chuyện khi gặp ta, làm sao bây giờ, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho ta đâu.”

Hàn tiếp dư che đập tia sáng vừa lóe lên trong mắt.

“Không sao đâu, chuyện không liên quan đến muội, Hoàng thượng anh minh, sẽ không để người chịu hàm oan đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chương 63

Lúc Vĩnh Dạ đế bước vào phòng sinh, Như Tuyết vừa bắt đầu ngủ, mơ mơ màng màng thì cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, ngo ngoáy mở mắt ra.

“Hoàng thượng?” Như Tuyết khẽ gọi, giọng nói yếu ớt như mèo nhỏ.

Vĩnh Dạ đế bước đến chỉnh sửa góc chăn ở bả vai Như Tuyết, khóe miệng treo nụ cười ôn nhu:

“Là một tiểu hoàng tử.”

Như Tuyết cười đáp lại: “Là một cậu bé ngoan ngoãn, lớn lên sẽ rất đẹp trai.” đột nhiên lại chuyển giọng: “nhưng mà bây giờ đau quá.”

Vĩnh Dạ đế vén mấy sợi tóc ẩm mồ hôi trên trán Như Tuyết lên, đau lòng hôn lên trán nàng.

“Trẫm biết.”

Giọng điệu cung chịu, hơi dễ dàng.

“Thật là, mệt mỏi quá.” Như Tuyết lăm lăm, rốt cục không chống đỡ con buồn ngủ nổi nữa, ánh mắt bắt đầu mơ hồ.

Trong mắt Vĩnh Dạ để chỉ còn sự ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, trầm ở với nàng.” Sau đó hần còn chưa nói dứt lời thì thấy tiểu nữ nhân đã khép hai mắt lại, ngủ thật say.

Mặt như hoa đào, sắc mặt hồng nhuận, Tần ma ma ở ngoài phòng sinh nghĩ, thật sự không giống với phụ nữ vừa mới sinh con. Sợ là... Tần ma ma nghĩ đến tiểu hoàng tử đang bú sữa, lại lắc đầu, chỉ mong sự tình không như mình nghĩ mới tốt.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, hôm nay Duyệt quý tần đã sinh hoàng tử rồi, đây chính là trưởng hoàng tử nha. Thật sự là đại hỷ của hậu cung a.” Đức phi nương nương nhẹ giọng nói còn rất vui mừng nữa, giống như thật sự rất vui mừng vì Duyệt quý tần đã sinh tiểu hoàng tử.

Nói về gặp dịp thì chơi, nữ nhân hậu cung ai mà không phải là cao thủ chứ, Hoàng hậu nương nương tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ, lúc này cũng cười với Đức phi: “Duyệt quý tần này hôm nay sinh hạ tiểu hoàng tử tất nhiên là chuyện vui, đây chính là hoàng tử đầu tiên của Hoàng thượng đó, ngay cả Hoàng thượng cũng nói như vậy mà.”

Dứt lời, Hoàng hậu nương nương đặt tay vào tay của Đại cung nữ bên cạnh, tao nhã bước đi, quay lại cười với Đức phi cách mình ba bước, dáng vẻ tươi cười cực kỳ đoan trang, cực kỳ ôn hòa.

Đức phi nương nương nghe Hoàng hậu nhấn mạnh hai chữ “Hoàng tử”, mắt tối sầm lại, nhưng lập tức đã khôi phục lại như bình thường.

“Hoàng hậu tỷ tỷ nói đúng, nhưng mà, Hoàng hậu tỷ tỷ à, muội muội thấy Duyệt quý tần này thật sự là tốt số nha, vốn đã là sủng phi được Hoàng thượng đặt trong tim, lại còn sinh trưởng hoàng tử, từ hôm nay trở đi lại càng được cung chịu hơn nữa.”

Lời của Đức phi đầy ý hàm mộ, giống như đã nhìn thấy được cảnh tượng đó.

Không nghĩ đến cảm thụ của Hoàng hậu nương nương, nhưng vẻ mặt của nàng thật sự không còn bình tĩnh như lúc đầu, chỉ nghiêng đầu lại, tự tiểu phi tiểu nói với Đức phi một câu.

“Cũng sắp đến cung Đức Hoa rồi, Đức phi nương nương có vẻ là không về cùng đường với Bôn cung rồi.”

Đức phi nương nương cười vui vẻ: “Chẳng lẽ muội muội không thể đến Phụng Tảo cung của tỷ tỷ ngồi một chút được sao?” Hoàng hậu gật đầu, bắt đầu về Phụng Tảo cung, Đức phi cũng đuổi theo sau, đội ngũ một hậu một phi trùng trùng điệp điệp kéo nhau đến Phụng Tảo cung.

Trong Phụng Tảo cung.

“Trà ở chỗ của Hoàng hậu tỷ tỷ thật sự rất ngon nha, nuốt vào rồi miệng vẫn còn thơm, trong vị đắng còn mang theo vị ngọt nữa. Trà ở Đức Hoa cung của muội không được ngon như vậy.” Đức phi nương nương cảm chén trà khen.

Hoàng hậu nương nương nhìn khối trắng tỏa ra từ chén trà, nở nụ cười.

“Đây là trà của nội vụ phủ đưa đến, nếu muội muội thích, lát nữa ta bảo Tĩnh Tâm đưa đến Đức Hoa cung của muội.”

“Thật là tốt quá. Muội muội cảm ơn tỷ tỷ.” Đức phi nương nương cười duyên.

Lúc Hoàng hậu nương nương và Đức phi nương nương vẫn còn đang đưa đẩy ám hiệu với nhau, ngoằn ngoèo quanh co hợp tác thì cũng là lúc Vĩnh Dạ để mạnh mẽ vang dội điều tra chuyện Như Tuyết sinh non.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vật này được tìm thấy trên đất lúc Duyệt quý tần nương nương gặp chuyện không may.” Tần Thuyên cung kính dâng vật trong tay lên.

Vĩnh Dạ để cảm lấy, nhìn hòn đá nhỏ trong tay, trầm giọng nói: “Tiếp tục.”

Tần Thuyên cũng không chần chừ, tiếp tục bẩm báo: “Hoàng thượng, theo lời của thái giám và người bên cạnh nương nương nói, lúc nương nương đi bộ giải khuây thì gặp phải Lý tiếp dư đang tản bộ.”

“Lý tiếp dư?” Vĩnh Dạ để không hiểu: “Con gái của Túc Bá hầu sao?”

“Vâng ạ.” Tần Thuyên gật đầu.

Vĩnh Dạ để bắt đầu nghi hoặc, Lý tiếp dư này không được hần yêu thích, nhưng hần cũng đã nghe qua người khác nói, người này tính nét hung dữ, thẳng thắn, thoát nhìn có vẻ không giống với người sẽ làm những chuyện mờ ám.

“Nói tiếp.”

“Lão nô đã hỏi qua Anh Đào và Nguyệt Nha hầu hạ nương nương lúc đó. Nhưng mà hai người đó không phát hiện ra chuyện gì bất thường cả. Nhưng Nguyệt Nha lại nói một câu.”

Vĩnh Dạ để nghe vậy, nhướn mày. Tân Thuyên tiếp tục nói:

“Nguyệt Nha nói là lúc Tàn ma ma đi ngang Lý tiếp dư thì khẽ kéo tay quý tần nương nương.”

“Tàn ma ma nói sao?” Hoàng thượng nhìn Tân Thuyên không nhịn được hỏi, chỉ là trong giọng nói của Hoàng thượng có chút khó hiểu.

Tân Thuyên nhỏ giọng đáp, lời nói có chút xấu hổ: “Tàn ma ma vẫn luôn ở trong phòng sinh của nương nương, lão nô vẫn chưa kịp hỏi.”

“Không cần, trăm tự hỏi. Cho Tàn ma ma vào.”

Tàn ma ma đang chờ ở bên ngoài đại điện cung Chiêu Nguyệt, thấy Tân Thuyên đi ra, cũng không nói gì, gật đầu với hắn, rồi vào trong.

“Tàn ma ma, người biết trăm muốn hỏi chuyện gì sao?”

Tàn ma ma gật đầu, nghiêm túc trả lời, kể lại những chuyện xảy ra lúc đó. “Quý tần nương nương nói hôm nay thời tiết tốt, muốn ra ngoài đi dạo một chút. Lão nô thấy ra ngoài dạo cũng tốt cho thân thể của nương nương và tiểu hoàng tử trong bụng, cho nên đồng ý. Sau đó, trên đường đi trùng hợp gặp được Lý tiếp dư, vốn dĩ mọi chuyện cũng rất tốt. Thế nhưng ngoài ý muốn, lúc lão nô đỡ quý tần nương nương lướt qua mặt của Lý tiếp dư thì ngửi được mùi của xạ hương.”

“Xạ hương? Sao vô duyên vô cớ lại có mùi xạ hương?” Vĩnh Dạ để cau mày.

Tàn ma ma tiếp tục kể lại: “Vì vậy, lão nô đã kéo quý tần nương nương sang một bên, không nghĩ đến lúc đó nương nương lại trượt chân, ngã xuống. Nguyệt Nha đáng thương luôn chú ý, nên đã vọt đến làm đệm lót cho nương nương.”

Tàn ma ma nói xong, thì quý xuống thỉnh tội.

Vĩnh Dạ để tự mình đến nâng Tàn ma ma dậy.

“Tàn ma ma, trăm luôn rất tin tưởng bà. Trăm còn nhớ rõ lúc mẫu phi qua đời, bà đã luôn ở bên cạnh chăm sóc trăm, lo lắng cho trăm. Trăm cũng hy vọng bà có thể chăm sóc cho tiểu hoàng tử giống như đã chăm sóc cho trăm khi trăm còn bé.”

Viên mắt Tàn ma ma đã uron ướt, như đang nhìn thấy được quá khứ trước kia, nghẹn ngào.

“Hoàng thượng, lão nô...”

Vĩnh Dạ để không nói gì nữa, chỉ vỗ nhẹ vai Tàn ma ma, để Tàn ma ma lui xuống.

“Tân Thuyên, điều tra Lý tiếp dư một chút đi.” Vĩnh Dạ để suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu: “Không chỉ là chuyện của Lý tiếp dư ở trong cung, ở bên ngoài cũng phải tra, nhất định phải tra cho rõ.”

Tân Thuyên tất nhiên hiểu lần này Hoàng thượng đã thật sự hành động rồi, cũng không dám chậm trễ, lui xuống an bài sắp xếp mọi chuyện.

“Hoàng thượng, nương nương đã tỉnh.” Anh Đào đến nội điện bẩm báo.

Vĩnh Dạ để nghĩ đến người mảnh mai yếu đuối kia, lại có thể vì hắn mà chịu đựng nỗi đau sinh con, khí thế đàng đàng trong nhất thời đã trở nên nhu hòa.

“Sao lại tỉnh lại sớm như vậy, không ngủ nhiều thêm chút nữa?” Vĩnh Dạ để nhẹ giọng.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, mau bảo người bế cục cung đến cho thiếp nhìn một chút.” Như Tuyết đang uống nước, thấy Vĩnh Dạ để đến thì không uống nước nữa, gọi hắn.

Vĩnh Dạ để nháy mắt với Anh Đào, sau đó ngồi vào mép giường, ấn người đang không an phận kia xuống, nhận ly nước từ tay cung nữ đút cho Như Tuyết uống.

Dụ dỗ nói: “Cục cung sẽ đến ngay thôi. Nàng uống nước trước đi.”

“Được.” Tiểu nữ nhân trên giường mặc dù đồng ý, chậm rãi uống nước, nhưng ánh mắt lại dán vào cửa, thấy Tàn ma ma bế cục cung đến, mắt liền sáng lên.

Vĩnh Dạ để đón lấy cục cung từ tay Tàn ma ma, đưa đến trước mặt Như Tuyết.

“Con rất đáng yêu, rất khỏe mạnh nữa.”

Nhắc lại chuyện này cũng thật lạ, nếu là đứa bé sinh non thì sẽ yếu, so với những đứa bé khác thì cũng nhỏ hơn một chút. Nhưng mà tiểu hoàng tử lại không có như vậy, cũng rất khỏe mạnh.

Như Tuyết nhìn thấy cục cung, mừng rỡ hôn lên mặt cục cung, cứ ôm mãi không muốn buông tay.

Vĩnh Dạ để ngồi ở mép giường, một tay nắm tay sừng phi của mình, tay kia lại bế cục cung, chỉ cảm thấy thời khắc này thật sự rất đáng mất nguyên.

Kiều the, ái tử, nói thật lòng, ngay cả làm chủ thiên hạ này cũng không thể mang lại cảm giác kiêu hãnh và sung sướng cho hẳn như lúc này.

Vĩnh Dạ để cười khỏ, xem ra, mình có chút giống hôn quân rồi.

Có lẽ là Như Tuyết vừa mới sinh con xong, vẫn chưa nghỉ ngơi đủ nhiều, hoặc cũng có thể vì lý do khác, nói chung, Như Tuyết đã cảm thấy mệt, nàng vẫn còn quyền luyện kéo tay cục cung, thế nhưng trên mặt đã không giấu được vẻ mệt mỏi.

“Mệt thì nghỉ ngơi đi. Nàng xem cục cung cũng mệt rồi, cũng nên ngủ rồi. Chờ nàng thức dậy lại cùng chơi với cục cung.” Vĩnh Dạ để cung chịu nói.

“Nhưng mà.” Như Tuyết nghĩ một chút, chu chu miệng: “Được rồi, Hoàng thượng, thiếp ngủ trước. Đợi cục cung thức dậy, người gọi thiếp nha.”

Vĩnh Dạ để cười gật đầu.

Như Tuyết thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

“Duẩn thái y có đến chưa?” Vĩnh Dạ để hỏi Anh Đào vẫn luôn chăm sóc Như Tuyết.

Anh Đào lắc đầu.

Vĩnh Dạ để nhìn khí sắc rất tốt của Như Tuyết, vẫn giữ chuyện này trong lòng, phân phó: “Nhớ mời Duẩn thái y đến chăm sóc nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Chương 64

Lễ tắm ba ngày của hoàng tử vốn đã lớn, hướng chỉ lại là trưởng hoàng tử, lại còn là hoàng tử của Duyệt quý tần được Hoàng thượng sủng ái nhất.

Lúc tắm ba ngày, Như Tuyết không có dự, nàng còn đang ở cử, tất nhiên là ngoan ngoãn ở trong phòng. Tháng ba, mùa xuân nhưng vẫn còn khí lạnh, cửa sổ khép hờ, trong phòng vẫn rất ấm áp. Như Tuyết ôm chăn, lười biếng nằm trên giường. Một tay ôm lấy diễn viên chính của ngày hôm nay – tiểu hoàng tử.

“Quý tần nương nương, lão nô bế tiểu hoàng tử ra ngoài tắm ba ngày.” Tàn ma ma nói với Duyệt quý tần.

Như Tuyết đành phải lưu luyến không rời buông cánh tay ngọc ngà đang ôm cục cung, ý bảo Tàn ma ma ôm cục cung đi.

Tàn ma ma không buồn nhìn đến biểu tình trên mặt của Duyệt quý tần, lúc bắt đầu bà còn lộ ra vẻ cảm động, thế nhưng cuối cùng bà đã quen rồi, mỗi lần nhũ mẫu đến đưa tiểu hoàng tử đi uống sữa, Duyệt quý tần cũng có vẻ mặt như vậy.

Như Tuyết cũng cảm thấy thật lạ, đây là cốt nhục của nàng, là máu mủ ruột thịt của nàng, nàng yêu thương cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà nàng lại cực kì không muốn rời xa nó, thậm chí còn hận không thể nhìn thấy cục cung mỗi ngày.

Như Tuyết thấy kì lạ, nhưng cũng thích nghi rất nhanh, mình yêu thương cục cung đâu có gì sai đâu, không phải sao?

Thế nhưng còn một chuyện rất kì quái và khó nói, đó là trực giác của nàng.

Gần đây Hệ thống rất ít xuất hiện, không bao giờ... lại không còn đấu võ mồm với nàng nữa, mỗi lần xuất hiện đều xuất quỷ nhập thần, không hiện thân, vừa xuất hiện đã bảo nàng mau hoàn thành nhiệm vụ đi, cứ nhắc đi nhắc lại nhiệm vụ phụ bị kịch của Mẫu Đơn, như là để cho nàng khẩn trương hoàn thành nhiệm vụ phụ này.

Như Tuyết không hiểu, mỗi lần hỏi đến thì Hệ thống đều lấp liếm cho qua. Lần tiếp theo nàng hỏi thì Hệ thống cũng không trả lời, giả bộ làm người vô hình.

Đến cuối cùng Như Tuyết cũng chẳng kiên trì nữa, cho qua một bên không quan tâm nữa, quần người làm gì chứ, ta tiếp tục cuộc sống của ta, chăm sóc cục cung của ta.

Ở tiệc tắm ba ngày, Hoàng hậu ngồi ghế chủ tọa, các phi tần ngồi đúng vị trí của mình, bầu không khí ăn mừng quả thật rất vui vẻ. Các nhà quyền quý, cáo mệnh phu nhân cũng vào cung ăn mừng. Trưởng hoàng tử tắm ba ngày tất nhiên là cực kì quan trọng.

Cũng không lâu sau, Vĩnh Dạ đế đã đến tiệc tẩm ba ngày.

Đội tiểu hoàng tử tẩm ba ngày xong, bầu không khí càng nhiệt liệt hơn. Các phu nhân đều khen tiểu hoàng tử không ngớt miệng, chúc mừng không ngừng.

Mẹ đẻ của trưởng hoàng tử – Duyệt quý tần còn đang ở cũ, Hoàng hậu là mẹ cả, cũng là nữ chủ nhân của hậu cung, cho nên là mười phần phong phạm chào hỏi các phu nhân đến dự tiệc tẩm ba ngày.

Các phu nhân đến cũng rất khách khí với Hoàng hậu nương nương, không tiếc lời tán dương, khoa trương giống như tiểu hoàng tử là độc nhất vô nhị trên đời. Ngay cả Vĩnh Dạ đế ngồi bên cạnh nghe được mây cũng giãn ra. Mọi người thấy Hoàng thượng như vậy, sao lại không biết là trong lòng Hoàng thượng rất hài lòng, tất nhiên là càng ra sức khen ngợi. Lễ tẩm ba ngày kết thúc, tiểu hoàng tử được ôm xuống, Hoàng thượng cũng đi. Phi tần hậu cung và mệnh phụ phu nhân được Hoàng hậu tiếp đãi tiếp tục dùng bữa, bầu không khí rất hài hòa.

Một hồi lễ tẩm ba ngày này như là một màn kịch vui vẻ, nhìn qua thì khách và chủ đều vui mừng, nhưng sự thật thì sao?

Ai biết được bọn họ đang thầm rĩ tay nhau cái gì?

“Hoàng hậu nương nương cũng thật là độ lượng nha, để cho Duyệt quý tần được sủng ái qua mặt mình.”

“Giả mà rộng lượng chứ, ta thấy là không thể không ghen đó. Hoàng thượng sủng ái Duyệt quý tần nương nương, Hoàng hậu nương nương còn có thể làm được gì chứ?”

“Ta thì thấy Hoàng hậu nương nương thật không đơn giản, không biết là còn thủ đoạn gì không?”

“Còn phi tần nương nương nào nữa đó, ta thấy cũng không phải là một chủ tử tốt đâu. Cũng không biết Duyệt quý tần này có thủ đoạn gì nữa.”

Các quý phu nhân lúc ở trong hậu viện không có chuyện gì làm sẽ buồn chán, tất nhiên là thích nói chuyện phiếm, đề tài lớn như vậy tất nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Sau đó các phi tần tham dự lễ tẩm ba ngày cũng có nhiều chuyện để nói. Phu nhân nhà nào xinh đẹp, vị nương nương nào dùng đồ trang sức đẹp để quý giá, cuối cùng người được nhắc đến nhiều nhất chính là người chưa từng bị thất sủng, vừa sinh hạ trưởng hoàng tử – Duyệt quý tần, còn có nhân vật chính của lễ tẩm ba ngày nữa – trưởng hoàng tử.

“Duyệt quý tần nương nương thật là tốt số.”

“Ừ, không chỉ xinh đẹp như hoa, được Hoàng thượng sủng ái, bây giờ còn sinh được trưởng hoàng tử.”

“Hừ, không biết phúc khí lớn như vậy Duyệt quý tần của chúng ta có nhận nổi không nữa.”

“Vậy sao, người không nhìn thấy sắc mặt của An tu viên nương nương sao? Thật sự rất là khó coi đó.”

Mặc kệ người khác nói thế nào, bị người khác nhắc đến, trong lòng thật sự khó chịu.

“Hoàng thượng, đã điều tra rõ chuyện của Lý tiếp dư.”

Vĩnh Dạ đế cũng không dừng bút, tiếp tục chăm mực viết chữ, đôi môi mỏng nhàn nhạt phun ra một chữ:

“Nói.”

“Ám vệ thăm dò ra, Lý tiếp dư lúc còn ở ngoài tỉnh tình cực kỳ rối rắm, không giống với những tiểu thư khuê các khác. Về phần sau khi tiến cung, Lý tiếp dư tính tình không tốt, không có giao tiếp với các phi tần khác, chỉ có một vài phi tần có địa vị thấp thấy Túc Bá Hầu sau lưng Lý tiếp dư nên nịnh bợ Lý tiếp dư. Nhưng mà Lý tiếp dư cũng không đặt mấy người này vào mắt.”

Nhưng mà có một điểm rất kì quái, lúc ở ngoài cung, Lý tiếp dư và Hàn tiếp dư có giao tình tốt, hai người thường gặp nhau trong Thọ Thánh tự và chùa miếu, bình thường cùng nhau uống trà nói chuyện. Chỉ là sau khi tiến cung thì hai người lại ra vẻ như không quen nhau. Hai người có gặp nhau thì cũng không vui vẻ.”

“Hàn tiếp dư? Hàn Thanh Hà?”

Tân Thuyên biết Hoàng thượng có suy nghĩ, cho nên tiếp tục báo cáo những gì điều tra được. “Hơn nữa, nô tài đã có báo cáo, trước lúc Duyệt quý tần gặp chuyện không may, Hàn tiếp dư đã mời Lý tiếp dư đến Tây Cảnh các uống trà. Nhưng mà trong lúc hai người uống trà thì không có nô tài nào hầu hạ cả.”

“Đã điều tra qua Hàn tiếp dư chưa?” Vĩnh Dạ đế tất nhiên hiểu cách làm việc của Tân Thuyên, tuy rằng là câu hỏi, nhưng lại không có ý nghi vấn nào cả.

Tân Thuyên cúi người, do dự nói.

“Lão nô đã điều tra qua Hàn tiệp dư, nhưng mà Hàn tiệp dư này...”

Vĩnh Dạ để đọc lại những gì đã viết, đặt bút xuống.

Tân Thuyền thấy động tác này của Hoàng thượng, thì lập tức nói ra.

“Hàn tiệp dư là một tiểu thư khuê các rất bình thường. Chẳng qua, lão nô có tra được một chuyện bí mật, chính là Hàn tiệp dư đã từng định thân rồi, là bà con bên mẹ của nàng. Nhưng mà sau này gia đình của người đó suy tàn, Túc Bá Hầu tất nhiên là không muốn gả con gái cho người như vậy, cho nên đã hủy hôn. Có điều, Hàn tiệp dư đã tự ý định chung thân, Hàn tiệp dư sống chết không chịu vào cung, nhưng Túc Bá Hầu và kẻ phu nhân không rõ đã nói gì với Hàn tiệp dư, nên Hàn tiệp dư cam tâm tình nguyện vào cung.”

Vĩnh Dạ để đặt bút xuống, khối ngọc chặn giấy bị đặt mạnh xuống bàn “Cạch”.

Vĩnh Dạ để nhàn nhạt nói: “Điều tra nam tử kia một chút.”

Tân Thuyền nhận lệnh lui ra, Hoàng thượng vẫn dán mắt vào sổ sách.

Ánh mặt trời mờ lẹ trên bầu trời, bữa tối, hoàng cung cực kì yên tĩnh.

Vĩnh Dạ để cố ý chờ đến lúc này mới đến cung Chiêu Nguyệt, cũng đã lâu rồi không cùng ăn tối với Như Tuyết, hôm nay đặc biệt đến thăm nàng. Không nghĩ đến Như Tuyết vẫn còn đang ngủ say sưa trên giường, Vĩnh Dạ để ngăn cung nhân thỉnh an, bảo các nàng lui ra.

Nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi tiểu nữ nhân đang ngủ say, lại phát hiện này chỉ hơi nhú mảy, rồi lại tiếp tục ngủ.

Vĩnh Dạ để thấy nàng ham ngủ như vậy, trước tiên là buồn cười, sau đó trong lòng lại thấy lo lắng.

Hình như sau khi Như Tuyết thuận lợi sinh con thì còn có chuyện gì đó.

Những ngày gần đây, hần càng nghĩ càng thấy không ổn. Từ lúc cục cung được sinh ra, hần ở cung Chiêu Nguyệt càng lúc càng nhiều, hầu như mỗi ngày đều đến. Nhưng mỗi lần hần đến đều như vậy, lúc nào Như Tuyết cũng đang ngủ say.

“A, Hoàng thượng, ngài đến lúc nào vậy?”

Lúc Vĩnh Dạ để còn đang trầm tư, thì phát hiện tiểu nữ nhân đã tỉnh lại.

“Sao lại còn ngủ chứ? Hôm nay đã ngủ rất lâu rồi mà sao? Lúc sáng đến thăm nàng vẫn còn ngủ mà?”

Như Tuyết cũng không thể nói rõ tại sao mình ngủ lâu như vậy, chỉ làm nũng:

“Người ta chỉ mệt thôi mà. Nhưng mà cục cung cũng đang ngủ mà.”

Sau đó lại lảng sang chuyện khác: “Hoàng thượng, chúng ta nhìn cục cung một chút đi.”

Nói xong, lại tròn mắt nhìn Vĩnh Dạ để, Vĩnh Dạ để gõ nhẹ lên trán này một cái, nói “Ăn trước đi.”

Như Tuyết gật đầu.

“Duẩn thái y có đến không?” Ăn xong, Vĩnh Dạ để đang cầm chén trà.

Như Tuyết đang ôm cục cung vừa tỉnh lại, đùa giỡn. Không quan tâm trả lời qua loa:

“Không có, hai lần trước Duẩn thái y đến thì thiếp còn đang ngủ.”

Vĩnh Dạ để bước đến, ôm hài tử, dặn: “Ngày mai bẩm báo Duẩn thái y đến thăm nàng một chút, chuẩn bị đi.”

Như Tuyết nhìn cục cung cười khanh khách, trả lời rất có lệ: “Dạ dạ.”

Vĩnh Dạ để đặt cục cung vào lòng Như Tuyết, nghiêm túc nói:

“Có nghe không?”

Như Tuyết giơ ba ngón tay lên: “Nghe rồi mà, thiếp bảo đảm nhất định sẽ chờ Duẩn thái y.”

Vĩnh Dạ để mới hài lòng bẻ cục cung lại.

“Hoàng thượng, đã đặt được tên cho cục cung chưa?”

“Đặt được rồi.”

Như Tuyết nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tiến lại gần, nhảy nhót đôi mắt to tròn.

“Thật sao? Hoàng thượng nói cho thiếp nghe với.”

Vĩnh Dạ để lên trộm hương, hài lòng nói:

“Tông.”

“Tông?” Như Tuyết nhớ kĩ.

“Tông, có nghĩa là may mắn đẹp đẽ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Chương 65

“Quý tần nương nương, vi thần bắt mạch cho ngài.” Dẫn thái y khom lưng ôm hòm thuốc, rất cung kính hành lễ với người bên trong màn.

“Làm phiền Dẫn thái y rồi.” giọng nữ mơ mơ hồ hồ truyền ra từ phía sau màn mỏng, rất dễ nghe.

“Mời nương nương đưa tay ra.”

Như Tuyết theo lời mà làm.

Thật ra Dẫn thái y chỉ đến bắt mạch định kì thôi, Hoàng thượng sủng ái Duyệt quý tần, cho nên bảo hán đến xem. Trước khi hán đến cũng không có nghĩ gì nhiều.

Theo hán nghĩ thì Hoàng thượng rất quan tâm Duyệt quý tần nương nương, tất nhiên sẽ không để cho kẻ khác có cơ hội làm hại nương nương, nếu Hoàng thượng đã thật sự muốn bảo vệ một người thì sao lại có thể không làm được chứ, mặc kệ hậu cung này có bao nhiêu người.

Nhưng mà, mạch tượng của Duyệt quý tần nương nương, hình như có gì đó không đúng.

Mạch tượng mạnh, mười phần có sức sống, mặc dù mạch tượng này không tề, nhưng mà chỉ đúng với người bình thường thôi, còn nếu như là sản phụ, lại còn là một sản phụ vừa mới sinh con xong có mấy ngày, thì sao lại có thể có được mạch tượng như vậy chứ, có phải là không đúng hay không.

“Nương nương, người có thể vén rèm lên không? Vi thần muốn nhìn một chút.” Lúc Như Tuyết đang buồn ngủ, nàng mơ mơ màng màng chờ Dẫn thái y bắt mạch, cứ nghĩ sẽ xong nhanh thôi, không ngờ Dẫn thái y lại có yêu cầu như vậy.

Như Tuyết xóc lại tinh thần: “Dẫn thái y, mạch tượng của bản tần có gì không ổn sao?”

“Vi thần bắt mạch luôn dựa vào ‘vọng, văn, vấn, thiết’ (4 bước xem bệnh: nhìn, nghe/ngửi, hỏi, sờ), chỉ là các bước xem mạch mà thôi.”

Dẫn thái y không trực tiếp trả lời câu hỏi của Duyệt quý tần, chỉ giải thích một chút.

Như Tuyết cũng không cảm thấy Dẫn thái y khác thường, nên bảo Nguyệt Nha vén rèm lên.

Dẫn thái y quan sát sắc mặt Như Tuyết xong, lại bắt mạch lần nữa rồi cung kính lui ra.

“Nương nương, vi thần lui xuống kê đơn thuốc bồi bổ cho ngài. Nương nương, nên coi mở tâm tình một chút mới tốt.”

“Làm phiền Dẫn thái y rồi.” Như Tuyết khách sáo cảm ơn, thái y luôn lấy đó làm lý do thoái thác, cũng không để tâm, chỉ bảo Nguyệt Nha tiễn Dẫn thái y đi.

Nguyệt Nha đã ở trong cung khá lâu, đã gặp nhiều chuyện, tất nhiên hiểu rõ cách nói chuyện của thái y.

Trên đường tiễn Dẫn thái y, đã hỏi thẳng:

“Dẫn thái y, nương nương của ta không ổn sao?”

Trong lòng Duẫn thái y khen một câu: Quả là một cung nữ thông minh. Nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, khuôn mặt hiền lành cười: “Nguyệt Nha cô nương không cần nghĩ nhiều, thân thể nương nương rất tốt không có bệnh. Vì thần sẽ bảo hộ với Hoàng thượng.”

Nguyệt Nha cũng không hỏi nhiều, nhưng mà không tránh khỏi có chút lo lắng, chỉ mong là thật sự không có chuyện gì, dù sao thì nương nương cũng chỉ vừa mới sinh tiểu hoàng tử thôi mà. Sau khi Duẫn thái y thông dong trả lời Nguyệt Nha thì rời khỏi cung Chiêu Nguyệt, nhưng mà cũng không trở về thái y viện, mà là đến cung Kiền Nguyên của Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, Duẫn thái y cầu kiến.”

“Cho vào.”

“Hôm nay người đến cung Chiêu Nguyệt xem mạch binh an cho Duyệt quý tần phải không? Sao lại đến chỗ của trẫm?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần vừa rời khỏi cung Chiêu Nguyệt, đã bắt mạch cho Duyệt quý tần xong.” Duẫn thái y đứng lên rồi mới nói.

“Mạch tượng thế nào?” Vĩnh Dạ để nghe Duẫn thái y nói xong, trong lòng chợt có cảm giác khẩn trương, nói xong, mới cảm thấy bản thân có chút thất thố, hắng giọng ho hai tiếng.

Thật ra trong lòng Vĩnh Dạ để có chút buồn cười, chỉ cần nhắc đến tiểu nữ nhân kia thì hần hoàn toàn mất đi phong độ, một chút bình tĩnh cũng không có, không giống như một Hoàng đế lạnh lùng bình tĩnh nữa. Nhưng thật ra thì hần cũng nên như vậy, tuổi trẻ cũng có rung động, kích động.

Vĩnh Dạ để phát hiện Duẫn thái y không nói, chỉ trầm mặc, trong lòng bắt đầu thấy không ổn.

“Mạch tượng không tốt sao?” thanh âm của Vĩnh Dạ để cực kì bình tĩnh, hoàn toàn không có bộ dạng cấp bách như lúc này.

Duẫn thái y lắc đầu: “Mạch tượng của quý tần nương nương rất tốt, mạch có lực. Nhưng mà...”

“Nói.” Vĩnh Dạ để vẫn duy trì hình tượng quả cảm lạnh lùng trên triều.

“Chỉ là mạch tượng rất tốt, làm cho nương nương không giống một sản phụ vừa sinh con.”

Vĩnh Dạ để trầm ngâm: “Gần đây, nàng quả thật không ổn, cả ngày đều ngủ. Hình như cả ngày chỉ thức dậy có mấy canh giờ, nhưng lúc tỉnh táo thì bộ dạng cũng cực kỳ lạ.”

Duẫn thái y quỳ xuống thỉnh tội: “Hoàng thượng, vẫn nên mời thái y khác đến bắt mạch cho quý tần nương nương thôi. Vì thần kiến thức nông cạn, chỉ sợ là sẽ có sơ suất.”

Vĩnh Dạ để im lặng nửa ngày, Duẫn thái y quỳ trên đất đã lâu, cũng không dám ngẩng đầu. Nhưng trong lòng biết, Hoàng thượng đang không vui.

Tân Thuyên cung kính đứng bên cạnh, lúc Duẫn thái y đến bẩm báo thì hần đã đuổi hết cung nhân hầu hạ trong điện ra ngoài rồi.

Cung Kiền Nguyên im lặng không tiếng động, ngay cả tiếng hít thở cũng không có, ngay cả đến khi đầu gối của Duẫn thái y đã không còn cảm giác nữa thì Vĩnh Dạ để mới nói:

“Gọi tất cả thái y của Thái y viện đến cung Chiêu Nguyệt bắt mạch cho Duyệt quý tần.”

Lời nói của Vĩnh Dạ để không nghe được hi vọng, cũng không lộ ra chút tâm tình nào.

Duẫn thái y run run rẩy rẩy muốn đứng lên, nhưng mà đã quỳ quá lâu, hai chân đã tê liệt không đứng dậy được. Cuối cùng Tân Thuyên đành bước đến đỡ dậy.

Tân Thuyên thấy Hoàng thượng vẫn đứng đó, mặt không có biểu tình, lãnh đạm như băng tuyết trên núi cao, trong lòng thở dài. Hần đã theo hầu Hoàng thượng từ khi người còn bé, nhìn Hoàng thượng từ một thiếu niên trưởng thành làm một nam tử, từ hoàng tử đến đế vương, tâm tình của Hoàng thượng dù người không nói ra, nhưng hần... ít nhất hần cũng có thể cảm nhận chút ít... cũng có thể nắm bắt một chút, cũng được bảy tám phần. Tuy nói trên mặt Hoàng thượng không có biểu tình gì. Thế nhưng cặp mắt kia, đúng vậy, đúng vậy a.

Đôi mắt của Vĩnh Dạ để, một mảng đen nhánh.

Cũng không lâu sau, Vĩnh Dạ để cử động, không có tiếng động gì, ra khỏi cung Kiền Nguyên. Tân Thuyên theo sau, không nói gì, cũng trầm mặc.

“Nương nương, Hoàng thượng đến.” Anh Đào vui sướng chạy vào trong thông báo.

Như Tuyết đang ôm con trai mập mạp, tay còn đang cầm một cái trông bôi lắc lắc.

“Nha, nha.”

Tiểu hoàng tử được mẫu thân đùa hết sức vui vẻ, cười “Khánh khách”.

“Hoàng thượng đến sao? Sao hôm nay lại đến sớm vậy?”

Như Tuyết vừa dứt lời, Vĩnh Dạ đã vào trong.

“A, Hoàng thượng, sao y phục của ngài lại ướt vậy?” Như Tuyết kinh ngạc.

Vĩnh Dạ để phũ phũ bọt nước nhỏ bám trên người mình, lắc đầu.

“Không sao đâu, mưa nhỏ mà.”

Như Tuyết bảo Anh Đào mang bộ quần áo Vĩnh Dạ để thường mặc ở cung Chiêu Nguyệt đến.

“Hoàng thượng, nhanh đi tắm thôi, xua khí lạnh đi, ngày xuân khí trời rất lạnh.”

Vĩnh Dạ để gạt đầu: “Cục cung và nàng chờ trầm một chút, trầm thay y phục, tránh hàn khí làm nàng và cục cung bệnh.”

Giương mặt Như Tuyết ửng đỏ, mặt mày nhu tình như nước.

“Nhanh lên đi, thiếp và cục cung chờ người.”

Vĩnh Dạ để xoay người đi, lúc đi lại nghe được Như Tuyết nói vậy, trong lòng ấm áp, quay đầu lại nhìn.

Cô gái trên giường khuôn mặt như họa, ôm con trai của hắn và nàng, gương mặt ửng đỏ, thần tình ôn nhu, như một bức tranh cực kì đẹp. Một màn này, mãi đến khi Vĩnh Dạ để già đi hồi tưởng lại, trong đầu vẫn nhớ như in.

Nữ tử yêu dấu, huyết mạch của hắn và nàng tương liên...

Tốc độ thay y phục của Vĩnh Dạ để rất nhanh, chỉ lát sau đã quay lại.

Vĩnh Dạ để ôm cục cung, tiếp nhận đứa bé từ Như Tuyết bắt đầu ôm đỡ.

“Hoàng thượng? Sao buổi trưa lại đến thăm thiếp và cục cung vậy? Không bận chuyện triều chính sao?”

Cục cung trong lòng Như Tuyết bị ôm đi, trống bỏi trên tay cũng bị cầm đi mất, cả người lười biếng dựa vào người đang rất nghiêm túc đỡ cục cung – Vĩnh Dạ để.

Nhưng mà cục cung lại không hề cho vị phụ hoàng như hắn chút mặt mũi nào, vừa rời khỏi vòng ôm mềm mại của mẫu thân thì bắt đầu khóc oe oe.

Vĩnh Dạ để liếc mắt nhìn nàng, trả cục cung lại cho Như Tuyết, động tác cực kì cẩn thận.

Như Tuyết buồn cười, ôm cục cung, bắt đầu dỗ dành.

Phần lớn thời gian trong ngày của trẻ sơ sinh là ngủ, Như Tuyết đùa với cục cung đã lâu, bây giờ lại đỡ, cục cung lập tức ngủ say sưa.

Vĩnh Dạ để thấy cục cung đã ngủ, thì gọi nữ mẫu đến ôm đi.

Cung nhân phục vụ đều lui xuống, trả lại không gian cho Hoàng thượng và quý tần nương nung.

“Chờ chút, các thái y sẽ đến xem mạch cho nàng lần nữa.” giọng nói của Vĩnh Dạ để có chút thờ ơ, nhưng mà bàn tay đang nắm tay Như Tuyết lại như đang dùng lực lớn.

Trong lòng Như Tuyết “lộp bộp” một tiếng, cầm lấy bàn tay của Vĩnh Dạ để, nhưng giọng nói lại như đang đùa giỡn.

“Không phải Dẫn thái y vừa đến cung Chiêu Nguyệt sao? Không phải thiếp không khỏe chứ?”

Vĩnh Dạ để nhún mày, khiển trách một câu: “Nói bậy gì đó?”

“Vậy sao thái y còn đến đây?” Như Tuyết nhẹ giọng làm nũng, nhưng trong lòng đã rất lo lắng.

Vĩnh Dạ để nắm tay Như Tuyết, nói: “Không có gì, đừng lo lắng, chỉ là trầm quá lo lắng thôi.”

Lời nói thoải mái, chỉ là không rõ là lời này dùng để an ủi Như Tuyết hay là đang an ủi mình nữa.

Như Tuyết cũng nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì đâu, Hoàng thượng cũng không cần phải lo lắng.”

Như Tuyết cười tươi như hoa, nhưng trong lòng lại có một dự cảm.

“Hoàng thượng, nếu có một ngày thiếp chết, ngài nhất định phải chăm sóc cục cung thật tốt. Cục cung còn nhỏ như vậy, nếu như mất đi mẫu thân, nhất

định sẽ rất đáng thương, không có ai yêu thương, giống như ta lúc nhỏ vậy. Ngài là phụ hoàng của bé, nhất định phải chiều cố con thật tốt.”

“Nói bậy cái gì đó?” Vĩnh Dạ đế quát lớn, biết nàng đang nhớ lại thân thế của mình, trong lòng âm thầm quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Chương 66

“Hoàng thượng, quý tần nương nương, thái y tới.” Tân Thuyên ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa nhắc nhở.

“Cho bọn họ vào.” Bên trong truyền ra giọng của Vĩnh Dạ đế.

“Đừng lo, trầm ở cùng với nàng.” Vĩnh Dạ đế kiên định nói, lại có thể xóa sạch những bất an trong lòng Như Tuyết, Như Tuyết gật đầu thật mạnh, nắm chặt tay Vĩnh Dạ đế.

“Dạ vâng.”

Hôm nay là tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử.

Phi tần trong cung sao lại có thể bỏ qua bữa thịnh yến này chứ, tất cả mọi người đều diện trang phục thật đẹp. Quần áo hoa lệ, đồ trang sức tinh xảo... phi tần trong cung này không có ai mà không phải xuất toàn lực.

Phải biết rằng, từ lúc Duyệt quý tần sinh hoàng tử Hoàng thượng càng sủng ái nàng hơn, rõ ràng là thiên vị mà. Trước đây khi chưa có tiểu hoàng tử, tuy Duyệt quý tần cũng được cung chiêu, nhưng trong mắt mọi người ở hậu cung thì chuyện đó không đáng nói, dù sao cũng không phải là độc sủng, một tháng trước mọi người vẫn bình thản.

Nhưng mà từ sau khi có tiểu hoàng tử, Hoàng thượng lại độc sủng Duyệt quý tần. Cơ bản là mỗi ngày Hoàng thượng đều đến cung Chiêu Nguyệt, những cung khác đã trở thành đồ trang trí rồi.

Người trong hậu cung không được lâm hạnh, tất nhiên là oán khí ngút trời. Hậu cung và triều đình có cùng một nhịp thở, tất nhiên trên triều sẽ có người nhân cơ hội này mà nhảy ra nói vài câu.

Tấu chương giống như là tuyết ngày đông bay là tả trong Ngự Thư phòng của Vĩnh Dạ đế, trong tấu chương, không có đại thần nào không tận tình khuyên bảo, lời trong lời ngoài đều khuyên Vĩnh Dạ đế chớ ham vui, nói Duyệt quý tần là yêu nghiệt hại nước, nên suy nghĩ cho quốc gia, không nên độc sủng.

Đối với những lời vô bổ trong tấu chương, Vĩnh Dạ đế chẳng quan tâm, nếu có thời gian quản chuyện nhà của hắn, thì chính là bằng chứng của không có đại sự, hắn cũng vui vẻ nhân nhả, có nhiều thời gian bồi Như Tuyết, dù sao....

Nghĩ tới đây, trong lòng Vĩnh Dạ đế cũng không vui hơn là bao. Vừa lúc này lại có một người không sợ chết chạy đến, tổ phụ của Hàn tiếp dư – Hàn quốc công lại cựa gãi lên mặt, nói là đến khuyên răn.

“Hoàng thượng, hậu cung mưa móc chỉ bằng quân phân a. Hậu cung bất ổn, triều đình bất an. Chuyện trong nhà không tốt thì lấy cái gì mà bình thiên hạ đây?” lời này của Hàn quốc công nghe qua thì rất khiêm tốn, nhưng mà ngữ khí và biểu tình lại trái ngược.

Vĩnh Dạ đế thấy vẻ mặt “Người làm sai, ta đang khuyên người, người mau mau sửa đổi đi” của Hàn quốc công, khí thế áp bức, trong mắt nổi bão.

Thật là buồn vì Hàn quốc công không có tính ngộ a, đối mặt với nguy hiểm trước mặt lại không biết gì, trên mặt vẫn treo lên sự kiêu ngạo khoe khoang tự đắc.

Tân Thuyên đứng đó trong lòng kêu thầm “Không xong rồi.” Hàn quốc công a, không phải là ngài rồi việc, chạy đến đây để làm chỗ cho Hoàng thượng phát tiết đó chứ. Gần đây trong lòng Hoàng thượng rất vui nha. Quả nhiên, lời tiếp theo của Vĩnh Dạ đế đã xác nhận ý nghĩ của Tân Thuyên.

“Hàn quốc công đang chỉ trích trầm sao?” Vĩnh Dạ đế nói nhẹ nhàng, nhưng trong giọng điệu lại không có ý đó.

Hàn quốc công còn tưởng Hoàng thượng đã hiểu, cũng thờ dãi:

“Cựu thần không dám, cựu thần chỉ muốn Hoàng thượng suy nghĩ kỹ, suy nghĩ có xã tắc a. Nỗi khổ tâm này của cựu thần trời đất có thể chứng giám a, mặt trời minh chứng a.”

Vĩnh Dạ để không giận mà cười, nhưng trong đôi mắt anh tuấn lại hoàn toàn không có ý cười.

“Nếu như người được trầm sùng ái chính là cháu gái Hàn tiếp dư của người thì thật là tốt, người nói xem có phải như vậy thì tốt lắm không?”

Hàn quốc công không biết nặng nhẹ, cuộc sống sung sướng sẽ nhiều vinh quang đã làm cho hắn trở nên như vậy, thật ra Vĩnh Dạ để nhân nhượng hắn đã làm cho hắn càng quá đáng hơn. Nghe Hoàng thượng nói những lời này, còn xem như chuyện là mà nói:

“Nếu Hoàng thượng sùng ái Hàn tiếp dư thì không sao. Hàn tiếp dư là cháu gái của cự thần, từ nhỏ đã đoan chính phẩm hạnh, cự thần hiểu rõ.”

“Duyệt quý tần thì sao?” trong giọng của Vĩnh Dạ để đã đầy cuồng nộ.

Hàn quốc công nghe Hoàng thượng hỏi, càng nói càng hăng, nước bọt bắn tung tóe:

“Duyệt quý tần chẳng qua chỉ là chi nữ của một thượng thư mà thôi, còn không bằng thứ nữ nữa. Phẩm hạnh bất chính, từ nhỏ đã sống ở thôn trang, so với thân phận cao quý của cháu gái của thần tất nhiên là không bằng.”

Vĩnh Dạ để lạnh giọng:

“Phẩm hạnh đoan chính? Tự ý định chung thân với người khác cũng gọi là phẩm hạnh đoan chính sao? Cháu gái của Hàn quốc công làm cho trầm mờ rộng tầm mắt lắm nha.”

Hàn quốc công không biết tại sao Hoàng thượng lại biết chuyện này, mặc dù đã chột dạ, như vẫn nói sạo:

“Không đáng kể, đã sớm hủy hôn rồi.”

Thế nhưng giọng nói không quá lớn.

Vĩnh Dạ để đột nhiên quát lớn:

“Làm càn, có thật là người không biết gì cả không, muốn gạt trầm à?”

Cuối cùng Hàn quốc công cũng nhận ra có gì đó không đúng, vội vàng quỳ xuống.

Vĩnh Dạ để cũng không thích bộ dạng đó của hắn, tiếp tục quát lớn:

“Từ trước đến nay, trầm luôn niệm tình người trước đây có công, cho người một chút mặt mũi, vẫn không nói gì. Nhưng mà người nghĩ rằng trầm không biết gì hết sao?”

Hàn quốc công người chiếm công tước danh hào, ở bên ngoài ức hiếp bách tính, hà hiếp dân lành. Trầm vẫn nhìn không nói đến, muốn xem xem người có tình ngộ hay không.

Nhưng mà lại làm cho người càng ngày càng quá đáng.

Còn nữa, người còn nuôi được một cháu gái thật tốt, làm ra thật nhiều chuyện tốt trong cung nữa đó.” Hàn quốc công đã mờ mắt đầy tràn, bên ngoài là gió xuân phơi phới, oanh ca yến ngữ, hương hoa ngào ngạt, vui sướng. Thế nhưng trong điện lúc này, lạnh đến mức nước đã đóng băng, làm cho người ta không thờ nổi.

Tân Thuyên và mấy tiểu thái giám ở đó đều không dám thở mạnh, Hàn quốc công đã lớn tuổi, cả người nằm trên đất thờ hớn hển. Trong lòng hắn vừa sợ vừa giận, kinh ngạc vì Hoàng thượng đã sớm bắt mối với hắn, giận mình đã chinh chiến nửa đời người, vì triều đình mà xuất lực mười phần, lại bị Hoàng thượng trách cứ như vậy.

“Lui ra đi.” Vĩnh Dạ để nói một câu với Hàn quốc công.

Bóng dáng Hàn quốc công rời đi có vài phần chạy trốn chết.

Vĩnh Dạ để nhìn theo khóe miệng cười nhạt, lúc đó Như Tuyết sinh non, Hàn tiếp dư không tránh khỏi liên lụy, mà trên người Lý tiếp dư có mùi xạ hương – có khả năng chính là xuất phát từ Tây Cảnh các, tất nhiên Hàn quốc công phủ không thoát khỏi liên lụy.

Phu nhân của thế tử? Văn phu nhân? Hàn tiếp dư? Bây giờ không xử lý những người này, chẳng qua là vì Như Tuyết còn đang ở cửu thai. Chờ đến tiệc đầy tháng của cục cung, tất nhiên những người này sẽ có kết quả tốt đẹp, giúp cho Như Tuyết hạ giận, hơn nữa, Vĩnh Dạ để càng hy vọng là do Như Tuyết tự mình làm.

Thế nhưng lúc Hàn quốc công khuyên răn Hoàng thượng xong chặt vật chạy ra ngoài, các quan lại không dám nói gì. Sợ lửa giận của Hoàng thượng sẽ lan đến mình, trong lúc này quan viên trên triều an phận hơn nhiều.

Nháy mắt đã đến tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử.

Tiệc đầy tháng của cục cung, Như Tuyết là mẹ ruột của hoàng tử, tất nhiên là phải xuất hiện.

Trước khi ra cửa Như Tuyết đã chỉnh trang một lần, gần đây tinh thần của nàng không tốt, trong mắt luôn có một tầng hơi nước, cứ mông lung. Quần áo trang sức đặc biệt, hôm nay cảnh sắc rất đẹp, ấm áp, Như Tuyết cũng không mặc nhiều, cung trang vàng nhạt, so với cảnh xuân còn đẹp hơn, cả người tươi tắn, trên mặt lại còn thấp thoáng hai lúm đồng tiền, cả người xinh đẹp không như người phạm. Thứ duy nhất làm nàng giống người bình thường, chính là hài tử được bọc trong vải lót đỏ thắm trong ngực nàng.

Vĩnh Dạ đế cố ý đến cung Chiêu Nguyệt đón mẹ con Như Tuyết, chỉ nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mặt hắn.

Vĩnh Dạ đế ôm chầm lấy mỹ nhân, không hiểu sao, viên mắt có chút ấm nóng, ôm lấy khuôn mặt đang cười tươi như hoa của Như Tuyết, khóe miệng mỉm cười mừng rỡ. Như Tuyết có chút không thích ứng với động tác đột ngột của Vĩnh Dạ đế, hôn gần liếc xéo Vĩnh Dạ đế.

Vĩnh Dạ đế lơ đãng, thỉnh thoảng đưa tay ôm lấy bọc vải trong lòng mỹ nhân:

“Ta đưa nàng và cục cưng đi.”

Mũi Như Tuyết e ẩm, không biết trong lòng đang có cảm giác gì.

Con đường từ cung Chiêu Nguyệt đến nơi làm tiệc cũng không ngắn, nhưng Như Tuyết lại hy vọng con đường này vĩnh viễn không kết thúc, một nhà ba người, nếu thời gian có thể ngừng lại ngay lúc này thì tốt biết bao?

Thế nhưng Như Tuyết cũng hiểu rất rõ, người đàn ông này vẫn là Hoàng đế, hắn yêu nàng, nàng biết, nhưng nàng cũng hiểu, trong lòng hắn còn yêu giang sơn tử đệ này hơn. Hơn nữa, nàng cũng có con đường của nàng, không lâu sau, bọn họ sẽ đường ai nấy đi.

Tâm tư này của Như Tuyết Vĩnh Dạ đế không biết, thế nhưng giờ khắc này hắn cũng đang hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này.

Đường xa thì sao chứ? Sớm muộn gì cũng sẽ đi hết thời. Lúc đến Thái Nghi điện, hình ảnh Vĩnh Dạ đế nắm tay Duyệt quý tần sánh bước vào đã đâm thẳng vào mắt của phi tần hậu cung, cũng làm cho các phụ nhân bên ngoài thấy được Duyệt quý tần được cung chiêu như thế nào.

Tuy trên mặt Như Tuyết treo nụ cười nhưng trong lòng lại không vui sướng như vậy.

Thời gian của nàng không còn nhiều, nàng không muốn lãng phí thời gian đối phó với những người này, nàng muốn giữ lại một chút dấu vết của mình cho thế giới này, cho mình, cũng cho cục cưng. Như vậy, cục cưng cũng sẽ nghe được nhiều người kể về nàng cho cục cưng.

Nàng càng hy vọng lấy vẻ đẹp của nàng, còn có địa vị của nàng trong lòng Hoàng thượng làm cho người khác sợ hãi.

Như Tuyết vuốt ve cánh tay mập mập nhỏ bé của cục cưng, tươi cười rạng rỡ, cực đẹp.

Sau tiệc đầy tháng này, Như Tuyết được sắc phong làm Duyệt quý phi, ở hậu cung, dưới một người, trên vạn người.

Sau tiệc đầy tháng này, làm cho người trong thiên hạ này đều biết Duyệt quý phi được sủng ái là người xinh đẹp như hoa, được cung chiêu nhất hậu cung.

Sau tiệc đầy tháng này, mọi người có vô số chuyện để bàn tán.

Thi nhân làm thơ, từ nhân viết câu, ca linh hát khúc, thậm chí cả tiểu thuyết gia cũng tả lại một bóng hình phong hoa tuyết đại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Chương 67

Đêm tiệc đầy tháng đó, Vĩnh Dạ đế ngủ lại cung Chiêu Nguyệt.

“Hoàng thượng, rốt cuộc là ngài thích thiếp ở điểm nào vậy?” sau khi Như Tuyết và Vĩnh Dạ đế tắm xong, Như Tuyết ghé vào vòm ngực rộng rãi của Vĩnh Dạ đế làm nũng.

Vĩnh Dạ đế cười: “Không biết xấu hổ, ai nói thích nàng?”

Như Tuyết cũng không như bình thường, nghiêm túc nói:

“Nhất định là Hoàng thượng thích thiếp vì xinh đẹp, nhưng mà Hoàng thượng, nếu sau này có mỹ nhân khác đẹp hơn tiến cung, người có còn sủng ái thiếp như vậy nữa không?”

Vĩnh Dạ để gồ gồ cái mũi nhỏ của người trong lòng, động tác vô cùng thân thiết, nhưng lại trịnh trọng nói.

“Không ai có thể vượt qua nàng. Trăm bảo đảm.”

Sau câu nói đó Vĩnh Dạ để hôn lên tay Như Tuyết như là một loại bảo đảm.

Lông mi Như Tuyết khẽ run rẩy nhẹ nhàng lên tiếng, không thềm nhắc lại, ngủ thật say.

Trong mơ, Như Tuyết lại nhớ đến lúc thái y chuẩn mạch cho nàng, nàng và Hệ thống đã nói chuyện.

“Không còn nhiều thời gian.” giọng nói máy móc của Hệ thống nghe rất khô khan.

“Ta biết.” giọng của Như Tuyết trong suốt.

Giọng Hệ thống mang theo hiểu kỳ: “Kí chủ, ngươi bỏ được không?”

Như Tuyết ngẩng đầu, dùng ánh mắt kì quái nhìn màn hình màu lam, khoe miệng mỉm cười, giọng trào phúng:

“Theo như ngươi nói thì ngươi hiểu sao?”

Hệ thống và Như Tuyết cũng không có tranh cãi, chỉ trả lời một cách máy móc:

“Thật sự là không hiểu.”

Như Tuyết vẫn mỉm cười:

“Tình cảm của loài người rất khó hiểu. Ở một nơi lâu ngày, sẽ có cảm tình, lúc phải đi sẽ không muốn, dù cho lúc ngươi vừa đến đây có khủng hoảng bao nhiêu. Ngươi ở lâu bên cạnh ai đó, cũng sẽ thành thói quen, sẽ không muốn rời đi. Có lẽ là ta đã yên ổn ở đây quá lâu, cho nên đã nảy sinh sự yêu thích trong lúc ta không biết.”

“Ngươi yêu hấn.” Hệ thống lên tiếng khẳng định.

Như Tuyết chớp mắt, ánh mắt rạng rỡ, khinh thường nói:

“Có lẽ vậy.”

“Nếu như ngươi muốn, ta có thể...”

“Có thể cái gì?” Câu tiếp theo Như Tuyết không nghe rõ.

“Không có gì, ta chỉ nhắc nhở ngươi không còn nhiều thời gian lắm, nắm bắt một chút thời gian còn lại để hoàn thành nhiệm vụ phụ đi, hoàn thành rồi thì sẽ có phần thưởng cho ngươi.”

“Nhiệm vụ đó cũng đã sắp hoàn thành rồi, theo thường lệ thì thời gian và không gian sẽ nhanh đóng lại. Hơn nữa thời gian của thân thể này sắp hết rồi, thân thể này sẽ rất nhanh yếu hơn.”

Nói lại, màn hình màu xanh đã tắt ngấm, không còn ánh sáng.

Trong nháy mắt, ý thức trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một tiếng than nhẹ: “Thì ra là phải hoàn thành nhiệm vụ a.”

Hoàn thành nhiệm vụ chính, thì sẽ kết thúc trò chơi này, sẽ có thể trở về rồi. Có được khuôn mặt xinh đẹp, có được cái mình muốn, đáng lẽ phải vui vẻ, nhưng sao trong lòng lại có một loại cảm giác ê ẩm chứ, mắt cũng ướt?

Sai rồi sao? Ân Như Tuyết cảm nhận được mình đang khóc.

Mấy hôm nay Vĩnh Dạ để không ngủ ngon giấc, bình thường hấn cũng hay mất ngủ, hấn ôm Như Tuyết, buổi tối có thể ngủ hơn mấy canh giờ, nhưng lại tỉnh giấc lúc nửa đêm, luôn luôn giật mình tỉnh giấc.

Thương tiếc hôn lên đôi mắt ngập nước của tiểu mỹ nhân đang ngủ.

Vĩnh Dạ để cung chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau tiệc đầy tháng, Vân tiểu thư được phong làm quý phi, mở ra đường sống rộng rãi cho Vân gia. Vân thượng thư đã không còn uất khí như trước. Dù sao cũng là con gái Vân gia, nói cho cùng cũng là họ Vân, sao lại làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa chứ.

Đường làm quan của Vân thượng thư đang rộng mở, hoàn toàn quên mất trước đây đã tính toán với tiểu nữ nhi này. Vân phu nhân nhớ đến lời của lão gia, nhìn không được oán hận:

“Nó cũng tốt số thật, Hi Châu đáng thương của ta a, còn đang chịu đựng sự giày vò ở Thành vương phủ.”

“Đàn bà ngu xuẩn, con gái của Vân gia chúng ta là quý phi, trong hậu cung dưới một người trên vạn người. Sao Thành vương có thể ủy khuất em ruột của nó chứ?”

Vân phu nhân nâng khăn lau khóe mắt, ngạc nhiên:

“Thật sao?”

Vân thượng thư nhin không được liếc mắt nhìn Vân phu nhân khổ não khóe mắt đầy nếp nhăn, nhấp một ngụm trà, rồi ra khỏi chính viện.

Vân thượng thư vừa bước ra khỏi chính viện thì Vân phu nhân đã cho người đi hỏi thăm.

“Mau đi thăm dò xem lão gia đi đâu? Có phải trở về thư phòng không?”

Đã làm cho Vân phu nhân thất vọng rồi, Vân thượng thư không về thư phòng, mà đến viện của tiểu thiếp.

“Đúng là tiện nhân mà, dám câu dẫn lão gia. Để xem bốn phu nhân trừng trị các người như thế nào.” Vân phu nhân hung tợn nói.

Chỉ tiếc, không như mong muốn, Vân phu nhân còn chưa kịp trị mấy ‘con tiện nhân’ thì Vân gia đã gặp phải tai ương.

Vân thượng thư bị cách chức, những chuyện làm trong bóng tối bị người khác lôi ra, Vân gia cứ thế mà sụp đổ.

Trong một khoảng thời gian ngắn, triều đình, hậu cung đều trông ngóng, Duyệt quý phi vừa phong phi được mấy ngày, sinh hoàng tử được mấy tháng, Hoàng thượng đã động thù với Vân gia? Chẳng lẽ Duyệt quý phi đã không còn được cưng chiều nữa sao, tất cả mọi người đều mở to mắt trông chờ.

Hôm sau, Hàn quốc công bị tước vị, nguyên nhân chính là vì không biết dạy dỗ, mấy tội danh làm xằng làm bậy cũng bị lôi ra, Hàn quốc công làm cán nhiều năm mọi người đều thấy, nhưng mà tội danh không biết dạy dỗ là thế nào? Cuối cùng vẫn là tin tức không thể phong tỏa được, thì ra người đứng sau màn Duyệt quý phi sinh non là Hàn tiếp dư.

Ngày thứ ba, tất cả đều khôi phục bình thường, Duyệt quý phi vẫn độc sủng, cung Chiêu Nguyệt vẫn đứng đầu.

“Vân phu nhân và phu nhân của thế tử Hàn quốc công có giao tình? Cho nên Hàn tiếp dư mới hại thiếp?” Như Tuyết khó hiểu hỏi, sao mấy người phụ nữ này lại có quan hệ phức tạp quá vậy.

Vĩnh Dạ đế gật đầu, tuy rằng mục đích không giống nhau, quá trình không giống, trong đó cũng có lợi ích, nhưng mà nói chung thì mọi người đều quan tâm.

“Nhưng mà không phải phu nhân của thế tử không phải là không hợp với Hàn tiếp dư sao? Sao Hàn tiếp dư lại nghe lời chứ.”

“Điểm yếu.”

“Nhưng sao lại không phải là Lý tiếp dư?”

“Nhân tâm.”

“Sao phu nhân thế tử lại chấp nhận mạo hiểm mà giúp Vân phu nhân chứ?”

“Lợi ích.”

Như Tuyết không hỏi nữa, nhưng Vĩnh Dạ đế lại hỏi: “Nàng muốn xử lý thế nào?”

“Hoàng thượng làm chủ nha, thiếp không thích mấy chuyện này.” Thời gian còn lại không nhiều, sao lại phải lãng phí cho mấy chuyện đó chứ?

Vĩnh Dạ đế gật đầu.

Vì vậy trên triều lại có thêm một hồi náo loạn.

Tháng năm đầu hè, nháy mắt thì Như Tuyết đã nhập cung được một năm.

Như Tuyết đứng cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời xanh biếc, bỗng nhiên nhớ lại một năm trước.

Bỗng nhiên cảm nhận được một đôi tay từ phía sau, an tâm tựa vào lòng người đó.

“Đang nghĩ gì đó?”

“Đang nhớ lại trước kia, một năm trước, thiếp nhìn bức tường đồ này, thật cao thật to, thiếp đã nghĩ mình sẽ không còn được ngắm nhìn bầu trời này

nữa. Nhưng mà bây giờ, nhìn lại thì bầu trời này vẫn rộng lớn như trước kia.”

“Chờ đến lúc trời nóng, trầm dẫn nàng đến sơn trang nghỉ hè, vẫn là Như Ý châu. Lần này trầm sẽ ngồi thuyền đi dạo quanh hồ với nàng, hái sen.”

“Thì ra Hoàng thượng biết trước đây thiếp làm gì ở Như Ý châu a.” Âm thanh nhỏ nhỏ đầy kinh ngạc.

Đương nhiên là biết, chẳng qua lúc đó trầm không biết, sau này ở trong lòng trầm nàng lại quan trọng như vậy, quan trọng đến mức khiến cho trầm hối hận, hối hận đã không dành thời gian ở cùng nàng nhiều hơn.

Tiểu nữ nhân trong lòng hồ hấp nặng nề, đã ngủ rồi.

Vĩnh Dạ để thuận thực bé Như Tuyết đến giường lớn. Mỗi ngày nay, thời gian nàng ngủ càng lúc càng nhiều, thời gian tỉnh táo càng ít, lúc bắt đầu hẳn cũng rất kinh hoàng cuối cùng cũng quen, chỉ là uất khí trong lòng chưa từng giảm, trái lại càng ngày càng nồm nóng.

Thái y ở Thái y viện cũng bị hẳn hối thúc, bây giờ chỉ cần nghe hẳn gọi là đã nom nớp lo sợ, giống như bị hành hình. Thảo luận tới thảo luận lui, cuối cùng chỉ có thể kết luận là Duyệt quý phi mắc bệnh lạ.

Vĩnh Dạ để ngoài tức giận cũng chỉ là tức giận, thế nhưng không thể làm gì được, đến thái y cũng không chuẩn ra được, thì hẳn còn có thể làm gì đây?

“Hoàng thượng, Bảo Bảo đâu?” Vừa tỉnh lại Như Tuyết đã hỏi đến cục cung.

“Cục cung?” Mở mắt ra là nhắc đến cục cung? Hẳn thì sao?

Như Tuyết lấy lòng: “Hoàng thượng, nhìn thấy người thật tốt.”

Đúng vậy, nhìn thấy người thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Chương 68

Lại một năm nữa trôi qua, cảnh xuân xán lạn, bên trong Ngự Hoa viên muôn hồng nghìn tía, oanh ca yến ngữ, mỹ cảnh nơi nơi.

Như Tuyết ở bên trong đình nhỏ ngắm cảnh, nằm dài tắm nắng.

Anh Đào đặt một đĩa điểm tâm tinh xảo lên bàn, Nguyệt Nha thì dâng trà cho nương nương nhà mình.

Đang lúc vui vẻ thì Như Tuyết nghe được mấy tiếng tán thưởng của nữ nhân:

“A, hoa ở đây nở thật đẹp.”

“Tất nhiên rồi, đây là Ngự Hoa viên mà.”

Thanh tĩnh của Như Tuyết bị phá hỏng, lông mày khẽ nhíu lại, Nguyệt Nha vừa thấy đã hiểu.

“Đây là những tú nữ mới tiến cung, chắc là đang ngắm cảnh.”

Anh Đào liếc mắt về phía phát ra âm thanh:

“Nghe nói tú nữ vào cung năm nay phá lệ xuất chúng, đặc biệt có một Tần tú nữ nghe nói dung mạo khá giống với nương nương. Ngay cả Hoàng thượng cũng đối xử với nàng ta đặc biệt hơn.”

Trong giọng của Anh đào tràn ngập sự chán ghét.

Trong cung này, được sủng ái nhất chính là nương nương, nương nương là quý phi tôn quý, tuy rằng phân vị thấp hơn Hoàng hậu, nhưng mà Hoàng hậu lại không được Hoàng thượng sủng ái, còn nương nương thì có vẻ như đã trở thành người duy nhất trong hậu cung rồi.

Hơn nữa nương nương còn sinh cho Hoàng thượng hoàng tử duy nhất nữa, tiểu hoàng tử cực kỳ thông minh, lại có thiên phú tốt, Hoàng thượng cũng rất yêu thích. Một tú nữ nhỏ bé thôi, sao có thể so sánh với nương nương chứ.

Như Tuyết cười cười không nói gì.

Sao nàng lại không biết suy nghĩ của Anh Đào chứ.

Mấy ngày trước, nàng từ trong cơn mê tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy lại là Vĩnh Dạ để đang canh giữ bên giường của nàng, hần khoác trên người xiêm y màu xanh, trong mắt lại đầy tơ máu.

Như Tuyết không thể nói là không cảm động, một đế vương lại có thể vì nàng mà trở nên như vậy, nàng rất thỏa mãn.

Trong đầu Như Tuyết lúc này rất yên tĩnh.

Hệ thống đi rồi, trước khi đi còn chúc mừng nàng đã hoàn thành tất cả các nhiệm vụ phụ và chính, lại tặng nàng một đại lễ.

Như Tuyết có thể ở lại đây, Như Tuyết nói với mình, cũng nói với Hệ thống.

Tất cả cũng vì cục cung, cục cung còn nhỏ, không thể không có mẹ.

Nhưng mà, rốt cuộc trong lòng vẫn có một giọng nói, cái mà nàng không bỏ được không chỉ có một mình cục cung.

Nàng tỉnh lại, tất cả mọi người đều vui vẻ, Vĩnh Dạ để lại càng sùng ái nàng, hầu như mỗi ngày đều đến thăm nàng và cục cung.

Nửa đêm tĩnh mịch, Như Tuyết thức dậy, nhìn gương mặt anh tuấn kia, trong lòng vẫn không nhận được cảm thán:

“Vợ chồng tôn trọng nhau mới có thể an ổn.”

“Đi thôi, hồi cung.” Như Tuyết nhàn nhạt bỏ lại một câu, rồi cầm khăn tay trên bàn đi mất.

Anh Đào và Nguyệt Nha nhìn nhau, không hiểu được nương nương đang nghĩ gì, nhưng vẫn thu dọn đồ dùng theo sau.

“Hoàng thượng, nghe nói tú nữ lần này rất được.” Như Tuyết vân đạm phong khinh nói.

Vĩnh Dạ để nghe vậy, trong lòng có dự cảm không tốt, nhíu mày.

Như Tuyết nói tiếp: “À còn nghe nói có một vị Tàn tú nữ, rất được Hoàng thượng ưu ái.”

Vĩnh Dạ để tự tiểu phi tiểu: “Nàng ghen sao?”

“Nào có, chỉ là hiếu kì thôi.”

Vĩnh Dạ để nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên kia, tâm tình đột nhiên rất tốt.

“Bộ dáng rất giống nàng.”

Như Tuyết tròn trắng mắt, bộ dạng giống ta thì cũng không phải là ta.

Mất thấy Như Tuyết sẽ thẹn quá thành giận, Vĩnh Dạ để cầm tay ngọc ngà của tiểu nữ nhân:

“Trăm chi có nàng. Sau này, không có người khác, chỉ có nàng.” Nói xong lời cuối cùng, có chút xấu hổ, Như Tuyết nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ luôn lạnh lùng trấn định lại đỏ mặt.

Trong lòng Như Tuyết khoan khoái, cả người thanh thanh khí sáng, trong lòng như được đổ mật ong, khóe miệng mỉm cười thế nào cũng không ép xuống được.

“Hoàng thượng, đột nhiên ta cảm thấy ở lại thật tốt.”

-Chính văn hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Lần đầu tiên nhìn thấy Như Tuyết là ở nơi tiêu tiền nổi danh - Túy Hồng Lâu.

Lúc đó nàng ngồi sau tấm màn mỏng màu xanh, nhưng lại không hề suy giảm phong thái, khí khái đều hiện ra hết. Khắp phòng đều treo màn lụa xanh nhưng lại không che giấu được sự tao nhã của nàng.

Tiếng đàn tuyệt vời, giai điệu đơn giản, chậm rãi thấm vào lòng người nghe, làm cho tâm bình khí hòa.

Lúc đó hán rất tán thưởng nữ tử có thể gảy được tiếng đàn như vậy, nhưng nhìn nàng chẳng để ý đến những người khác trong phòng, tự mình bỏ đi, hán có một ấn tượng với nữ tử này: không hiểu chuyện.

Sau đó, lúc hán rời khỏi Túy Hồng Lâu, trong lúc vô tình xoay người lại, lại thấy được một người đang tươi cười. Nói thật lòng, hậu cung ba nghìn mỹ nhân, vô số người đẹp, thế nhưng hán chưa từng thấy qua nụ cười xinh đẹp như vậy.

Trong veo, đơn thuần, lại kinh diễm, trong nháy mắt, vẻ tươi cười đó tựa như đắm vào lòng mình.

Sau khi hán hồi cung, tra xét thân thể của nữ tử đó.

Thân thể phiêu linh, như cây lục bình trôi trên nước.

Hán chợt nhớ tới bộ trà cụ mà nàng đã dùng để đãi khách, nha hoàn nói, đây là chén trà mà tiểu thư yêu thích nhất, có hình vẽ hoa hồng là loài hoa tiểu thư thích nhất, cũng là tự tay tiểu thư vẽ lên.

Hán gọi Tân Thuyền đến, bảo phủ nội vụ làm một bộ trà cụ.

Lúc trà cụ được đưa đến, hoa hồng được chạm khắc rất đẹp, đẹp đến bức người, đột nhiên hán nghĩ, nàng yêu hoa hồng như vậy, có phải vì hoa hồng rất chói mắt còn nàng thì quá nhu nhược hay không.

Hán lấy danh nghĩa của Thành vương đưa bộ trà cụ này đến Túy Hồng Lâu.

Lần thứ hai đến Túy Hồng lâu, thật ra trong lòng hán có chút nghi ngờ, rốt cuộc là vì cái gì mà mình lại đến Túy Hồng Lâu chứ? Có phải là tình cờ mà đến như lần trước không? Bỗng nhiên có chút không chắc chắn.

Thế nhưng hán cũng không phải là người sẽ ỷ khuất mình, Hoàng đế nắm giữ thiên hạ, nhưng cũng không phải là người tuyệt đối không tha lỏng. Cho nên, hán thường tìm cái gì đó để thư giãn.

Lần này gặp lại nàng là vào ban ngày, quần áo giản đơn, nhưng lại càng phong tình hơn. Giống như đoá hoa yêu kiều, đáng thương khả ái. Nàng nhìn thấy hán, hơi kinh hoàng, hơi bất an, thế nhưng càng ngượng ngùng hơn.

Nụ cười phong tình, giống như là đoá hoa sen chậm rãi nở trên mặt nước, hán không thể không thừa nhận, nữ tử như vậy, thật sự đáng để cho người ta yêu mến.

Hán bày mưu đặt kế, Thành vương giờ thù đoạn, đưa nàng vào cung.

Hán là đế vương, thích thì phải có.

Nàng tiến cung hán cũng rất sung ái, mãi cho đến ngày nàng ngất đi, hán mới thấy sâu trong lòng mình có gì đó không đúng.

Lúc trở về từ sơn trang nghỉ hè, trong lúc hán vô tình quay đầu lại, thấy nàng thần thờ.

Nàng ngẩn đầu, nhìn bầu trời bên ngoài tường cao, có chút hoài niệm, cả người toát ra sự đau thương. Bước chân của hán bỗng có chút dờ dẫn, thế nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, ngay cả Hoàng hậu đi bên cạnh cũng không phát hiện. Thế nhưng cảm giác nặng nề lại bắt đầu xuất hiện trong lòng hán.

Hán cho nàng vinh hoa phú quý, cho nàng sủng ái không ai sánh bằng, cho nàng tôn vinh của phi tần, song hán không thể không thừa nhận một việc: hán đã bẻ gãy đôi cánh của nàng, làm nàng không thể tự do bay lượn nữa.

Thế nhưng cho dù như vậy, hán cũng không hối hận, hán sẽ cho nàng nhiều hơn, trên cõi đời này, chỉ cần hán có thể hán sẽ cho nàng.

Không lâu sau, nàng “Mang thai”, nghe được tin này, trong lòng hán mừng như điên.

Không phải là hán không có con nối dòng, Đức phi có một tiểu công chúa, trong bụng An tu viên cũng có, thế nhưng lần này hán cực kì vui sướng, không giống bình thường.

Hán lập tức bỏ hết chính sự qua một bên, chạy tới cung Chiêu Nguyệt.

Gọi Dẫn thái y cực kì tinh thông phụ khoa đến, thế nhưng lại bất ngờ, tất cả chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, có người động thủ với nàng.

Hắn rất bình tĩnh trừng trị tất cả nhưng kẻ có liên quan đến việc này, không biết là để quét sạch bầu không khí hậu cung, hay là vì trút giận cho nàng, hay là vì hắn nghe Duẩn thái y nói khả năng nàng thụ thai rất nhỏ mà phần uất.

Kính hi tới rất bất ngờ, không nghĩ đến trời xanh thiên vị, cũng không lâu sau, nàng thật sự mang thai.

Lúc hắn nghe Duẩn thái y xác nhận, khủng hoảng trong lòng nhanh chóng bị thay thế bởi mừng như điên.

Hắn hận không thể mang hết những thứ tốt nhất của mình cho nàng, và hải tử trong bụng nàng.

Bảo vệ cung Chiêu Nguyệt như tường đồng vách sắt.

Nàng thích thức ăn ngon, hắn tìm đầu bếp nữ đến, sự bảo hộ của hắn dành cho nàng vượt qua tất cả những nữ nhân khác trong hậu cung.

Thế nhưng hắn lại phát hiện, nàng không vui.

Bình thường hắn bận rộn chính sự, nhưng luôn cố gắng nhích chút thời gian đến thăm nàng, nhưng mà có vẻ tình hình không có chuyển biến tốt. Trong lòng của nàng có nút thắt, trong lòng hắn cũng không dễ chịu, nhưng mà không nói được gì. Chỉ có thể ngậm đận dò cung nữ của nàng, bảo các nàng chú ý tâm trạng của nàng nhiều hơn.

Ở triều đình không có người nào không biết, có một khoảng thời gian tâm trạng của hắn đặc biệt kém, mỗi lần các đại thần dâng tấu sớ đều nom nớp lo sợ, sợ hắn quở trách. Thế nhưng không ai biết, đến tột cùng vì sao lúc đó hắn luôn không vui.

Chỉ có hắn biết, lúc đó nàng càng lúc càng trở nên xa lạ với hắn, tâm trạng cũng càng ngày càng nặng nề.

Hắn không thể nói gì, trong bụng nàng còn có con của hắn, đánh không được phạt cũng không được, mà cũng không nổi trách móc, chỉ có thể theo tâm trạng của nàng thôi. Hắn cũng đành cười khổ, đường đường là Vĩnh Dạ đế, từ lúc nào hắn lại chịu ủy khuất vì một nữ nhân vậy. Nhưng mà rất kì quái, hắn cảm tâm tình nguyện, trong lòng chỉ biết tìm cách làm nàng vui vẻ.

May mà cuối cùng nàng cũng bình thường trở lại, cũng vui vẻ hơn nhiều.

Chỉ là, bảo vệ nàng được tám tháng thì lại để cho kẻ khác mưu hại nàng.

Sinh non, không có ai biết, khi hắn nhìn thấy chậu máu loãng đầu tiên được bung ra khỏi phòng sinh, trong lòng hắn có bao nhiêu khủng hoảng, khi đó, hắn hận không thể lập tức chạy vào phòng sinh ở cùng nàng.

Nhưng mà khi hắn nhìn lại long bào trên người, cuối cùng lí trí vẫn chiến thắng cảm giác kích động.

Trời cao phù hộ, nàng sinh con trai, sinh hạ hoàng trưởng tử cho hắn.

“Con trai duy nhất của trẫm.” Lời nói hết sức long bông, nhưng lại là lời từ đáy lòng của hắn.

Lúc hắn từ từ quen với kính hi khi nữ nhân hắn sủng ái nhất thiên hạ sinh hạ huyết mạch của nàng và hắn, thì hắn phát hiện có điều không bình thường. Sao thời gian nàng mê man càng lúc càng nhiều.

Hắn rất bất an, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể ngậm đận dò thái y.

“Bệnh lạ? Trẫm mặc kệ là bệnh lạ gì, các ngươi nhất định phải chữa khỏi bệnh của nàng.” Lần đầu tiên hắn phát hỏa trước mặt người khác.

Thái y bó tay, lòng hắn cũng dần nặng trĩu. Nhưng ở trước mặt nàng luôn vui cười, không ai biết, trong lòng hắn khó chịu như thế nào.

“Hoàng thượng, đột nhiên ta cảm thấy ở lại đây rất tốt.”

Nghe được câu này, hắn cảm thấy viên mắt uơu ướu, nhưng tảng đá lớn trong lòng đã được dời đi.

Đúng vậy, thật tốt, nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Cho tới nay, bọn ta nhìn nữ nhân hậu cung tranh đấu, xa lánh nhau. Đối với mấy trò tạp kỹ của những nữ nhân đó, nàng vẫn luôn cao cao tại thượng. Dưới trướng Đức phi có công chúa Nhu Gia, phong cảnh trong cung vô hạn, nàng không buồn, một công chúa mà thôi, trong cung vẫn chưa có hoàng tử, công chúa được sủng ái cũng phải. Lệ mỹ nhân xinh đẹp mỹ lệ, được sủng ái, nàng cũng không hoảng hốt, xinh đẹp hơn nữa thì chẳng qua cũng là thiếp, thái độ của Hoàng thượng rõ ràng chỉ là như sủng ái sủng vật mà thôi.

Mãi đến khi Vân thị tiến cung, lúc đầu nghe nói gương mặt của nàng ta rất nổi bật, nàng là nữ nhân, không thể không nói là hơi đồ kị. Thế nhưng nàng không đặt nàng ta vào mắt. Mỹ nhân, tính tình còn thanh cao, thân thể ốm yếu, chắc chắn không thể sống trong cung lâu dài.

Thế nhưng, thời gian chậm rãi trôi qua, nàng cảm thấy có điểm không đúng.

Hoàng thượng, tình cảm của người đối với Vân thị không giống với người khác. Nàng và Hoàng thượng là vợ chồng từ trẻ, kết tóc lầu, chưa nói tới ân ái, nhưng Hoàng thượng cũng kính trọng nàng, mừng một, mười lăm đều tới cung Phụng Tảo. Nàng cũng hiểu Hoàng thượng.

Hoàng thượng là người có quy tắc, luôn giấu kín tâm tư, không dễ dàng nói với người ngoài.

Thế nhưng ngày đó lúc Hoàng thượng ở chỗ nàng, Hoàng thượng có vẻ rất mệt, ngủ rất sớm. Nửa đêm, nàng hơi khát nước, rón rén đứng lên, định uống nước. Lại bị Hoàng thượng ôm lại, ôm trong lòng. Phu thê đã lâu, Hoàng thượng luôn không gần gũi nàng, buổi tối ngủ chung cũng rất quy củ, từ trước đến nay hai người chỉ ngủ. Thế nhưng Hoàng thượng hành động như vậy, trong lòng nàng rất vui mừng. Dù sao, nào có nữ tử nào không muốn phu quân thân thiết với mình chứ. Nàng vừa định dựa sát vào, thế nhưng nàng lại nghe Hoàng thượng thì thầm nói mớ: Như Tuyết, đừng làm rộn, ngủ ngoan đi.

Một khắc đó, nàng không biết rốt cuộc cảm giác của mình là gì.

Chưa xót, tức giận, hay là bị thống tất cả đều có.

Mình là vợ cả của người đàn ông này, từ lúc hắn còn là Hoàng tử đến khi là Thái tử, rồi từ Thái tử đăng cơ làm Hoàng đế, nhưng mà mình chưa từng có được con đường để đi vào tâm của người đàn ông này. Mà bây giờ, một nữ tử thân phận không bằng nàng, lại đi vào lòng của phu quân nàng, cô gái đó chỉ là thiếp, nàng phải thua nàng ta sao?

Không, mình không thể khinh địch mà chịu thua như vậy, nàng mới là vợ cả của Hoàng thượng, là chủ nhân của hậu cung, mới là chi mẫu của một nước danh chính ngôn thuận, sao có thể thua một phi tử chỉ vừa mới vào cung chứ?

Vì vậy, nàng mặc kệ lời đồn đãi về Vân thị trong cung, nàng nói vài câu gây xích mích giữa phi tần hậu cung và Vân thị, thế nhưng quả nhiên Hoàng thượng bảo vệ nàng ta quá chặt chẽ, nàng chỉ động tay động chân một chút, Vân thị còn chưa bị gì, Hoàng thượng đã ngầm cảnh cáo nàng, thậm chí còn bảo mấy người Đức phi, Dung phi đến quản lý Lục cục với nàng.

Cung quyền và sủng ái, Hoàng thượng rất lạnh nhạt với nàng, đương nhiên cung quyền quan trọng hơn, sợ rằng nữ nhân Lục cung đều nghĩ vậy, dù sao tâm của đế vương sâu như biển. Tất nhiên Hoàng thượng cũng lợi dụng điểm này, cho nên, bụng của Vân thị càng lúc càng lớn, nhưng lại bình an vô sự vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Thế nhưng, cuối cùng ở tháng thứ tám vẫn xảy ra chuyện.

Nghe tiểu thái giám báo tin Vân thị sinh non, nét mặt nàng kinh hoàng, nhưng trong lòng cũng có chút khoái ý. Thế nhưng lúc nàng chờ ở phòng sinh, thấy vị đế vương luôn cao cao tại thượng, lãnh tĩnh lại mất phong độ, vội vàng chạy đến, trong lòng nàng khổ sở khó nói. Một khắc đó, nàng lại cảm thấy hâm mộ, ước ao người đang chết đi sống lại trong phòng sinh kia là mình mà không phải là Vân thị.

Sao Vân thị lại có thể có được sủng ái của đế vương ở nơi thâm cung như vậy chứ? Không, có thể nói là yêu mới đúng. Nhưng mà sao Vân thị lại may mắn như vậy, nàng ta chiếm được phu quân mà mọi nữ nhân trên thế gian đều mong muốn.

Vân thị sinh, tất nhiên là Hoàng thượng rất vui, trong nháy mắt, cảm nàng vênh lên thật cao, bởi vì nàng cảm thấy mắt mình chưa xót, giống như lúc nhỏ nàng biết được con mèo nàng thích nhất đã chết, cũng đã rất lâu rồi nàng không có cảm giác đó.

Trên đường hồi cung, nàng vẫn là chuyên gia đoan trang, luôn hoàn mỹ, không có chút sai lệch nào.

Gặp Đức phi, Đức phi ngầm muốn kết đồng minh với nàng.

Nàng không nói rõ ràng, không cự tuyệt, cũng không đồng ý, nhưng đáy lòng nàng lại thấy rất bi ai, nàng ngẩng đầu nhìn trời, có thể, cả đời này của mình phải trôi qua ở đây, nàng không được sủng ái, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng mà cũng tốt, nàng là Hoàng hậu, nàng là mẫu nghi thiên hạ Hoàng hậu nương nương.

Nàng mỉm cười, khoe miệng khê cong lên, giống như nhũ mẫu năm đó đã làm mẫu cho nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngoại truyện dừng lại ở đây, cảm ơn mọi người đã chịu đựng con rùa Tuyết.

Tung hoa, cúi đầu.

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ tác phẩm mới của rùa Tuyết nha.

Chương 70

Chương 70

Cho tới nay, bọn ta nhìn nữ nhân hậu cung tranh đấu, xa lánh nhau. Đối với mấy trò tạp kỹ của những nữ nhân đó, nàng vẫn luôn cao cao tại thượng. Dưới trướng Đức phi có công chúa Nhu Gia, phong cảnh trong cung vô hạn, nàng không buồn, một công chúa mà thôi, trong cung vẫn chưa có hoàng tử, công chúa được sủng ái cũng phải. Lệ mỹ nhân xinh đẹp mỹ lệ, được sủng ái, nàng cũng không hoảng hốt, xinh đẹp hơn nữa thì chẳng qua cũng là thiếp, thái độ của Hoàng thượng rõ ràng chỉ là như sủng ái sủng vật mà thôi.

Mãi đến khi Vân thị tiến cung, lúc đầu nghe nói gương mặt của nàng ta rất nổi bật, nàng là nữ nhân, không thể không nói là hơi đồ kị. Thế nhưng nàng không đặt nàng ta vào mắt. Mỹ nhân, tính tình còn thanh cao, thân thể ốm yếu, chắc chắn không thể sống trong cung lâu dài.

Thế nhưng, thời gian chậm rãi trôi qua, nàng cảm thấy có điểm không đúng.

Hoàng thượng, tình cảm của người đối với Vân thị không giống với người khác. Nàng và Hoàng thượng là vợ chồng từ trẻ, kết tóc lầu, chưa nói tới ân ái, nhưng Hoàng thượng cũng kính trọng nàng, mừng một, mười lăm đều tới cung Phụng Tào. Nàng cũng hiểu Hoàng thượng.

Hoàng thượng là người có quy tắc, luôn giấu kín tâm tư, không dễ dàng nói với người ngoài.

Thế nhưng ngày đó lúc Hoàng thượng ở chỗ nàng, Hoàng thượng có vẻ rất mệt, ngủ rất sớm. Nửa đêm, nàng hơi khát nước, rón rén đứng lên, định uống nước. Lại bị Hoàng thượng ôm lại, ôm trong lòng. Phu thê đã lâu, Hoàng thượng luôn không gần gũi nàng, buổi tối ngủ chung cũng rất quy củ, từ trước đến nay hai người chỉ ngủ. Thế nhưng Hoàng thượng hành động như vậy, trong lòng nàng rất vui mừng. Dù sao, nào có nữ tử nào không muốn phu quân thân thiết với mình chứ. Nàng vừa định dựa sát vào, thế nhưng nàng lại nghe Hoàng thượng thì thầm nói mớ: Như Tuyết, đừng làm rộn, ngủ ngoan đi.

Một khắc đó, nàng không biết rốt cuộc cảm giác của mình là gì.

Chưa xót, tức giận, hay là bị thống tất cả đều có.

Mình là vợ cả của người đàn ông này, từ lúc hắn còn là Hoàng tử đến khi là Thái tử, rồi từ Thái tử đăng cơ làm Hoàng đế, nhưng mà mình chưa từng có được con đường để đi vào tâm của người đàn ông này. Mà bây giờ, một nữ tử thân phận không bằng nàng, lại đi vào lòng của phu quân nàng, cô gái đó chỉ là thiếp, nàng phải thua nàng ta sao?

Không, mình không thể khinh địch mà chịu thua như vậy, nàng mới là vợ cả của Hoàng thượng, là chủ nhân của hậu cung, mới là chi mẫu của một nước danh chính ngôn thuận, sao có thể thua một phi tử chỉ vừa mới vào cung chứ?

Vì vậy, nàng mặc kệ lời đồn đãi về Vân thị trong cung, nàng nói vài câu gây xích mích giữa phi tần hậu cung và Vân thị, thế nhưng quả nhiên Hoàng thượng bảo vệ nàng ta quá chặt chẽ, nàng chỉ động tay động chân một chút, Vân thị còn chưa bị gì, Hoàng thượng đã ngầm cảnh cáo nàng, thậm chí còn bảo mấy người Đức phi, Dung phi đến quản lý Lục cục với nàng.

Cung quyền và sủng ái, Hoàng thượng rất lạnh nhạt với nàng, đương nhiên cung quyền quan trọng hơn, sợ rằng nữ nhân Lục cung đều nghĩ vậy, dù sao tâm của đế vương sâu như biển. Tất nhiên Hoàng thượng cũng lợi dụng điểm này, cho nên, bụng của Vân thị càng lúc càng lớn, nhưng lại bình an vô sự vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Thế nhưng, cuối cùng ở tháng thứ tám vẫn xảy ra chuyện.

Nghe tiểu thái giám báo tin Vân thị sinh non, nét mặt nàng kinh hoàng, nhưng trong lòng cũng có chút khoái ý. Thế nhưng lúc nàng chờ ở phòng sinh, thấy vị đế vương luôn cao cao tại thượng, lãnh tĩnh lại mất phong độ, vội vàng chạy đến, trong lòng nàng khổ sở khó nói. Một khắc đó, nàng lại cảm thấy hâm mộ, ước ao người đang chết đi sống lại trong phòng sinh kia là mình mà không phải là Vân thị.

Sao Vân thị lại có thể có được sủng ái của đế vương ở nơi thâm cung như vậy chứ? Không, có thể nói là yêu mới đúng. Nhưng mà sao Vân thị lại may mắn như vậy, nàng ta chiếm được phu quân mà mọi nữ nhân trên thế gian đều mong muốn.

Vân thị sinh, tất nhiên là Hoàng thượng rất vui, trong nháy mắt, cầm nàng vênh lên thật cao, bởi vì nàng cảm thấy mắt mình chưa xót, giống như lúc nhỏ nàng biết được con mèo nàng thích nhất đã chết, cũng đã rất lâu rồi nàng không có cảm giác đó.

Trên đường hồi cung, nàng vẫn là chuyên gia đoan trang, luôn hoàn mỹ, không có chút sai lệch nào.

Gặp Đức phi, Đức phi ngầm muốn kết đồng minh với nàng.

Nàng không nói rõ ràng, không cự tuyệt, cũng không đồng ý, nhưng đáy lòng nàng lại thấy rất bi ai, nàng ngẩng đầu nhìn trời, có thể, cả đời này của mình

phải trôi qua ở đây, nàng không được sủng ái, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng mà cũng tốt, nàng là Hoàng hậu, nàng là mẫu nghi thiên hạ Hoàng hậu nương nương.

Nàng mỉm cười, khóe miệng khẽ cong lên, giống như nhũ mẫu năm đó đã làm mẫu cho nàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngoại truyện dừng lại ở đây, cảm ơn mọi người đã chịu đựng con rùa Tuyết.

Tung hoa, cúi đầu.

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ tác phẩm mới của rùa Tuyết nha.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nhân Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.